Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BERRY, STEVE
Taina preşedintelui / Steve Berry ; trad.: Bogdan Nicolae Marchidanu.
– Bucureşti : RAO Distribuţie, 2016
ISBN 978-606-8516-28-8

I. Marchidanu, Bogdan Nicolae (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEVE BERRY
The Lincoln Myth
Copyright © 2014 by Steve Berry
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO Distribuţie, 2016
Pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-8516-28-8

Pentru Augustus Eli Reinhardt IV,
un tânăr special

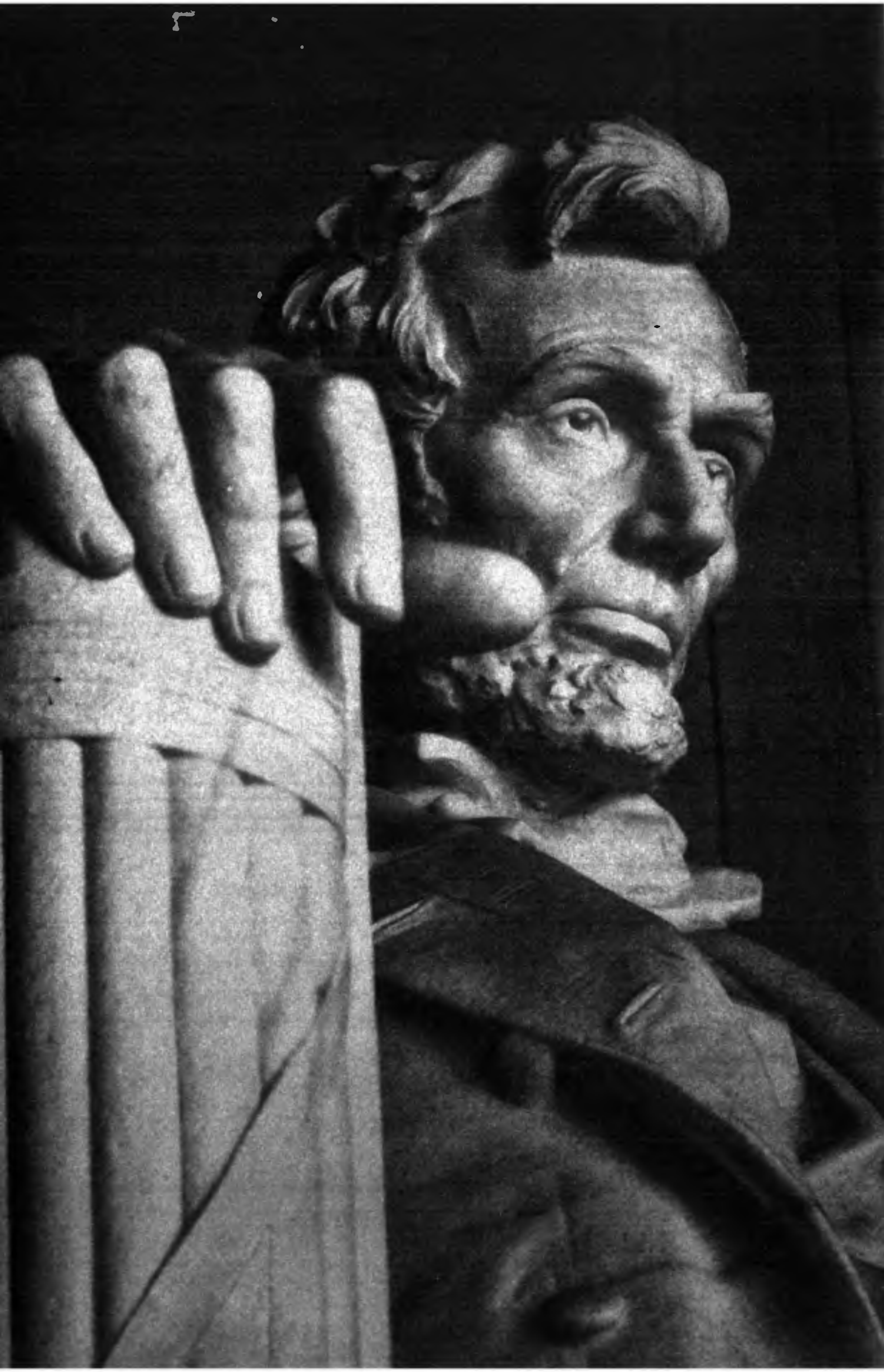

Orice popor, de oriunde ar fi el, atunci când deține puterea, are dreptul să se ridice și să înlăture guvernarea existentă, ca să alcătuiască una nouă, care să îi slujească mai bine.

Acesta este cel mai valoros și mai sacru drept – un drept care, sperăm și credem noi, va duce la eliberarea lumii.

Acest drept nu este restrâns la cazurile când întreaga populație de sub o ocârmuire decide să și-l exercite. Orice parte a unei asemenea populații poate genera o revoluție și își poate trece în posesie atât de mult teritoriu cât a moștenit.

ABRAHAM LINCOLN
12 ianuarie 1848

PROLOG

WASHINGTON, D.C.
10 SEPTEMBRIE 1861

Abraham Lincoln reuşea de obicei să îşi ţină firea, însă femeia din faţa lui îi punea răbdarea la mare încercare.

– Generalul a făcut ceea ce oamenii cu bun-simţ consideră că este corect, spuse ea.

Jesse Benton Fremont era soţia generalului John Fremont, din Armata Statelor Unite, omul aflat la comanda tuturor problemelor de natură militară ale Uniunii la vest de fluviul Mississippi. Erou al conflictului americano-mexican şi explorator de renume, Fremont primise cea mai nouă misiune în mai. Cu acea ocazie, cu o lună în urmă adică, în vreme ce războiul civil făcea ravagii în Sud, generalul emisese din proprie iniţiativă o proclamaţie de eliberare a tuturor sclavilor care aparţineau Rebelilor din Missouri, vinovaţi de a fi ridicat armele împotriva Statelor Unite. O astfel de decizie era suficient de proastă în sine, însă Fremont mersese şi mai departe şi declarase că era nevoie ca toţi prizonierii de război să fie împuşcaţi.

– Doamnă, spuse el cu voce joasă, opinia exprimată de soţul dumneavoastră, conform căreia toţi rebelii capturaţi trebuie ucişi, îi aparţine cu adevărat lui?

– Aceşti indivizi trebuie să ştie că şi-au trădat ţara, iar trădătorii au fost întotdeauna omorâţi.

– Vă daţi seama că, odată ce începe aşa ceva, confederaţii vor împuşca prizonieri din rândurile noastre drept răzbunare. Dinte pentru dinte! La nesfârşit!

– Nu noi am început această rebeliune, domnule!

Ceasul de pe poliţa şemineului lui arăta aproape de miezul nopţii. Cu trei ore în urmă, la reşedinţa prezidenţială, sosise un bilet cu un mesaj concis. Doamna Fremont vine să aducă preşedintelui o scrisoare de la generalul Fremont şi mai multe mesaje verbale, pe care ar fi bucuroasă dacă le-ar putea livra cât mai repede posibil. Dacă preşedintele era amabil să hotărască o oră pentru primirea acestor mesaje, chiar în seara aceea sau devreme, a doua zi de dimineaţă, după cum îi convenea Domniei Sale mai mult?

Îi răspunsese femeii că o primeşte imediat.

Stăteau acum în Salonul Roşu, de la primul etaj, scăldaţi în lumina strălucitoare a unui candelabru. Lincoln o cunoştea pe femeia impozantă din faţa lui. Fiică de fost senator american, cu o educaţie aleasă, crescută în Washington, D.C., şcolită în treburile politicii. Îşi sfidase părinţii şi se măritase cu Fremont la vârsta de şaptesprezece ani, după care adusese pe lume cinci copii. Îşi sprijinise soţul în timpul expediţiilor lui de explorare a Vestului şi fusese alături de el când fusese numit guvernator militar al Californiei şi unul dintre primii senatori americani ai acelui stat. Făcuse campanie alături de el când generalul devenise, în anul 1856, primul candidat la preşedinţie nominalizat de noul Partid Republican. Generalul ajunsese să fie cunoscut sub porecla de „Deschizătorul de drumuri", iar candidatura lui redeşteptase entuziasmul popular. Cu toate că pierduse alegerile în favoarea lui James Buchanan, dacă Pennsylvania ar fi votat altfel, el ar fi ajuns preşedinte.

Ca atare, pentru Lincoln, în calitate de prim preşedinte ales din partea republicanilor, numirea lui John Fremont drept comandant al armatei de vest fusese o opţiune facilă.

Pe care acum o regreta amarnic.

Se întrebă dacă viaţa putea fi mai rea de atât.

Imensa mândrie pe care o resimţise în martie, când depusese jurământul în calitatea lui de al șaisprezecelea președinte ales, fusese înlocuită de agonia Războiului Civil. Unsprezece state declaraseră secesiunea faţă de Uniune și formaseră o confederaţie proprie. Forţele sudiste atacaseră Fort Sumter, obligându-l pe Lincoln să instaureze

blocada asupra tuturor porturilor sudiste şi să suspende aplicarea *habeas corpus*[1]. Armata unionistă fusese trimisă la luptă, dar suferise o înfrângere umilitoare la Bull Run – acea lovitură năucitoare convingându-l pe Lincoln că războiul avea să fie sângeros şi de durată.

Iar acum apăruseră Fremont şi marea lui declaraţie.

Îl înţelegea foarte bine pe general. Rebelii bătuseră măr forţele Uniunii în sudul statului Missouri şi acum înaintau spre nord. Fremont era izolat şi dispunea de un număr limitat de oameni şi resurse. Situaţia impunea acţiune imediată, aşa că el plasase statul Missouri sub imperativul legii marţiale. După aceea însă mersese prea departe atunci când ordonase eliberarea sclavilor de sub stăpânirea tuturor rebelilor.

Nici Lincoln şi nici Congresul nu dovediseră un asemenea tupeu.

Mai multe mesaje, inclusiv un ordin direct de modificare a proclamaţiei, fuseseră ignorate de general. Acum acesta îşi trimisese soţia ca să livreze o scrisoare, dar şi ca să-i pledeze cauza.

– Doamnă, aici sunt în joc considerente mai presus de cele legate de Missouri. Aşa cum aţi ţinut să îmi amintiţi, ne confruntăm cu un război care face ravagii. Din nefericire, chestiunile care dezbină părţile aflate în conflict nu sunt chiar atât de limpezi.

Iar sclavia era principala sursă de neînţelegeri.

Din punctul de vedere al lui Lincoln, sclavia pur şi simplu nu reprezenta o chestiune de interes. Le aruncase deja secesioniştilor o ofertă, spunându-le că îşi pot păstra sclavii. Ba aceştia puteau chiar înălţa un alt drapel, puteau trimite reprezentanţi la Montgomery şi puteau *avea* propria confederaţie... câtă vreme permiteau colectarea taxelor nordiste în porturile lor. Dacă Sudul era scutit de taxe, interesele industriale ale Nordului aveau să fie grav afectate, iar guvernul naţional avea să ajungă la faliment. Nu era nevoie de armate ca să învingă într-un asemenea război. Taxele reprezentau principala sursă de venit a ţării. Fără ele, Nordul avea să se prăbuşească.

---

[1] Drept care garantează libertatea individuală şi protejează împotriva arestării arbitrare, permiţând arestatului să ceară, prin avocat, să compară în faţa unui magistrat care urmează să decidă asupra legalităţii arestării. Din latinescul *habeas corpus*, să ai corpul (liber). (n.red.)

Sudul însă respinsese ofertele lui și deschisese focul la Fort Sumter.

– Domnule președinte, timp de trei zile am călătorit într-un tren supraaglomerat, pe o vreme fierbinte şi îngrozitoare. Credeţi-mă, voiajul acesta nu mi-a făcut nicio plăcere, dar am venit aici deoarece generalul vrea să înţelegeţi că singurele consideraţii relevante sunt cele de maximă importanţă pentru această naţiune. Rebelii au ridicat armele împotriva noastră. Trebuie opriţi şi trebuie pus capăt sclaviei!

– I-am scris generalului şi el ştie bine ce vreau, rosti apăsat Lincoln.

– Are sentimentul că se găseşte în marele dezavantaj de a fi în opoziţie cu unii oameni în care dumneavoastră aveţi deplină încredere.

Curioasă replică.

– La cine vă referiţi?

– Crede că anumiţi consilieri, oameni mai apropiaţi de dumneavoastră decât este el, se pricep să vă capteze mai bine atenţia.

– Și acesta este un motiv să îmi nesocotească ordinele? Doamnă, proclamaţia lui de emancipare a sclavilor nu se regăseşte în zona legilor militare sau a necesităţilor. Generalul a luat o decizie politică, iar asta nu era treaba lui. Cu doar câteva săptămâni în urmă l-am trimis pe secretarul meu personal, pe domnul Hay, să se vadă cu generalul şi să-l roage să modifice acea parte din proclamaţie prin care se eliberau toţi sclavii din Missouri. Cererea mea nu a primit niciun răspuns. În schimb, generalul v-a trimis acum pe dumneavoastră ca să vorbiţi cu mine între patru ochi.

Situaţia era mult mai rea decât atât. Rapoartele întocmite de Hay indicau clar un ridicat grad de corupţie în sânul comandamentului lui Fremont şi un nivel de nemulţumire aproape de revoltă în rândul trupelor. Așa ceva nu era deloc surprinzător. Fremont era încăpăţânat, isteric şi repezit. Întreaga lui carieră fusese o trecere dintr-un fiasco în altul. În 1856, ignorase sfatul experţilor politici şi făcuse din sclavie principala temă a campaniei prezidenţiale. Însă ţara nu era încă pregătită la acea dată pentru o astfel de revoluţie. Nu exista starea de spirit necesară.

Iar asta îl costase victoria.

– Generalul este convins că înfrângerea rebelilor doar pe calea armelor ar însemna un proces lung şi costisitor. Ca să beneficiem de sprijinul unor ţări străine, trebuie avute în vedere alte aspecte. Generalul cunoaște sentimentele pe care le nutresc englezii față de emanciparea treptată, precum şi dorinţa fierbinte a unor oameni importanţi din Sud de a veni în întâmpinarea acestor sentimente. Nu putem îngădui să se întâmple aşa ceva. Ca preşedinte, cu siguranţă ştiţi să ne aflăm foarte aproape de momentul în care Anglia, Franţa şi Spania vor recunoaşte oficial Sudul. Anglia, din pricina propriilor interese legate de bumbac. Franţa, deoarece împăratul nu ne place deloc...

– Constat că sunteţi o femeie politician pe cinste.

– Văd şi eu ce se petrece în lume. Poate că și dumneavoastră, un om care cu greu aţi ajuns în acest important birou, ar trebui să ţineţi cont de opiniile altora.

Era o insultă pe care o mai auzise. Câştigase alegerile din 1860 mulţumită unei sciziuni apărute în Partidul Democrat, care venise în mod stupid cu doi candidaţi. În acel moment, recent apărutul Partid al Uniunii Constituţionale venise și el cu un candidat propriu. Cei trei reușiseră să strângă 48% din voturile populaţiei şi 123 de electori, fapt care îi permisese lui Lincoln, cu 40% din voturi și 180 de electori, să fie declarat învingător. Adevărat, era un simplu avocat din Illinois, iar experienţa lui politică la nivel naţional se reducea la un mandat în Camera Reprezentanţilor. Mai mult decât atât, pierduse cursa electorală pentru Senat din 1858, din Illinois, în favoarea adversarului său de o viaţă, Stephen Douglas. Acum, ajuns la cincizeci şi doi de ani şi cocoţat la Casa Albă pe un mandat de patru ani, Lincoln se trezise în mijlocul celei mai grave crize constituţionale cu care se confruntase vreodată naţiunea.

– Trebuie să vă mărturisesc, doamnă, că nu am cum să nu iau în considerare opiniile altora, căci sunt bombardat cu ele zilnic. Generalul n-ar fi trebuit să atragă niciodată negroteii în război. Este un conflict pentru un interes naţional major, iar negroteii nu au nimic de-a face cu aşa ceva.

– Greşiţi, domnule!

Îi permisese acestei femei o oarecare libertate de exprimare, gândindu-se că își apără soțul, așa cum ar proceda orice soție.

Numai că acum *amândoi* soții Fremont se apropiau periculos de trădare.

– Doamnă, acțiunile generalului au determinat statul Kentucky să se gândească din nou dacă e mai bine să rămână în Uniune sau să se alăture rebelilor. La fel procedează și alte state de graniță precum Maryland, Missouri și altele. Dacă acest conflict se va mărgini la eliberarea sclavilor, cu siguranță vom pierde.

Femeia deschise gura ca să dea replica, însă el o reduse la tăcere printr-o ridicare a mâinii.

– Nu am dat nimănui motive de îndoială. Misiunea mea este să salvez Uniunea. Vreau să o salvez folosind cea mai scurtă cale, conform Constituției. Cu cât va fi mai rapid restaurată autoritatea națională, cu atât Uniunea va fi mai aproape de Uniunea care a fost odinioară. Dacă aș putea salva Uniunea fără să eliberez niciun sclav, aș face-o fără să ezit. Dacă aș putea să o salvez prin eliberarea tuturor sclavilor, aș face-o negreșit. Dacă aș putea să o salvez prin eliberarea unora dintre sclavi și lăsarea altora în sclavie, aș face-o imediat. Ce fac eu în legătură cu sclavia și cu populația de culoare este legat de faptul că prin asta cred că pot contribui la salvarea Uniunii. Ce resping, resping deoarece nu cred că ajută la salvarea Uniunii. Voi face mai puține atunci când voi crede că acțiunile mele produc daune cauzei și voi face mai multe ori de câte ori voi crede că a face mai mult ajută cauza.

– Atunci nu sunteți președintele meu, domnule! Și nu sunteți nici președintele celor care v-au votat!

– Numai că *sunt* președinte. Așa că duceți mesajul următor înapoi generalului. A fost trimis în vest ca să deplaseze armata către Memphis și să continue să înainteze spre est. Aceste ordine au rămas valabile. Fie se va supune lor, fie va fi înlocuit de la comandă.

– Trebuie să vă avertizez, domnule, că s-ar putea să vă vină greu să continuați să vă opuneți generalului. Ar putea să își facă propriul plan.

Trezoreria federală era pustie. La Departamentul de Război era un adevărat haos. Nicio armată unionistă nu era pregătită de înaintare. Iar acum această femeie şi soţul ei insolent ameninţau cu revolta? Ar fi trebuit să ordone arestarea amândurora. Din nefericire, declaraţia unilaterală de emancipare emisă de Fremont câştigase adepţi printre aboliţionişti şi republicanii liberali, care doreau ca sclavia să înceteze imediat. O lovitură dată celui pe care toţi îl considerau un erou echivala cu o sinucidere politică.

Aşa că rosti:

– Această întâlnire a luat sfârşit.

Ea îi aruncă o privire mânioasă, prin care transmitea clar că nu era genul de femeie obişnuită cu astfel de concedieri. Însă el îi ignoră căutătura şi traversă încăperea ca să îi deschidă uşa. Hay, secretarul personal al preşedintelui, se afla la datorie pe hol, la fel şi unul dintre stewarzi. Doamna Fremont trecu pe lângă Hay fără să scoată vreo vorbă, iar stewardul o conduse afară din clădire. Lincoln aşteptă să audă uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se, înainte de a-i face semn lui Hay să vină alături de el în salon.

– Ce fiinţă impertinentă, exclamă el. Nici măcar nu am stat jos. Nu mi-a oferit nicio clipă răgaz ca să-i ofer un loc. M-a taxat cu atâta violenţă şi pentru atât de multe lucruri, încât am fost nevoit să recurg la tot tactul de care sunt în stare ca să evit să mă cert cu ea.

– Nici soţul ei nu e mai breaz. Comanda lui militară este un dezastru.

Lincoln încuviinţă.

– Greşeala lui Fremont este că se izolează. Habar n-are ce se întâmplă în realitate în chestiunile unde intervine.

– Şi refuză să asculte.

– M-a ameninţat chiar că soţul ei ar putea instaura un guvern propriu.

Hay clătină dezgustat din cap.

Lincoln hotărî pe loc:

– Generalul va fi înlocuit! Dar nu până ce nu se găseşte un înlocuitor potrivit. Găseşte pe cineva! Cu discreţie, evident.

Hay dădu din cap.

– Înţeleg.

Preşedintele observă un plic mare, pe care asistentul lui îl ţinea în mână, şi arătă înspre el.

– Ce e aia?

– A ajuns azi după-amiază târziu din Pennsylvania. Wheatland.

Lincoln cunoştea locul. Reşedinţa de familie a predecesorului său, James Buchanan. Un individ detestat de nordişti. Mulţi spuneau că el netezise calea secesiunii Carolinei de Sud, prin atribuirea acestei acţiuni *interferenţei necugetate a oamenilor din Nord în chestiunea sclaviei.*

Cuvinte puternice şi partizane din partea unui preşedinte.

După aceea, Buchanan mersese mai departe şi spusese că statele cu sclavi ar trebui lăsate să-și administreze instituţiile statale în manieră proprie. De asemenea, statele nordice ar fi trebuit să abroge toate legile care încurajau sclavii să evadeze. Dacă nu, atunci *statele prejudiciate, după ce vor fi folosit toate mijloacele paşnice şi constituţionale ca să amelioreze efectele, ar fi avut o justificare pentru opunerea unei rezistenţe revoluţionare faţă de guvernul Uniunii.*

Cuvinte echivalând cu acordarea unui sprijin prezidenţial direct pentru rebeliune.

– Ce vrea fostul preşedinte?

– Nu am deschis plicul. Hay dădu plicul preşedintelui. Pe faţa acestuia erau mâzgălite literele „Doar pentru ochii domnului Lincoln". I-am respectat dorinţa.

Preşedintele era obosit, iar doamna Fremont îi storsese şi ultima picătură de vlagă după o zi care se dovedise foarte lungă. Însă Lincoln era curios. Buchanan se arătase extrem de dornic să renunţe la funcţia de preşedinte. Cu ocazia Zilei Inaugurării, în timpul drumului de întoarcere cu trăsura de la Capitoliu, Buchanan își exprimase limpede intenţiile. *Dacă vei fi la fel de fericit la intrarea în Casa Albă precum mă voi simţi eu după ce mă întorc la Wheatland, atunci eşti cu adevărat un om fericit.*

– Poţi pleca, îi spuse el lui Hay. O să citesc mesajul, după care mă duc şi eu la culcare.

Secretarul personal plecă, iar Lincoln rămase singur în salon. Rupse sigiliul din ceară de pe plic şi extrase dinăuntru două pagini. Una era un pergament maroniu din pricina vechimii, cu pete de apă pe el, uscat şi fragil. Cea de-a doua era o foaie de hârtie velină, mai nouă ca vechime, cu cerneala neagră de pe ea încă proaspătă şi cu un scris ferm, masculin.

Citi foaia velină mai întâi.

Ţara pe care ţi-am lăsat-o a ajuns un loc oribil, iar pentru asta îmi cer scuze. Prima mea greşeală a fost să declar, în ziua ceremoniei de instalare, că nu voi mai candida pentru un nou mandat. Motivele mele erau curate. Nu doream să existe ceva care să-mi influenţeze guvernarea, cu excepţia dorinţei de a-mi servi ţara cu credinţă şi competenţă şi de a lăsa un gând de recunoştinţă în memoria compatrioţilor mei. S-a dovedit însă că nu a fost cazul de aşa ceva. Când m-am întors la Casa Albă, în ziua în care am depus jurământul, m-am trezit că mă aştepta un pachet sigilat, similar ca formă şi dimensiuni cu cel de acum. Înăuntru se găsea un bilet de la predecesorul meu, domnul Pierce, împreună cu cel de-al doilea document pe care l-am inclus. Pierce scria că documentul fusese prima dată înmânat lui Washington însuşi, care a decis ca el să fie transmis de la preşedinte la preşedinte, fiecare dintre destinatari fiind liber să dispună de el după bunul său plac. Ştiu că tu şi mulţi alţii daţi vina pe mine pentru actualul conflict naţional. Însă înainte de a mă mai critica, te rog, citeşte documentul. Eu unul am încercat în toate modurile posibile să îndeplinesc cerinţele de acolo. Ţi-am ascultat cu atenţie discursul din Ziua Învestirii. Ai spus că Uniunea este în mod explicit perpetuă în numele şi substanţa ei. Nu fi aşa de sigur! Nu totul este ceea ce pare la prima vedere. Iniţial,

am avut intenția să nu transmit acest document mai departe. Mi-a trecut prin minte ideea de a-i da foc. Însă în ultimele câteva luni, departe de agitația guvernamentală și de presiunile exercitate de criza națională, am ajuns la concluzia că adevărul nu ar trebui ascuns. Când Carolina de Sud a ieșit din Uniune, am declarat public că este posibil ca eu să fi fost ultimul președinte al Statelor Unite. Ai afirmat public că declarația mea este absurdă. Poate că acum îți vei da seama că nu eram atât de absurd pe cât credeai tu. Am senzația că mi-am îndeplinit conștiincios datoria, deși este posibil să o fi făcut cu imperfecțiuni. Oricare ar fi rezultatul, voi duce cu mine în mormânt convingerea că măcar am avut intenții bune pentru țara mea.

Lincoln își ridică privirea de pe foaie. Ce lamentare ciudată! Și un mesaj? Trecut de la președinte la președinte? Unul ținut secret de Buchanan până în acest moment?

Își frecă ochii obosiți și apropie de ei al doilea mesaj. Cerneala de pe el se estompase, iar scrisul erau mai înflorit și mai greu de citit.

Mai multe semnături împodobeau partea de jos a pergamentului.

Cercetă cu privirea întreaga pagină.

Apoi reciti cuvintele de acolo.

Cu mai mare atenție.

Somnul deveni brusc total lipsit de importanță.

Ce scrisese Buchanan?

Nu totul este ceea ce pare la prima vedere.

– Nu se poate, îngăimă el.

PARTEA ÎNTÂI

UNU

☆

ÎN LARGUL COASTELOR DANEMARCEI
MIERCURI, 8 OCTOMBRIE
7.40 P.M.

O singură privire aruncată într-acolo şi Cotton Malone îşi dădu seama că îl aşteptau necazuri.

Øresund, care separa Zeelanda, insula din nordul Danemarcei, de Scania, provincia din sudul Suediei, de obicei una dintre cele mai aglomerate căi de transport naval din lume, înregistra un trafic lejer la acea oră. Se vedeau doar două ambarcaţiuni pe cuprinsul întinderii albastre-cenuşii de apă – a lui şi o alta, care se apropia cu repeziciune.

Observase ambarcaţiunea imediat ce părăsiseră docul din Landskrona, pe partea suedeză a canalului de navigaţie. O barcă de şase metri, vopsită în roşu şi alb, cu două motoare. Ambarcaţiunea lui, cu un singur motor, lungă de cinci metri, fusese închiriată din Copenhaga, pe partea daneză a canalului. Motorul gemea în vreme ce Malone tăia valurile modeste, sub un cer curat, înconjurat din toate părţile de un strat răcoros de aer lipsit de briză – o vreme minunată de toamnă pentru Scandinavia.

Cu trei ore în urmă, încă mai lucra în anticariatul lui din Højbro Plads. Intenţionase să ia cina la Café Norden, aşa cum făcea aproape în fiecare seară. Însă planurile i se schimbaseră complet după ce primise un apel telefonic de la Stephanie Nelle, fosta lui şefă de la Departamentul de Justiţie.

– Vreau să îţi cer o favoare, îi spusese ea. Nu te-aş fi rugat dacă nu era o urgenţă. E vorba de un bărbat pe nume Barry Kirk. Păr negru, tuns scurt, nas ascuţit. Trebuie să îl iei de undeva.

Malone simţise disperarea din cererea ei.

– Am un agent pe drum, dar a fost întârziat. Nu ştiu când o să ajungă acolo, iar acest individ trebuie găsit. Acum!

– Presupun că nu o să-mi spui motivul.

– Nu pot. Dar tu eşti cel mai aproape de el. E dincolo de canal, în Suedia, aşteptând să vină cineva să-l ia.

– Miroase a necazuri.

– Mi-a dispărut un agent.

Malone ura astfel de cuvinte.

– Este posibil ca acest Kirk să ştie unde se află, aşa că e important să pui repede mâna pe el cât se poate de repede. Sper să evităm alte necazuri. Adu-l înapoi la magazinul tău şi ţine-l acolo până vine omul meu ca să îl preia.

– Mă ocup!

– Încă un lucru, Cotton. Ia-ţi arma cu tine!

Urcase imediat până în apartamentul de la etajul al patrulea al clădirii şi scosese de sub pat rucsacul pe care îl ţinea permanent pregătit, în caz de nevoie, cu acte de identitate, bani, un telefon mobil şi pistolul Beretta, oferit de agenţia unde lucrase, Magellan Billet, şi pe care Stephanie îi permisese să îl păstreze după pensionare.

Arma se odihnea acum în dreptul şirei spinării, pe sub haină.

– Se apropie, observă Barry Kirk.

Ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de asta! Două motoare erau întotdeauna mai bune decât unul singur.

Ţinu strâns de cârmă, cu acceleraţia la două treimi din puterea maximă. Hotărî să ducă maneta până la capăt şi prora se înălţă imediat pe măsură ce barca prinse viteză. Malone aruncă o privire înapoi. În cealaltă barcă se aflau doi indivizi – unul conducea, altul stătea în picioare, cu o armă în mână.

Povestea asta devenea din ce în ce mai interesantă.

Încă nu ajunseseră la jumătatea canalului. Erau tot în partea suedeză a lui, îndreptându-se în diagonală în direcţia sud-vest, către

Copenhaga. Malone ar fi putut lua o maşină, cu care să traverseze podul Øresundm, care lega Danemarca de Suedia, dar asta ar fi însemnat să piardă o oră. Transportul pe apă era mai rapid, iar Stephanie se grăbea, aşa că Malone închiriase o barcă de viteză de la acelaşi magazin pe care îl folosea mereu. Era mult mai ieftin să închiriezi o ambarcaţiune decât să deţii una, mai ales având în vedere faptul că el ieșea rareori pe apă.

– Ce ai de gând să faci?

Stupidă întrebare! În mod clar, Kirk îl călca pe nervi. Îl găsise plimbându-se nervos pe doc, exact acolo unde îi spusese Stephanie că îl va aştepta, nerăbdător să plece. Se folosise şi o parolă de recunoaştere, astfel încât niciunul să nu se trezească cu vreo surpriză neplăcută. *Joseph* fusese parola în cazul lui Malone. *Moroni* fusese parola pentru Kirk. Ciudate alegeri de parole!

– Ai idee cine sunt indivizii ăia? întrebă el.

– Vor să mă ucidă.

Menţinu barca cu prora îndreptată spre ţărmul danez. Chila făcea salturi prelungi peste valuri, împroşcând spumă în jur.

– Și de ce vor să te ucidă? strigă peste mugetul motorului.

– Tu cine eşti, mai exact?

Îi aruncă o privire rapidă lui Kirk.

– Tipul care o să-ţi salvezе amărâta asta de viaţă!

Între timp, cealaltă barcă ajunsese la mai puţin de treizeci de metri depărtare.

Malone privi de jur-împrejurul lui spre orizont şi nu mai văzu nicio altă ambarcaţiune. Cerul începea să devină cenușiu din pricina asfinţitului care era pe cale să se lase.

Un zgomot de armă.

Apoi încă unul.

Se răsuci.

Cel de-al doilea individ din barca de urmărire trăgea în ei.

– Lasă-te jos, urlă Malone în direcţia lui Kirk.

Se ghemui şi el, continuând să menţină cursul şi viteza bărcii constante.

Alte două focuri de armă.

Un glonţ se înfipse în fibra de sticlă a bărcii chiar în stânga lui.

Cealaltă ambarcaţiune se găsea acum la cincisprezece metri depărtare. Malone decise să-i forţeze pe urmăritori să o lase mai moale. Întinse mâna în spate, găsi pistolul şi trimise un glonţ în direcţia duşmanilor.

Barca acestora viră înspre tribord.

Se aflau la mai bine de o milă depărtare de malul danez, în apropiere de mijlocul canalului. Cea de-a doua barcă făcu o voltă și începu acum să se apropie dinspre dreapta, pe o direcţie care avea să o scoată drept în faţa ambarcaţiunii lui Malone. Acesta observă că dincolo pistolul fusese înlocuit cu o puşcă automată cu ţeavă retezată.

Îi mai rămăsese un singur lucru de făcut.

Modifică traiectoria bărcii ca să se îndrepte direct către cealaltă ambarcaţiune.

Sosise vremea unui mic joc de-a cine e laş primul.

În aer răsună o rafală de armă automată. Malone se aruncă pe punte, ţinând o mână pe volanul cârmei. Gloanţele zburară pe deasupra capului său, iar câteva se înfipseră în proră. Se încumetă să arunce o privire. Cealaltă barcă virase la stânga și se pregătea să atace din spate, acolo unde puntea descoperită oferea prea puţin adăpost.

Hotărî că abordarea directă era cea mai bună tactică.

Însă trebuia să aleagă momentul oportun pentru asta.

Menţinu ambarcaţiunea pe curs drept înainte, cu viteza aproape la maximum. Vedea prora celeilalte bărci apropiindu-se de el.

– Stai culcat, îl avertiză el din nou pe Kirk.

N-avea de ce să-şi facă griji că ordinul lui avea să fie nesocotit. Kirk se făcuse mic, lipindu-se de bordul lateral al ambarcaţiunii. Malone continua să ţină pistolul Beretta în mână, dar ascuns vederilor celorlalţi. Cealaltă barcă se apropia.

Cu repeziciune.

Cincisprezece metri.

Treisprezece metri.

Zece metri.

Malone trase maneta de viteză la punctul mort și puse motorul pe poziţie de ralanti. Barca încetini instantaneu, apoi prora se afundă

în apă. Ambarcaţiunea mai pluti aşa câţiva metri, după care se opri. Cealaltă ambarcaţiune continua să se apropie.

Paralel cu barca lui Malone.

Individul cu puşca automată ţinti.

Însă, înainte de a apuca să tragă, Malone îl împuşcă drept în piept.

Cealaltă barcă trecu pe lângă a lor.

Malone reintroduse maneta în viteză şi motorul se trezi din nou la viaţă.

Îl văzu pe cel de-al doilea individ din ambarcaţiune aplecându-se după puşca automată. Omul făcuse o voltă cu barca şi acum se reînscrisese pe curs de interceptare.

Şmecheria lui Malone funcţionase o singură dată.

N-avea cum să meargă din nou.

Între barca lor şi coasta daneză continua să se afle o întindere de apă de aproape o milă, iar Malone nu putea depăşi în viteză cealaltă ambarcaţiune. Poate că reuşea să mai facă niște manevre de evitare, dar pentru câtă vreme? Nu. Trebuia să se oprească şi să lupte.

Privi înaintea lui şi îşi adună puterile.

Se afla la o distanţă de aproape cinci mile nord de periferia oraşului Copenhaga, în apropiere de locul unde trăise pe vremuri vechiul lui prieten, Henrik Thorvaldsen.

– Uită-te la chestia aia, îl auzi pe Kirk exclamând.

Malone se răsuci pe călcâie.

Cealaltă barcă se găsea la o sută de metri depărtare, venind spre ei. Însă pe cerul tot mai întunecat îşi făcuse apariţia un avion monomotor Cessna, care cobora în picaj. Cu emblematicul său tren de aterizare triunghiular coborât, la doar doi metri mai sus de suprafaţa apei, aparatul de zbor atacă ambarcaţiunea inamică. Roţile trenului de aterizare aproape că retezară capul pilotului bărcii, care dispăru din raza vizuală, lăsându-se brusc în jos. Mai mult, individul păru că abandonează chiar și cârma, deoarece prora bărcii ţâşni în stânga.

Malone folosi acea clipă ca să se îndrepte împotriva celui care îi ataca.

Avionul coti în sus, câştigă altitudine şi începu să vireze pentru o nouă şarjă. Malone se întrebă dacă pilotul își dădea seama că înspre el urma să fie aţintită o armă automată. Îndreptă ambarcaţiunea direct spre locul necazului, cât de repede îi permitea motorul. Cealaltă barcă se oprise între timp, iar întreaga atenţie a ocupantului ei era îndreptată asupra avionului.

Fapt care îi permitea lui Malone să se apropie mai mult.

Era recunoscător pentru ajutorul primit, însă acel ajutor era pe punctul de a se transforma în dezastru. Malone văzu arma automată aţintită asupra avionului.

– Ridică-te şi vino încoace, îi strigă el lui Kirk.

Omul nu se mişcă de la locul lui.

– Nu mă face să vin după tine!

Kirk se ridică.

– Ţine cârma! Menţine-ne pe curs drept înainte!

– Eu? Ce?

– Fă-o!

Kirk apucă volanul.

Malone porni spre pupa, se propti bine pe picioare şi aţinti pistolul.

Avionul venea în picaj. Individul din cealaltă barcă era pregătit cu arma. Malone ştia că şansele lui de a reuşi erau mici din pricina valurilor care făceau puntea să tresalte. Brusc, celălalt individ își dădu seama că înspre el se îndreptau simultan o barcă şi un avion.

Ambele reprezentau ameninţări.

Ce putea face Malone?

Trase de două ori cu pistolul. Rată de fiecare dată.

Al treilea glonţ lovi cealaltă ambarcaţiune.

Individul dinăuntru se feri în dreapta şi ajunse la concluzia că barca era cea care punea acum cele mai mari probleme. Cel de-al patrulea glonţ tras de Malone se înfipse în pieptul inamicului, care se rostogoli peste marginea ambarcaţiunii și căzu în apă.

Avionul trecu cu un uruit asurzitor pe deasupra lor, aproape ştergându-le capetele cu trenul de aterizare coborât.

Malone şi Kirk se feriră.

Malone prinse volanul şi reduse cursa manetei de viteze, întorcând barca înspre duşmanul lor. Se apropie dinspre pupa, cu arma pregătită de tragere. În apă plutea un trup, iar un altul zăcea pe punte. La bordul ambarcaţiunii nu se mai vedea altcineva.

– Dar chiar că eşti o piază rea, îi spuse el lui Kirk.

Peste întinderea de apă se lăsase din nou liniștea. Se mai auzea doar motorul bărcii, torcând uşor la ralanti. Valurile izbeau ambele chile. Malone se gândi că ar fi trebuit să contacteze vreo autoritate locală. Dar pe cine? Pe suedezi? Pe danezi? Cum în joc erau implicaţi Stephanie şi Magellan Billet, ştia prea bine că nici nu se punea problema să colaboreze cu vreo autoritate locală.

Stephanie ura să implice străini în treburile ei.

Malone îşi ridică privirea spre cerul tot mai slab luminat și văzu avionul, aflat acum la o înălţime de câteva sute de metri, venind în jos, direct spre ei.

Cineva sări din aparatul de zbor.

Se deschise o parașută, care înflori sub cerul larg. Omul de la capătul ei începu să o manevreze într-o spirală strânsă. Malone se parașutase de câteva ori și își dădea seama că individul își cunoștea bine meseria, căci naviga pe un curs direct spre ei, fără ezitări. Picioarele atinseră apa la mai puţin de cincisprezece metri depărtare de ambarcaţiune.

Malone îndreptă barca înspre locul unde omul plonjase în apă.

Individul care se căţără peste marginea bărcii părea doar cu puţin trecut de douăzeci de ani. Părul lui blond părea mai degrabă retezat decât tuns, iar chipul proaspăt ras era luminat de un zâmbet larg, care lăsa să i se vadă toţi dinţii. Purta un pulover închis la culoare, cămașă și blugi strânşi pe trupul lui atletic.

– Rece apa, spuse tânărul. Apreciez enorm că m-aţi aşteptat să ies. Îmi cer scuze că am întârziat.

Malone arătă în direcţia avionului care se îndepărta spre est, cu un zgomot de motor tot mai estompat.

– E cineva la manșă?

– Nţţ. E pe autopilot. Însă nu prea mai are combustibil. O să se prăbuşească în Marea Baltică peste câteva minute.

– Cam scumpă pierderea!

Tânărul ridică din umeri.

– Tipul de la care l-am furat avea nevoie să scape de el.

– Cine ești?

– Oh, îmi cer scuze! Uneori uit de bunele maniere. Individul întinse o mână umedă: Numele meu e Luke Daniels. De la Magellan Billet.

DOI

☆

KALUNDBORG, DANEMARCA
8.00 P.M.

Josepe Salazar aşteptă ca bărbatul să îşi mai vină în fire. Prizonierul lui zăcea semiconştient în celulă, dar suficient de treaz ca să-l audă spunând:

– Încheie povestea!

Bărbatul îşi înălţă capul de pe podeaua prăfuită de piatră.

– Mă întrebam... în ultimele trei zile... cum poţi fi aşa de crud. Crezi... în Tatăl Ceresc. Un om... presupus al Domnului.

Salazar nu vedea nicio contradicţie.

– Profeţii s-au confruntat cu ameninţări la fel de mari precum cele cu care mă confrunt eu acum. Cu toate astea, n-au ezitat niciodată să facă ce trebuia făcut.

– *Adevăr rosteşti,* îi spuse îngerul.

Îşi înălţă privirea. Imaginea plutea la câţiva paşi distanţă, stând în picioare, îmbrăcată cu o robă largă, scăldată în lumină, pură ca fulgerul şi mai strălucitoare decât orice altceva văzuse el vreodată.

– *Nu ezita, Josepe! Niciunul din profeţi nu a ezitat vreodată să facă ceea ce trebuia.*

Ştia că prizonierul lui nu putea auzi îngerul. Nimeni în afară de el nu putea. Însă bărbatul de pe podea observă că privirea omului alunecase către zidul din spate al celulei.

– La ce te uiţi?

– La o privelişte superbă.

– *El nu poate înţelege ce ştim noi.*

Se întoarse cu faţa către prizonier.

– Îl am pe Kirk.

Încă nu primise confirmarea celor petrecute în Suedia, însă oamenii lui raportaseră că au ţinta în vizor. În fine. După trei zile. Atâta vreme stătuse şi individul de aici în celulă, fără apă sau mâncare. Pielea lui era plină de vânătăi şi palidă, buzele erau crăpate, nasul spart, ochii înfundaţi în orbite. Probabil că avea şi câteva coaste rupte. Ca tortura psihică să fie şi mai intensă, o găleată cu apă se odihnea chiar dincolo de zăbrele, la vedere, dar nu şi în raza de atingere.

– *Presează-l,* porunci îngerul. *Trebuie să afle că nu vom tolera neobrăzarea. Cei care l-au trimis trebuie să ştie că vom lupta. Sunt multe de făcut şi ei s-au aşezat chiar în mijlocul drumului. Frânge-l!*

Accepta întotdeauna sfaturile îngerului. Cum ar fi putut să nu o facă? Îngerul venea direct de la Tatăl Ceresc. Însă prizonierul ăsta era un spion. Trimis de duşman.

– *I-am tratat mereu pe spioni cu duritate,* zise îngerul. *La început erau mulţi şi ne provocau dureri mari. Trebuie să răspundem cu aceeaşi durere.*

– Dar nu ar trebui să-l iubesc? întrebă Salazar cu voce tare. Totuşi, este un fiu al Domnului.

– Cu... cine... vorbeşti?

Se întoarse cu faţa spre prizonier şi puse întrebarea la care dorea un răspuns:

– Pentru cine lucrezi?

Niciun răspuns.

– Spune-mi!

Îşi auzi vocea crescând în intensitate. Un lucru nefiresc pentru el. Era cunoscut pentru vorba moale şi pentru comportamentul întotdeauna blând – pe care muncea din greu să şi le păstreze intacte. Aşa cum îi spusese de multe ori tatăl lui, stăpânirea de sine era o artă pierdută.

Găleata cu apă i se odihnea la picioare.

Umplu o lingură mare, cu coadă, pe care o împinse printre zăbrele și udă fața învinețită a prizonierului. Limba acestuia încercă să prindă cât mai multe picături. Însă după trei zile de însetare ar fi fost nevoie de multă apă ca să își poată potoli pofta.

– Spune-mi ce vreau să aflu!

– Mai multă apă!

Abandonase de multă vreme orice sentiment de milă. Avea o datorie sacră de îndeplinit, iar soarta a milioane de oameni depindea de deciziile pe care urma să le ia.

– *Trebuie să existe o vărsare de sânge,* zise îngerul. *Este singura cale!*

Doctrina spunea că există patru păcate pentru care oamenii nu pot primi iertare pe lumea asta sau pe lumea cealaltă. Însă dacă acestor oameni li se deschideau ochii și izbuteau să-și vadă propria condiție, cu siguranță că ar fi fost dispuși să își dea viața în schimbul iertării acelor păcate.

– *Fiul Domnului și-a vărsat sângele pentru păcate comise de oameni,* rosti îngerul. *Și mai există păcate care pot fi iertate prin ofrande pe un altar, ca în vechime. Însă există păcate pe care sângele unui miel sau al unui vițel, sau al unui porumbel nu le pot spăla. Acestea nu pot fi iertate decât prin sânge de om.*

Păcate precum crima, adulterul, minciuna, încălcarea jurămintelor ori apostazia.

Se lăsă pe vine şi se uită lung la individul sfidător de dincolo de gratii.

– Nu mă poţi opri! Nimeni nu poate! Ce este dat să se întâmple se va întâmpla. Totuși, sunt dispus să îţi arăt un oarecare respect. Spune-mi pur şi simplu pentru cine lucrezi, care e misiunea ta şi apa asta îţi aparţine.

Umplu din nou lingura mare, pe care o întinse.

Celălalt bărbat zăcea pe burtă, cu braţele în lateral şi chipul ud de la apă lipit de podea. Încet, omul se rostogoli pe spate și își fixă privirea în tavan.

Salazar şi îngerul aşteptau.

– Sunt un agent... al... Departamentului de Justiţie. Suntem cu toţii... cu ochii pe voi.

Guvernul Statelor Unite. De 180 de ani nu însemna altceva decât un obstacol.

Însă cât de multe lucruri ştiau duşmanii lui?

Prizonierul îşi rostogoli capul înspre el şi îşi îngustă ochii obosiţi.

– Uciderea mea nu va... aduce nimic, în afară de noi... necazuri pentru tine.

– *Minte*, spuse îngerul. *Crede că putem fi înfricoşaţi.*

Respectându-şi cuvântul dat, strecură linguroiul cu apă printre zăbrele. Prizonierul înhăţă capătul lingurii şi sorbi apa cu nesaţ. Salazar împinse găleata mai aproape, iar prizonierul îşi turnă din nou lichid pe gâtlejul uscat.

– *Nu ezita*, îl îmboldi îngerul. *A comis un păcat şi ştie că acest păcat îl va opri de la obţinerea fericirii pe care o doreşte. Nu poate obţine aşa ceva fără să-şi dea sângele. Prin vărsarea de sânge va fi iertat pentru acel păcat, va fi mântuit şi va fi fericit alături de Domnul. Nu există bărbat sau femeie care să nu spună: „Vărsaţi-mi sângele ca să aflu mântuirea şi fericirea întru Domnul".*

Chiar aşa era. Nu existau.

– *Au fost multe cazuri, Josepe, de oameni omorâţi pe drept ca iertare a păcatelor comise. Am văzut mulţimi imense de oameni pentru care exista o şansă de mântuire dacă li se luau vieţile şi le era vărsat sângele ca un fum de tămâie întru slava Atotputernicului. Însă acum ei sunt îngeri ai Diavolului.*

Spre deosebire de acest emisar, care rostea cuvântul Domnului.

– *Asta înseamnă să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Dacă are nevoie de ajutor, ajută-l! Dacă vrea mântuire şi este nevoie de vărsarea sângelui lui pe pământ ca să poată fi mântuit, atunci varsă-l! Dacă ai comis un păcat care cere vărsarea de sânge, atunci să nu afli bucurie sau odihnă până ce sângele tău nu va fi vărsat ca să poţi obţine mântuirea pe care o doreşti! Asta este calea prin care se arată iubirea pentru omenire!*

Salazar îşi luă privirea de la apariţia aceea fantastică şi îl întrebă pe prizonier:

– Cauţi mântuire?

– Ce-ţi pasă ţie?

– Ai păcate mari.

– Şi tu la fel.

Numai că ale lui erau altfel. A minţi ca să cauţi adevărul nu însemna o minciună. A ucide pentru mântuirea altei fiinţe însemna un act de iubire. Îi datora acestui păcătos pacea veşnică, aşa că vârî mâna pe sub haină şi dădu peste armă.

Prizonierul făcu ochii mari. Încercă să se retragă, însă nu avea unde să se ascundă.

Uciderea lui era o misiune uşoară.

– *Nu încă*, spuse îngerul.

Salazar coborî arma.

– *Încă mai avem nevoie de el.*

Îngerul începu apoi să se înalţe, până ce dispăru prin tavan. Celula rămase întunecată, aşa cum fusese înainte de apariţia acelei lumini.

Pe buzele lui înflori un zâmbet afectuos.

Ochii îi străluceau altfel acum, un fapt pe care îl atribuia recunoştinţei cereşti pentru supunerea de care dăduse dovadă. Se uită la ceas şi scăzu în minte opt ore.

Ora amiezii în Utah.

Părintele Rowan trebuia informat.

TREI

☆

SUDUL STATULUI UTAH
12.02 P.M.

Senatorul Thaddeus Rowan se dădu jos din Land Rover şi lăsă soarele să-l scalde cu bine-cunoscuta lui căldură. Rowan trăiase dintotdeauna în Utah, iar acum era senator al Statelor Unite, poziţie pe care o ocupa de treizeci şi trei de ani. Era un om cu putere şi influenţă – suficient de important ca secretarul de stat de la Interne să fi zburat personal ca să-l escorteze în această zi.

– Este un loc foarte frumos, îi zise secretarul.

Jumătatea sudică a statului Utah aparţinea guvernului federal, având locuri cu denumiri precum Arches, Capitol Reef şi Bryce Canyon. Aici, înăuntrul Parcului Naţional Zion, o suprafaţă de 147 000 de acri de teren se întindea de la nord-vest la sud-est, între autostrăzile 15 şi 9. Odinioară aici trăiseră indienii Paiute însă, începând cu anul 1863, Sfinţii Zilei de Apoi, în deplasarea lor de la Marele Lac Sărat spre sud, îi alungaseră şi dăduseră meleagurilor acelea dezolante un nume – Zion. Isaac Behunin, sfântul care colonizase primul locurile alături de fiii lui, povestea că *omul Îl poate venera pe Dumnezeu printre aceste construcţii măreţe ale naturii la fel de bine ca în orice biserică făurită de oameni.* Însă după ce făcuse o vizită în acele locuri în anul 1870, Brigham Young îl contrazisese pe Behunin şi poreclise zona Not Zion, o poreclă care rezistase în timp. Rowan zburase cu elicopterul pe o distanţă de 250 de mile la sud de Marele Lac Sărat, aterizând în interiorul parcului

natural alături de secretar, în vreme ce şeful administraţiei locale îi aştepta. Funcţia de preşedinte al Comitetului Senatorial pentru Alocări Bugetare implica o mulţime de avantaje. Unul dintre cele mai neînsemnate dintre acestea era că niciun cent din fondurile federale nu era cheltuit dacă nu se obţinea acordul senatorului.

– Este o ţară magnifică, îi zise el secretarului.

Se aventurase de multe ori în acest deșert de stâncă roșie, plin cu canioane atât de înguste, încât soarele nu ajungea niciodată pe fundul lor. Oraşele de la marginea ţinutului erau locuite de sfinţi sau mormoni, aşa cum îi numea multă lume. Unii dintre sfinţi, printre care se număra și el, nu dădeau nici doi bani pe etichetare. Porecla provenea de la mijlocul secolului al XIX-lea, când prejudecăţile şi ura oamenilor îi forţaseră pe mormoni să se îndrepte încet-încet către vest, până ce descoperiseră acel loc izolat, numit Salt Lake[1]. Strămoșii senatorului se număraseră printre primii coloniști care pătrunseseră în ţinut, la data de 24 iulie 1847. Nu găsiseră nimic aici, în afară de iarbă verde şi, dacă era să dea crezare legendei, un copac singuratic.

O splendoare singuratică. Aşa descrisese ţinutul unul dintre sfinţi.

Iar legenda spunea că atunci când ajunsese şi el acolo, bolnav de friguri şi zăcând pe podeaua unei căruţe, Brigham Young, liderul lor, se ridicase în picioare şi proclamase: *Acesta este locul!*

Apoi, veniseră alte zeci de mii de oameni, evitând rutele cunoscute, parcurgând drumul de-a lungul cărărilor defrișate de sfinţii pionieri şi cultivând, astfel încât caravanele ulterioare cu coloniști să beneficieze de hrană. Însă în acea zi din primul val – 143 de bărbaţi, trei femei, doi copii, 70 de căruţe, un tun, o ambarcaţiune, 93 de cai, 52 de catâri, 66 de boi, 19 vaci, 17 câini şi câteva găini –, fusese descoperit un cămin.

– E în sus, pe creasta asta, exclamă superintendentul, arătând înaintea lor.

Din elicopter urcaseră în Land Rover doar cei trei bărbaţi. Fiecare dintre ei era încălţat cu cizme până la glezne, purta blugi,

---

[1] Lac Sărat (n.tr.)

cămaşă cu mânecă lungă şi pălărie. La vârsta de şaptezeci şi unu de ani, senatorul continua să aibă un trup viguros, cu picioare pregătite pentru peisajul sălbatic care se întindea pretutindeni în jurul lor.

– Cam unde să ne aflăm acum, la vreo patruzeci de mile în interiorul parcului? întrebă el.

Superintendentul dădu din cap.

– Mai degrabă la cincizeci. Zona asta este restricţionată. Camparea şi explorarea sunt interzise aici. Canioanele înguste sunt mult prea periculoase.

Senatorul cunoştea cifrele din statistici. În fiecare an, trei milioane de oameni vizitau Zionul, fapt care făcea din acest parc natural una dintre cele mai mari atracţii ale statului Utah. Era nevoie de permise speciale pentru orice tip de activitate, aşa că mulţi vânători, antiecologişti şi aventurieri ceruseră o liberalizare a regimului de permise. În sinea lui, senatorul le dădea dreptate tuturor, totuşi se ţinuse departe de acea bătălie politico-administrativă.

Superintendentul îi conduse într-un canion cu pereţi netezi şi abrupţi, plin cu arţari. Arbuştii de muştar sălbatic şi creozot se amestecau cu pâlcuri de iarbă înaltă. Undeva sus, deasupra capetelor lor, pe cerul senin, un condor apărea şi dispărea din raza lor vizuală.

– Povestea asta a ieşit la iveală din pricina aventurierilor, zise superintendentul. Săptămâna trecută, în porţiunea asta din parc, au ajuns în mod ilegal trei bărbaţi. Unul a alunecat şi şi-a rupt piciorul, aşa că am fost nevoiţi să îl evacuăm cu ambulanţa. Atunci am observat chestia aia.

Superintendentul arătă înspre o crăpătură întunecată în zidul de piatră. Rowan ştia că peşterile erau ceva obişnuit pentru munţii de calcar. Mii de peşteri împânzeau statul Utah.

– În august a avut loc o inundaţie serioasă în zona asta, explică secretarul de stat. Totul a fost plin de apă timp de trei zile. Atunci credem că a fost observată deschizătura. Înainte de asta, a rămas ascunsă privirilor.

Senatorul se uită la birocrat.

– Şi care e treaba ta aici?

– Să mă asigur că preşedintele Comitetului Senatorial pentru Alocări Bugetare este mulţumit de serviciile Departamentului de Interne.

Senatorul se îndoia profund, pentru că, în ultimii şapte ani, oamenilor din administraţia preşedintelui Danny Daniels le păsase prea puţin de ceea ce gândea Rowan. Erau din partide diferite. Partidul senatorului controla Congresul, în vreme ce partidul lui Daniels deţinea Casa Albă. De obicei, o asemenea situaţie încuraja cooperarea şi compromisul. Însă în ultima vreme dispăruse orice urmă de înţelegere între cele două tabere. *Impas politic* era termenul care se încetăţenise pentru a descrie o asemenea situaţie. Iar ca lucrurile să fie şi mai complicate, Daniels se afla la sfârşitul celor două mandate legale, iar succesorul lui era incert.

Fiecare partid avea o şansă.

Însă pe Rowan alegerile prezidenţiale nu-l mai interesau. Avea planuri mai ambiţioase.

Se apropiară de deschizătură, iar superintendentul lăsă jos rucsacul, din care scoase trei lanterne.

– O să ne fie de ajutor.

Rowan acceptă oferta.

– Ia-o înainte!

Se strecurară prin crăpătură şi pătrunseră într-o cavernă spaţioasă, cu tavanul înalt de peste şase metri. Senatorul examină locul cu fasciculul luminos al lanternei şi observă că intrarea fusese pe vremuri mult mai înaltă și mai largă.

– Odinioară a fost o deschizătură de mari dimensiuni, zise superintendentul. Ca o uşă de garaj supradimensionată. Însă a fost astupată în mod intenţionat.

– De unde ştii asta?

Individul arătă în faţa lor cu lanterna.

– O să vă arăt! Dar fiţi cu mare băgare de seamă! Este un loc perfect pentru şerpi.

Își dăduse seama de pericole și singur. Cei şaizeci de ani în care explorase statul, bătând coclaurii, îl învăţaseră să acorde respectul cuvenit naturii și oamenilor acelor locuri.

La vreo cincisprezece metri în interiorul văgăunii, nişte forme ciudate se iveau din umbră. Senatorul numără trei căruţe. Cu roţi mari. Lungi de vreo trei metri şi late de un metru şi jumătate. Şi înalte. Stâlpii şi boltele de susţinere a coviltirelor dispăruseră de mult. Se apropie de ele şi testă una dintre căruţe. Lemn solid, cu excepţia obadelor de fier de la roţi, măcinate de rugină. Astfel de vehicule erau trase de patru sau chiar şase cai, dar uneori şi de catâri şi boi.

– Marfă din secolul nouăsprezecelea, spuse superintendentul. Cunosc câte ceva despre asta. Aerul deşertului, faptul că au stat ascunse în văgăună, toate astea au ajutat la conservare. Sunt intacte, un lucru rar întâlnit.

Rowan se apropie mai mult şi constată că pe fundurile căruţelor nu se vedea nimic.

– Trebuie să fi intrat prin deschizătură, zise superintendentul. Ca atare, intrarea trebuie să fi fost mult mai mare.

– Mai e ceva, zise secretarul de stat.

Rowan urmări în beznă raza de lumină a lanternei şi zări rumeguş. Bucăţi din alte căruţe, aşezate în stive înalte.

– Le-au distrus, rosti superintendentul. Bănuiesc că au fost douăzeci de căruţe, dacă nu mai multe, înainte de a începe să le dezmembreze.

De fapt fuseseră douăzeci şi două. Dar senatorul nu scoase o vorbă. În schimb, se luă după superintendent şi dădu ocol mormanului delemn măcinat, până ce fasciculele luminoase ale lanternelor dezvăluiră mai multe schelete umane. Rowan se apropie, cu pietrişul de pe jos scârţâind ca zăpada tare sub tălpile bocancilor, şi numără trei schelete. Observă imediat cum muriseră oamenii.

Găuri de glonţ în cranii.

Se vedeau resturi din hainele cu care oamenii fuseseră îmbrăcaţi, precum şi două pălării din piele.

Superintendentul arătă cu lanterna către schelete.

– Ăsta a trăit puţin mai mult.

Rowan văzu un al patrulea schelet. Victima zăcea lipită de zidul cavernei. Nicio gaură în craniu. În schimb avea coastele făcute zob.

– Împuşcătură în piept, zise superintendentul. A mai trăit suficient de mult ca să scrie asta.

Lumina lanternei dezvălui un înscris pe zid, asemănător petroglifelor pe care senatorul le mai văzuse în peşteri din alte părţi ale statului.

Se apleca şi citi mâzgălitura.

FJELDSTED HYDE WOODRUFF EGAN

BLESTEM PROFETULUI

NU NE UITAŢI

Îşi dădu seama imediat de semnificaţia acelor prenume.

Însă doar el, unul dintre cei doisprezece apostoli ai Bisericii lui Isus Hristos al Sfinţilor Zilei de Apoi, ştia despre ce era vorba.

– Referirea la profet a fost cea care ne-a determinat să vă contactăm, explică secretarul de stat.

Rowan îşi veni în fire şi se ridică în picioare.

– Ai dreptate. Oamenii ăștia erau sfinţi.

– La asta ne-am gândit și noi.

De-a lungul istoriei omenirii, Dumnezeu ţinuse mereu legătura cu copiii Lui prin intermediul profeţilor. Oameni precum Noe, Avraam şi Moise. În anul 1830, Joseph Smith fusese uns de mesagerul cerurilor ca profet al Zilei de Apoi pentru restabilirea deplină a evangheliei în pregătirea celei de-a doua veniri a lui Hristos. Ca atare, Smith înfiinţase o nouă biserică. De atunci şi până acum, șaptesprezece bărbaţi îşi luaseră titlul de profet și președinte. Fiecare din cei șaptesprezece se ridicase din rândurile Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, care se situa imediat sub profet în ierarhia bisericească.

Planul lui era să devină cel de-al optsprezecelea bărbat.

Iar descoperirea de acum l-ar fi putut ajuta.

Privi în jurul lui prin cavernă şi îşi imagină ce se întâmplase acolo în 1857.

Tot ce era legat de acel loc se potrivea legendei.

Care acum se dovedea a fi fost adevărată.

PATRU

☆

COPENHAGA, DANEMARCA
8.40 P.M.

Malone ţinea cârma bărcii, în vreme ce Luke Daniels, cu hainele ude după plonjonul de final în apă, stătea aplecat, ca să evite şuvoiul rece de aer care intra în barcă pe lângă parbriz.

– Eşti obişnuit cu salturile? întrebă el.

– Am peste o sută la activ, dar n-am mai aterizat în apă de ceva vreme.

Bărbatul mai tânăr arătă înspre Kirk, care şedea ghemuit în apropiere de pupa, şi strigă pentru a se face auzit peste uruitul motorului:

– Eşti o mare pacoste pe capul meu!

– Vrei să-mi spui şi mie de ce? întrebă Malone.

– Ce ţi-a spus Stephanie?

Bună mişcare, să răspunzi la o întrebare cu o alta.

– Doar că lipseşte un agent şi că individul ăsta ar putea şti unde se află.

– Corect. Iar individul ăsta de aici a luat-o la picior ca un câine ars pe coadă.

– Şi de ce a făcut asta?

– Pen'că e informator. Şi nimănui nu-i plac informatorii. Luke se întoarse cu faţa spre Kirk. Când ajungem la mal, tu şi cu mine o să avem o mică discuţie.

Kirk nu răspunse.

Luke se apropie de Malone, ferindu-se de vânt, cu genunchii îndoiţi ca să-şi menţină echilibrul pe puntea care se legăna în bătaia valurilor.

– Spune-mi, tataie, chiar ești atât de bun cum spune toată lumea?

– Nu mai sunt la fel de bun ca pe vremuri, dar mă descurc la fel de bine ca întotdeauna.

– A, ştii melodia. Îl iubesc pe Toby Keith. L-am văzut în concert cam cu cinci ani în urmă. Nu credeam că îţi place muzica country.

– Iar eu nu cred că ştiu cum să te consider.

– Doar ca pe un slujbaş umil al guvernului Statelor Unite.

– Asta e replica mea.

– Știu. Stephanie mi-a cerut să-ţi spun asta.

– Îţi dai seama că avionul ăla era cât pe-aci să fie mitraliat la foc automat, spuse Malone. A fost o neghiobie să ataci la rasul apei.

– Am văzut arma. Dar individul stătea în picioare într-o bărcuţă care se legăna, iar tu păreai să ai nevoie de ajutor.

– Întotdeauna eşti aşa de nesăbuit?

Malone micşoră turaţia motorului. Se apropiau de Copenhaga.

– Trebuie să recunoşti că am zburat mişto. Roţile alea nu atârnau la mai mult de... cât?... doi metri deasupra valurilor.

– Am văzut şi chestii mai tari.

Luke mimă o durere bruscă de cord.

– Oh, tataie, m-ai lovit drept în inimă! Știu că, pe vremuri, ai fost un marinar pe cinste. Un războinic sadea. Dar lasă-mi şi mie ceva. Orice. În definitiv, ţi-am salvat pielea.

– Nu zău? Asta ai făcut tu?

Într-o altă viaţă, Malone fusese unul dintre cei doisprezece agenţi iniţiali ai lui Stephanie Nelle, de la agenţia de servicii Magellan Billet. Fusese avocat şcolit la Georgetown și comandant de marină. De curând împlinise patruzeci şi şapte de ani. Încă nu chelise, iar mintea îi era la fel de ascuţită ca odinioară. Trupul lui îndesat era plin de numeroase cicatrici cu care se alesese în timp ce își făcea datoria, acesta fiind unul dintre motivele pentru care se pensionase anticipat, cu trei ani în urmă. Acum locuia la Copenhaga, unde deţinea un anticariat care ar fi trebuit să îl ferească de belele pentru tot restul vieţii.

– Haide! Recunoaşte, insistă Luke. Ţi-ar fi fost al dracului de greu să scapi de tipii ăia. Ţi-am salvat fundul!

Malone scoase motorul din viteză şi lăsă barca să alunece pe lângă reşedinţa regală daneză, apoi pe lângă docul de la Nyhavn, după care coti la dreapta pe un canal liniştit. Amară imediat după Palatul Christiansborg, în apropiere de un şir de cafenele unde oamenii mâncau, beau şi fumau zgomotoşi. La cincizeci de metri mai încolo se vedea Højbro Plads, piaţa aglomerată care pentru el însemna acasă.

Motorul se opri, iar Malone se răsuci pe călcâie, după care lansă un upercut dreapta care ateriză fix în bărbia lui Luke, aruncându-l pe agent pe puntea ambarcaţiunii. Tânărul îşi clătină năucit capul, după care se ridică în picioare, gata de bătaie.

– În primul rând, zise Malone. Nu-mi spui mie tataie. În al doilea rând, nu-mi place atitudinea ta de cocoş. Poate face ca oamenii să moară. În al treilea rând, cine erau indivizii care au încercat să ne ucidă? Și, în ultimul rând... arătă înspre Kirk... pe cine mama dracului toarnă individul ăsta?

Surprinse expresia din ochii tânărului, care spuneau clar *Tare aş avea chef să mă bat cu tine.*

Însă mai zărea şi altceva.

Reţinere.

Malone nu primise răspuns la niciuna dintre întrebări până în acel moment. Era jucat pe degete, iar chestia asta nu-i plăcea deloc.

– Chiar lipseşte un om?

– Chiar aşa. Iar tipul ăsta ne poate arăta calea spre el.

– Dă-mi telefonul tău.

– De unde ştii că am unul?

– E în buzunarul de la spate. L-am văzut. Marfă dată de Magellan Billet. Sută la sută sigur, aşa cum nu erau pe vremea mea.

Luke pescui aparatul şi îl decodă pentru utilizare.

– Sun-o pe Stephanie!

Tânărul tastă numărul.

Malone înşfăcă aparatul şi îi spuse tânărului:

– Ia-l pe Kirk şi aşteptaţi-mă lângă cafeneaua aia! Trebuie să port o discuţie privată cu ea.

– Nu prea îmi place să primesc ordine de la pensionari.

– Socoteşte-o ca plată pentru că te-am pescuit din apă. Și acum du-te!

Aşteptă să i se răspundă şi se uită cum Luke şi Kirk coborau din ambarcaţiune. Nu era tâmpit. Îşi dădea seama că fosta lui şefă îl şcolise bine pe bobocul ăsta. Probabil că îi spusese să fie îndrăzneţ, dar nu din cale afară. Altfel, un tip capabil ca Luke Daniels l-ar fi făcut arşice. Însă lui Malone i-ar fi prins bine. Nu se mai bătuse ca lumea de o bună bucată de vreme.

– Cât a durat până l-ai pocnit? întrebă Stephanie în loc de salut, după al cincilea ţârâit.

– De fapt, am aşteptat un pic mai mult decât ar fi trebuit. Și tocmai am omorât doi bandiţi.

Îi povesti cele întâmplate.

– Cotton, am priceput. În bătălia asta nu ai nimic de câştigat. Însă chiar îmi lipseşte un om, care are nevastă şi trei copii. Trebuie să îl găsesc.

Stephanie ştia că o astfel de abordare funcţiona mereu în cazul lui Malone.

Acesta îi zări pe Luke şi pe Kirk la o distanţă de cincizeci de metri. În mod normal ar fi aşteptat până ajungeau în anticariatul lui ca să dea acel telefon, însă era nerăbdător să afle care era situaţia reală, aşa că vorbi cu voce joasă, întorcându-se cu spatele spre cafenele şi cu faţa către canalul de apă.

– Barry Kirk ştie nişte lucruri, spuse Stephanie. Trebuie să fie interogat, apoi să mă ajute aici. Tu și Luke duceţi-vă să-mi găsiţi agentul.

– Deșteptul ăsta pe care l-ai trimis e bun de ceva?

– De fapt, n-a fost la colegiu. Dar dacă ar fi făcut-o, te asigur că n-ar intrat în nicio fraternitate. Nu e genul.

Malone socoti că Luke avea probabil douăzeci şi șapte, douăzeci și opt de ani, probabil fost militar, căci lui Stephanie îi plăcea să-și aleagă oamenii dintre foştii militari. Însă lipsa lui de respect şi mișcările nechibzuite păreau să contrazică orice formă de disciplină instituţionalizată.

Și nici avocat nu era.

Însă Malone mai ştia şi că Stephanie îşi relaxase treptat criteriile de selecţie a agenţilor.

– Îmi închipui că e o pacoste, zise Malone în aparat.

– Puţin spus. Însă e tare priceput. Motiv pentru care îi tolerez... încrederea exagerată în sine. Seamănă cu cineva care a lucrat odinioară pentru mine.

– Tipii ăia erau chiar acolo, îi zise Malone. Pe apă. Ne aşteptau. Asta înseamnă fie că au avut noroc şi au fost la locul şi momentul potrivit, fie că există cineva care ştia că m-ai chemat în ajutor. Omul care îţi lipseşte are habar încotro se îndrepta Kirk?

– Nu. I-am spus lui Kirk să se îndrepte spre Suedia.

Malone era sigur că şi ea îşi punea aceeaşi întrebare.

De unde *au ştiut* indivizii ăia unde să se afle?

– Presupun că o să îmi spui doar ce crezi tu că trebuie să ştiu.

– Cunoşti regulile. Nu e operaţiunea ta. Tu doar ai grijă de omul meu, după care eşti liber.

– Am înţeles.

Puse capăt convorbirii, sări pe ţărm și se duse înspre Luke, căruia îi spuse:

– Ţi-ai făcut rost de un partener pentru noaptea asta.

– Îmi poţi împrumuta un carneţel şi un pix ca să îmi pot lua nişte notiţe după care să învăţ?

– Mereu eşti atât de înfumurat?

– Iar tu mereu ești așa de cald și de prietenos?

– Cineva trebuie să aibă grijă de copii ca să nu se lovească.

– În privinţa mea nu trebuie să îţi faci griji, tataie. Am singur grijă de mine.

– Credeam că ți-am spus să nu îmi mai zici așa.

Luke se îndreptă de spate.

– Mda. Te-am auzit. Asta a fost o împunsătură pe care ţi-am dat-o gratuit. Nu vor mai exista astfel de politeţuri.

Malone îl provocă pe puşti cu privirea ochilor lui verzi.

Provocare care păru acceptată.

Dar nu acum. Poate mai târziu.

Malone arătă înspre Kirk.

– Hai să auzim de are de spus informatorul ăsta!

CINCI

☆

ATLANTA, GEORGIA
2.45 P.M.

Stephanie Nelle se uită la ceas. Ziua ei de lucru începuse la șase dimineața – ora amiezii în Danemarca – și încă era departe de a se fi terminat. Din cei doisprezece agenți pe care îi avea, nouă erau în misiune. Ceilalți trei erau trimiși la odihnă. Contrar lucrurilor care se scriau în romanele cu spioni sau care puteau fi văzute în filmele de acțiune, agenții nu munceau douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte. Cei mai mulți aveau parteneri de viață și copii, aveau o viață în afara serviciului. Iar asta era bine. Munca era suficient de stresantă ca să nu mai fie nevoie de complicarea ei cu obsesii maniacale.

Înființase Magellan Billet cu șaisprezece ani în urmă. Agenția era copilul ei, de care avusese grijă până ce acesta ajunsese la pubertate și adolescență. Acum era o echipă de agenți de informații ajunsă la maturitate și creditată cu unele dintre cele mai recente succese înregistrate în domeniu de America.

În acel moment, însă, un singur gând îi umbla prin minte.

Agentul lipsă din Danemarca.

Aruncă o privire pe ceasul din colțul biroului și își dădu seama că sărise atât peste micul dejun, cât și peste prânz. Stomacul începea să protesteze, așa că Stephanie hotărî să mănânce în grabă la cantina din clădire, aflată cu trei etaje mai jos de biroul ei.

Ieși din încăpere.

În clădire domnea liniștea.

Agenţia Magellan Billet fusese de la început proiectată pentru un număr redus de personal. În afară de cei doisprezece agenţi operativi, mai lucrau acolo cinci persoane în zona de administraţie şi trei asistenţi. Stephanie insistase ca numărul de angajaţi să rămână redus. Mai puţini ochi şi mai puţine urechi însemnau mai puţine posibilităţi de scurgere de informaţii. Securitatea agenţiei nu fusese niciodată compromisă. Niciunul dintre cei doisprezece agenţi iniţiali nu se mai găsea acum pe statul de plată – Malone plecase ultimul, cu patru ani în urmă. În medie, Stephanie înlocuia o persoană pe an. Însă fusese norocoasă. Toţi cei recrutaţi de ea se dovediseră excepţionali, iar problemele de natură administrativă erau puţine şi rare.

Ieşi pe hol pe uşa principală de acces şi se duse către lifturi.

Clădirea era situată într-un parc de birouri liniştit din nordul Atlantei, o zonă în care se mai găseau divizii ale Departamentului de Interne şi al celui de Sănătate Publică şi Servicii. La insistenţele lui Stephanie, agenţia Magellan Billet fusese intenţionat plasată într-un colţ ferit, iar literele de pe placa de la intrare anunţau un departament complet anonim al Departamentului de Justiţie.

Apăsă butonul şi aşteptă sosirea liftului.

Uşile se deschiseră şi din cabină ieşi un bărbat zvelt, cu o faţă lungă şi ascuţită şi cu o claie de păr argintiu.

Edwin Davis.

Ca şi Stephanie, bărbatul era un funcţionar civil de carieră şi îşi începuse ascensiunea profesională cu două decenii în urmă, în cadrul Departamentului de Stat, unde trei secretari îl folosiseră ca să le readucă la viaţă departamentele suferinde. Deţinea un doctorat în relaţii internaţionale şi era binecuvântat cu un simţ politic de excepţie. Un tip comunicativ şi plin de curtoazie, pe care alţi oameni tindeau să-l subestimeze, Davis fusese o vreme consilier adjunct de probleme de securitate naţională, după care preşedintele Danny Daniels îl ridicase la rangul de şef de personal la Casa Albă.

Stephanie se întrebă imediat ce fusese atât de important, încât Davis să zboare cinci sute de mile de la Washington, D.C., fără să îşi anunţe vizita în prealabil. Şeful lui Stephanie era procurorul general

al Statelor Unite, iar protocolul cerea ca el să fie inclus în orice tip de comunicare dinspre Casa Albă.

Cu toate astea, aşa ceva nu se întâmplase.

Oare Davis venise cu treabă? Sau de plăcere? În fond, el chiar *era* prieten bun cu ea. Trecuseră prin multe împreună.

– Te duci undeva? întrebă el.

– La cantină.

– Mergem amândoi.

– O să regret chestia asta?

– Posibil. Dar trebuie.

– Îţi aminteşti că ultima dată când tu şi cu mine am stat aici, chiar în locul ăsta, şi am purtat o conversaţie similară, aproape că am fost ucişi?

– Dar am câştigat bătălia aia.

Stephanie zâmbi.

– Aşa e.

Coborâră la cantină şi găsiră o masă liberă. Stephanie începu să roadă nişte morcovi şi să bea suc de măceşe, în vreme ce Davis se mulţumi cu o sticlă de apă. Lui Stephanie îi dispăruse brusc senzaţia de foame.

– Ce mai face preşedintele? întrebă ea.

Nu mai vorbise cu Danny Daniels de trei luni.

– Abia aşteaptă retragerea.

Cel de-al doilea mandat al lui Daniels avea să se încheie în curând. Cariera lui politică lua sfârşit. Însă avusese parte de o ascensiune pe cinste de la consilier local într-un orăşel din Tennessee la preşedinte al Statelor Unite cu două mandate. În timpul aceasta, îşi pierduse o fiică şi o soţie.

– I-ar plăcea să mai stea de vorbă cu tine, zise Davis.

Şi ei i-ar fi plăcut să îl sune. Dar era mai bine aşa cum stăteau lucrurile acum. Cel puţin până la finalul mandatului lui.

– Îl voi suna. La momentul oportun.

Stephanie şi Daniels descoperiseră că între ei existau nişte sentimente, un soi de afecţiune născută probabil de pe urma multelor bătălii pe care le purtaseră împreună. Niciunul din ei nu era sigur

de ceva anume. Doar că el era încă preşedinte al Statelor Unite. Şeful ei. Iar în aceste circumstanţe era mai bine să se păstreze o oarecare distanţă.

– N-ai venit aici doar ca să transmiţi mesajul ăsta. Treci la subiect, Edwin!

O expresie uşor amuzată se întipări pe chipul prietenului ei. Stephanie știa că acesta avea aproape vârsta de pensionare, însă alura îl făcea să pară mult mai tânăr.

– Înţeleg că ai stârnit un oarecare interes din partea celor de la Capitoliu.

Aşa era.

Cu o săptămână în urmă, primise de la Comitetul Senatorial pentru Alocări Bugetare nu mai puţin de șase cereri scrise pentru trimitere de informaţii confidenţiale. Așa ceva nu era o situaţie neobișnuită. Congresul era obișnuit să ceară informaţii de la comunitatea serviciilor secrete. Dacă un departament sau o agenţie anume nu coopera, atunci „cererile" erau urmate de citaţii, care nu puteau fi ignorate fără o bătălie în instanţă. Disputele publice pe tema informaţiilor confidenţiale erau rare. Congresul trebuia calmat. În definitiv, cei de acolo erau stăpâni peste punga cu bani. Ca atare, de obicei se ajungea la un compromis în spatele ușilor închise. Cele șase cereri, însă, nu lăsaseră loc pentru negocieri.

– Vor să afle absolut totul despre agenţia mea, spuse ea. De sus până jos. Rapoarte ale agenţilor de teren, rapoarte financiare, analize interne, tot. Aşa ceva nu s-a mai pomenit, Edwin. Aproape toate informaţiile astea sunt secrete. Am transmis cererile procurorului general.

– Care mi le-a pasat mie. Am venit ca să-ţi spun că acele cereri au legătură cu favoarea pe care ţi-am cerut-o în ce-l priveşte pe Josepe Salazar.

Cu şase luni înainte, un apel telefonic de la Davis generase o anchetă a agenţiei asupra lui Salazar. Casa Albă dorea un dosar complet, incluzând asocieri financiare, de afaceri şi politice. De când se născuse şi până în prezent. Salazar deţinea atât paşaport danez, cât și paşaport spaniol, graţie părinţilor lui, care se născuseră în ţări diferite. Trăia jumătate de an în Spania, iar cealaltă jumătate în

Danemarca. Era un om de afaceri care cedase altora controlul asupra companiilor lui, care valorau mai multe miliarde de euro, astfel încât el să se poată dedica exclusiv îndatoririlor de membru activ al Bisericii Mormone. Din toate informaţiile adunate, rezulta că era un om dedicat misiunii sale, nu avea cazier şi ducea o viaţă exemplară. Pentru Stephanie, faptul că Salazar stârnise interesul Casei Albe generase o mulţime de întrebări. Însă în calitatea ei de funcţionar public loial, nu exprimase niciuna dintre acele întrebări cu voce tare.

O greşeală.

De care îşi dăduse seama cu trei zile în urmă, când agentul trimis de ea în Europa ca să adune informaţii pentru dosarul Salazar dispăruse.

Şi pe care o conştientizase şi mai mult după discuţia pe care o avusese cu Malone.

– Agentul meu care lucra la cazul Salazar a dispărut, spuse ea. Chiar în acest moment am agenţi pe teren care încearcă să îi dea de urmă. În ce m-ai băgat, Edwin?

– Habar n-am. Ce s-a întâmplat?

– Situaţia a luat-o razna. Unul dintre asociaţii lui Salazar, un individ pe nume Barry Kirk, a luat legătura cu omul meu. Avea informaţii din interior şi chiar pretindea că şeful lui ar fi ucis pe cineva. Nu puteam ignora aşa ceva. Acum îl avem pe Kirk în custodia noastră, deşi în cursul evenimentelor au murit doi oameni de-ai lui Salazar. I-a împuşcat Cotton.

– Cum ai reuşit să-l implici şi pe el?

Davis şi Malone lucraseră şi ei împreună pe vremuri.

– Era în apropiere și nici lui nu-i place să audă că ne dispar oameni.

– Există o legătură între Josepe Salazar şi senatorul Thaddeus Rowan.

– Și abia acum îmi spui asta?!

Rowan era preşedintele Comitetului Senatorial pentru Alocări Bugetare. Toate cele șase cereri de informaţii purtau semnătura lui.

– Nu eu am fost cu ideea să-ţi ascundem asta.

Stephanie știa ce înseamnă aşa ceva. O singură persoană putea trece peste șeful de personal al Casei Albe.

– Președintele ar trebui să înțeleagă că nu se poate aștepta ca eu să-mi fac treaba dacă mi se ascund informații, bombăni ea. Chestia asta s-a transformat în circ. Unul dintre ai noștri ar putea să moară.

Davis încuviință:

– Îmi dau seama de asta.

Însă mai era ceva la mijloc.

Era adevărat că Stephanie avea doi agenți pe teren: pe Luke și pe cel care dispăruse. Malone intrase și el în joc, cel puțin temporar, fapt care ridica numărul celor din echipă la trei.

Mai exista însă și un al patrulea.

Despre care ea nu-i pomenise nimic lui Malone.

ŞASE

☆

KALUNDBORG, DANEMARCA
8.50 P.M.

Salazar zâmbi atunci când intră în restaurant şi îşi zări tovarăşul de cină. Întârziase, dar sunase înainte şi ceruse ca musafirului să-i fie transmise scuzele sale, împreună cu un pahar de orice fel de băutură ar fi dorit acesta.

– Îmi pare extrem de rău, îi zise el femeii care îl aştepta la masă şi care se numea Cassiopeia Vitt. Am fost reţinut de nişte treburi importante.

Erau prieteni din copilărie. El era cu doi ani mai mare decât ea, iar părinţii lor fuseseră tovarăşi o viaţă întreagă. Când ajunseseră la douăzeci și ceva de ani se apropiaseră şi mai mult unul de altul, fiind împreună timp de cinci ani înainte ca ea să își dea seama că atracţia dintre ei servea mai mult părinţilor lor decât lor. Sau cel puţin aşa îi spusese Cassiopeia la acea vreme.

Numai că Salazar ştia mai bine cum stătuseră lucrurile.

Ceea ce îi despărţise fusese de natură mult mai profundă.

El se născuse membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor Zilei de Apoi. Biserica însemna totul pentru el, dar nu însemna nimic pentru ea. Între timp, trecuseră unsprezece ani de când ei doi fuseseră ultima oară împreună. Păstraseră legătura și se întâlniseră la diferite evenimnete. Salazar ştia că ea se mutase în Franţa şi începuse să-și construiască un castel, folosind exclusiv materiale şi tehnologie specifice secolului al XIII-lea. Castelul se înălţa lent,

rând de piatră după rând de piatră. Salazar văzuse fotografii cu ea și cu castelul ei de la țară. Atât pozele cu ea, cât și cele cu castelul erau remarcabile și pitorești.

La fel cum era și femeia în carne și oase.

– E-n regulă, îl liniști ea. Am admirat priveliștea.

Kalundborg se născuse ca așezare vikingă pe coasta de vest a Zeelandei și rămăsese una dintre cele mai vechi așezări din Danemarca. Piața principală, pavată cu piatră de râu, era dominată de o singură construcție religioasă, Biserica Doamnei Noastre, o capodoperă din secolul al XII-lea care îngloba cinci turnuri octogonale. Cafeneaua unde își dăduseră întâlnire se afla pe o latură a pieței. Mesele pe care se odihneau lumânări aprinse erau pline de oameni. La cererea lui Salazar, masa lor se afla în fața ferestrei frontale, prin care se putea vedea biserica de cărămidă scăldată în lumină.

– Am așteptat toată ziua cina asta, mărturisi el. Îmi place enorm aici. Mă bucur că ai putut veni în sfârșit în vizită.

Mama lui fusese o daneză introvertită, complet dedicată soțului ei și celor șase copii, dintre care Salazar era cel mai mic. La sfârșitul secolului al XIX-lea, când în zonă poposiseră misionarii religioși, familia maică-sii fusese una dintre primele care se convertiseră la credința Sfinților Zilei de Apoi. Bunicul lui din partea mamei ajutase la organizarea primei parohii din Scandinavia, după care urmaseră altele. Acele parohii deveniseră ulterior congregații teritoriale. Același fenomen se petrecuse în Spania, unde locuise familia tatălui lui. În cele din urmă, ambii bunici ai lui Salazar ajunseseră șefi de mari congregații. Josepe moștenise proprietatea daneză a maică-sii din Kalundborg și obișnuia să își petreacă aici aproape jumătate de an, din mai până în octombrie, reușind astfel să scape de arșița verii spaniole.

La masa lor apăru chelnerul, iar Salazar comandă un pahar cu apă minerală. Cassiopeia îi urmă exemplul. Chelnerul scoase meniurile și amândoi cercetară rapid specialitățile casei.

– Tot mai pleci mâine? întrebă ea.

– Din nefericire, da. Am de rezolvat niște treburi care necesită prezența mea.

– Urăsc chestia asta. Abia începeam să ne reobişnuim unul cu celălalt.

– Şi tu ai fost aşa de sfioasă, iar eu te-am lăsat în pace. Dar a sosit vremea să-mi spui. De ce te-ai întors? De ce ai venit aici?

Cassiopeia reluase legătura cu el cu aproape cinci luni în urmă, printr-un apel telefonic. Urmaseră alte câteva apeluri şi mesaje electronice. Un alt apel, dat cu o săptămână în urmă, avusese ca rezultat invitaţia la masă din seara aceea.

Pe care Cassiopeia o acceptase.

– Am înţeles că e posibil să mă fi înşelat în privinţa anumitor lucruri.

Cuvintele ei îl intrigară pe Salazar. Lăsă meniul jos pe masă.

– Pe măsură ce am îmbătrânit, zise ea, mi-am dat seama că, poate, convingerile părinţilor mei nu erau chiar atât de greşite.

Salazar ştia că ea, la fel ca el, fusese îndrumată, de la o vârstă fragedă, către învăţătura Cărţii Mormone, fusese învăţată Doctrina şi Legile şi încurajată să citească Perla Nepreţuită[1]. Acestea ar fi trebuit să o familiarizeze cu toate revelaţiile profeţilor pe care se întemeia credinţa lor şi să îi ofere o înţelegere completă a istoriei bisericii. Toţi Sfinţii Zilei de Apoi erau obligaţi să urmeze aceeaşi cale de învăţătură.

Însă el mai ştia şi faptul că ea se revoltase.

Şi respinsese moştenirea ei.

Din fericire, niciunul din părinţii Cassiopeii nu mai era în viaţă la acel moment ca să trăiască această ruşine.

– Am aşteptat multă vreme până să te aud rostind aceste cuvinte, zise el. Felul în care ai respins credinţa a fost cauza înstrăinării tale.

– Ţin minte. Uită-te la tine! Pe atunci erai pe cale să conduci o parohie. Acum eşti membru al Primului Cvorum al celor Şaptezeci, la doar un pas distanţă de Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Eşti poate primul om din Spania care are această mare onoare.

Salazar auzi mândria din vocea ei.

---

[1] Parte a doctrinei Bisericii Sfinţilor Zilei de Apoi (n.tr.)

În fruntea Bisericii se găsea Prima Preşedinţie, constând din profet şi doi consilieri aleşi pe sprânceană. Sub acest nivel se găseau cei Doisprezece Apostoli, care erau numiţi pe viaţă şi ajutau la stabilirea politicilor Bisericii. Dedesubtul acestui nivel se găseau diverse cvorumuri de Şaptezeci, fiecare membru al lor fiind foarte respectat. Cvorumurile erau însărcinate cu acordarea de ajutor în chestiuni de organizare şi administraţie şi îşi manifestau autoritatea apostolică sub numele de *martori speciali ai lui Hristos*. Mulţi apostoli proveneau din rândurile şaptezeciştilor şi toţi profeţii urcaseră în ierarhie din rândurile apostolilor.

– Vreau să redescopăr ce am pierdut, îi zise ea.

Chelnerul reveni la masa lor cu apa.

Salazar se aplecă peste masă şi o prinse uşor de mână. Gestul nu păru să o surprindă pe Cassiopeia.

– M-aş bucura enorm să te ajut să-ţi redescoperi credinţa. Aş fi onorat să te îndrum.

– De-asta am şi luat legătura cu tine.

Salazar zâmbi, continuând să ţină mâna peste mâna ei. Sfinţii Zilei de Apoi devotaţi Bisericii nu credeau în sexul premarital, aşa că relaţia dintre ei doi nu fusese niciodată de natură fizică.

Însă fusese o relaţie adevărată.

Atât de adevărată, încât supravieţuise intactă timp de unsprezece ani în sufletul lui.

– Mi-e foame, declară el, cu privirea aţintită în ochii ei. Hai să ne bucurăm de masă. Apoi mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva. Pe proprietatea mea.

Cassiopeia zâmbi.

– Ar fi minunat!

ŞAPTE

ATLANTA, GEORGIA

Stephanie era avocat la bază. Îşi începuse viaţa profesională în cadrul Departamentului de Stat chiar după terminarea şcolii de drept, după care trecuse la Departamentul de Justiţie şi urcase pe scara ierarhică până la poziţia de adjunct al procurorului general. Probabil că, în cele din urmă, ar fi fost numită pe poziţia cea mai înaltă de un preşedinte sau altul, însă agenţia Magellan Billet schimbase totul. Ideea din spatele agenţiei fusese aceea de a creşte o echipă specială de investigaţii, în afara jurisdicţiei FBI, CIA şi a armatei, care să răspundă direct în faţa conducerii executive a Departamentului. Agenţii erau bine instruiţi atât în domeniul legal, cât şi în cel al spionajului.

O agenţie independentă. Inovatoare. Discretă.

Acestea erau idealurile.

Iar acea idee devenise realitate.

Însă Stephanie nu ignora defel realitatea politică. Slujise preşedinţi şi procurori generali care proveneau din ambele partide majore. Deşi ales şi reales în urma unei cooperări bipartizane, Danny Daniels fusese ţintuit în ultimii şapte ani şi jumătate într-un război politic cumplit. Existaseră incidente de trădare cu vicepreşedintele, cu un procuror general şi un fost consilier adjunct pe probleme de securitate naţională. Ba existase chiar şi o tentativă de asasinat. Stephanie se trezise implicată alături de agenţie în toate acele crize. Acum trecea din nou printr-una. Se pomenea brusc în mijlocul unei chestiuni extraordinare.

– Te gândeşti vreodată la ce vei face după ce îţi termini treaba aici? întrebă Davis.

Continuau să stea la masă în cantina pustie la acea oră din mijlocul amiezii.

– Intenţionez să muncesc până mor.

– Am putea să scriem amândoi cărţi de dezvăluiri. Sau poate să ieşim la televizor. Pe CNN, CNBC sau Fox. Să fim experţii lor de bază, oferindu-le analize pe bandă rulantă. Evidenţiind cât de idioată este noua administraţie. Este mult mai uşor să dai relaxat din gură decât să fii în mijlocul evenimentelor.

Stephanie se întreba ce era cu fatalismul manifestat de Davis, care probabil era indus de nostalgia după vremurile trecute. Mai văzuse aşa ceva şi înainte. În timpul primului mandat al lui Daniels existase o puternică acţiune pentru înlocuirea ei, însă elanul se diminuase până la dispariţie. Poate din pricină că nimeni nu-şi dorea slujba pe care o avea Stephanie. Nu aveai parte de cine ştie ce lumină a reflectoarelor publice într-un birou liniştit din Georgia, departe de agitaţia din capitală. Carierele se ţeseau din fire mult mai groase. Un lucru era însă cert – Edwin Davis era sută la sută loial şefului său. La fel cum era şi ea. Şi mai era ceva. De obicei, nimeni de la Departamentul de Justiţie sau de la Congres, sau de la Casa Albă nu prea se gândea la Stephanie sau la agenţia Magellan Billet. Numai că acum ea apăruse pe radarul senatorului de Utah.

– Ce vrea Rowan de la mine?

– Urmăreşte ceva despre care noi am crezut că e doar un mit.

Stephanie surprinse tonul pe care îi vorbea şi care semnala un singur lucru: necazuri.

– Trebuie să-ţi spun o poveste.

La 1 ianuarie 1863, Abraham Lincoln a emis Proclamaţia de Emancipare. Istoria consemnează momentul drept o mare realizare. Realitatea, însă, este mult diferită. Proclamaţia nu însemna o lege. Congresul nu a pus-o niciodată în aplicare şi niciun stat nu a adoptat-o. Lincoln a emis-o pe baza presupusei sale autorităţi de comandant-şef al armatei. Însă proclamaţia în sine nu a eliberat pe nimeni.

Mandatul ei s-a aplicat doar sclavilor din zece state intrate la acel moment în rebeliune. Nu scotea sclavia în afara legii şi nici nu acorda cetăţenie celor eliberaţi. În regiunile federale din Sud, care includeau o mare parte din Tennessee şi Virginia, acolo unde negrii ar fi putut să fie eliberaţi şi făcuţi cetăţeni ai statului, proclamaţia nu avea aplicabilitate. Maryland şi Kentucky erau excluse, la fel cum erau şi părţi din Louisiana. Pe scurt, Proclamaţia de Emancipare nu era decât un truc politic. Elibera sclavi doar acolo unde Lincoln nu deţinea autoritate. William Seward, secretarul de stat al lui Lincoln, a spus-o cel mai bine. „Ne arătăm empatia faţă de sclavie emancipând sclavi din regiuni unde nu putem ajunge la ei şi ţinându-i legaţi în lanţuri acolo unde i-am putea elibera."

Lincoln a numit public proclamaţia drept o „măsură de război", însă în sinea lui recunoştea că era inutilă. În definitiv, Constituţia însăşi trata problema sclaviei. În articolul 1, paragraful 2, se specifica faptul că sclavii urmau să fie socotiţi ca trei cincimi dintr-o persoană în chestiuni de reprezentare în Congres şi taxe. Articolul 4, paragraful 2 cerea ca sclavii fugari către state libere să fie returnaţi stăpânilor lor. Mulţi dintre delegaţii la Convenţia Constituţională deţinuseră sclavi – aşa că nu era nicio surpriză faptul că în Constituţie nu fusese inclus nici măcar un cuvânt care să pună în pericol acele drepturi.

La vremea respectivă, Sudul câştiga Războiul Civil. Ca atare, singurul efect practic pe care proclamaţia l-ar fi putut avea era acela de a instiga la o revoltă a sclavilor – o revoltă din interior, care ar fi putut slăbi duşmanul. O astfel de revoltă însemna în mod clar un motiv de îngrijorare, întrucât cei mai mulţi sudişti în putere erau la război, în vreme ce fermele şi plantaţiile lor erau supravegheate de bătrâni sau soţii.

Însă nu a avut loc nicio revoltă.

În schimb, efectul proclamaţiei s-a făcut simţit mai ales în Nord.

Şi nu într-o manieră favorabilă.

Cei mai mulţi nordişti au fost şocaţi de şmecheria politică. Puţini legau războiul de abolirea sclaviei. Cei mai mulţi dintre nordiştii albi îi dispreţuiau pe africani, iar legile lor privitoare la negri nu ofereau nimic în sensul egalităţii pentru sclavii eliberaţi care locuiau în acele

teritorii. Ziarele nordiste se opuneau cu vehemență abolirii sclaviei. Iar după ce Lincoln și-a rostit Proclamația, violențele îndreptate împotriva negrilor din Nord s-au intensificat radical.

Așa cum s-au intensificat și dezertările.

Aproape două sute de mii de negri au fugit din armata unionistă. Alte douăsprezece mii au evitat recrutarea. Nouăzeci de mii au fugit în Canada. Listele de înrolări au rămas goale. Obligațiunile de război au rămas nevândute.

Pentru Nord, războiul nu avea nicio legătură cu sclavia.

– Ce vrei să spui? întrebă Stephanie.

– Abraham Lincoln nu a fost un erou emancipator, răspunse Davis. Înainte de 1854 vorbea rareori despre sclavie. De fapt, se opunea public egalității politice sau sociale între rase. Era în favoarea legii sclavilor fugari, care permitea deținătorilor de sclavi să își reclame proprietățile pierdute pe teritoriul statelor libere. Ca avocat nu a apărat niciodată vreun sclav fugar. Însă a apărat un proprietar de sclavi. Îi plăceau colonizarea, returnarea sclavilor eliberați către Africa, Haiti, Guyana Britanică, Indiile de Vest Olandeze. Oriunde în afara Statelor Unite. Administrația lui a încercat din răsputeri să pună la punct un plan de deportare după război. Numai că pe atunci existau peste patru milioane de sclavi în America. Returnarea lor nu constituia o posibilitate reală, din rațiuni financiare și logistice.

Pentru Stephanie, subiectul nu era cu totul necunoscut. Lincoln devenise de multă vreme subiect de legende, povești și mituri popularizate de nenumărate cărți, filme și show-uri de televiziune.

– Lincoln a spus-o clar în discursul de învestitură, zise Davis. A spus întregii țări că nu se va amesteca în dreptul de a deține sclavi în statele sudice. Punct. Sfârșitul poveștii. El se opunea însă *extinderii* sclaviei pe noi teritorii.

– Nu mi-am imaginat niciodată că știi atât de multe despre Lincoln.

– Nu știu. Însă realitatea e realitate. Războiul Civil nu a avut loc din pricina sclaviei. Cum ar fi putut să aibă loc dintr-o asemenea cauză? Însăși Constituția avea prevederi legate de sclavie. Pe care

Curtea Supremă, în decizia din cazul Dred Scott, din 1857, le-a recunoscut ca legale. Nu a fost niciodată votat vreun amendament la Constituţie pentru schimbarea acestor prevederi până la votarea Amendamentului Treisprezece, *după* încheierea războiului. Ca atare, cum am fi putut porni un război ca să punem capăt la ceva permis în mod explicit de propria Constituţie?

Bună întrebare.

– Numai că Lincoln, Dumnezeu să-l binecuvânteze, se confrunta cu câteva chestiuni serioase, continuă Davis. Chestiuni cu care niciun alt preşedinte nu se confruntase vreodată. Avea în faţă efectiv perspectiva desfiinţării ţării. Europa urmărea de la distanţă, gata să se repeadă asupra hoitului rămas. Lincoln se găsea într-o situaţie disperată. Ăsta e şi motivul pentru care purtăm discuţia asta acum.

Stephanie aşteptă.

– Secesiunea.

– Adică un stat care părăseşte Uniunea?

Davis încuviinţă.

– Ăsta a fost motivul Războiului Civil. Statele sudice au declarat că s-au săturat şi aveau dreptul să părăsească Uniunea. Lincoln susţinea că nu au acest drept – Uniunea era pentru totdeauna şi nu putea fi dizolvată. Şase sute de mii de oameni au murit ca să se pună capăt acestei dispute.

Stephanie ştia câte ceva şi despre acest subiect, deoarece era pasionată de drept constituţional.

– Curtea Supremă a pus capăt disputei în 1869, zise ea. Cazul Texas versus White. Curtea a decis că secesiunea nu este posibilă. Uniunea era de nezdruncinat pentru totdeauna.

– Ce altceva putea decide Curtea? Războiul se sfârşise, lăsând în urmă mormane de morţi, iar Sudul era în ruine. Ţara încerca să îşi revină. Iar în aceste circumstanţe ai fi socotit posibil ca o mână de guralivi nordişti îmbrăcaţi în robă neagră să decidă întreaga tărăşenie ca fiind neconstituţională? Nu cred.

– Nu credeam că te uiţi la judecători cu atât dispreţ.

Davis zâmbi.

– Judecătorii federali sunt ca un junghi în coaste. Numeşte un astfel de individ pe viaţă şi o să ai o mare problemă. În 1869, Curtea Supremă nu putea decide altfel.

– Dar noi putem?

– Aici e problema, Stephanie. Ce-ar fi dacă atât Lincoln, cât şi Curtea Supremă s-ar fi înşelat?

OPT

☆

Malone descuie uşa anticariatului şi îi conduse pe Luke Daniels şi pe Barry Kirk înăuntru. Højbro Plads era aglomerată, dar nu la fel ca vara, când soarele apunea târziu, iar piaţa rămânea plină până spre miezul nopţii. Vara ţinea şi el magazinul deschis până la ora zece seara. La acel moment al anului, însă, închidea la ora şase.

Aprinse lumina şi încuie uşa la loc.

– E tare locul ăsta, exclamă Luke. Parcă aş fi la şcoala de vrăjitorie din *Harry Potter.* Şi mirosul ăsta... Am impresia că fiecare anticariat emană acelaşi iz.

– Se numeşte parfumul cunoaşterii.

Luke îndreptă un deget spre el.

– Ăsta e umor de anticar? Pun pariu că voi, ăştia din branşa asta, vă adunaţi într-un loc şi faceţi schimburi de astfel de poante. Corect?

Malone îşi azvârli cheile pe tejgheaua de la intrare şi se întoarse către Barry Kirk.

– Mi s-a spus că e posibil să ai habar unde se află omul nostru dispărut.

Kirk rămase tăcut.

– O să mai întreb cu frumosul o singură dată.

– Susţin ideea, interveni Luke. Spune-ne acum ce ştii!

– Agentul vostru e în mâinile lui Salazar.

– Cine e Salazar? întrebă Malone.

– El e cheia întregii poveşti, explică Luke. Un spanioloi. Putred de bogat. Familia face afaceri cu macarale. Ca alea pe care le vezi

pe șantierele de construcții, deasupra clădirilor. Tatăl lui a pornit afacerea după al Doilea Război Mondial.

– Cu cinci ani în urmă, am ajuns unul dintre asistenții personali ai seniorului Salazar. Dar mi-am dat seama că individul are o problemă. Patronul meu este mormon.

– Şi de ce ar fi asta o problemă? se miră Malone.

– Este membru senior al Primului Cvorum al Celor Şaptezeci și ar putea chiar să fie numit apostol al Bisericii.

– Asta e chiar sus în ierarhie, comentă Luke.

– Am habar de Sfinții Zilei de Apoi. Malone se uită fix la Kirk. Care *este problema* lui Salazar?

– Este implicat în niște treburi necurate. M-am făcut că nu le văd... până de curând, când cred că a ucis pe cineva.

– Şi de unde știi tu așa ceva?

– Nu știu sigur. Dar încearcă să obțină un jurnal din secolul al XIX-lea. Señor Salazar este un avid colecționar de istorie a mormonilor. Proprietarul cărții a refuzat să o vândă. Iar ăsta a fost... un motiv de frustrare. Apoi jurnalul a apărut, ca din senin, iar eu am aflat că proprietarul lui a fost găsit mort.

– Și ce legătură are asta cu Salazar? întrebă Malone.

– Cam mare coincidența, nu credeți?

Malone se uită spre Luke, sperând să afle mai multe de la acesta.

– Poți umple tu spațiile lipsă din poveste?

– Aș vrea eu! Am fost însărcinați cu o simplă verificare de rutină a lui Salazar. Asta a fost tot: fapte și cifre. Aveam un agent de teren care lucra la caz de câteva luni. Kirk, aici de față, a luat legătura cu el. După aceea, cu trei zile în urmă, agentul a dispărut. Am fost trimis să-l găsesc. În după-amiaza asta am dat peste câțiva dintre oamenii lui Salazar, așa că i-am furat unul dintre avioane.

– Are mai multe?

– Are o nenorocită de flotilă aeriană. Așa cum am mai spus, *putred* de bogat.

– Agentul tău a discutat cu mine, zise Kirk. Urma să mă ducă într-un loc sigur. Dar când am aflat că señor Salazar a pus mâna pe el, am intrat în panică și am fugit. Mi-a lăsat un număr de contact,

pe care l-am apelat. Mi s-a spus să mă duc în Suedia, însă oamenii lui Salazar mi-au luat urma.

– Patronul tău are *oameni?* întrebă Malone.

– Daniţi.

Nu era un termen pe care să-l fi aşteptat, dar îl cunoştea.

Se duse până la raftul marcat cu eticheta Religie şi căută o carte pe care spera să o găsească încă acolo. O cumpărase cu câteva luni în urmă de la o femeie bizară, care venise la el cu câteva cutii cu cărţi.

Da, cartea se găsea pe raftul de sus.

Regatul Sfinţilor.

Publicată la mijlocul secolului XX.

Termenul *daniţi* declanşase ceva din memoria lui eidetică. Nu-i trebuia mult timp ca să-şi amintească în astfel de situaţii. *Memorie fotografică* era o descriere prea simplistă pentru această caracteristică genetică şi nu tocmai corectă. Mai degrabă o aplecare către detalii. Un soi de junghi în coaste, care, uneori, putea fi de ajutor.

Verifică indexul şi găsi o referinţă la o predică ţinută la data de 17 iunie 1838 de Sidney Rigdon, unul dintre primii convertiţi la religie de către Joseph Smith.

Voi sunteţi sarea pământului, dar dacă sarea şi-a pierdut gustul, cu ce va mai fi pământul sărat? Din acel moment sarea nu va mai fi bună de altceva decât pentru a fi strivită sub talpa omului. Noi am oferit omenirii bunătate, am suferit din pricina abuzurilor fără motiv şi am îndurat fără dorinţă de revanşă până în ziua de acum, însă persecuţiile şi violenţele lor nu au curmare. Din această zi şi de la această oră înainte însă, nu vom mai răbda nimic.

Rigdon îşi îndreptase comentariile către alţi apostaţi despre care credea că trădaseră restul turmei, dar se referea şi la străinii de cauză care abătuseră în mod repetat moartea şi violenţele asupra Sfinţilor Zilei de Apoi. Unul dintre noii convertiţi, Sampson Avard, un individ descris ca fiind „viclean, plin de iniţiativă şi extrem de ambiţios", profitase de sentimentele generale stârnite de ceea ce, ulterior, avea să fie numită Predica Sării. Formase o organizaţie militară secretă în interiorul cultului, cunoscută cu numele de Fiii lui Dan, inspirată dintr-un pasaj al Genezei biblice, în care scria că *Dan va fi un şarpe*

pe drum, o viperă pe cărare, care se repede să muște copitele calului astfel încât călărețul să cadă pe spate. Daniţii erau recrutaţi dintre cei mai tineri, mai duri şi mai viguroşi membri, ca o trupă de elită care îndeplinea scopuri secrete. Ei acţionau nu ca un grup, ci ca indivizi la care se putea apela pentru o ripostă violentă şi imediată faţă de orice act de violenţă exercitat împotriva Sfinţilor.

Malone îşi ridică privirea din carte.

– Daniţii erau fanatici. Nişte radicali în interiorul Bisericii Mormone timpurii. Însă au dispărut de multă vreme.

Kirk clătină din cap.

– Señor Salazar se mândreşte că trăieşte în altă epocă. Crede obsesiv în Joseph Smith. Urmează ritualurile vechi.

Malone ştia despre Smith şi despre viziunile lui legate de îngerul Moroni, care se presupunea că îl condusese către plăcuţele aurii, pe care Smith le tradusese şi le folosise ca să înfiinţeze o nouă religie – mai întâi numită Biserica lui Hristos, actualmente cunoscută drept Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor Zilei de Apoi.

– Señor Salazar este inteligent, zise Kirk. Deţine o diplomă importantă de la Universidad de Barcelona.

– Cu toate astea, urmează un individ care susţine că a descoperit tăbliţe aurii pe care era gravată o limbă străină. În afară de Smith și de câţiva martori, nimeni altcineva nu a văzut vreodată acele tăbliţe. Dacă ţin minte bine, ulterior, câţiva dintre martorii oculari și-au retras mărturiile. Însă Smith tot a reușit să traducă scrisul de pe tăbliţe citind cuvintele de pe o piatră aşezată pe fundul unei pălării.

– Este asta similară cu credinţa că un om a fost răstignit, a murit şi a înviat din morţi trei zile mai târziu? Ambele sunt nişte chestiuni de convingere.

Malone dorea să știe:

– Ești mormon?

– A treia generaţie.

– Înseamnă ceva pentru tine?

– De când eram mic.

– Dar pentru Salazar?

– E viaţa lui.

– Ai riscat fugind.

– M-am rugat şi mi s-a spus că aşa trebuie să procedez.

Malone nu fusese niciodată dornic să-şi pună viaţa orbeşte în mâinile credinţei. Însă acum nu era momentul pentru o dezbatere religioasă.

– Unde e omul nostru?

– Agentul vostru este ţinut în afara Kalundborgului, răspunse Kirk. Pe o proprietate deţinută de señor Salazar. Nu este principala lui proprietate, ci una adiacentă, spre est. În pivniţă există o celulă de detenţie.

– Iar în clădirea principală, interveni Luke, ţine documente?

Kirk dădu din cap.

– Biroul este sanctuarul său. Nimeni nu poate intra acolo fără permisiune.

Malone stătea în apropiere de tejghea, privind afară spre piaţa întunecată. Lucrase timp de doisprezece ani ca agent de teren pentru Departamentul de Justiţie, timp în care îşi formase anumite deprinderi care n-aveau să-l mai părăsească vreodată. Una era aceea de a fi permanent conştient de ceea ce se află în jurul lui. Nici acum nu lua masa la restaurant şezând pe scaun cu spatele la uşă. Zări prin geamul vitrinei doi bărbaţi, aflaţi la o distanţă de circa treizeci de metri de anticariat. Erau amândoi tineri şi îmbrăcaţi cu haine şi pantaloni negri. Stăteau în acelaşi loc de câteva minute, deosebindu-se astfel de oamenii din jurul lor. Malone încercă să nu se uite fix într-acolo, însă rămase vigilent.

Luke veni spre tejghea, cu spatele la fereastră.

– I-ai văzut şi tu?

Malone îşi aţinti privirea în ochii tânărului.

– E greu să nu-i observi.

Luke ridică braţele în sus şi mimă iritarea, însă vorbele pe care le rosti nu se potriveau deloc gestului.

– Spune-mi, tataie, în locul ăsta există vreo altă uşă de acces?

Malone îi ţinu isonul tânărului, mimând şi el iritarea, însă îi oferi un răspuns afirmativ printr-un gest al capului.

– Ce se petrece? întrebă Kirk.

Cei doi indivizi de afară se puseră în mişcare.

Înspre anticariat.

În acel moment se auzi un sunet nou de afară.

Sirene.

Care se apropiau.

NOUĂ

☆

Stephanie asculta explicaţiile lui Davis.

– Revoluţia americană nu a fost deloc o revoluţie. Obiectivul nu a fost niciodată acela de răsturnare a guvernului britanic. Niciunul dintre obiectivele declarate nu includea cucerirea Londrei şi înlocuirea monarhiei cu o democraţie. Nu. Revoluţia americană a însemnat un război de secesiune. Declaraţia de Independenţă a fost o declaraţie de secesiune. Statele Unite ale Americii au fost înfiinţate de secesionişti. Obiectivul lor era acela de a părăsi Imperiul Britanic şi de a-şi modela un guvern propriu. În istoria Americii au existat două războaie de secesiune. Primul a avut loc în 1776, cel de-al doilea în 1861.

Implicaţiile o fascinau, însă Stephanie era mai curioasă să afle relevanţa informaţiei.

– Sudul dorea să părăsească Uniunea deoarece nu mai era de acord cu ceea ce făcea guvernul federal, continuă Davis. Taxele vamale constituiau marea sursă de venituri. Sudul importa mult mai multe lucruri decât Nordul, aşa că plătea mai mult de jumătate din taxe. Însă cu mai mult de jumătate din populaţia Uniunii, Nordul aspira majoritatea cheltuielilor federale. Iar asta era o problemă. Industrialiştii din Nord îşi datorau existenţa taxelor ridicate. Dacă acestea erau eliminate, afacerile lor se duceau pe copcă. Chestiunea taxelor vamale a devenit subiect de dispută încă din 1824. Sudul se opunea, însă Nordul continua să le impună. Nou-creata Constituţie Confederată scotea în mod explicit taxele în afara legii.

Asta însemna că porturile sudiste câştigau un avantaj decisiv în faţa celor nordiste.

– Iar Lincoln nu putea îngădui aşa ceva.

– Cum ar fi putut? Guvernul federal nu ar mai fi avut niciun ban. Sfârşitul jocului. În esenţă, Nordul și Sudul erau în totală contradicţie asupra deciziilor privitoare la venituri şi la cheltuieli. După zeci de ani de astfel de dispute, Sudul a decis că nu mai vrea să facă parte din Statele Unite. Ca atare, statele sudice au părăsit Uniunea.

– Și ce au de-a face Josepe Salazar și senatorul Rowan cu toate astea?

– Amândoi sunt mormoni.

Stephanie aşteptă continuarea.

La momentul Proclamaţiei de Emancipare din ianuarie 1863, Lincoln intrase în panică. După ce învinsese în Bătălia de la Manassas, în iulie 1861, armata unionistă înregistrase un şir continuu de înfrângeri. Decisiva Bătălie de la Gettysburg urma să aibă loc abia peste șase luni, schimbând soarta războiului. Ca atare, în iarna anului 1863, Lincoln se confrunta cu o criză. Trebuia să nu piardă nici Nordul, nici Vestul Îndepărtat. Pierderea Vestului Îndepărtat în favoarea Confederaţiei ar fi însemnat înfrângere sigură.

Iar menţinerea Vestului Îndepărtat însemna încheierea unui acord cu mormonii.

Aceştia ocupaseră valea Salt Lake încă din 1847. Înainte de sosirea lor, regiunea era cunoscută sub numele de Marele Deșert American, iar lacul sărat din apropiere descurajase colonizarea. Însă mormonii munciseră timp de şaisprezece ani, construiseră un oraş şi creaseră teritoriul Utah. Doriseră recunoaștere ca stat, însă statutul le fusese refuzat, ca reacţie la atitudinea lor rebelă şi la convingerile neortodoxe, în special cele legate de poligamie, la care mormonii refuzau să renunţe. Liderul lor, Brigham Young, era un individ hotărât şi capabil. În 1857 s-a pus împotriva președintelui James Buchanan, când cinci mii de militari federali au fost trimiși să restaureze ordinea. Din fericire pentru Young, forţa invadatoare nu a fost condusă de un strateg militar. Armata avea în fruntea ei politicieni, care au ordonat un marş pe o distanţă de 1 000 de mile de sălbăticie cruntă. Soldaţii au

ajuns aproape de Utah la începutul iernii, dar au rămas înțepeniți în munți și mulți dintre ei au murit. Înțelept, Young a decis că ar fi fost o prostie să se lupte în câmp deschis cu o asemenea forță prost condusă, așa că a trecut la tactici de gherilă – incendiind trenurile cu provizii, furând animalele de povară, pârjolind pământul. În cele din urmă, Buchanan a fost încolțit și a făcut ceea ce ar face orice bun politician – a declarat victoria și a cerut pacea. Young și mormonii au fost iertați de toate păcatele. Conflictul a luat sfârșit fără ca măcar să se tragă un singur foc de armă între beligeranți, iar Young a rămas la cârma deplină a lucrurilor. În anul 1862, telegraful și calea ferată treceau chiar prin mijlocul teritoriului Utah înspre Pacific. Dacă Lincoln nu dorea o separare, care i-ar fi retezat legăturile cu Vestul îndepărtat, atunci era obligat să ajungă la un acord cu Brigham Young.

– E o poveste pe cinste, zise Davis. Congresul a adoptat Legea Morrill antibigamie la mijlocul lui 1862, un act care ţintea poligamia. Mormonilor nu le-a plăcut deloc chestia asta. Ca atare, la începutul lui 1863, Young a trimis un emisar la Lincoln. Mesajul era limpede. *Ia-te de noi și îți venim de hac!* Asta însemna întreruperea legăturilor de cale ferată și de telegraf. Trupele mormone ar fi putut intra în război de partea Sudului. Lincoln ştia că această chestiune era serioasă. Ca atare, i-a trimis un mesaj lui Brigham Young.

Când eram băiat și locuiam la o fermă din Illinois, erau mereu mari cantități de cherestea care trebuia luată de acolo. Din când în când, se descoperea câte un buştean zdravăn căzut pe jos. Buşteanul era prea mare ca să fie spart, prea greu ca să fie mutat din loc şi prea ud ca să fie ars, aşa că aram cu plugul în jurul lui. Spuneţi-i profetului vostru că îl voi lăsa în pace dacă mă va lăsa şi el în pace.

– Și chiar asta s-a întâmplat, zise Davis. Generalul Conner, care comanda trupele federale din Utah, a primit ordin să nu se războiască cu mormonii pe tema poligamiei și, în general, pe nicio altă temă. I s-a spus să-i lase în pace. Următoarea lege pe tema poligamiei a apărut abia în 1882. Atunci chestiunea a devenit o problemă mare şi mii de oameni au fost condamnaţi. Însă la acel moment Războiul Civil se terminase de mult, iar Lincoln și Young muriseră.

– De unde ştii de această înţelegere?

– Din dosare secrete.

– Datând din 1863?

Davis rămase tăcut câteva clipe, iar Stephanie își dădu seama că în el se dădea o luptă. Omul era legendar pentru fața lui de jucător de poker, însă Stephanie îl cunoștea bine. Îl văzuse în cele mai vulnerabile momente și îi știa expresiile. Între ei nu existau prefăcătorii.

– Mormonii nu aveau încredere în Lincoln, reluă Davis. Nu aveau niciun motiv să aibă încredere în cineva de la Washington. Fuseseră ignorați, dați la o parte și mințiți timp de decenii. Guvernul era cel mai mare dușman al lor. Însă în acel moment al istoriei se aflau și ei cu spatele la zid. Ca atare, au încheiat înțelegerea, însă au cerut daune colaterale.

Stephanie era uimită.

– Ce le-ar fi putut da Lincoln?

– Aici cunoaștem puține lucruri. Și totuși destule. Mai rău este că senatorul Thadeaus Rowan are și el habar de câte ceva. Este apostol al Bisericii Mormone și, în afară de noi, ei sunt singurii oameni în viață care au idee despre povestea asta.

– De-asta l-ai vrut cercetat pe Salazar? Pentru legătura lui cu Rowan?

Davis încuviință.

– Cam cu un an în urmă, am început să observăm unele lucruri pe care le făcea Rowan. Ni s-a menționat atunci legătura lui cu Salazar. Când ți-am adresat cererea pentru dosarul informativ, ne-am dat seama că avem o problemă. Acum problema a devenit și mai mare.

Stephanie încercă să-și aducă aminte ce știa despre mormoni. Nu era o persoană religioasă, iar din câte îl cunoștea pe Edwin Davis, nici el nu era așa ceva.

– Rowan e isteț, zise Davis. A plănuit povestea asta cu mare atenție și a așteptat momentul potrivit ca să acționeze. Avem nevoie de cei mai buni oameni ai noștri implicați în chestiunea asta. Ce urmează să se petreacă ar putea avea consecințe catastrofice.

– Toți oamenii mei sunt buni.

– Îl putem păstra pe Malone implicat?

– Nu ştiu.

– Plăteşte-l! Fă orice trebuie! Dar îl vreau în povestea asta.

– Nu cred că te-am mai văzut vreodată în halul ăsta. E chiar atât de grav?

– Îmi pare rău că te-am păcălit. Când am cerut dosarul despre Salazar, ar fi trebuit să-ţi spun ce ştiam. Am ţinut informaţiile pentru mine, sperând că ne-am înşelat.

– Şi ce s-a schimbat?

– Nu ne-am înşelat. Tocmai ce am aflat de la secretarul de la Interne, care e cu Rowan în Utah. Au descoperit nişte leşuri şi căruţe din secolul al XIX-lea în Parcul Naţional Zion. Există o legătură cu mormonii. Rowan a zburat imediat direct către Salt Lake City, unde se întâlneşte chiar acum cu profetul său. Ce discută ei ar putea schimba ţara aceasta.

– Încă îmi lipseşte un om. În acest moment asta e prioritatea mea.

Davis se ridică.

– Atunci rezolvă problema. Dar am nevoie de tine la Washington mâine-dimineaţă. Trebuie să gestionăm situaţia asta rapid şi cu mare prudenţă.

Stephanie încuviinţă tăcută.

Davis clătină din cap.

– Thomas Jefferson a spus odată că, din când în când, este bună câte o mică revoltă, care e necesară în lumea politică aşa cum sunt necesare furtunile în lumea fizică, aşa, ca un soi de medicament pentru sănătatea guvernamentală. Jefferson nu a trăit în lumea noastră. Nu sunt sigur că spusele lui ar mai fi adevărate acum.

– Despre ce discutăm aici?

Davis îi aruncă o privire îngheţată.

– Despre sfârşitul Statelor Unite ale Americii.

ZECE

☆

COPENHAGA

Malone îl urmări pe Luke reacţionând la mişcările indivizilor şi încercă să îi asigurare protecţie lui Barry Kirk. Se duse înspre fereastră cu mâna pe armă. Nu răspunsese încă la întrebarea lui Luke privitoare la o altă uşă de ieşire.

– Ce se petrece? întrebă Kirk.

– Avem musafiri.

– Unde? Cine?

– Afară!

Văzu privirea lui Kirk furişându-se dincolo de geam, înspre piaţă. Cei doi indivizi aproape că ajunseseră la anticariat.

– Cunoscuţi? îl întrebă Luke pe Kirk.

– Daniţi. Sunt ai lui Salazar. Îi cunosc. Ei m-au găsit în Suedia. M-au găsit aici. Voi, tipilor, nu sunteţi buni de nimic! O mor din cauza voastră.

– Tataie, uşa de siguranţă! Unde e?

– Urmează coridorul din faţa ta. Dar înţelege că indivizii ăştia nu o să întreprindă nimic cu toţi oamenii din piaţă ca martori.

– Bine, am priceput. De-asta ne vor afară. Câţi crezi că ne aşteaptă acolo?

– Suficient de mulţi ca o singură armă în mâna noastră să nu rezolve problema.

– Sunaţi la poliţie, zise Kirk.

Luke clătină din cap.

– Nu ne ajută cu nimic. Dar se pare că deja a sunat cineva. Sirenele alea se aud tot mai tare.

– Nu ştim dacă vin încoace, zise Malone. Însă ultimul lucru de care avem nevoie este să ne încurcăm cu poliţia locală. O să ieşim în faţa magazinului sperând că indivizii ăştia nu vor să provoace o scenă.

– Şi după aia ai vreun plan?

– Orice agent bun are.

Îl dispreţuise pe Luke pentru decizia lui pripită de a fugi pe uşa din dos, însă admira sângele rece de care tânărul dădea dovadă sub presiune.

Şi mai auzise cum le spusese Kirk indivizilor de afară.

Daniţi.

Dacă existase vreodată – şi avuseseră loc multe dezbateri istorice pe această temă – gruparea ar fi trebuit să existe cu două secole în urmă. Ca reacţie la o conjunctură diferită de timp şi spaţiu. Ca o cale de ripostă a mormonilor faţă de violenţele cu care se confruntau în mod obişnuit. Ca atare, ce se petrecea acum? Malone îşi luă cheile de pe tejghea şi deschise uşa de la intrare. Zgomotul produs de oamenii care se bucurau de noaptea daneză crescu în intensitate, la fel şi zgomotul sirenelor. Păşi afară şi aşteptă ca Luke şi Kirk să i se alăture, după care încuie uşa.

Cei doi indivizi îi priveau.

Porni înspre dreapta, către Café Norden, care ocupa partea de est din Højbro Plads. Distanţa de străbătut pe trotuar era de cincizeci de metri. Între ei şi cafenea se găsea fântâna Stork, luminată, care arunca apă în jeturi sclipitoare. Oamenii stăteau de vorbă pe marginea ei. Cu coada ochiului, Malone îi văzu pe cei doi indivizi venind pe urmele lor. Încetini pasul în mod intenţionat, ca să le ofere ocazia de a-i ajunge. Îşi simţea pulsul mai crescut şi simţurile intrate în alertă. Îşi dorea ca orice confruntare care ar fi putut avea loc să se întâmple acolo, în public.

Cei doi indivizi reduseseră distanţa şi curând ajunseră în faţa lor, blocându-le drumul. Malone se simţea doar parţial calmat de răceala armei pe care o ascundea în buzunar. Dincolo de piaţă, spre canalul de apă, acolo unde se sfârşea strada pavată şi era ancorată barca pe care o folosise puţin mai devreme, patru maşini de poliţie opriră cu scrâşnet de frâne.

Doi ofiţeri de poliţie porniră în fugă în direcţia lor.

Alţi doi se îndreptară spre barcă.

– Chestia asta nu miroase a bine, tataie, bombăni Luke printre dinţi.

Poliţiştii în uniformă pătrunseră în grabă în Højbro Plads şi cotiră către anticariatul lui Malone. Aruncară o privire prin fereastra de la intrare şi testară uşa încuiată. Apoi unul din ei sparse geamul, iar cei doi intrară în magazin cu armele scoase.

– Ne-ai omorât oamenii.

Malone se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu cei doi indivizi.

– Hei, îmi pare aşa de rău! Pot face ceva ca să-mi răscumpăr greşeala?

– Crezi că e o glumă?

– Nu ştiu ce *e*. Dar oamenii voştri au vrut să se bată. N-am făcut altceva decât să le respect dorinţa.

– Îl vrem pe el, rosti individul, arătând înspre Kirk.

– Nu poţi avea tot ce vrei pe lumea asta.

– O să punem mâna pe el, într-un fel sau altul.

Malone trecu pe lângă cei doi şi îşi continuă drumul, însoţit de ceilalţi doi, către cafenea.

Ghicise corect.

Cei doi n-aveau chef de o scenă urâtă în public.

În jurul lui Malone, atenţia tuturor era îndreptată asupra poliţiştilor şi a evenimentului în derulare de la anticariat. Din fericire, poliţiştii aveau patru etaje de căutat.

Pe trotuarul din faţa ferestrelor de la Café Norden mesele erau toate ocupate cu oameni care se bucurau de o cină târzie. În mod obişnuit, Malone s-ar fi numărat printre ei. Era un obicei pe care şi-l formase după ce se mutase din Georgia în Danemarca.

Însă nu şi în seara aceea.

– Câţi mai crezi că pândesc pe aici? întrebă Luke.

– Greu de spus. Dar poţi pune pariu că sunt prin preajmă.

– Fii isteţ, Barry, zise cu voce tare unul dintre indivizi în urma lor.

Kirk se opri şi se întoarse.

– Ţi se va arăta respect, zise unul din cei doi, cel mai tânăr, dacă şi tu arăţi respect. Ai cuvântul lui. Altfel va exista o pedeapsă.

Pe chipul lui Kirk se citea teama, însă Luke îl luă de acolo.

Malone păşi între ei.

– Spuneţi-i lui Salazar că ne vom revedea foarte curând!

– Abia aşteaptă. Urmă o mică pauză. Şi eu la fel.

Cei doi poliţişti ieşiră din anticariat. Căutarea nu durase prea mult. Malone arătă înspre unul din cei doi indivizi şi strigă:

– *Jeg ringede til dig. Zdet er Malone. Det er ham, du er efter, og han har en pistol.* Eu v-am apelat. Mă numesc Malone. Ăsta e individul pe care îl căutaţi şi are un pistol.

Obţinu instantaneu efectul urmărit.

Poliţiştii o luară la goană spre ţinta lor.

Malone se retrase în interiorul Café Norden.

– Ce ai făcut? întrebă Luke.

– I-am încetinit un pic pe urmăritorii noştri.

Nu luă în seamă scările care duceau spre salonul de la etajul al doilea şi îşi croi drum pe lângă mesele aglomerate către spatele salonului de la parter. Restaurantul era plin de viaţă, ca de obicei. Prin geam, Malone văzu oameni mergând încolo şi încoace pe trotuar. Era un obişnuit al locului şi cunoştea întreg personalul, dar şi pe proprietarul localului. Ca atare, când intră în bucătărie nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Găsi uşa şi coborî scara de lemn către pivniţă.

La capătul treptelor se iviră trei ieşiri. Una era pentru liftul care urca spre etajele superioare ale clădirii, o alta care dădea într-un birou şi o a treia care ducea către o cămară.

Aprinse un bec cu incandescenţă din cămară. Încăperea era plină cu echipamente de curăţenie, cutii goale de legume şi fructe şi alte mărfuri necesare restaurantului. Pânze de păianjen se vedeau pe la colţurile zidurilor, iar în aerul răcoros se putea adulmeca un iz de dezinfectant. În capătul îndepărtat al cămării se vedea o uşă metalică. Malone îşi croi cu grijă drum într-acolo şi deschise uşa. În faţă îi apăru o altă încăpere. Aprinse un alt bec cu incandescenţă. La trei metri deasupra lui se găsea o uliţă îngustă, care curgea

paralel cu cafeneaua, prin spatele ei. Pivnițele de sub clădiri fuseseră cu multă vreme înainte unite, formând astfel un nivel subteran care se întindea de la o stradă la cealaltă, spațiul comun fiind împărțit de proprietarii de localuri. Malone mai coborâse acolo de câteva ori până atunci.

– Presupun că o să ne ducem undeva unde nu ne pot vedea, rosti Luke.

– Ăsta e planul.

Dincolo de cea de-a doua pivniță, Malone găsi o scară de lemn care ducea la nivelul solului. Urcă treptele câte două odată și intră într-un spațiu pustiu, care pe vremuri adăpostise un magazin de îmbrăcăminte scumpă. Interiorul întunecat era plin de cutii răspândite ici-colo, saci de gunoi din celofan, manechine pentru haine și rafturi metalice. Prin ferestrele neacoperite, Malone zări copacii luminați din Nikolaj Plads, care se găsea la o stradă distanță în spatele Café Norden.

– Ieșim și o luăm în dreapta, zise el. Ar trebui să fim în siguranță. Am o mașină parcată la câteva străzi mai încolo.

– Nu cred.

Malone se întoarse.

Barry Kirk stătea în spatele lui Luke Daniels, cu o armă lipită de tâmpla agentului mai tânăr.

– Era și timpul, rosti Malone.

UNSPREZECE

☆

SALT LAKE CITY, UTAH

Rowan zburase direct din partea de sud a statului, cu ajutorul aceluiaşi elicopter guvernamental care îl transportase în Parcul Naţional Zion. Era obişnuit cu asemenea evenimente. Erau generate de un om care deţinea putere la nivel naţional. Cu toate astea, senatorul era atent să nu abuzeze. De-a lungul timpului, văzuse prea mulţi colegi prăbuşindu-se. Colegul lui senator de Utah era exemplul perfect în acest sens. Nu era un Sfânt al Zilei de Apoi, ci un civil obişnuit care nu îşi luase mandatul de senator în serios şi îi desconsiderase pe oamenii care îl aleseseră. Acum era anchetat de Comitetul pentru Etică al Senatului, iar pe coridoare umbla zvonul că omul avea să fie îndepărtat pe motiv de comportament nepotrivit. Din fericire, era an electoral şi la orizont se ivise deja o opoziţie puternică, aşa că votanţii puteau să uite bine-mersi de individ.

Concepţia populară greşită spunea că statul Utah aparţinea aproape exclusiv Sfinţilor Zilei de Apoi. Realitatea era complet diferită. Conform ultimului recensământ, doar 62,1% din populaţie aparţinea acestui cult, iar cifrele erau în scădere de la an la an. Rowan intrase în politică în urmă cu patruzeci de ani, ca primar al localităţii Provo, după care fusese, pentru o scurtă perioadă, reprezentant al statului, iar în cele din urmă ajunsese la Washington ca senator al Statelor Unite. Nicio urmă de scandal nu fusese vreodată asociată numelui său sau vreunui lucru în care fusese el implicat. Fusese însurat cu aceeaşi femeie timp de cincizeci şi unu de ani. Crescuseră

împreună șase copii – doi avocați, un doctor și trei profesori – care erau acum căsătoriți la rândul lor și aveau copii. Cu toții crescuseră în spiritul Bisericii Mormone și rămăseseră credincioși acesteia, deși trăiau în diverse colțuri ale țării și erau activi în profesiile lor. Rowan îi vizita des și era apropiat de cei optsprezece nepoți.

Trăia conform Cuvintelor Înțelepciunii. Nu bea alcool, nu fuma, nu consuma cafea sau ceai. Primul profet, Joseph Smith, interzisese aceste vicii în 1833. Cu câțiva ani în urmă fusese adăugată o nouă limitare, care încuraja restrângerea consumului de carne în favoarea consumului de cereale, fructe și legume. Rowan citise un studiu efectuat asupra membrilor cultului care practicau abstinența de la toate cele de mai sus și rezultatele nu i se păreau deloc surprinzătoare. Incidența cancerului la plămâni era mică, iar bolile de inimă erau și mai rare. Per ansamblu, sănătatea Sfinților Zilei de Apoi era semnificativ mai bună decât a restului populației. Cuvintele unui cântecel pentru copii, pe care îl auzise de multe ori în biserică, păreau mai adevărate ca oricând:

Copiii să trăiască mult
Și să fie frumoși și puternici,
Să disprețuiască ceaiul, cafeaua și tutunul,
Să nu bea alcool și să mănânce
Puțină carne;
Să caute să fie măreți și buni, și înțelepți.

Sunase de la bordul elicopterului și aranjase o întâlnire privată. Cu douăzeci și trei de ani în urmă, fusese chemat să slujească în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Inițial, ei acționaseră ca niște consilieri itineranți, însărcinați cu tot felul de misiuni noi, însă, în timp, deveniseră principalul organism administrativ al Bisericii. Era o sarcină pe viață. Se aștepta de la ei să-și dedice întreaga energie sarcinilor primite, însă existaseră și excepții.

Așa cum era cazul lui.

A fi membru în vârstă al Senatului Statelor Unite presupunea o suită de avantaje.

În plus, existau precedente.

Reed Smoot fusese primul care slujise cu mare eleganţă în ambele funcţii. Însă fusese nevoie de o bătălie care durase patru ani pentru a se realiza aşa ceva, argumentul folosit de oponenţi fiind acela că religia lui „mormonă" îl descalifica de la a sluji în serviciul public. În cele din urmă, un comitet pentru eligibilităţi al Congresului recomandase ca el să fie îndepărtat din funcţie, însă, în 1907, Senatul, în plenul lui, votase pentru respingerea propunerii, permiţându-i astfel lui Smoot să rămână în slujba cetăţeanului, fapt pe care el îl realizase până în anul 1933.

Drumul lui Rowan nu fusese atât de anevoios.

Vremurile se schimbaseră.

Nimeni nu ar mai fi îndrăznit în zilele noastre să conteste dreptul unei persoane de a ocupa o funcţie publică doar din motive religioase. De fapt, simpla sugestie legată de aşa ceva ar fi însemnat o ofensă. Unul dintre sfinţi reuşise chiar să ajungă candidat la preşedinţie din partea Partidului Republican.

Însă asta nu însemna că prejudecăţile dispăruseră cu desăvârşire.

Dimpotrivă, sfinţii continuau să se confrunte cu opoziţia. Nu se mai confruntau cu bătăile, jafurile şi omorurile care aveau loc cu 150 de ani în urmă.

Însă ceea ce aveau ei de înfruntat ţinea tot de prejudecăţi.

Intră într-o clădire rezidenţială multietajată, aflată la est de Piaţa Templului din Salt Lake City, un loc modest care adăpostea un complex de locuinţe deţinut de Biserică şi unde şedea actualul profet. Holul de la intrare era păzit de doi gardieni, care îi făcură semn să treacă.

Intră în lift şi tastă un cod digital.

În calitatea lui de senior şi preşedinte al Cvorumului celor Doisprezece, de om care aproape sigur avea să devină următorul conducător, avea acces liber la profetul actual.

Biserica se baza pe loialitate.

Vechimea lui în cadrul cultului era recompensată.

Aşa cum ar fi trebuit să fie mereu.

Nu se schimbase de hainele prăfuite, căci venise direct de la aerodrom. Omul care îl aştepta îi spusese că nu era nevoie de formalităţi. Nu în acea zi. Nu în urma celor descoperite.

– Intră, Thaddeus, îl pofti profetul când Rowan pătrunse în reședința luminată de razele soarelui. Ia loc, te rog! Sunt nerăbdător să aud ce ai de spus.

Charles R. Snow era profet de nouăsprezece ani. La momentul învestirii avea șaizeci și trei de ani, iar acum împlinise optezci și doi. Mergea pe propriile picioare doar atunci când ieșea din reședință, altfel folosea un scaun cu rotile. Apostolii erau la curent cu diversele lui afecțiuni printre care se numărau anemia cronică, tensiunea scăzută și insuficiența renală progresivă. Cu toate astea, mintea bătrânului continua să fie ascuțită, la fel de activă ca acum patruzeci de ani, când Snow ajunsese senior al Bisericii.

– Te invidiez, spuse Snow. Ești îmbrăcat în haine de aventură și ești în stare să te bucuri de deșert. Îmi lipsesc enorm plimbările prin canioane.

Snow se născuse în apropiere de Parcul Național Zion. Era un sfânt la a treia generație, coborând direct dintr-una dintre familiile de pionieri care făcuseră acea călătorie inițială spre vest în 1847. În vreme ce majoritatea imigranților se așezase în bazinul Salt Lake, Brigham Young trimisese mai mulți pionieri în diverse părți ale noului ținut. Familia lui Snow se îndreptase spre sud și prosperase într-un mediu pustiu și lipsit de resurse. Snow era economist, licențiat al Universităților de Stat din Utah și Brigham Young, la ultima fiind și profesor timp de două decenii. Fusese ajutor de funcționar de stat, apoi funcționar plin, episcop și înalt consilier înainte de a fi numit în Primul Cvorum al Celor Șaptezeci și, în cele din urmă, ales ca apostol. Fusese mulți ani președinte al misiunii England, o responsabilitate care, în cele din urmă, fusese pasată de frați lui Rowan. Atitudinea lui de profet fusese discretă, cu puține momente care generaseră controverse.

– M-am oferit să te duc oricând în munți, zise Rowan, așezându-se în fața bătrânului. E suficient să spui și aranjez eu totul.

– De parcă doctorii mi-ar da voie! Nu, Thaddeus, abia dacă mă mai țin pe picioare.

Soția lui Snow murise cu zece ani în urmă, iar copiii, nepoții și strănepoții lui locuiau cu toții în afara statului Utah. Biserica era viața

lui, iar el se dovedise un manager activ, supraveghind o mare parte dintre treburile administrative cotidiene. Cu o zi în urmă, Rowan îl sunase pe Snow şi îi povestise pe scurt ce descoperise în Zion, fapt care genera o mulţime de întrebări. Profetul îi ceruse lui Rowan să se ducă şi să vadă dacă găseşte vreun răspuns la acele întrebări.

Acum Rowan îi povesti pe larg ce descoperise, după care spuse:

– Sunt căruţele pe care le căutăm. N-am niciun dubiu.

Snow dădu din cap.

– Numele de pe ziduri sunt dovada. Nu am crezut că o să mai aud vreodată de acei oameni.

Fjeldsted. Hyde. Woodruff. Egan.

– *Blestemat fie profetul!* Ne-au blestemat în moarte, Thaddeus!

– Poate că aveau dreptul să o facă?! Au fost cu toţii asasinaţi.

– Mereu am considerat întreaga tărăşenie drept o poveste inventată. Se pare însă că este adevărată.

O poveste pe care Rowan o cunoştea în amănunt.

În anul 1856, războiul părea inevitabil între Statele Unite şi Sfinţii Zilei de Apoi. Discuţiile contradictorii legate de căsătoriile multiple, religie şi autonomie politică ajunseseră la un punct de cotitură. Brigham Young îşi conducea comunitatea izolată aşa cum credea el de cuviinţă, desconsiderând legea federală. Îşi tipărea propriii bani, adopta propriile legi, îşi crease propriile instanţe de judecată, îi educa pe tineri aşa cum credea el că e cel mai bine şi venera pe cine voia. Chiar şi punerea unui nume noilor ţinuturi colonizate fusese motiv de dispută. Localnicii se refereau la acel teritoriu cu numele Deseret. Congresul american îl numise teritoriul Utah. În cele din urmă, se aflase că o armată unionistă mărşăluia spre vest, ca să-i supună pe rebelii pe care toată lumea din est îi botezase cu numele de mormoni.

Ca atare, Young hotărâse să strângă bogăţiile acumulate de comunitate şi să le ascundă până la sfârşitul conflictului care se anunţa la orizont. Fiecare bun valoros fusese transformat în lingou de aur, iar mormonii renunţaseră de bunăvoie la aproape toate bunurile lor lumeşti. Au fost rechiziţionate douăzeci şi două de căruţe care să transporte aurul către California, unde alţi sfinţi

aşteptau să-l primească. Pentru a evita depistarea transportului, a fost aleasă o rută sinuoasă, care ocolea aşezările populate.

Despre cele petrecute după aceea se ştiau prea puţine.

Povestea oficială spunea că şirul de căruţe încărcate cu aur pornise la drum prin ţinuturile necartografiate din partea central-sudică a Deseretului. Oamenii au rămas în scurtă vreme fără apă şi toate eforturile de a găsi o modalitate să își astâmpere setea au eşuat. S-a luat atunci o decizie de a merge înapoi pe urmele lăsate până la ultima sursă de apă întâlnită, asta însemnând o călătorie de mai mult de o zi. Mai mulţi membri ai caravanei au fost instruiţi să se ocupe de cai şi să păzească aurul, în vreme ce patruzeci de oameni au pornit după apă. Câteva zile mai târziu, la întoarcere, cei patruzeci au găsit căruţele incendiate şi înnegrite, oamenii morţi, caii şi aurul lipsă.

Indienii Paiute au fost învinuiţi pentru atac.

Cei rămași în viaţă au petrecut zile întregi pieptănând regiunea și căutând urmele care se estompau din ce în ce mai mult pe pantele stâncoase sau se opreau brusc în albiile uscate și sinuoase ale râurilor. În cele din urmă au renunţat și s-au întors cu mâinile goale, ca să îi povestească lui Brigham Young despre eşecul lor.

Au fost trimise noi potere în căutare.

Niciun lingou de aur nu a mai fost găsit vreodată.

Documentele spuneau că era vorba de aproximativ 80 000 de uncii de aur transportate, cu valoarea de aproape 19 dolari per uncie la acel moment. Aceeași cantitate de aur ar fi valorat în zilele noastre 150 de milioane de dolari.

– Îţi dai seama că povestea pe care am auzit-o până acum e greşită, zise el.

Observă că și Snow se gândise la același lucru.

– Căruţele alea nu au fost incendiate, continuă Rowan. Au fost intenţionat dezmembrate într-o peşteră. Ascunse. Patru oameni împuşcaţi. Apoi peştera a fost închisă.

În plus, mai exista o problemă.

– N-am găsit nici urmă de aur acolo, zise el.

Snow rămase tăcut în scaunul lui cu rotile, în mod clar gândindu-se la ceva.

– Speram ca povestea asta să nu apară pe tapet în timpul mandatului meu, şopti bătrânul.

Rowan se holbă la profet.

– *Nu ne uitaţi!* E interesant că ei au ales aceste cuvinte, deoarece noi nu am făcut-o, Thaddeus. Nici pe departe. Există un lucru de care tu nu ai habar.

Rowan aşteptă.

– Trebuie să traversăm strada până la templu. Acolo îţi pot arăta.

DOISPREZECE

☆

Malone evaluă situaţia. În mod clar Kirk venise înarmat la ei. Însă, cu toate evenimentele care se precipitau, cine s-ar fi gândit să caute victima de arme? Totuşi, avusese sentimentul că era ceva în neregulă cu individul acela încă din clipa în care se întâlniseră.

Iar convorbirea cu Stephanie îi cimentase îndoielile.

– Tu lucrezi împreună cu cei doi pe care i-am întâlnit în piaţă, spuse el.

– Mai degrabă ei lucrează pentru mine.

Luke stătea drept ca o lumânare, iar privirea lui spunea: *Ar trebui să-l doborâm pe nemernicul ăsta chiar aici şi chiar acum.*

Malone îi răspunse tot cu o privire: *Nu.*

Nu încă.

Kirk trase cocoşul armei.

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-i zbor creierii. Aşa că trebuie să faci ce-ţi spun.

– Poliţia a venit prea repede, zise Malone. Evident, cadavrele alea din apă ar fi fost descoperite în cele din urmă, însă nu aşa de rapid. În plus, era imposibil ca poliţia să ne ia urmele atât de curând. Oamenii tăi i-au sunat?

– Era o cale bună de a te abate. De a te ţine în mişcare. Aveam nevoie ca tu să pleci din oraş.

– Pe urmă e vorba de cei doi de pe apă. Locul oportun la momentul oportun. Într-un singur fel ar fi putut să ştie unde trebuie să apară. Arătă înspre Kirk. Tu le-ai spus. Pentru ce e tot spectacolul ăsta de doi bani?

– Ne-am zis că o să aflăm mai multe dacă ne infiltrăm în tabăra duşmanului. Agentul vostru tulbură de luni de zile apele cu tot felul de întrebări. L-am urmărit cu răbdare, însă am crezut că un pic de acţiune ar putea grăbi procesul.

– Aşa că v-aţi sacrificat doi oameni?

Pe faţa lui Kirk se aşternu o umbră de furie.

– Chestia asta nu făcea parte din plan. Ar fi trebuit să facă totul să pară real, să te preseze, să te ameninţe. Din nefericire, ai decis să-i omori.

– Probabil că Salazar are multe lucruri de ascuns.

– Patronul meu vrea pur şi simplu să fie lăsat în pace. Nu apreciază deloc intruziunea guvernului vostru în viaţa lui personală.

– Omul nostru e mort? întrebă Luke.

– Dacă nu a murit încă, va muri. Ideea era să vă atragem pe amândoi în locul unde este el ţinut şi să ne ocupăm de voi la pachet. Însă şmecheria aia din piaţă, când aţi întors poliţia împotriva oamenilor mei, a stricat totul.

– Îmi cer scuze că sunt o asemenea pacoste, zise Malone.

– Mai bine ne ocupăm de voi aici. Magazinul ăsta pustiu pare perfect, la fel cum sunt şi încăperile alea de dedesubt. Aşa că o să aşteptăm venirea oamenilor mei.

– Eşti urmărit? întrebă Malone.

Kirk ridică din umeri.

– Pentru asta sunt foarte bune telefoanele mobile.

Asta însemna că Malone era nevoit să acţioneze.

– Eşti danit?

– Înregimentat şi legat prin jurământ. Acum va trebui să-ţi laşi arma pe podea.

Amator. Doar un idiot îi putea cere duşmanului să arunce o armă. Oamenii inteligenţi i-o luau, pur şi simplu.

Îşi duse mâna la spate şi dădu peste pistolul Beretta.

Însă în loc să lase arma pe podea, aţinti ţeava scurtă a pistolului către Kirk, care se dădu înapoi, însă continuând să ţină ţeava propriei arme lipită de tâmpla lui Luke.

– Nu fi idiot, zise Kirk. Îl omor!

Malone ridică din umeri.

– Dă-i drumul! Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Individul este doar o pacoste cu gura mare.

Măsură cu ochiul drept țeava scurtă a pistolului Beretta. Erau patru ani de când nu mai trăsese cu el. Își cam ieșise din mână, însă tocmai își dovedise în timpul confruntării de pe apă că încă mai era în stare să tragă. Adevărat, în încăpere era întuneric, dar hotărî să renunțe la orice îndoială și își potrivi arma mai bine.

– Lasă arma jos, îi ceru Kirk, cu o voce mai hotărâtă acum.

Privirea lui Luke era fixată asupra pistolului, însă tânărul părea să aibă mult sânge-rece. Malone îl înțelegea. Nu era deloc plăcut să te trezești prins între două arme de foc.

– O să număr până la trei, spuse Malone. Ai face bine să lași țeava în jos până ce termin de numărat.

– Nu fi idiot, Malone! Oamenii mei vor apărea dintr-o secundă în alta.

– Unu.

Văzu degetul lui Kirk strângându-se mai bine pe trăgaci. Omul trăia o imensă dilemă. Fie îl împușca pe Luke în cap, ceea ce însemna că avea el însuși să fie împușcat de Malone, fie întorcea arma și trăgea la întâmplare prin magazin. Numai că n-avea cum să tragă vreun foc înainte ca primul glonț să-și ia zborul din pistolul Beretta. Opțiunea cea mai inteligentă era să lase arma jos. Numai că amatorii rareori alegeau opțiunea corectă.

– Doi.

Trase.

Sunetul umplu încăperea.

Glonțul se înfipse în capul lui Kirk, dându-i acestuia trupul pe spate. Mâinile se ridicară disperate în aer, după care bărbatul se îndoi în lateral și se prăbuși în cele din urmă pe podea.

– Trei.

– Ți-ai ieșit din minți! țipă Luke. Am auzit glonțul șuierându-mi pe la ureche.

– Ia-i arma!

Luke se aplecase deja după ea.

– Malone, ești nebun de legat! Te joci îngrozitor de urât și de nebunește cu minţile altor oameni. L-aş fi putut doborî. Puteam să îl folosim în viaţă.

– Nu era o opţiune. Iar tipul are dreptate. O să ne trezim în scurt timp cu însoţitori.

Deschise ușa către exterior și inspectă strada pavată în căutarea oricărei posibile probleme, întrebându-se dacă focul de armă fusese auzit de cineva. La treizeci de paşi în stânga lui, oamenii se deplasau înainte şi înapoi pe o altă stradă, cu piaţa Højbro Plads undeva la stânga şi la cincisprezece metri mai în spate faţă de acel loc. Deasupra lui, domul verzui al bisericii Nikolaj lucea în noapte.

– Ia-i telefonul, îi spuse el lui Luke.

– L-am luat deja. Ştiu și eu câte ceva despre meseria asta.

– Atunci trage cadavrul în spatele tejghelelor ălora şi hai să mergem!

Luke se conformă, după care veni la ușă.

Ieșiră din fostul magazin, îndreptându-se pe o stradă lăturalnică și tăcută către cea mai aglomerată piaţă publică a oraşului, Kongens Nytorv. Drumurile pline de maşini prinse în traficul de noapte încercuiau o statuie a lui Christian al V-lea. Teatrul regal era luminat strălucitor, la fel ca şi Hotel d'Anglettere. Cafenelele din piaţa Nyhavn, aflate pe latura îndepărtată a pieţei, către luciul apei, erau încă pline cu oameni. Malone reușise să-i întârzie pe cei doi danişti în Højbro Plads, dar numai pentru puţină vreme. Dacă Kirk avusese dreptate şi indivizii erau pe urmele lui, atunci trebuia să se mişte cu repeziciune. Privirea lui inspectă scena plină de oameni, căutând soluţia perfectă.

Traversară strada și porniră către staţia de autobuz.

Copenhaga dispunea de un excelent sistem public de transport, iar Malone luase adesea autobuze din acel loc. Maşinile veneau şi plecau la fiecare câteva minute, iar una dintre ele taman încetinea ca să oprească în staţie, cu călătorii în dreptul uşilor pentru a coborî.

– Telefonul, îi ceru el lui Luke, care scoase imediat aparatul la iveală.

Fără să se uite în jur, Malone lăsă mobilul pe bara de protecţie din spate a autobuzului.

Uşile se închiseră, iar maşina se puse încet în mişcare, îndreptându-se către nord şi către palatul regal.

– Chestia asta ar trebui să le dea de lucru celor care ne urmăresc, zise Malone.

– Crezi că a spus vreo iotă de adevăr?

Malone dădu din cap.

– A riscat arătându-şi mâna. Dar credea că e la butoane şi poate gestiona situaţia.

– Mda. Mare greşeală! Habar n-avea că are de-a face cu un nenorocit de cowboy sălbatic.

– Trebuie să mergem să vedem ce se află în locul pe care l-a menţionat, deşi întreaga tărăşenie pute a capcană de la o poştă. Arătă spre sud. Am o maşină parcată la câteva străzi distanţă. Unde se află proprietatea lui Salazar?

– În Kalundborg.

TREISPREZECE

☆

KALUNDBORG, DANEMARCA
11.00 P.M.

Salazar savura cina, încântat că, după atâţia ani, Cassiopeia se întorsese în viaţa lui. Apelurile ei telefonice din urmă cu câteva luni fuseseră pe cât de bine-venite, pe atât de neașteptate. Îi fusese dor de ea. Cassiopeia fusese prima lui iubire, femeia pe care ajunsese să creadă că ar putea să o ia de soţie.

Din nefericire, relaţia lor luase sfârşit.

– Relaţia noastră nu o să funcţioneze, îi spusese ea.

– Te iubesc. Ştii asta.

– Şi eu nutresc sentimente profunde pentru tine, însă între noi există... diferenţe.

– Credinţa nu ar trebui să ne despartă.

– Însă o face, replicase ea. Tu eşti un credincios adevărat. Cartea Mormonilor este sacră pentru tine. Cuvintele Înţelepciunii sunt un ghid al vieţii tale. Respect asta. Însă şi tu trebuie să respecţi faptul că ele nu înseamnă acelaşi lucru pentru mine.

– Părinţii noştri credeau, aşa cum cred şi eu.

– Și nici cu ei nu am fost de acord.

– Deci eşti dispusă să ignori ce-ţi spune inima?

– Înainte de a începe să te dispreţuiesc, cred că e mai bine să ne despărţim prieteni.

Avusese dreptate dintr-un punct de vedere. Pentru el, credinţa era importantă. *Niciun succes nu poate înlocui eşecul de acasă.* Asta

predicase David O. McKay. Doar soţii şi soţiile, acţionând împreună, pot ajunge la viaţa veşnică în rai. Dacă se dovedeşte că vreunul din cei doi greşeşte, amândurora li se interzice mântuirea. Căsătoria înseamnă o legătură pe vecie – între un bărbat şi o femeie –, iar familia de aici este o reflectare a familiei din rai. Ambii trebuie să fie complet dedicaţi.

– Mi-a părut atât de rău să aflu de soţia ta, îi spuse ea.

Salazar se însurase la mai puţin de un an după ce relaţia lui cu Cassiopeia se sfârşise. O femeie minunată din Madrid, dedicată credinţei, devotată învăţăturilor profeţilor. Încercaseră să aibă copii, dar fără succes, doctorii spunând că era probabil ca problema să fie la ea. El socotise totul ca din voinţa Domnului şi acceptase soarta. După aceea, cu patru ani în urmă, ea murise într-un accident de maşină. Acceptase şi această tragedie ca fiind voinţa Domnului. Poate că era un semn al schimbării de direcţie. Iar acum reapăruse această femeie plină de viaţă şi frumoasă, din trecutul lui. Un alt semn?

– Probabil că te-ai simţit oribil, continuă ea, iar el îi aprecie cuvintele de consolare.

– Încerc să mi-o amintesc cu grijă. Durerea pierderii este încă vie. Nu pot nega asta. Presupun că de aceea nu am căutat altă soţie. Salazar ezită câteva clipe. Dar ar trebui să-ţi pun o întrebare. Te-ai măritat vreodată?

Ea clătină din cap.

– Cam trist, nu crezi?

Salazar savură codul pe care îl comandase, iar Cassiopeia părea să se bucure de mulţimea de creveţi de Baltica din farfurie. Salazar observă că ea nu comandase vin, preferând apa minerală. În afara prohibiţiilor de natură religioasă, el crezuse întotdeauna că alcoolul îi determină pe oameni să spună şi să facă lucruri pe care le regretă ulterior, aşa că nu îşi luase niciodată acest obicei.

Cassiopeia arăta fabulos.

Părul ei negru, răsucit în bucle, îi cădea chiar sub umeri şi încadra aceleaşi sprâncene subţiri, obraji traşi şi nas lat de care el îşi amintea. Pielea ei cu tenul închis rămăsese la fel de netedă şi de întinsă ca o bucată de săpun, iar gâtul continua să stea drept ca o

coloană. Emana o asemenea senzualitate calmă şi controlată, încât aproape părea regizată.

O adevărată frumuseţe venită din ceruri.

Dragostea este acea calitate constantă şi neînşelătoare care are puterea de a ne ridica deasupra răului. Este esenţa evangheliei. Este securitatea căminului. Este păzitoarea vieţii comunităţii. Este un far al speranţei într-o lume a durerii.

Iar el ştia prea bine asta.

Îi plăcea că îngerul continua să-l protejeze.

Niciodată nu greşise. Întotdeauna avusese dreptate.

– La ce te gândeşti? întrebă Cassiopeia.

Ea îi atrăgea atenţia ca un magnet.

– La faptul că este minunat că sunt iarăşi alături de tine, fie şi doar pentru câteva zile.

– Trebuie să se limiteze la atât?

– Absolut deloc. Însă ţin minte conversaţia noastră din trecut, când mi-ai spus clar ce crezi despre credinţa noastră. Trebuie să ştii că pentru mine nu s-a schimbat nimic.

– Numai că, aşa cum am spus mai devreme, lucrurile s-au schimbat... pentru mine.

Salazar aşteptă explicaţia ei.

– Recent am făcut ceva ce n-am făcut niciodată când eram copil. Cassiopeia se uită fix în ochii lui. Am citit Cartea Mormonilor. Fiecare cuvânt din ea. După ce am terminat-o, mi-am dat seama că tot ce scria acolo era perfect adevărat.

Salazar se opri din mâncat ca să asculte cu atenţie.

– Apoi mi-am dat seama că stilul meu actual de viaţă nu este demn de originea mea. Am fost născută şi botezată ca mormon, dar n-am fost niciodată aşa ceva. Tatăl meu a condus una dintre primele congregaţii din Spania. Atât tata, cât şi mama erau credincioşi devotaţi. Cât au trăit ei, am fost o fiică bună şi am făcut ce mi-au cerut.

Făcu o scurtă pauză.

– Dar n-am crezut niciodată cu adevărat. Ca atare, nu m-am aşteptat deloc la ceea ce aveam să înţeleg citind cartea. O persoană nevăzută îmi tot şoptea în ureche că era adevărat ce citeam. Mi-au

dat lacrimile când am recunoscut în sfârşit darul Sfântului Duh pe care l-am primit prima dată când eram copilă.

Salazar auzise poveşti similare de la convertiţi de pe suprafaţa întregii Europe. Propria congregaţie spaniolă cuprindea aproape cinci mii de sfinţi dispersaţi în douăsprezece comunităţi. Ca membru al Primului Cvorum al Celor Şaptezeci, el supraveghea congregaţiile de pe tot continent. În fiecare zi li se alăturau noi convertiţi cu bucuria pe care o zărea acum pe chipul Cassiopeii.

Iar asta era minunat.

Dacă aşa ceva s-ar fi petrecut cu unsprezece ani în urmă, ei doi cu siguranţă ar fi fost căsătoriţi. Dar poate că raiul le mai oferea o şansă?

– Am fost şocată de adevărul celor citite, rosti ea. Eram convinsă. Ştiam că Sfântul Duh atesta adevărul fiecărei pagini.

– Îmi amintesc când a fost prima dată la mine, zise el. Aveam cincisprezece ani. Tata citea cartea cu mine. Am ajuns să cred că Joseph Smith i-a văzut cu adevărat pe Dumnezeu şi pe Fiul Lui într-o viziune şi că i s-a spus să nu se alăture altei credinţe. În schimb, trebuia să reclădească *adevărata* Biserică. Acel testament m-a slujit bine de-a lungul anilor. M-a menţinut concentrat, dornic să mă dedic, cu toată inima, celor ce trebuiau făcute.

– Am fost o neghioabă că nu am admirat asta atunci, cu atâţia ani în urmă, replică ea. Am vrut să ţi-o spun. De-asta sunt aici, Josepe.

El era încântat.

Mâncară în tăcere câteva minute. Salazar îşi simţea toţi nervii întinşi, atât de la cele întâmplate mai devreme, cât şi din pricina celor care se petreceau acum. Încercase să-l sune pe Părintele Rowan ca să-i raporteze ce aflase de la agentul prins, însă nu reuşise să ia legătura.

Simţi telefonul vibrându-i în buzunar.

În mod normal, l-ar fi ignorat, însă aştepta un apel din Utah şi un raport de la Copenhaga.

– Scuză-mă!

Verifică ecranul telefonului.

Un mesaj text.

URMĂRIREA LUI KIRK. ÎN MIŞCARE.

– Probleme? întrebă Cassiopeia.

– Din contră. Veşti bune. Un alt efort încununat de succes.

– Am observat că afacerea familiei tale a prosperat, zise ea. Tatăl tău ar fi mândru.

– Fraţii şi surorile mele lucrează din greu în companie. Ei rezolvă treburile cotidiene de mai bine de cinci ani. Înţeleg foarte bine că Biserica are nevoie acum de întreaga mea atenţie.

– Dar nu se cere asta de la un membru al Celor Șaptezeci.

El încuviinţă.

– Știu. Însă eu însumi am luat acea decizie.

– În pregătirea vremii când vei fi propus ca apostol?

Salazar zâmbi.

– Habar n-am dacă se va întâmpla asta vreodată.

– Ești candidatul ideal pentru așa ceva.

Poate că era. Aşa spera şi el.

– *Vei fi ales, Josepe. Într-o bună zi.*

– Asta, zise el, va fi decizia Tatălui Ceresc şi a profetului.

PAISPREZECE

☆

SALT LAKE CITY

Rowan îl ajută pe profetul Snow să urce treptele de piatră şi să pătrundă prin intrarea dinspre est. La patru zile după ce pionierii ajunseseră în bazinul Salt Lake, Brigham Young îşi înfipsese bastonul în sol şi proclamase: *Aici vom construi un templu pentru Dumnezeul nostru!* Construcţia începuse în 1853 şi continuase timp de patruzeci de ani, cea mai mare parte din muncă fiind efectuată voluntar de acei primi sfinţi. Fuseseră folosite materiale de cea mai bună calitate, cuarţul de monzonit pentru zidurile înalte de şaizeci de metri fiind transportat cu boi de la carierele aflate la douăzeci de mile depărtare. Zidurile finisate erau groase de trei metri la bază, ajungând la doi metri grosime în vârf. Sub acoperiş se întindea o suprafaţă a construcţiei de peste douăzeci și cinci de mii de metri pătraţi. Patru etaje, în vârful cărora străjuia statuia de aur a îngerului Moroni, cea care, alături de turlele distincte, devenise emblema acestei biserici.

Simbolismul abunda în clădire.

Cele trei turle din partea de est reprezentau Prima Preşedinţie. Cele douăsprezece pinacluri care se înălţau din turnuri îi simbolizau pe cei doisprezece apostoli. Turnurile din partea de vest îi reprezentau pe episcopi și înaltul consiliu al Bisericii. Partea de est era intenţionat construită cu doi metri mai sus, ca toată lumea să înţeleagă care era ierarhia. Crenelurile asemănătoare celor de pe castele ilustrau separarea de lume şi protejarea slujbelor sfinte practicate în interiorul bisericii, ca o declaraţie în piatră că nimeni nu avea să

distrugă acest edificiu impunător, aşa cum se întâmplase înainte de construcţia bisericii cu templele din Missouri şi Illinois.

În vârful fiecărui turn central se găseau pictaţi ochi, care reprezentau abilitatea Domnului de a vedea tot. Pietrele care simbolizau pământul, luna, soarele, norii şi stelele spuneau fiecare o poveste despre regatul ceresc şi despre promisiunea mântuirii. Unul dintre primii seniori ai Bisericii sintetizase totul perfect atunci când proclamase: *Fiecare piatră înseamnă o predică.*

Iar Rowan era de acord cu asta.

Vechiul Testament spunea că templele reprezentau casele Domnului. Acum Biserica deţinea 130 de temple pe tot globul. Cel de acolo ocupa o suprafaţă de zece acri în centrul oraşului Salt Lake, având clădirea ovală a tabernacolului chiar în spate, vechea Sală de Adunări în apropiere şi două centre moderne pentru vizitatori în vecinătate. De cealaltă parte a străzii se ridica un imens centru de conferinţe, care putea adăposti peste 20 000 de oameni.

Accesul în interiorul oricărui templu era restricţionat la acei membri care ajunseseră la nivelul de „recomandare a templului". Ca să atingă un asemenea statut, un sfânt trebuia să creadă în Dumnezeu Tatăl şi în Isus Mântuitorul. Trebuia să sprijine Biserica şi toate învăţăturile acesteia, incluzând legea castităţii, care impune celibatul în afara căsătoriei. Trebuia să fie sincer, să nu-şi abuzeze niciodată familia, să rămână curat din punct de vedere moral şi să plătească anual contribuţia cerută. De asemenea, trebuia să-şi ţină jurămintele solemne depuse şi să poarte veşmintele templului, zi şi noapte. Odată recomandat de un episcop şi de un preşedinte de congregaţie, candidatul rămânea valid timp de doi ani, înainte de a trece printr-un întreg proces de revizuire.

A avea o recomandare a templului însemna o binecuvântare dorită de toţi sfinţii.

Rowan trecuse prin etapa templului la vârsta de nouăsprezece ani, când îşi îndeplinise misiunea. De atunci şi până acum avusese permanent parte de o recomandare. Acum era cel de-al doilea oficial ca poziţie în ierarhia Bisericii şi se găsea poate la doar câteva luni distanţă de a deveni următorul profet.

– Unde mergem? îl întrebă el pe Snow.

Picioarele bătrânului abia se mişcau, dar omul reuşi să treacă de uşile de intrare.

– Trebuie să vezi ceva!

Cu fiecare treaptă ierarhică urcată, Rowan fusese pus la curent cu informaţii din ce în ce mai secrete. Biserica funcţionase întotdeauna prin compartimentare, informaţiile fiind transmise vertical şi orizontal doar celor care aveau nevoie să le afle. Ca atare, avea sens să existe chestiuni despre care doar omul aflat în vârful ierarhiei să aibă habar.

Doi tineri angajaţi ai templului aşteptau la piciorul unei scări. De obicei, doar pensionarii lucrau în interiorul templelor, însă cei doi erau speciali.

– Trebuie să ne schimbăm hainele? îl întrebă el pe profet.

În mod normal, în interiorul templului erau purtate doar veşminte albe.

– Nu şi azi. Suntem doar noi doi. Snow se îndreptă spre cei doi oameni și le zise: Apreciez ajutorul vostru. Mă tem că picioarele mele nu pot urca scara.

Cei doi încuviinţară scurt. În ochi li se citea afecţiunea şi respectul pentru bătrân. Nimeni în afara apostolilor nu avea voie să fie martor la ajutorul acordat de ei. Snow se aşeză pe braţele lor încrucişate, iar cei doi îi ridicară trupul fragil de pe covorul bleu. Rowan îi urmă în susul scării în stil victorian, sprijinindu-se cu mâna de balustrada din lemn şlefuit de cireş.

Urcară la etajul al treilea şi intrară în sala de consiliu.

Pereţii albi, covorul alb şi tavanul alb îmbrăcau încăperea într-o aură de puritate supremă. Lămpile în stil victorian aruncau o lumină strălucitoare. În încăpere, pe covorul imaculat, se odihneau cincisprezece scaune tapiţate, cu spătar jos. Douăsprezece dintre ele erau aranjate în semicerc, cu faţa către zidul de sud, iar alte trei scaune stăteau cu faţa spre primele, aliniate în spatele unui birou simplu.

Scaunul din centrul celor trei era destinat exclusiv profetului.

Snow fu aşezat pe scaunul lui, după care cele două ajutoare plecară, închizând uşa în urma lor.

– Acesta este cel mai sigur loc de pe planeta asta pentru noi, zise Snow. Aici mă simt cel mai în siguranţă.

La fel se simţea şi Rowan, de multă vreme.

– Ce vom discuta acum nimeni, în afara următorului profet de după tine, nu are voie să afle. Va fi de datoria ta să transmiţi informaţia mai departe.

Ei doi nu vorbiseră niciodată despre succesiune până în acel moment.

– Presupui că voi fi ales.

– Așa a fost calea noastră de multă vreme. Tu urmezi. Mă îndoiesc că omologii tăi se vor abate de la tradiţie.

Cele douăsprezece scaune aranjate în semicerc erau pentru apostoli. Cel destinat lui Rowan se găsea în centru, direct în faţa profetului, având, simbolic, doar biroul între ele. De o parte și de cealaltă a profetului şedeau cei doi consilieri ai Primei Preşedinţii. Rowan se gândise deja pe cine avea să aleagă pentru a-l flanca atunci când venea vremea ca el să preia conducerea.

– Priveşte în jur, Thaddeus, rosti Snow, cu voce spartă. Ne supraveghează profeţii. Fiecare dintre ei este nerăbdător să afle cum vei reacţiona la ceea ce vei auzi.

Pe pereţii albi erau înrămate portretele celor șaisprezece bărbaţi care conduseseră Biserica înainte de Snow.

– Portretul meu li se va alătura în curând. Snow arătă înspre un loc gol. Atârnă portretul meu acolo, ca să mă vezi întotdeauna!

Pe biroul din faţa bătrânului se odihnea o cutie simplă, din lemn, lungă de circa şaizeci de centimetri, lată de treizeci şi înaltă de cincisprezece, cu capacul închis. Rowan o observase imediat ce intrase şi presupusese că motivul pentru care ei doi se aflau acolo avea legătură cu ea.

Snow surprinse interesul lui.

– Am adus asta din arhivele încuiate. Este doar pentru profeţi.

– Dar eu nu sunt profet.

– Dar vei fi în curând şi trebuie să ştii ceea ce îţi voi dezvălui. Informaţia mi-a fost şi mie transmisă de către predecesorul meu atunci când am slujit în calitatea ta de preşedinte al celor

doisprezece. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat aici, în templu, în 1993? Cu piatra de căpătâi.

Povestea devenise legendă. În acel an fusese săpată o groapă adâncă de trei metri în apropiere de colţul de sud-est al templului. Scopul fusese acela de a se găsi un bloc de piatră scobit din fundaţia clădirii. În anul 1867, în timpul construcţiei templului, Brigham Young umpluse gaura din bucata de piatră cu tot felul de cărţi, pamflete, periodice şi un set de monede de aur cu valori de 2,5 dolari, 5 dolari, 10 dolari şi 20 dolari, astfel creând un soi de capsulă a timpului. Piatra fusese găsită crăpată, fapt care făcuse ca o mare parte din hârtiile din interior să fie deja putrezite. Supravieţuiseră fragmente din aceste documente, care fuseseră depuse în arhivele Bisericii, unele dintre ele fiind ocazional expuse la Biblioteca de Istorie. În anul 1993, Rowan îşi începea cel de-al treilea mandat de senator şi tocmai urcase în ierarhia Bisericii la rangul de apostol. Nu fusese prezent în data de 13 august, exact la 136 de ani distanţă de ziua în care blocul de piatră fusese sigilat.

– Eu am fost aici, zise Snow, când s-au căţărat din groapa aia cu găleţile pline de resturi mâloase de hârtii. Însă monedele erau superbe. Făurite chiar aici, în Salt Lake. Asta înseamnă aurul – timpul nu-l afectează deloc. Cu hârtia a fost cu totul altceva. Umezeala şi-a spus cuvântul. Profetul făcu o pauză. M-am întrebat mereu de ce Brigham Young a inclus monede. Păreau atât de deplasate! Însă poate că el a vrut să spună că există lucruri asupra cărora timpul nu are niciun fel de efect.

– Vorbeşti în şarade, Charles.

Rowan îndrăznea să folosească prenumele profetului doar aici, în templu şi în spatele uşilor închise ale sălii de consiliu.

– Brigham Young nu a fost perfect, zise Snow. A comis erori de judecată. Era doar un om, ca noi toţi. În privinţa aurului pierdut este posibil să fi comis o eroare imensă. Însă în privinţa lui Abraham Lincoln este posibil ca el să fi comis o greşeală şi mai mare.

CINCISPREZECE

☆

DANEMARCA

Malone ieşi la volanul maşinii sale Mazda din Copenhaga, după care străbătu distanţa de şaizeci de mile spre vest, către Kalundborg şi către coasta de nord-vest a Zeelandei. Cele patru benzi ale autostrăzii transformară drumul într-o călătorie rapidă.

– Şi tu l-ai bănuit pe Kirk, nu-i aşa? îl întrebă el pe Luke.

– S-a grăbit puţin prea tare să ne dea informaţiile alea în magazin. Ce ţi-a spus Stephanie la telefon?

– Destule ca să-mi dau seama că nu se poate avea încredere în Kirk.

– Când a apărut cu arma în spatele meu, mi-am zis că e mai bine să-i las ceva libertate ca să văd unde se va ajunge. Apoi am văzut că şi tu gândeai la fel. Bineînţeles că habar n-aveam că ai de gând să mă foloseşti pe post de încercare la ţintă.

– Din fericire pentru tine, am privirea încă bună... pentru un babalâc.

În acea clipă sună telefonul lui Luke. Malone putea ghici cu uşurinţă identitatea apelantului.

Stephanie.

Tânărul ascultă cu chipul împietrit, fără să lase să se vadă ceva. Exact cum ar fi trebuit să se comporte. Malone îşi amintea că avusese multe conversaţii exact la fel cu fosta lui şefă, când ea îi explicase ce avea el nevoie să afle ca să rezolve treburile.

Şi nimic în plus.

Luke încheie convorbirea, apoi îl îndrumă pe Malone către reședința lui Salazar, o proprietate imobiliară scumpă, la nord de oraş, cu deschidere la mare. Parcară maşina în pădure, la un sfert de milă est de aleea principală.

– Cunosc zona, zise Luke. Salazar deţine o întindere de teren care urcă până la proprietatea lui. Sunt câteva clădiri acolo. Ar trebui să putem ajunge la ele prin pădurea de colo.

Se dădu jos din maşină, în noapte.

Acum erau amândoi înarmaţi, deoarece Luke avea pistolul luat de la Kirk. Malone se trezea din nou amestecat într-un joc din care credea că ieșise definitiv și pe care nu avea nicio intenţie să-l mai joace vreodată. Cu trei ani în urmă, ajunsese la concluzia că recompensa nu merita riscul, iar perspectiva de a deţine un anticariat fusese prea ispititoare ca să-i reziste. Era un împătimit al cărţilor vechi și așa fusese dintotdeauna. Ca atare, înşfăcase cu ambele mâini ocazia de a se muta în Europa și de a-și lua viaţa de la capăt.

Evident, existase şi un preţ pentru asta.

Întotdeauna exista un preţ.

Cu toate astea, a fi isteţ însemna parţial a ști ce vrei.

Iar el își iubea noua viaţă.

Însă apăruse problema agentului care dăduse de belele. Pe vremuri fusese și el ajutat de oameni. Acum venise vremea să înapoieze favoarea.

Blestematele de riscuri!

Dădură de o alee pietruită care ducea dincolo de o poartă de cărămidă. Un acoperiş dens, format din coroanele copacilor, bloca priveliştea spre cerul întunecat. Malone simţea cunoscuta agitaţie interioară stârnită de emoţia necunoscutului. De undeva, din depărtare, venea o lucire palidă, gălbuie, tremurând printre ramurile copacilor ca o lumânare în bătaia vântului. O locuinţă oarecare.

– Informaţiile primite despre locul ăsta, șopti Luke, spun că nu există paznici. Nici camere de supraveghere. Nici alarme. Salazar preferă discreţia.

– Un tip de încredere.

– Mi s-a spus că așa sunt mormonii.

– Dar nu sunt şi neghiobi.

Malone continua să se simtă iritat din pricina daniţilor. Cei doi indivizi din Højbro Plads fuseseră cât se poate de reali. Oare în bezna care îi înconjura mai existau şi alte ameninţări care să-i pândească? Posibil. Continua să creadă că erau pe punctul să cadă într-o capcană. Nu putea decât să spere că indivizii care veniseră după Kirk căutau şi acum telefonul ăla abandonat pe autobuz.

Ieşiră din pădure, iar Malone zări trei structuri înălţându-se în întuneric. O căsuţă din cărămidă, cu două etaje şi un acoperiş ţuguiat, alături de două case mai mici. În casa mare ardeau două lumini, amândouă chiar deasupra parterului, unde cu siguranţă era o pivniţă.

Înconjurară clădirea spre partea din spate, rămânând ascunşi în întuneric, şi găsiră un şir scurt de trepte care cobora direct în pământ. Luke le parcurse, iar Malone văzu cu surprindere că uşa din capul lor se deschise.

Luke se uită fix la el.

Mult prea uşor.

Îşi pregătiră amândoi armele.

Înăuntru dădură peste o pivniţă slab luminată, care se întindea pe sub întreaga lungime a casei. Arcade de cărămidă ofereau sprijin pentru etajele superioare. Multe locuri în penumbră, care evocau pericole. Pe jos zăceau unelte şi diverse echipamente, folosite cu siguranţă la lucrările de întreţinere a reşedinţei.

Acolo, rosti fără glas Luke, arătând către un capăt.

Malone privi în acea direcţie.

Într-una dintre arcadele din apropiere de un colţ al pivniţei se vedeau gratii de fier. Înăuntru, proptit de un zid, zăcea un bărbat cu o gaură de glonţ în frunte, cu faţa transformată într-o masă de sânge şi vânătăi. Se apropiară şi zăriră o găleată cu apă şi o lingură chiar în afara gratiilor, într-o parte a lor. Lumina era şi mai slabă aici, căci nu existau ferestre în apropiere. Podeaua pivniţei era dură şi uscată ca solul deşertului. Uşa de acces, din fier, era încuiată. Nu se vedea nici urmă de cheie. Luke se lăsă pe vine şi se uită fix la tovarăşul lui.

– Îl ştiam. Am lucrat odată împreună. Are familie.

Malone simţea şi el că i se face rău. Îşi trecu limba prin interiorul gurii şi înghiţi dureros, apoi se lăsă pe vine lângă găleata cu apă.

– Îţi dai seama că Salazar a vrut să descoperi asta. Sunt sigur că ne-am fi trezit cu companie în clipa în care am fi vrut să intervenim.

Luke se ridică.

– Pricep. Crede că suntem idioţi. Acum o să-l omor pe nemernic.

– Iar asta ar rezolva multe lucruri.

– Ai tu o idee mai bună?

Malone ridică din umeri.

– E misiunea ta, nu a mea. Eu mă aflu aici doar pe termen scurt, care mi se pare că s-a încheiat.

– Mda. Dacă o să continui să-ţi spui chestia asta suficient de mult timp, Malone, o să începi să o şi crezi.

– Ai putea avea câmp liber de acţiune acum. Cu siguranţă că tipii ăia aleargă după autobuz. Dar e posibil să mai fie şi alţii prin preajmă.

Luke clătină din cap.

– Salazar are doar cinci angajaţi. Trei sunt morţi. Ceilalţi doi erau în piaţă.

– Măi, da' ştiu că eşti *cu adevărat* o sursă nesecată de informaţii. N-ar fi fost bine să îmi spui și mie toate astea până acum?

Malone ştia că Luke era gata să se descotorosească de el. Nici lui nu-i plăcuseră partenerii, în special cei dificili. Iar el era dispus să dispară. Mai trebuia rezolvată problema poliţiei din Copenhaga, dar Stephanie se putea descurca şi singură.

– Am o treabă de făcut, zise Luke. Poţi să mă aştepţi în maşină.

Malone îi blocă drumul şi zise:

– Încetează să mă mai prostești! Ce ţi-a spus Stephanie în maşină?

– Ascultă, bătrâne, n-am timp de explicaţii. Dă-te la o parte din calea mea şi du-te înapoi la tine la librărie! Lasă echipa de experţi să se ocupe de problema asta.

Malone surprinse furia din glasul celuilalt. Înţelegea. Pierderea unui om afecta pe oricine.

– I-am spus lui Stephanie că o să am grijă de problema asta. Și am de gând să mă ţin de cuvânt. Indiferent că-ţi place ţie sau nu.

Presupun că vrei să arunci o privire în casa principală, în biroul ăla menţionat ca din întâmplare de Kirk?

– E de datoria mea. N-am de ales.

Plecară din pivniţă şi o luară spre vest prin pădure, paralel cu marea, auzind clar în depărtare valurile spărgându-se de ţărm. Reşedinţa luminată care îi aştepta reprezenta un excelent exemplu de clădire în stil baroc olandez. Trei etaje, trei aripi, acoperiş îmbinat. Exteriorul era îmbrăcat în faimoasele cărămizi roşii subţiri – ţiglă olandeză, după cum învăţase Malone că se numesc. Cotton numără treizeci de ferestre care dădeau înspre ei, doar câteva luminate, toate la nivelul parterului.

– Nu e nimeni acasă, zise Luke.

– De unde ştii?

– Individul a ieşit să ia masa în oraş.

Cu siguranţă era un alt detaliu pe care Stephanie i-l spusese tânărului la telefon.

Se îndreptară către partea din spate a reşedinţei, unde o terasă elegantă se deschidea către marea întunecată, aflată la cincizeci de metri depărtare. Un şir de uşi şi ferestre în stil francez se deschideau către interiorul casei.

Luke încercă toate clanţele. Încuiate.

Înăuntru se aprinse o lumină.

Iar asta îi șocă pe amândoi.

Malone sări în stânga într-un pâlc de arbuşti, unde întunericul şi zidul exterior îi ofereau protecţie. Luke se refugie într-un loc similar din partea opusă a terasei. Între ei se găseau acum uşile şi ferestrele în stil francez. Se zgâiră amândoi pe după canaturile ferestrelor ca să vadă ce se petrecea înăuntru şi zăriră un salon cu pereţii vopsiţi în roşu şi decorat cu mobilă elegantă, oglinzi înrămate şi picturi în ulei.

Și doi oameni.

Malone nu recunoscu una din feţe, un chip de bărbat. Însă nu era nevoie de cine știe ce mare ştiinţă ca să-i cunoască identitatea.

Josepe Salazar.

Cealaltă faţă era însă un mare şoc pentru el. Nimeni nu îi spusese nimic despre implicarea acelei persoane.

Nici Stephanie. Nici băiatul-minune de lângă el.
Nimeni.
Și totuși ea era acolo.
Prietena lui.
Cassiopeia Vitt.

PARTEA
A DOUA

ŞAISPREZECE

☆

Cassiopeia Vitt admira interiorul reşedinţei, care reflecta eleganţa mamei lui Josepe, de care ea îşi aducea bine aminte. Mama lui fusese o femeie discretă, rafinată, care îşi respectase mereu soţul și avusese grijă de familia ei. Și mama Cassiopeii fusese la fel; în fapt, urmărind ceea ce ea socotise a fi pasivitate din partea ambelor doamne, Cassiopeia ajunsese să considere această atitudine drept unul dintre motivele de bază pentru care îl abandonase pe Josepe şi renunţase la religia familiei. Poate că principiile respective erau valoroase pentru unii, dar dependenţa și vulnerabilitatea pur şi simplu nu puteau face parte din caracterul ei.

– Am lăsat mobilierul aproape la fel cum l-a aranjat maică-mea. Mi-a plăcut întotdeauna stilul ei, aşa că n-am socotit că ar fi nevoie de vreo schimbare. Când sunt aici mi-o amintesc perfect.

Josepe rămânea un bărbat bulversant. Înalt, cu o constituţie masivă, moştenirea lui spaniolă devenea evidentă în tenul mai închis la culoare și în părul negru și des. Privirea aruncată de ochii lui căprui, impunători, emana aceeași încredere în sine și aceeași intensitate tăcută. Beneficiind de o înaltă educaţie și cunoscând la nivel de limbaj colocvial mai multe limbi, Josepe se bucurase de un imens succes în afaceri. Zonele de interes ale familiei lui, la fel ca în cazul familiei ei, se întindeau peste Europa şi Africa. În plus, la fel ca ea, Salazar ducea o viaţă de privilegii și bogăţie. Spre deosebire de ea, însă, Josepe hotărâse să se dedice credinţei sale.

– Petreci mult timp aici? întrebă Cassiopeia.

Josepe dădu din cap.

– Fraţilor şi surorilor mele nu le place locul ăsta. Aşa că îmi petrec verile aici. În curând o să plec înapoi în Spania pentru perioada iernii.

Cassiopeia nu făcuse niciodată vreo vizită rudelor lui Salazar în Danemarca. Întotdeauna le vizitase în Spania, unde acestea locuiau la câţiva kilometri depărtare de proprietatea pe care o deţinea familia ei. Femeia păşi către un şir de uşi în stil francez care se deschideau către o terasă întunecată.

– Cred că de aici priveliştea oceanului este încântătoare.

Josepe se apropie de ea.

– E chiar magnifică.

Salazar trase de clanţe în jos, deschizând uşile ca o armonică şi lăsând aerul răcoros de afară să pătrundă în încăpere.

– E o senzaţie minunată, exclamă ea.

Nu era deloc mândră de ea însăși. Își petrecuse întreaga seară minţind un om de care odinioară îi păsase. Înăuntrul ei nu se redeşteptase nicio senzaţie. Nu citise recent Cartea Mormonilor. Singura dată când încercase asta, în adolescenţă, se oprise după zece pagini. Mereu se întrebase de ce erau atât de venerate filozofiile unor oameni rătăciţi. Nefiţii se autoeliminaseră din istorie – fără supravieţuitori, fără urme ale civilizaţiei lor. Ce era de venerat în asta?

Însă își spusese că înșelăciunea fusese necesară.

Vechea ei dragoste, Josepe Salazar, era implicat în ceva important, suficient de important ca să atragă atenţia Departamentului de Justiţie al Statelor Unite. Cu o săptămână în urmă, Stephanie îi dezvăluise că era posibil ca Josepe să fie implicat în moartea unui om. Nu era nimic cert, dar se strânseseră suficiente elemente ca să dea de bănuit.

Cassiopeii îi venea greu să creadă aşa ceva.

– *Doar puţină muncă de recunoaştere. Doar de asta am nevoie,* îi spusese Stephanie cu șase luni în urmă. *Poate că Salazar îţi va spune ţie lucruri pe care nu le-ar spune nimănui altcuiva.*

– *De ce spui asta?*

– Ştiai că există o fotografie cu voi doi în casa lui din Spania? Se pare că a fost făcută cu ani în urmă. E chiar acolo, lângă biroul lui, printre alte fotografii de familie. Aşa mi-am dat seama că trebuie să te abordez. Un bărbat nu ţine o asemenea fotografie în preajma lui fără motiv.

Aşa era. Niciun bărbat nu ţinea aşa ceva fără motiv.

Mai ales unul care fusese însurat şi îşi pierduse soţia.

Apoi, cu o săptămână în urmă, Stephanie îi ceruse să accelereze momentul contactului.

Ca atare, Cassiopeia aranjase călătoria în Danemarca.

Odinioară crezuse că-l iubeşte pe Josepe. În mod clar el o iubea şi încă părea să nutrească anumite sentimente pentru ea. Mâna lui peste mâna ei la cină, ţinută acolo mai mult decât era nevoie, era un indiciu clar. Ea continuase şarada ca să-şi dovedească sieşi şi să-i dovedească şi lui Stephanie că toate presupunerile anterioare erau eronate. Îi datora asta lui Josepe. El părea să se simtă extrem de bine în prezenţa ei, iar Cassiopeia spera doar că nu face o greşeală încurajându-l să continue pe această cale. În tinereţe, el nu-i arătase altceva decât afecţiune. Relaţia lor se sfârşise deoarece ea refuzase să accepte ceea ce el, părinţii lui şi părinţii ei credeau că e adevărat. Din fericire, el îşi găsise pe cineva alături de care să-şi împartă viaţa. Însă acea fiinţă era acum dispărută. Era prea târziu ca să-i întoarcă spatele şi să fugă. Intrase în joc.

Un joc care trebuia dus până la capăt.

– Stau aici sau pe terasă, în majoritatea serilor, spuse el. Poate că peste puţin timp ne vom bucura împreună de briza serii. Mai întâi însă, trebuie să-ţi arăt ceva.

☆ ☆ ☆

Malone se ridică de la pământ.

Când văzuse şi îl auzise pe bărbatul care era cu Cassiopeia – şi despre care presupunea că ar fi Salazar – deschizând uşile franceze, se lipise de un arbust des. În cealaltă parte a casei, Luke procedase la fel, dispărând sub terasă. Din fericire, nimeni nu ieşise din încăpere.

Luke se ridică în picioare.

Malone se apropie de el şi şopti:

– Ştiai că ea e aici?

Tânărul încuviinţă tăcut.

Stephanie nu-i spusese niciun cuvânt despre asta, fără îndoială cu intenţie. Malone dădu la o parte o bucată din covorul de plante putrezite care acoperea solul.

Uşile franceze rămaseră deschise.

Îi făcu semn lui Luke să intre în casă.

☆☆☆

Salazar o conduse pe Cassiopeia de-a lungul parterului către o bibliotecă, încăpere care odinioară îi aparţinuse bunicului său. De la tatăl maică-sii învăţase să aprecieze felul în care existaseră lucrurile la începuturile Bisericii – când raiul era ceva absolut –, înainte ca totul să se schimbe pentru acomodarea la *conformitate.*

Ura acest cuvânt.

America propovăduia libertatea religioasă, căci credinţa era ceva personal, iar guvernul se ţinea dincolo de uşile bisericilor. Însă totul nu era decât o imensă minciună. Sfinţii fuseseră persecutaţi încă de la începuturi. Mai întâi în New York, unde fusese înfiinţată Biserica, fapt care dusese la exodul către Ohio, însă atacurile continuaseră. Apoi congregaţia se mutase în Missouri, unde o întreagă serie de revolte prelungite provocase moarte şi distrugeri. Ca atare, fugiseră în Illinois, însă urmaseră alte violenţe, care culminaseră cu o tragedie comisă de o mulţime violentă.

De fiecare dată când se gândea la ziua aceea, simţea o durere acută în pântece.

27 iunie 1844.

Joseph Smith şi fratele lui au fost atunci ucişi în Carthage, Illinois. Ideea fusese de a distruge Biserica prin omorârea liderului ei spiritual. Numai că se întâmplase exact reversul. Martiriul lui Smith devenise un motiv de strângere a rândurilor, iar sfinţii înfloriseră. Salazar interpreta asta nici mai mult, nici mai puţin decât ca pe o intervenţie divină.

Deschise uşa bibliotecii şi îşi pofti musafira să intre. Intenţionat lăsase luminile aprinse mai devreme, sperând să aibă ocazia de a o aduce pe ea acolo. Nu ar fi putut face asta mai devreme deoarece prizonierul lui fusese ţinut închis în apropiere. Însă cu siguranţă că sufletul acelui om era de-acum pe drum către Tatăl Ceresc, căci sacrificiul de sânge îi asigurase intrarea. Salazar se simţea mulţumit ştiind că acordase duşmanului său această favoare.

– *Nu omorî un om, în afara cazului că îl omori ca să-l mântuieşti,* îi spusese îngerul de multe ori.

– Te-am adus aici ca să vezi un artefact rar, zise el. De când am fost ultima dată împreună, am devenit un colecţionar al tuturor lucrurilor legate de istoria sfinţilor. Acum am o colecţie mare, pe care o ţin în Spania. În ultima vreme, însă, am avut privilegiul de a face parte dintr-un proiect special.

– Pentru Biserică?

Salazar încuviinţă tăcut.

– Am fost ales de unul dintre seniori. Un om strălucitor. Mi-a cerut să lucrez direct cu el. În mod normal n-aş vorbi despre asta, dar cred că eşti în stare să apreciezi cum se cuvine.

Salazar se apropie de birou şi arătă spre o carte aproape distrusă, care zăcea deschisă pe mapa de piele.

– Edwin Rushton a fost un sfânt din primele generaţii. L-a cunoscut personal pe Joseph Smith şi a lucrat îndeaproape cu el. A fost unul dintre cei care l-au îngropat pe profetul Joseph după martiriul lui.

Cassiopeia părea interesată de cele aflate.

– Rushton era un om al Domnului, care Îl iubea şi era dedicat restauraţiei. A avut parte de multe încercări în viaţă şi le-a depăşit pe toate. În cele din urmă, s-a stabilit în Utah şi a trăit acolo până la moarte, în 1904. Rushton a ţinut un jurnal. O înregistrare vitală a Bisericii timpurii, pe care mulţi au socotit-o dispărută. Arătă înspre birou. Numai că, de curând, eu am achiziţionat acest jurnal.

Pe un trepied aflat în apropierea biroului şedea întinsă o hartă a Statelor Unite. Salazar o văzu pe Cassiopeia aruncând o privire în direcţia ei. El înfipsese steguleţe de marcaj în dreptul mai multor

localităţi: Sharon, statul Vermont. Palmyra, New York, Independence, Missouri. Nauvoo, Illinois. Şi Salt Lake City, Utah.

– Itinerariul urmăreşte calea străbătută de sfinţi din locul unde s-a născut profetul Joseph până în locul unde a fost înfiinţată Biserica, apoi mai departe până în Missouri şi Illinois, unde ne-am aşezat, şi în cele din urmă spre vest. Am traversat America şi, de-a lungul drumului străbătut, am devenit parte a istoriei ei. Mai mult decât poate pricepe un neofit.

Salazar îşi dădea seama că ea era în mod clar intrigată.

– Iar acest jurnal reprezintă dovada documentară a acelui fapt.

– Pare important pentru tine.

Ideile lui Josepe erau limpezi. Scopul lui trecea dincolo de orice îndoială posibilă.

– *Spune-i,* rosti îngerul din capul lui.

– Cunoşti Profeţia Calului Alb?

Cassiopeia clătină din cap.

– Dă-mi voie să-ţi citesc un pasaj din jurnal. Explică o viziune glorioasă.

* * *

Malone reuşise să se strecoare aproape de uşa deschisă, în spatele căreia îi putea auzi pe Salazar şi pe Cassiopeia discutând. Luke se furişase în alte zone ale casei, profitând de ocazie pentru a arunca o privire înăuntru. Lui Malone îi convenea. El dorea să afle ce căuta Cassiopeia împreună cu un individ care ucisese un agent al Departamentului de Justiţie al Statelor Unite.

Întreaga situaţie părea complet nelalocul ei.

Cassiopeia, o femeie pe care el o iubea, singură, împreună cu diavolul ăsta?!

El şi Cassiopeia se cunoşteau de doi ani, iar începuturile legăturii dintre ei lor nu fuseseră deloc amiabile. Relaţia se schimbase abia în ultimele câteva luni, după ce amândoi recunoscuseră că doreau mai mult unul de la celălalt, fără ca vreunul din ei să vrea să întindă coarda. El înţelegea perfect faptul că nu erau căsătoriţi, nici măcar logodiţi, deci fiecare îşi trăia viaţa aşa cum dorea. Numai că

vorbiseră cu doar câteva zile înainte şi ea nu-i spusese nimic despre vreo călătorie în Danemarca. De fapt, ea îi spusese chiar că este obligată să stea în Franţa o săptămână, deoarece proiectul de reconstruire a castelului necesita întreaga ei atenţie.

O minciună.

Oare câte alte minciuni îi mai turnase?

De afară îl zări pe Salazar. Înalt, cu piele închisă la culoare, cu părul tuns în valuri dense. Îmbrăcat elegant, într-un costum stilat. Oare să fie gelos? Cu siguranţă spera că nu. Însă nu putea nega faptul că simţea un gol ciudat în stomac. Un gol pe care nu-l mai simţise de multă vreme. Când fusese ultima dată? Cu nouă ani în urmă, când începuse să se destrame fosta lui căsnicie.

Nici în privinţa aceea lucrurile nu fuseseră prea bune.

Îl auzi pe Salazar menţionând ceva despre un jurnal vechi *achiziţionat recent* și se întrebă dacă era vorba de acelaşi artefact pe care Kirk îl folosise pe post de momeală, cel despre al cărui proprietar se presupunea că murise. De asemenea, se întrebă dacă acela era locul unde Kirk ar fi vrut ca ei să sfârşească. În definitiv, biblioteca fusese menţionată în mod specific.

Deocamdată, dispunea de prea puţine răspunsuri ca să lanseze vreo ipoteză.

Ca atare, se forţă să aibă răbdare.

Nu putea risca să arunce o privire dincolo de uși, în încăpere, deoarece poziţia lui de afară, pe coridor, era şi așa expusă. Însă o altă încăpere deschisă la doi metri distanţă îi oferea o ascunzătoare.

Rămase tăcut.

Ascultând.

În vreme ce Salazar îi citea Cassiopeii.

ŞAPTESPREZECE

La data de 6 mai 1843, a avut loc o Mare Revizuire a Legiunii Nauvoo. Profetul Joseph Smith i-a felicitat pe oameni pentru disciplina de care au dat dovadă. Cum vremea era încinsă, a cerut un pahar cu apă. Cu vasul în mână, a spus:

– Voi bea toastând pentru răsturnarea mobocraţilor. Îmi doresc să-i văd în mijlocul mării, într-o barcă de piatră, cu vâsle de fier, în vreme ce un rechin înghite barca şi diavolul înghite rechinul şi se încuie pe sine în colţul de nord-vest al iadului, cu cheia pierdută şi cu un orb care se apucă să o caute.

A doua zi de dimineaţă, un bărbat care auzise discursul s-a întors să viziteze casa profetului şi l-a insultat pe acesta cu vorbe atât grele, încât Smith i-a cerut să plece. Mi-a fost atrasă atenţia de cei doi, căci bărbatul vorbea foarte tare. M-am dus către ei, iar bărbatul a plecat în cele din urmă. În acel moment eram prezenţi eu, profetul şi Theodore Turley. Profetul a început să vorbească despre mulţimile de oameni, despre jignirile şi despre persecuţiile pe care noi, ca popor, le-am îndurat.

– Persecutorii noştri pot să aibă cât de multe mulţimi gata de linşaj doresc. Nu le doriţi răul, căci atunci când le veţi vedea suferinţele, veţi vărsa lacrimi amare pentru ei.

În vreme ce avea loc conversaţia aceasta, stăteam lângă poarta de sud, într-un triunghi. Întorcându-se spre mine, profetul a spus:

– Vreau să-ţi spun ceva despre viitor. Voi vorbi în parabole, asemenea lui Ioan al Apocalipsei. Vă veţi duce în Munţii Stâncoşi şi vă veţi

stabili acolo ca un popor măreţ şi puternic, pe care îl voi numi Calul Alb al păcii şi siguranţei.

– Şi tu unde vei fi în acele momente? am întrebat eu.

– Eu nu voi merge niciodată acolo. Duşmanii voştri vor continua să vă persecute şi vor face legi asupritoare împotriva voastră în Congres ca să distrugă Calul Alb, dar voi veţi avea parte de un prieten sau doi de nădejde care să vă apere şi să dea la o parte cele mai mişeleşti părţi ale legii, astfel încât acestea să nu vă facă prea mult rău. Trebuie să continuaţi să trimiteţi mereu petiţii congresmenilor, dar ei vă vor trata ca pe nişte străini şi ciudaţi şi nu vă vor acorda drepturile, ci vă vor guverna cu străini şi comisionari. Veţi vedea Constituţia Statelor Unite aproape distrusă. Va atârna deasupra prăpastiei precum un fir de mătase.

În acea clipă, pe faţa profetului apăru o expresie de tristeţe.

– Eu iubesc Constituţia. A fost făcută cu inspiraţie de la Dumnezeu şi va fi salvată şi păstrată prin eforturile Calului Alb şi ale Calului Roşu, care se vor uni în apărarea ei. Calul Alb va descoperi munţii plini de minerale şi poporul va deveni bogat. Veţi vedea argintul stând grămezi pe străzi. Veţi vedea aurul scos cu lopata ca nisipul. Pe pământul Americii va avea loc o revoluţie cumplită, cum nu s-a mai văzut înainte, căci pământul va fi lăsat fără o guvernare supremă şi se vor practica haotic toate tipurile de rele posibile. Tatăl se va ridica împotriva fiului şi fiul împotriva tatălui. Mama se va ridica împotriva fiicei şi fiica împotriva mamei. Vor avea loc cele mai oribile scene care ar putea fi vreodată imaginate sau gândite: vărsare de sânge, crime şi violuri. Oamenii vor fi luaţi de pe pământ, însă pacea şi dragostea vor exista doar în Munţii Stâncoşi.

Aici profetul a zis că nu mai poate suporta să vadă scenele din viziunea lui şi l-a rugat pe Domnul să le pună capăt.

A continuat astfel:

– În tot acest timp, Marele Cal Alb va fi acumulat forţă, trimiţând seniori ca să strângă cinstea din inimi printre popoarele Statelor Unite, ca să apere Constituţia aşa cum a fost ea dată prin inspiraţia lui Dumnezeu. În zilele care vor veni, Dumnezeu va crea un Regat care să nu fie niciodată doborât, ci să atragă alte Regate în el, iar acele

Regate care nu vor permite practicarea Evangheliei pe teritoriile lor vor fi umilite până când o vor face. Pacea și siguranța din Munții Stâncoși vor fi protejate de Paznici, Calul Alb și Calul Roșu. Venirea lui Mesia în sânul poporului său va fi așa de firească, încât doar cei care îl văd vor ști că a sosit, dar el va veni și va da legile lui peste Zion și va predica peste poporul lui.

☆ ☆ ☆

Cassiopeia auzise multe povești despre mormoni. Religia înflorea prin povești de măreție și metafore elaborate. Însă nu auzise niciodată povestea pe care Josepe tocmai i-o citise.

– Profetul Joseph a prezis Războiul Civil american cu optsprezece ani înainte de a se întâmpla. A spus că noi, ca un popor, vom migra către vest, înspre Munții Stâncoși, cu patru ani înainte ca asta să se întâmple. A știut, de asemenea, că el nu va face niciodată acea călătorie. A murit la mai puțin de un an după ce a făcut profeția. A prezis că mulțimea care linșa va avea parte de justiție. Mulțimea care i-a torturat și omorât pe sfinți în primele zile ale Bisericii. Și așa s-a întâmplat. Sub forma Războiului Civil, în care au murit sute de mii de oameni.

Tatăl ei îi povestise despre persecuțiile care erau ceva obișnuit înainte de 1847. Case și afaceri arse din temelii, oameni jefuiți, mutilați și uciși. Un model de violențe organizate care îi obligase pe sfinți să fugă din trei state.

Dar nu și din Utah.

Acolo își făcuseră un adăpost. Luaseră poziție. Ripostaseră.

– Profeția ne spune că noi, Calul Alb, vom strânge puteri, trimițând seniorii să adune cinstea din inimile popoarelor din Statele Unite. Și asta am făcut. Biserica a crescut enorm în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Iar noi toți am *apărat Constituția Statelor Unite așa cum a fost ea dată prin inspirația lui Dumnezeu.*

Cassiopeia decise că era în regulă să întrebe:

– Ce înseamnă asta?

– Că e pe cale să se întâmple ceva măreț.

– Posibilitatea asta pare să te încânte. Atât este de pasionant?

– Aşa e, într-adevăr. Iar acest jurnal confirmă corectitudinea a ceea ce am bănuit cu toţii. Profeţia Calului Alb este reală.

Cassiopeia examină cartea, răsfoind cu grijă câteva dintre paginile ei învechite şi fragile.

– Îmi poţi spune mai multe despre asta?

– Este un mare secret în interiorul cultului nostru. Unul care a început demult, cu Brigham Young. Fiecare religie are secretele ei, acesta este unul dintre secretele noastre.

– Și tu l-ai descoperit?

Salazar clătină din cap.

– Mai degrabă l-am redescoperit. Am găsit nişte informaţii în arhivele închise publicului. Cercetările mele au atras atenţia seniorului Rowan. El m-a chemat alături şi, împreună, lucrăm la proiectul ăsta de câţiva ani.

Cassiopeia se vedea nevoită să insiste:

– Și Profeţia Calului Alb face parte din proiect?

Salazar încuviinţă.

– Categoric. Dar e vorba de ceva mai complex decât simpla viziune a profetului Joseph. După asasinarea lui, s-au petrecut multe evenimente. Lucruri secrete, pe care doar câţiva le cunosc.

Ea se întrebă de ce era Josepe atât de dornic de dezvăluiri. De ce avea încredere în ea, după atâţia ani. Sau era cumva pusă la încercare?

– Pare fascinant, zise ea. Și important. Îţi doresc mult noroc cu încercarea ta.

– De fapt, speram să-mi oferi ceva mai mult de atât.

☆ ☆ ☆

Salazar îşi calculase cu atenţie momentul rugăminţii, oferind informaţii doar cât s-o impresioneze pe Cassiopeia în privinţa importanţei misiunii lui. Căutase timp de aproape doi ani jurnalul lui Edwin Rushton, apoi se chinuise inutil trei luni să negocieze achiziţionarea lui. Eliminarea proprietarului devenise metoda cea mai simplă, mai ales după ce individul îl minţise și încercase să-l înşele.

Se uită cu mare atenţie la ea cum studiază jurnalul.

Rushton fusese genul de sfânt care își dorea el să devină. Un pionier din primele vremuri ale Bisericii, care își amplificase misiunea de preot cu opere de caritate, acceptând responsabilitățile de familie impuse de căsătoria cu patru femei. Își dusese misiunea până la capăt, devenind unul dintre aceia pe care Tatăl Ceresc cu siguranță îl acceptase pentru că-și *păstrase cea de-a doua avere,* oferindu-i dreptul la glorie pentru eternitate. Se putea îndoi cineva vreodată că sfinții din primele vremuri ale Bisericii fuseseră prigoniți, testați și pregătiți pentru ultima lor misiune divină?

Bineînțeles că nu.

Acei sfinți înființaseră Zionul pe pământ.

Iar el și toți ceilalți descendenți beneficiau de pe urma dedicării lor.

– Cassiopeia, nu vreau să mai ieși vreodată din viața mea. Mă vei ajuta în misiunea mea?

– Ce pot să fac?

– Întâi de toate, să fii acolo cu mine. Gloria dată de succesul proiectului va fi mult mai dulce dacă ești acolo. În al doilea rând, există lucruri pe care m-ai putea ajuta să le realizez. Am urmărit cu atenție, de-a lungul anilor, ce încercai să faci cu reconstrucția castelului din sudul Franței.

– Habar n-aveam că știai de asta.

– O, da. Ba chiar ți-am donat fonduri, în mod anonim.

– Habar n-aveam.

Salazar o admirase întotdeauna. Era inteligentă, fiind absolventă de Inginerie și Istorie medievală. Moștenise în întregime afacerile tatălui ei, un conglomerat care actualmente valora mai multe miliarde de euro. Avea habar de stilul ei competent de a conduce și de fundația ei olandeză care lucra îndeaproape cu Națiunile Unite în chestiuni globale de sănătate și probleme alimentare. Viața ei personală nu era destinată publicului, iar el nu încercase să o spioneze din acest punct de vedere, restrângându-și cercetările la ceea ce putea afla din surse publice.

Însă știa destule ca să-și dea seama că n-ar fi trebuit niciodată să o lase să plece cu atâția ani în urmă.

– *Şi nu o va mai face. Niciodată,* rosti îngerul din mintea lui.

– Am vorbit serios la cină, îi spuse ea. Am comis o greşeală atât în privinţa credinţei mele, *cât şi* în privinţa ta.

Salazar era singur de prea multă vreme.

Nimeni nu reuşise să ocupe locul lăsat gol de fosta lui soţie.

Apoi, într-o bună zi, dăduse peste o fotografie cu el şi Cassiopeia, din vremurile când ei doi erau împreună. Simpla ei vedere îi provocase bucurie, aşa că păstrase fotografia la vedere, acolo unde o putea vedea zilnic.

Acum acea imagine era acolo.

În carne şi oase.

Din nou.

Iar el se bucura de asta.

OPTSPREZECE

☆

SALT LAKE CITY

Rowan îl ascultă pe Snow vorbind, în timp ce aştepta să afle semnificaţia cutiei din lemn.

– Brigham Young a provocat mai mulţi preşedinţi americani, susţinând independenţa noastră religioasă şi politică. A ignorat Congresul şi a negat toate legile emise, le-a dat cu tifla comandanţilor militari locali. În cele din urmă, în 1857, James Buchanan s-a săturat şi a luat o măsură extraordinară, adică a trimis armata ca să ne supună. Snow făcu o pauză: Căsătoria cu mai multe soţii a fost o greşeală comisă atât de Smith, cât şi de Young.

Profeţii din Vechiul Testament, precum Avraam, îşi luau în mod obişnuit multe soţii. Solomon însuşi avea 700, împreună cu 300 de concubine. În 1831, Joseph Smith se rugase Domnului în privinţa unor asemenea practici şi avusese o revelaţie conform căreia căsătoria multiplă făcea parte din credinţa adevărată, deşi Biserica a refuzat să recunoască practica în mod public până în anul 1852.

Doar aproximativ doi la sută din credincioşi participaseră la această practică şi toţi trebuiau selectaţi din punct de vedere spiritual de către profet. De cele mai multe ori, era vorba de femei mai în vârstă, incapabile să aibă grijă de ele însele şi care erau aduse să joace un rol lipsit de tentă sexuală în cadrul căsătoriei multiple, dar întotdeauna cu încuviinţarea primei soţii. Însă la baza practicii stătea şi procrearea, de vreme ce Dumnezeu poruncise ca toţi să *îşi crească sământa* întru slava Lui.

Rowan ştia că această practică înfuriase şi ofensase societatea americană. Legea Morrill, emisă în 1862, permitea anularea cetăţeniei pentru oricine recurgea la căsătoria multiplă. Mai târziu, în 1887, Legea Edmunds-Tucker a decis că practica era de natură infracţională şi instituia pedepse de natură penală pentru cei care recurgeau la ea.

– Smith şi Young au judecat greşit efectele căsătoriei multiple asupra sfinţilor şi necredincioşilor, zise Snow. Numai că, în loc să renunţe la ceva care în mod clar devenise contraproductiv, amândoi au continuat practica şi au pretins autonomie politică.

Un fapt pe care Rowan îl admira.

Sfinţii migraseră către Salt Lake ca să găsească un refugiu. Ocupaseră un ţinut pustiu pe care nimeni nu îl dorise şi îşi construiseră o societate în care credinţa şi statul se întrepătrundeau armonios. În 1849, fusese stabilit un guvern provizoriu şi fusese depusă o cerere de constituire a unui stat în sine. Acesta fusese botezat Deseret, după un termen din Cartea Mormonilor care se referea la stupurile de albine, un simbol al hărniciei şi al cooperării. Graniţele statului ar fi inclus actualele graniţe ale statelor Utah şi Nevada, cea mai mare parte a Californiei, o treime din Arizona şi părţi din Colorado, Wyoming, Idaho şi Oregon. Cererea de constituire a acestui stat fusese respinsă. Totuşi, Congresul acceptase noul ţinut ca teritoriu, restrângându-i graniţele şi redenumindu-l Utah. Young fusese desemnat primul guvernator al noului stat şi, în această calitate, reuşise de minune să păstreze intact amestecul armonios dintre puterea laică şi cea religioasă.

– Pe de o parte, zise Snow, am vrut să facem parte din societatea mai largă. Să contribuim la bunăstarea naţională. Să fim buni cetăţeni. Pe de alta, am pretins dreptul de a face ce vrem.

– Era o chestiune de credinţă religioasă. O chestiune de libertate. Căsătoria multiplă făcea parte din religia noastră.

– Să fim serioşi, Thaddeus. Dacă religia noastră ar fi susţinut uciderea altor fiinţe umane, am fi avut libertatea de a face asta? Argumentul tău este slab şi imposibil de apărat. În sens fizic, căsătoria multiplă a fost o greşeală. Ar fi trebuit să recunoaştem asta cu

mult înainte de 1890, când am făcut în fine ce trebuia și am abolit-o pe vecie.

Senatorul nu era de acord.

– Brigham Young a luat multe decizii înțelepte, continuă Snow. A fost un administrator eficient şi un vizionar adevărat. Îi datorăm multe. Însă a comis şi erori. Erori pe care a refuzat să le recunoască deschis în timpul vieţii, dar care tot erori au rămas.

Rowan decise că e mai bine să se abţină de la alte argumente în contradictoriu. Avea nevoie de informaţii, iar conflictul nu reprezenta cea mai bună cale de a încuraja oferirea lor.

– Ar trebui să discutăm despre Profeţia Calului Alb, zise Snow.

Oare auzise bine? Se uită perplex la profet.

– Sunt la curent cu cercetările tale în arhivele interzise. Cunosc miza căutărilor fratelui Salazar în dosarele noastre secrete. Aţi studiat amândoi acea profeţie.

Rowan decise să lase la o parte falsa modestie.

– Vreau să aflu marele nostru secret, Charles. *Noi* vrem să îl aflăm.

– Acel secret e dat dispărut de multă vreme.

Numai că vederea acelor căruţe îl determinase pe senator să spere.

– Am luat decizia după apelul tău de ieri, zise Snow. Ceva mi-a spus că locul este cel potrivit.

Bărbatul mai în vârstă făcu o pauză, ezită și își trase răsuflarea.

– Profetul Brigham a ascuns secretul, zise Rowan, cu intenţia ca noi să-l descoperim într-o bună zi.

Snow clătină din cap.

– Nu știm asta.

Doar el şi profetul puteau purta o astfel de conversaţie, căci doar ei cunoşteau povestea. Din nefericire, fiecare ştia doar un crâmpei din ea. Rowan aflase partea lui după multă muncă de cercetare, depusă atât în Utah, cât și în Washington, în vreme ce Snow primise informaţiile de la predecesorul lui. Iar acum Rowan avea nevoie să afle și ce ştia Snow.

– De la Brigham Young încoace, fiecare profet s-a luptat cu această dilemă. Speram să o pot transmite mai departe. Snow arătă spre cutia de lemn. Dă-i drumul!

Rowan deschise capacul.

Înăuntru se găsea un teanc de documente vechi, fiecare dintre ele pus la adăpost în interiorul unei pungi de plastic vidate. În principal cărţi şi ziare vechi, grav afectate de putreziciune şi umezeală.

– E ceea ce am putut salva în 1993, zise Snow. Scrieri vechi lipsite de importanţă, în afară de cele două pachete din vârf.

Senatorul le observase deja pe amândouă. Înăuntrul pungilor se vedeau nişte foi singulare, cu marginile exterioare pătate, ca şi cum ar fi fost arse. Însă scrisul de pe ele supravieţuise.

– Examinează-le pe amândouă, îi spuse profetul.

Rowan scoase prima folie protectoare de plastic.

Scrisul era înghesuit şi mic, cu cerneala abia vizibilă.

Mă tem că s-au făcut prea multe compromisuri doar în folosul unora. Acum, că marele Război Civil s-a încheiat, cei care lucrează în slujba răului ar vrea cu adevărat să atragă din nou atenţia tuturor asupra noastră şi să trimită din nou trupe ca să ne distrugă. Işi predică deschis intenţia de a sfărâma puterea preoţimii şi de a distruge organizaţia noastră sacră. Cândva am crezut că putem coexista paşnic. Că înţelegerile trebuie onorate. Insă noi nu putem să ne amestecăm cu restul lumii, ca astfel să sperăm că vom câştiga favorurile şi prietenia celorlalţi. Ca atare, am încercat să fac ceea ce părea corect şi decent. N-am vorbit cu nimeni despre asta în timpul vieţii mele. In schimb, las moştenire acest mesaj pentru credincioşii care vin după mine. Să ştiţi că ducem o povară în spatele nostru, una care ne-a fost dată de către Lincoln însuşi, dar pe care am acceptat-o de bunăvoie. Când a izbucnit marele Război Civil, am socotit acea bătălie ca pe adeverirea Profeţiei Calului Alb. Profetul Joseph a prezis toate cele care s-au petrecut în cele din urmă, incluzând peregrinările noastre prin Munţii Stâncoşi şi propria lui dispariţie. In anul 1863, Constituţia atârna cu

adevărat de un fir de păr și, exact așa cum spunea profeția că se va întâmpla, Congresul a adoptat o lege menită să ne distrugă. Așa că am trimis un emisar la domnul Lincoln. A fost primit cu amabilitate și fără formalisme. Misiunea lui declarată era să afle informații despre starea statului, subiect pe care domnul Lincoln l-a evitat. În schimb, mi-a fost trimis un mesaj. Lincoln spunea că ne va lăsa în pace dacă îl lăsăm și noi în pace. Exact asta am așteptat atâția ani să auzim. Noi nu am căutat niciodată altceva decât libertatea de a trăi așa cum vrem. Lincoln ne cunoștea din Illinois. I-a spus emisarului meu că a citit Cartea Mormonilor, ceea ce m-am bucurat să aud. Însă ar fi fost nepotrivită încheierea unei înțelegeri cu oricare președinte fără un soi de asigurare că termenii vor fi respectați. Asta i-a transmis emisarul lui Lincoln, care a oferit la schimb ceva suficient de important ca să știm că intenționa să se țină de cuvânt. La rândul lui, a cerut același lucru din partea noastră, iar eu i-am oferit garanții.

Am acceptat fiecare oferta celuilalt și ambele părți au onorat înțelegerea. Din nefericire, domnul Lincoln a murit înainte de întoarcerea colateralelor oferite ca garanție de oricare din părți la locul lor de origine. Nimeni din cadrul guvernului nu a întrebat vreodată despre garanția deținută de noi, nici despre garanția deținută de ei, fapt care m-a făcut să trag concluzia că nimeni în afara mea nu avea habar de existența lor.

Ca atare, am păstrat tăcerea. Prin asta, am împlinit restul profeției, care spunea că vom acționa ca un cal alb mântuitor al națiunii. Însă profetul Joseph ne-a mai spus să susținem Constituția Statelor Unite, deoarece a fost întocmită cu inspirație de la Dumnezeu. Asta nu s-a întâmplat niciodată, cel puțin nu în timpul vieții mele. Ceea ce i-am oferit eu

domnului Lincoln a fost ascunzătoarea averii noastre. Încă din '57, de când au venit trupele federale peste noi, sfinții au vorbit despre aurul nostru pierdut. Vă spun vouă acum că nu s-a pierdut nimic din acel aur. În schimb, a fost folosit tot cum trebuie. Am întocmit o hartă a locului, acolo unde am ascuns și ceea ce ne-a oferit ca garanție domnul Lincoln.
La două luni după parafarea înțelegerii noastre, Lincoln mi-a trimis o telegramă în care spunea că Samuel, lamanitul, păzea secretul nostru la Washington, fapt care m-a liniștit foarte tare. A mai spus că păstrează aproape de el cea mai importantă parte a secretului în fiecare zi. I-am spus că providența și natura păzesc jumătatea lui de înțelegere.
A părut să se bucure de marele mister creat de mine și de el.
Profetul Joseph a avut dreptate în tot ceea ce a prezis.
Fie ca și voi să fiți la fel de corecți.

– Brigham Young a scris asta? întrebă Rowan.

– Este scrisul lui.

– Există legătură între aurul pierdut şi marele nostru secret?

Snow încuviinţă.

– Încă de la începuturi. Rezolvă una din enigme şi ai rezolvat-o şi pe cealaltă.

– Ce a vrut profetul să spună prin referirea la Samuel şi la telegramă?

– Aici Lincoln s-a dovedit foarte inteligent. La mijlocul anului 1863, ca să se asigure că liniile telegrafice erau încă operaţionale, preşedintele a trimis o telegramă lui Brigham Young. I-a spus profetului că părea adevărat ceea ce citise despre Samuel în cărţile noastre, aşa că nu exista un paznic mai bun decât un lamanit.

Un mesaj criptic, cu siguranţă. Însă toate astea erau informaţii noi pentru Rowan.

– Şi această telegramă încă mai există?

– E pusă bine, ca să poată fi citită doar de către un profet. Frazele scrise acolo sunt, de fapt, lipsite de sens dacă nu ai citit înainte ce citeşti tu acum. Însă acum şi tu, şi eu cunoaştem adevărul. Spune-mi, Thaddeus, cum de ai aflat de acest secret? Ar fi trebuit să fie cunoscut doar de profeţi.

Nu mai era vremea ocolişurilor.

– Aşa cum a zis profetul Brigham, au existat două părţi ale acelei înţelegeri. Noi şi Lincoln. În arhivele naţionale există încă referinţe la implicarea Americii în cazul Brigham Young.

– Ştiu de ceva vreme de cercetările tale. Complicele tău, señor Salazar, a făcut zgomot cam mare.

– Ai o problemă cu Josepe?

– E un fanatic, iar ăştia sunt întotdeauna periculoşi, indiferent cât de sinceri pretind că sunt. Urmează orbeşte învăţăturile lui Joseph Smith, ignorând revelaţiile permanente primite de profeţi de-a lungul timpului.

– Chestia asta sună a blasfemie.

– Deoarece pun sub semnul întrebării ceea ce ştiu că e greşit? Cum ar putea fi socotit aşa ceva altfel decât ceva inteligent şi practic?

– Ciudate cuvinte venind de la profetul nostru.

– Dar tocmai asta e ideea, Thaddeus. Eu *sunt* profetul. Ca atare, cuvintele mele sunt la fel de importante precum cele rostite de cei care au fost înaintea mea.

Senatorul indică spre mesajul lui Young.

– Şi atunci de ce îmi arăţi asta?

– Deoarece şi eu vreau să cunosc marele secret. Noi am crezut mereu că Profeţia Calului Alb este falsă, fiind scrisă la ani de zile după evenimente şi înglobând ceea ce persoanele care au conceput-o o cunoşteau deja ca realitate, iar prin asta făcându-l pe profetul Joseph să pară mai vizionar decât merita.

– E adevărată, Charles. Fratele Salazar a demonstrat asta.

– Aş fi tare interesat să văd dovada.

– Avem ocazia să împlinim profeţia. Putem susţine Constituţia Statelor Unite, *aşa cum a fost ea oferită prin inspiraţie de la Dumnezeu.*

– Şi dacă asta ar distruge tot ce a creat El?

– Atunci aşa să fie.

– Studiază cea de-a doua pagină.

Senatorul privi prin învelitoarea protectoare din plastic şi văzu o hartă.

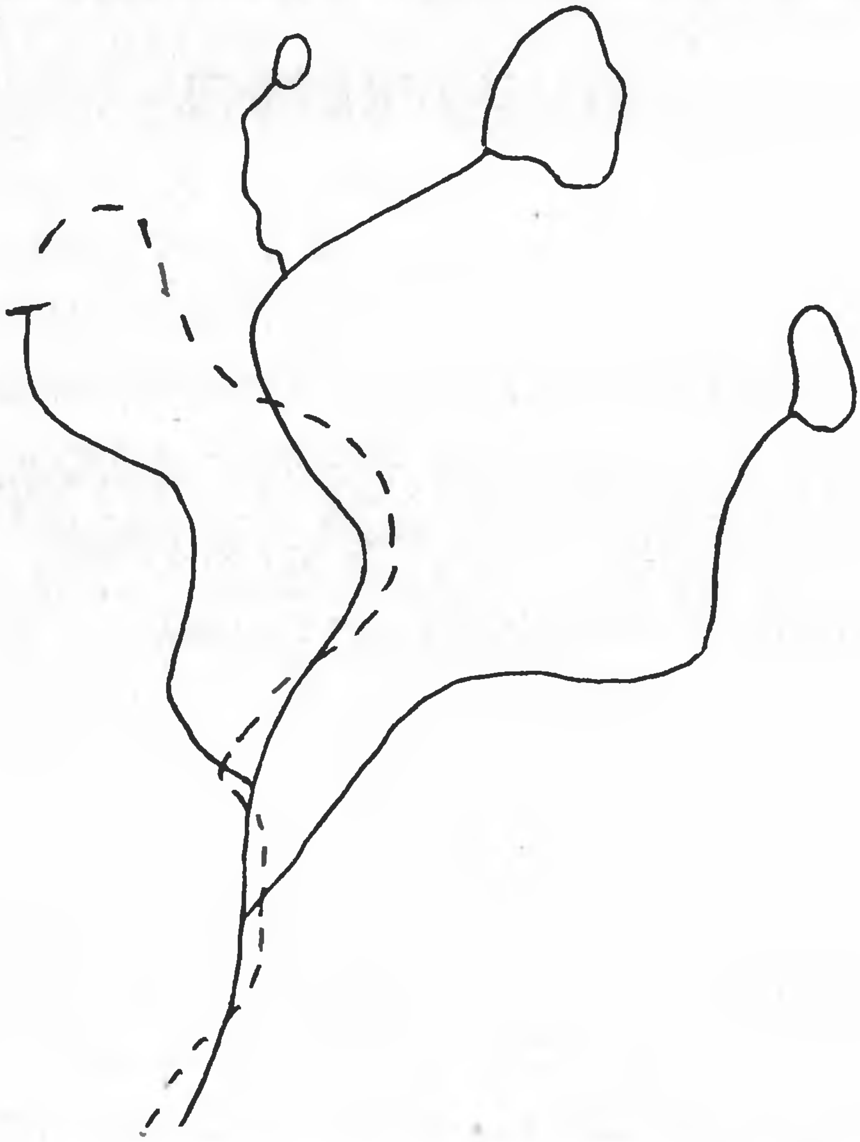

– Harta arată unde sunt ascunse secretul şi aurul nostru, zise Snow.

– Dar nu ne spune nimic.

– Se pare că Young a transformat căutarea într-o şaradă. Presupun că există un motiv bun pentru o asemenea măsură. Trebuie să descoperi ce a ascuns domnul Lincoln ca să rezolvi şarada.

Senatorul ştia însă exact unde să caute.

– Pot lua astea?

Snow clătină din cap.

– Nu. Dar o să-ţi fac copii după ele.

– Vrei să aflu secretul, nu?

– Vreau să te rogi ca să găseşti drumul corect. Şi să acţionezi aşa cum îţi vor răspunde Cerurile. Aşa am procedat eu.

NOUĂSPREZECE

☆

ATLANTA

Stephanie găsise pe internet decizia Curţii Supreme a Statelor Unite din 12 aprilie 1869 în cazul *Texas vs White*.

Problema supusă judecăţii fusese simplă.

Erau valide nişte obligaţiuni de tezaur în valoare de 10 milioane de dolari, transferate în Texas după ce acest stat declarase secesiunea de Uniune? Toată lumea fusese de acord că transferul violase legile federale și avusese loc într-un moment când Texasul declarase că nu mai face parte din Uniune, fostul stat american generându-şi propriile legi care să guverneze transferul. Ca atare, dacă ieşirea Texasului din Uniune fusese legală, atunci obligaţiunile erau valabile, iar valoarea lor era cea înscrisă pe ele. Dacă nu, atunci erau doar nişte hârtii lipsite de valoare. O dispută elementară, care, însă, ridicase o întrebare monumentală.

Era secesiunea permisă de Constituţie?

Stephanie citi din nou rezoluţia finală, aşa cum procedase împreună cu Edwin cu două ore înainte. El plecase între timp, deoarece trebuia să fie în Washington la o întâlnire în acea seară. Aveau să se revadă a doua zi. Partea cea mai importantă a rezoluţiei se găsea în a doua jumătate a ei.

> Uniunea statelor nu însemnase niciodată o relaţie artificială şi arbitrară. Începuse ca o relaţie stabilită între colonii şi se dezvoltase pe baza originii comune, a simpatiilor reciproce, a principiilor înrudite, a intereselor similare şi a relaţiilor geografice. Fusese confirmată şi

întărită de necesităţile de război şi căpătase o formă, un caracter şi o legislaţie clar definite de Articolele Confederaţiei. Conform acestora, uniunea era declarată în mod solemn ca „fiind perpetuă". Iar când aceste Articole fuseseră socotite ca improprii pentru exigenţele ţării, Constituţia fusese amendată „pentru a forma o Uniune mai perfectă". Cu greu s-ar putea imagina o idee de unitate indisolubilă mai limpede decât conform unor astfel de cuvinte. Ce poate fi mai indisolubil decât o uniune perpetuă şi perfectibilă?

Ca atare, când Texas a devenit parte a Statelor Unite, acesta a intrat într-o relaţie indisolubilă. I-au fost instantaneu ataşate toate obligaţiile uniunii perpetue şi toate garanţiile oferite de guvernul republican al acesteia. Actul care consemna admiterea Texasului în Uniune era ceva mai mult decât un document solid; reprezenta înglobarea unui nou membru într-un corp politic. Şi era un act final. Uniunea dintre Texas şi celelalte state era la fel: completă, perpetuă şi indisolubilă, precum uniunea dintre statele iniţiale. Nu exista loc de reconsiderări sau de revocări, cu excepţia apariţiei unei situaţii speciale, cum ar fi o revoluţie sau dacă exista un consens între statele semnatare.

Documentul de secesiune, adoptat de convenţie şi ratificat de majoritatea cetăţenilor din Texas, precum şi toate actele legislative emise pentru a traduce în fapt acel act erau lovite de nulitate absolută. Erau complet lipsite de efecte legale. Obligaţiile statului, ca membru al Uniunii, precum şi obligaţiile fiecărui cetăţean al statului, în calitate de cetăţean al Statelor Unite, rămâneau perfect valabile. Cu siguranţă că, în acest caz, statul nu înceta să mai fie stat, după cum nici cetăţenii lui nu încetau să mai fie cetăţeni ai Uniunii. Altfel, acel stat ar fi trebuit să devină un stat străin, iar cetăţenii lui nişte cetăţeni străini. Războiul ar fi trebuit să înceteze a mai fi un război pentru suprimarea rebeliunii şi ar fi trebuit să devină un război de cucerire şi subjugare.

Adică exact aşa cum privise conflictul întregul Sud.

Nu ca pe Războiul dintre State. Sau ca pe Războiul Civil.

Ci ca pe Războiul de Agresiune Nordistă.

Cucerire şi subjugare. Categoric.

Asta simţiseră sudiştii, aşa cum încă mai simţeau mulţi şi în zilele noastre. Dacă te duceai la sud-est de Atlanta, în centrul Georgiei, aşa cum Stepahnie procedase de multe ori, şi menţionai numele generalului William Tecumseh Sherman în anumite locuri şi anumitor oameni, aceştia se apucau să scuipe pe jos.

Stephanie nu se gândise niciodată serios la secesiune. După mandatul lui Lincoln, chestiunea fusese socotită ca rezolvată. Era adevărat că, din când în când, apăreau zvonuri în presă despre vreun oraş, vreun ţinut sau despre vreo facţiune civilă care dorea să iasă din Uniune. Key West era faimos pentru republica numită Conch. Dar niciodată nu se ajunsese la vreo situaţie dramatică.

După care Stephanie îl ascultase cu atenţie pe Edwin. Tipul nu era vreun lunatic care încerca să evite plata taxelor sau vreo lege care nu-i plăcea, sau care dorea să facă doar ce voia. Era șeful de personal de la Casa Albă.

Iar Edwin era un om speriat.

– Povestea asta s-ar putea transforma într-o problemă reală, spusese Davis. Noi am sperat că timpul a rezolvat situaţia. Dar am primit informaţii care sugerează că lucrurile nu stau tocmai aşa.

– Ce ar putea fi atât de înspăimântător?

– Stephanie, urmărim ştirile douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ascultăm dezbaterile radio, citim editorialele. Informaţiile ajung la noi în flux continuu. Toată lumea are o opinie despre orice. Bloggeri, ziarişti. Mesajele pe Twitter şi postările pe Facebook au devenit surse de încredere. Nimeni nu mai acordă atenţie cu adevărat. Ne mulţumim să zgâriem puţin suprafaţa lucrurilor şi cu asta basta.

Îi arătase un paragraf de pe ecranul computerului. Din decizia Texas vs White.

Pe care Stephanie îl reciti acum.

> Ca atare, concluzia noastră este aceea că Texas continuă să fie un stat, şi un stat al Uniunii, suportând tranzacţiile la care am făcut referire. Iar această concluzie, în opinia noastră, nu intră în conflict cu niciun document sau declaraţie a vreunui departament al Guvernului Naţional, ci este în deplină concordanţă cu

întreaga serie de astfel de acte şi declaraţii emise de la prima izbucnire a rebeliunii.

– Nenorocita de Curte Supremă s-a mulţumit să zgârie puţin la suprafaţa lucrurilor, zisese Davis. A emis o opinie politică, nu una legală. Autorul ei, judecătorul-şef Salmon Chase, a făcut parte din cabinetul lui Lincoln. Ce putea să spună? Că întreg Războiul Civil era neconstituţional? Că secesiunea era legitimă? Şi, apropo, că 620 000 de oameni au murit de pomană?

– Nu sună puţin cam melodramatic?

– Absolut deloc. Texas vs White *rămâne decizia definitivă a Curţii Supreme în chestiunea secesiunii. Dacă un stat încerca să iasă din Uniune, orice judecător din ţară ar fi declarat imediat tentativa ca neconstituţională, pe baza deciziei din acest caz.*

Stephanie ştia că Edwin avea dreptate.

– Totuşi, opinia în acest caz nu a fost deloc unanimă, continuase Davis. Trei judecători nu au fost de acord cu ea.

Acum Stephanie se uită din nou la cuvintele de pe ecran.

„Iar această concluzie, în opinia noastră, nu intră în conflict cu niciun document sau cu nicio declaraţie a vreunui departament al Guvernului Naţional."

În mintea ei auzi din nou cuvintele cu care Edwin încheiase discuţia: *Şi dacă noi ştim acum ceva ce Curtea Supremă nu a ştiut în 1869?*

Chiar aşa.

DOUĂZECI

☆

DANEMARCA

Lui Malone nu-i plăcuse nimic din ceea ce spusese Cassiopeia.

Luke se întorsese la timp ca să prindă ultima parte a conversației. *Rămâi calm,* îi transmise tânărul din priviri. În mod cert, înfumuratul ăla avea habar de legătura lui cu Cassiopeia.

– Dă-mi voie să te conduc înapoi la hotel, rosti Salazar dinăuntru.

Malone arătă spre ușa deschisă la doi metri depărtare, după care el și Luke se furișară într-o încăpere întunecată. Niște scaune moi stăteau cu fața către un imens ecran video, unul dintre obiectele moderne existente în acea casă veche.

Se lipiră amândoi de perete.

Malone auzi mișcare de dincolo, apoi pași pe coridorul de afară. Salazar și Cassiopeia se iviră în raza vizuală în afara ușii pe jumătate deschise dinspre terasă. Malone își iți capul și îl văzu pe Salazar prinzând-o de braț pe Cassiopeia, apoi trăgând-o aproape de el și sărutând-o.

Ea îl îmbrățișă și îi mângâie umerii.

O astfel de priveliște era iritantă și deranjantă din cale afară.

– Am vrut de mult să fac asta, îi zise Salazar femeii. Nu te-am uitat niciodată.

– Știu.

– Ce facem mai departe?

– Ne bucurăm de timpul pe care îl petrecem împreună. Mi-a fost dor de tine, Josepe!

– Cu siguranţă, ai iubit şi ai fost iubită.

– Aşa e. Dar ce a fost între noi a fost special şi amândoi ştim asta.

Salazar o sărută din nou. Cu gingăşie. Cu dulceaţă.

Malone simţea că îi ard măruntaiele.

– Aş putea rămâne aici în noaptea asta, propuse ea.

– N-ar fi înţelept, răspunse Salazar. Pentru niciunul din noi.

– Înţeleg. Dar să ştii că am vrut.

– Ştiu, iar pentru mine asta înseamnă mai mult decât îţi poţi imagina. O să vin să te iau mâine pe la ora zece. Să ai totul împachetat şi să fii gata de plecare.

– Unde mergem?

– La Salzburg.

Cei doi dispărură de-a lungul coridorului. Se deschise o uşă, apoi se închise. Câteva clipe mai târziu se trezi la viaţă un motor de maşină şi curând zgomotul se estompă în depărtare.

Malone rămase nemişcat, cu inima bătându-i cu putere.

– Eşti bine? întrebă Luke.

Malone îşi reveni în fire.

– De ce n-aş fi?

– Păi e prietena ta şi...

– Nu mai sunt un licean. Şi de unde ştii că e prietena mea?

– Din trei ocazii. Ascultă, dacă aş fi în locul tău, m-aş simţi rănit.

– Dar nu eşti în locul meu.

– Bine. Am priceput. Subiectul e închis.

– Stephanie ţi-a cerut să îmi ascunzi implicarea ei?

– Nici ea, nici Salazar nu ar fi trebuit să fie aici. Treaba lui Vitt era să-l ţină departe întreaga seară.

– *Treaba* ei?

– O ajută pe Stephanie. O favoare. Am aflat că ea şi Salazar s-au cunoscut bine pe vremuri. Că au fost... apropiaţi. Evident. Tocmai am fost martori la asta. Stephanie a rugat-o să stabilească contactul şi să vadă ce poate afla. Îl joacă pe degete.

Însă Malone îşi punea întrebări. Oare ea juca un rol? Pur şi simplu încerca să îi câştige încrederea lui Salazar? Dacă da, atunci era o actriţă excelentă. Fiecare cuvânt rostit de ea păruse credibil. Iar acum Salazar însuşi îi cerea ajutorul.

– Trebuie să arunc o privire în biroul ăla.

Malone îl prinse pe Luke de braţ.

– Asta e tot ce ai ţinut ascuns de mine?

– Când eram în magazinul tău ai spus că ai habar de mormoni. Ştiai că şi Cassiopeia Vitt s-a născut în credinţa asta?

Malone se uită urât la Luke.

– Așa mi-am zis și eu. În parte, legătura de acum se datorează faptului că ea şi Salazar au fost prieteni în copilărie. Familiile lor erau apropiate. Și aveau și aceeași religie.

Noaptea asta părea una a surprizelor.

– Vrei să-mi dai drumul la braţ?

Malone îi dădu drumul.

Luke trecu pe lângă el și ieși din încăperea în care se aflau.

Malone îl urmă.

Intrară în birou, un spaţiu primitor, cu ziduri panelate vopsite în verde-închis. Luminile rămăseseră aprinse, iar draperiile de la ferestre trase. Malone se concentră asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.

– Nu are paznici în casa asta?

– Rapoartele spun că există câţiva, dar nu rămân aici peste noapte. Lui Salazar îi place intimitatea.

Numai că daniţii rămași în joc puteau apărea în orice clipă.

– Ăia doi este posibil să fi descoperit şmecheria cu autobuzul. Fă ce ai de făcut! Individul îi citea ei din ceva. Jurnalul ăla vechi de colo!

Luke se duse înspre birou şi, folosindu-se de telefonul inteligent furnizat de agenţie, începu să facă fotografii paginilor învechite, în special celor marcate cu bucăţi de hârtie. După aceea, în vreme ce Luke cotrobăia prin sertarele biroului, Malone se duse către harta pusă pe un stativ. Auzise mai devreme cele spuse de Salazar despre locurile pe unde colindaseră mormonii în drumul lor spre vest, către valea Salt Lake. Fusese şi el o dată în Nauvoo, în centrul statului Illinois, unde mormonii sălășluiseră timp de șapte ani. Templul care fusese ridicat acolo era acum reconstruit, căci versiunea iniţială, cea din secolul al XIX-lea, fusese distrusă de mulţime.

Ură.

Ce emoţie puternică!

La fel ca gelozia.

Iar el le simţea pe amândouă acum.

Cel mai bine era să își asculte propriile vorbe – *nu era* un licean – *era* un bărbat căruia îi păsa de o femeie. Era divorţat de trei ani, dar se separase de fosta soţie de zece ani. Trăise singur multă vreme. Intrarea Cassiopeii în viaţa lui schimbase situaţia. În bine. Sau cel puţin aşa crezuse el.

– Uită-te la asta, îi zise Luke.

Se duse înspre birou – o piesă uriaşă de mobilier, fabricată din fildeş şi decorată cu o călimară din onix, pentru armonia culorii. Luke îi dădu un catalog Dorotheum, una dintre cele mai vechi case de licitaţii din lume, cu sediul în Austria. Malone avusese de-a face cu ea în timpul misiunilor pentru Billet şi în legătură cu anticariatul lui.

– Se pare că mâine-seară are loc un eveniment, zise Luke. În Salzburg.

Malone luă data, ora şi locul din catalog. Răsfoind broşura, descoperi că era o vânzare de bunuri mobile. Porţelanuri, obiecte de mobilier, cărţi. O pagină avea colţul îndoit. O ofertă pentru o Carte a Mormonilor. Din martie 1830. O carte originală. Publicată de E.B. Grandin, Palmyra, New York.

Malone cunoştea acel volum.

Existau multe ediţii ale Cărţii Mormonilor tipărite după 1830, însă din lotul original mai existau doar câteva. Își aminti că citise cu câteva luni înainte că o astfel de carte rară se vânduse cu aproape 200 000 de dolari.

– Se pare că Salazar vrea să cumpere o carte, zise el.

Şi nu orice carte. Una dintre cele mai rare din lume.

Se îndepărtă de birou şi studie din nou harta. Cineva marcase cu roz statele Texas, Hawaii, Alaska, Vermont şi Montana.

– De ce sunt statele astea colorate? Şi să nu-mi spui că nu ştii.

Luke rămase tăcut.

Își puse degetul pe Utah, care fusese subliniat în galben.

– Şi ăsta?

– E locul de unde a început întrega blestemăţie.

Utah era căminul Bisericii Sfinţilor lui Isus Christos din Ziua de Apoi. Existau mai multe congregaţii ale acestei religii răspândite în lume, însă centrul ei rămânea în Utah.

– De unde a început ce anume? întrebă el.

– Greu de crezut, de fapt. Dar Stephanie mi-a spus la telefon că există o legătură între Joseph Smith, Brigham Young, James Madison şi Abraham Lincoln. Una despre care tocmai a fost şi ea informată. Una care merge înapoi în timp până la Părinţii Fondatori.

– Implicând?

– Constituţia Statelor Unite.

– Şi ducând la ce anume?

– La o întreagă grămadă de belele.

DOUĂZECI ŞI UNU

☆

DANEMARCA
JOI, 9 OCTOMBRIE
9.20 A.M.

Salazar vorbea la telefon şi în acelaşi timp studia harta. Se afla în biroul lui, după ce reuşise în sfârşit să ia legătura cu Rowan, ca să-i explice o parte din cele petrecute cu o zi în urmă în Danemarca. Temerile lor se confirmaseră. Guvernul american se concentra asupra lui.

– Te-au găsit prin mine, zise Rowan. Există oameni la Washington care nu vor ca noi doi să reuşim.

Asta o credea.

Întotdeauna existase animozitate.

– *De la începuturi, Josepe*, zise îngerul din mintea lui.

Fiecare sfânt ştia cum, în 1839, Joseph Smith bătuse la uşa Casei Albe – pe care el o descrisese ca pe un *palat mare şi splendid, decorat cu întreaga fineţe şi eleganţă a acestei lumi* – şi ceruse să îl vadă pe preşedintele Martin Van Buren. Când ceruse să fie prezentat ca un Sfânt al Zilei de Apoi, solicitarea lui fusese socotită o prostie. Iar când insistase, Van Buren abia dacă schiţase un zâmbet.

– *Cu aroganţa lui, Josepe.*

Smith venise cu o scrisoare în care se subliniau toate atrocităţile cu care sfinţii se confruntaseră în Missouri, detaliind pierderile de vieţi prin violenţă şi pierderile de proprietăţi. În scrisoare era descris infamul Ordin Executiv 44, emis de guvernatorul din Missouri, care făcea apel la exterminarea tuturor sfinţilor. Smith

ceruse respectuos intervenţia guvernului federal, însă Van Buren nu mişcase un deget.

– *A zis că susţinerea cauzei lor îl va costa votul în Missouri,* îi reaminti îngerul. *Ne-a judecat înainte de a ne cunoaşte.*

Mulţi preşedinţi de după Van Buren se comportaseră cu aceeaşi apatie.

– *Guvernul a fost mereu controlat de ignoranţă, nebunie şi slăbiciune.*

Îngerul avea dreptate.

– *Care e forţa guvernului? Este ca o frânghie de nisip, lipsită de puteri ca apa. Adevărul şi dreptatea sunt desconsiderate. Ruşine conducătorilor naţiunii americane!*

La fel cum fuseseră profeţii de prudenţi cu preşedinţii, şi el era prudent cu seniorul Rowan. Dar nu din neîncredere. Rowan îi spusese în mod explicit de la început că nu vrea să ştie detalii. Ca atare, Salazar omise să-i povestească despre cele petrecute cu agentul american, despre moartea celor doi oameni ai lui şi despre dispariţia lui Barry Kirk. Înţelegea prea bine linia de demarcaţie dintre Cvorumul celor Doisprezece şi restul Bisericii. Joseph Smith şi succesorul lui, Brigham Young, se folosiseră la fel ca el de oameni care aveau grijă de interesul comun.

– Ai situaţia sub control? întrebă Rowan.

– În întregime.

– E important să rămână aşa. Guvernul va încerca să ne oprească. Este inevitabil. Nu putem păstra secretul prea multă vreme. Din fericire, ne apropiem de obiectivul nostru.

– Nu ar ajuta să cunoaştem cât de multe ştiu ei? întrebă Salazar.

– Intenţionez să fac cercetări în acest sens. Poate că reuşeşti să vezi ce se poate afla de acolo...

– Exact aşa gândeam şi eu.

– Să fii însă sigur, Josepe, că niciunul dintre noi nu a încălcat vreo lege. Cercetările lor sunt nişte simple investigaţii.

Salazar nu replică nici acum.

Daniţii lucraseră mereu în secret. La fel ca în urmă cu 150 de ani, recrutarea lor se făcea exclusiv pe bază de contact personal. Întâlnirile erau păzite cu mare grijă. Învăţăturile nu erau discutate

public, nici măcar între daniţi, în afara acestor întâlniri. Membrii erau învăţaţi să se supună instrucţiunilor liderului fără discuţie sau ezitări şi erau permanent avertizaţi să îşi demonstreze credinţa prin tot ceea ce li se spunea să facă, indiferent că era vorba de viaţă sau de moarte. Fiecare recrut depunea un jurământ solemn să nu dezvăluie nimic. Pedeapsa pentru încălcarea acestui cod de etică era îndeplinită în secret.

– *Trăim într-o nouă şi diferită ordine divină,* zise îngerul. *Una în care Împărăţia lui Dumnezeu se va face bucăţi şi va duce la pierzanie toate regatele pământeşti. Datoria tuturor daniţilor nobili şi loiali este de a-i ucide pe barbari şi de a-i încredinţa Împărăţiei lui Dumnezeu. Pământul este al Domnului, Josepe, nu al omului. Iar legile pământului nu se mai aplică atunci când cineva se dedică lui Dumnezeu.*

– Eu mă tem, îi zise el lui Rowan, ca nu cumva investigaţiile lor să devină prea iscoditoare.

– Vor deveni. De aceea trebuie să te comporţi ca atare.

Înţelegea instrucţiunea. Nimic din ceea ce făceau daniţii nu putea deveni de domeniul public. Josepe îşi cunoştea rolul. El era ciocanul şi sabia. Recompensa lui consta în satisfacţia interioară, care nu putea fi folosită în beneficiul altora.

– *Nu e treaba sau locul tău să ştii ce cere Dumnezeu,* spuse îngerul din mintea lui. *Te va informa prin mijlocirea profetului, iar tu trebuie să execuţi.*

Amin, rosti el în gând. Apoi, cu voce tare:

– Am situaţia sub control.

– Ştiam asta. S-ar putea să am nevoie de tine aici în curând, aşa că fii pregătit de drum! Eu mă întorc la Washington. Contactează-mă atunci când mai ai ceva de raportat.

Salazar se uita fix la hartă şi la statele scoase în evidenţă.

Texas, Hawaii, Alaska, Vermont şi Montana.

Şi Utah.

Se uită la ceas.

– Fie ca Tatăl Ceresc să vegheze asupra ta, zise Rowan.

– La fel şi asupra dumneavoastră, domnule!

DOUĂZECI ȘI DOI

☆

COPENHAGA

Malone se simţea iarăşi ca în tinereţe, în vreme ce își înghesuia doar strictul necesar într-o geantă de voiaj. După aceea, scoase rucsacul de sub pat și extrase de acolo cele câteva sute de euro pe care le ţinea întotdeauna la îndemână, împreună cu paşaportul. Pe vremuri, paşapoartele erau ultima lui grijă. Ca agent Magellan Billet se deplasa prin lume după propria dorinţă, uneori în mod legal, însă în cele mai multe cazuri, nu. Ce viaţă! Din când în când, îi ducea dorul, oricât ar fi afirmat altceva cu glas tare. Pe vremuri fusese implicat în câteva misiuni importante, ba chiar în câteva care schimbaseră cursul istoriei. Însă acea viaţă ţinea de domeniul trecutului. Sau cel puţin asta își spusese el mereu în ultimii ani, de când părăsise agenţia. Totuși, chiar şi după pensionare, luase parte la câteva evenimente absolut uluitoare.

Iar acum situaţia părea că se repetă.

Ce spusese Luke Daniels noaptea trecută? *Există o legătură între Joseph Smith, Brigham Young, James Madison și Abraham Lincoln. Una în care se merge înapoi în timp până la Părinţii Fondatori.*

Se despărţise de Luke după ce reveniseră în Copenhaga, iar tânărul agent păruse bucuros că scapă de el. Şi Malone privise pe vremuri afacerea Magellan Billet cu ochi de tânăr. Intrase direct din Departamentul de Justiţie al Marinei, de unde Stephanie îl recrutase, pentru a fi, în cele din urmă, alocat permanent Departamentului de Justiţie al Statelor Unite. Când plecase din agenţia guvernamentală

demisionase şi din poziţia sa din Marină, unde ajunsese comandor: comandorul Harold Earl „Cotton" Malone, fiul lui Forest Malone, tot fost comandor al Marinei Statelor Unite, dispărut pe mare. Privirea lui Malone se plimba acum de la fotografia înrămată de pe perete la biletul scris de mână şi datat 17 noiembrie 1971. Ultimele 640 de cuvinte ale tatălui său. Scrise special pentru familia lui. Absorbise fiecare dintre acele cuvinte. Şi în special ultima propoziţie.

Te iubesc, Cotton!

Nu auzise prea des aceste vorbe câtă vreme trăise tatăl lui.

Încercase să nu facă aceeaşi greşeală cu fiul lui, Gary, care acum avea şaisprezece ani. Spera din tot sufletul că băiatul îi cunoştea bine sentimentele. Doar Dumnezeu ştia prin câte trecuseră împreună.

Apucă pistolul Beretta. Îl slujise bine cu o zi în urmă. Oare câţi oameni ucisese cu arma aia de-a lungul anilor? Zece? Doisprezece? Cincisprezece?

Greu de ţinut minte.

Iar asta îl deranja.

La fel cum îl deranjau scenele la care fusese martor noaptea trecută şi care o avuseseră protagonistă pe Cassiopeia. Îl duruse enorm sărutul dintre ea şi Salazar, indiferent cât de artistic îşi jucase aceasta rolul. Era gelos şi nu putea socoti altfel ceea ce simţea. Ea chiar se arătase dornică să rămână peste noapte. Ce s-ar fi întâmplat dacă Salazar ar fi acceptat? Nu avea chef să se gândească la asta. Bineînţeles că habar n-avea ce se mai întâmplase după ce ei doi părăsiseră reşedinţa. Era posibil ca Salazar să fi rămas peste noapte la hotelul Cassiopeii.

Opreşte-te!

Renunţă la astfel de gânduri!

Ura îndoielile de care era cuprins, dorindu-şi să nu fi văzut şi să nu fi auzit nimic. Mai bine să nu ştie.

Sau nu?

Căsătoria lui se dezintegrase din pricina minciunilor şi a neîncrederii. Se întrebase de multe ori cum ar fi evoluat situaţia dacă ar fi existat onestitate între ei şi soţia lui.

Oare relaţia lor ar fi putut fi salvată?

Chiar în acea clipă sună telefonul.

Aştepta acel apel, aşa că nu fu deloc surprins să vadă chipul lui Stephanie Nell apărând pe ecran.

– Am auzit că ai avut o noapte grea, zise ea.

– Mi-ai făcut-o!

– Aveam nevoie de ajutorul tău. Chestia asta a pornit ca o simplă investigaţie de fond asupra unui cetăţean străin. S-a transformat însă în complet altceva. Este implicat un senator al Statelor Unite. Un individ pe nume Rowan, din Utah. De asemenea, habar n-aveam că Barry Kirk era un „implant". În mod evident, Salazar este înaintea noastră.

– Treci la chestiile importante!

– Cassiopeia se află acolo ca să urgenteze lucrurile şi ca să afle ce poate. Este cea mai apropiată persoană de problemă. Dar nu mai sunt deloc sigură că a fost o idee bună implicarea ei.

– Mi-ai ascuns povestea asta.

– Nu ar fi trebuit să te apropii aşa de mult.

– Aşa că m-ai folosit pur şi simplu?

– Ca să-mi găseşti omul dispărut? Ai perfectă dreptate!

– Îngâmfatul ţi-a spus că e mort?

– Da. Primul meu impuls ar fi să-l elimin pe Salazar. Însă mi s-a ordonat să nu fac asta. De asemenea, Luke mi-a zis că ai fost supărat de ceea ce ai văzut. Cassiopeia îmi face mie o favoare, Cotton. Asta-i tot.

– Deci îl minte pe Salazar?

– Corect. Şi nu e deloc fericită din cauza asta, dar a fost de acord să mai continue jocul o vreme.

– Nu părea deloc că suferă.

– Ştiu că doare...

– Ştie că eram acolo?

– Nu i-am spus nimic despre implicarea ta.

– Şi nici să nu-i spui.

– Ea şi Salazar nici măcar nu ar fi trebuit să se afle în casa aia.

– Întreaga poveste părea un aranjament.

– De acord, zise ea. Dar a funcţionat. Am obţinut câteva informaţii valoroase.

– Asta ţi-a zis înfumuratul?

– Să ştii că nu e idiot, Cotton. De fapt, e chiar priceput la ce face. Doar că e un pic prea impetuos. Poate că e un simptom dat de numele de familie.

Malone nu făcuse legătura până în acea clipă. Daniels.

– E rudă cu preşedintele?

– E nepotul lui Danny Daniels. Unul dintre cei patru copii ai fratelui lui.

– Şi tu cum te-ai trezit cu el pe cap?

– Nu e vorba de ceea ce crezi tu. Luke e un băiat din Sud, ca şi tine, născut şi crescut în Tennessee. După terminarea liceului s-a înrolat şi a devenit ranger în cadrul armatei. Şi încă unul bun. Haina lui de militar e plină de decoraţii. A servit în cadrul armatei în tot Orientul Mijlociu, inclusiv în trei stagii în Irak. A vrut să lucreze pentru CIA, dar preşedintele m-a întrebat dacă nu vreau să-l iau eu. Fără favoritisme, fără tratament special. Dacă nu făcea faţă, eram liberă să-l concediez.

– Asta dacă nu era el ucis înainte.

– Îmi amintesc că, în urmă cu cincisprezece ani, gândeam la fel și despre tine. Dar s-a dovedit că te-ai descurcat bine.

– Mi-ai ascuns toate astea, Stephanie. Uram chestia asta când lucram pentru tine și continui s-o urăsc și acum.

– Nu ţi-am spus nimic despre Cassiopeia deoarece nu credeam că vei fi implicat atâta vreme cât să afli. Ea mă ajută şi a vrut să păstrăm chestia asta între noi.

– Şi acum ar trebui să mă simt mai bine?

– Nu eşti căsătorit cu ea, Cotton. Are o viaţă proprie, pe care o trăieşte aşa cum îi place, la fel ca şi tine.

– Bunul-simţ ar spune altceva.

– Așadar, să presupun că tu îi spui ei tot?

– Ce face, mai exact, pentru tine?

– Nu-ţi pot spune asta la telefon.

– Luke a zis că se întâmplă ceva care are legătură cu Părinţii Fondatori.

– E mizeria mea, nu a ta.

Malone ezită o secundă înainte de a continua:

– De acord. Sunt, de asemenea, de acord că o femeie precum Cassiopeia știe ce face. Se descurcă.

– Sunt convinsă că da. Întrebarea care se pune este alta: tu te descurci?

Nu o putea tromboni pe Stephanie. Îl cunoştea bine, aşa cum şi el o cunoștea pe ea.

– O iubeşti, Cotton. Indiferent că vrei să recunoşti sau nu.

– Nu ea m-a implicat în povestea asta. Ca atare, nu e treaba mea. Aşa cum ai zis, nu suntem căsătoriţi.

– L-am rechemat pe Luke. Ar trebui să ajungă înapoi în State în scurt timp. Oamenii lui Salazar v-au văzut pe voi doi, așa că eficacitatea lui acolo a fost compromisă.

– Înfumuratul și preşedintele se înţeleg bine?

– Luke habar n-are că unchiul a intervenit în numele lui. Asta a fost o altă condiţie prezidenţială.

Era impresionat că Stephanie acceptase să facă o favoare. Nu era chiar stilul ei. Însă aflase de la Cassiopeia că existau oarece sentimente între fosta lui șefă și actualul preşedinte. Iar asta îl surprindea. El şi Stephanie nu discutaseră niciodată pe această temă. Niciunuia nu-i plăcea să vorbească despre astfel de lucruri.

– Greu să lovești într-un băiat care își sună mama în fiecare duminică, zise ea.

Mama lui Malone continua să trăiască în centrul Georgiei, la dulcea fermă de ceapă pe care familia ei o deţinea de peste un secol. Dar spre deosebire de Luke Daniels, el nu o suna în fiecare săptămână. De sărbătorile importante, cu ocazia zilelor de naştere, de Ziua Mamei. Cam la atât se reduceau contactele. Ea nu se plânsese niciodată, însă aşa era ea. Niciodată nu-i ieşea de pe buze vreo vorbă urâtă. Oare cât avea acum? Șaptezeci de ani? Șaptezeci și cinci? Nu era deloc sigur. Oare de ce nu mai știa vârsta maică-sii?

– Am sunat la Copenhaga, spuse Stephanie. Localnicii nu îţi vor face probleme.

Malone se întrebase de ce anticariatul lui nu fusese răscolit de poliţie.

– Mi-au spart vitrina de la intrare.

– Trimite-mi factura!

– S-ar putea să o fac.

– Ştiu că eşti ofticat, zise ea. Nu te pot învinovăţi! Însă, Cotton, o să o laşi pe Cassiopeia în pace, da? Nu o putem pune în pericol. Las-o în pace până ce se termină povestea asta. Aşa cum ai zis, e femeie în toată firea. Nu mai există alţi agenţi care să o acopere. E pe cont propriu.

– Cum spui tu.

Puse capăt conversaţiei şi se uită fix la geanta de voiaj.

Era jucat pe degete. Din nou.

Fără îndoială.

Strecură pistolul Beretta înapoi în rucsac, pe care îl împinse sub pat. Din nefericire, nu putea lua arma cu el. Nu era permisă în avion, iar darea ei în vileag ar fi născut întrebări la care prefera să nu răspundă. O altă binefacere datorată legitimaţiei de agent guvernamental la care era obligat să renunţe.

Nu conta. Avea să se adapteze.

Guvernul american angaja mii de agenţi a căror slujbă era să păzească interesele naţionale. Şi el avusese o asemenea slujbă pe vremuri. Acum slujba lui era de natură mai personală. Ce spusese Stephanie despre Cassiopeia? *Nu mai există alţi agenţi care să o acopere. E pe cont propriu.*

Nu chiar.

Iar Stephanie ştia asta.

Trebuia să se grăbească.

Avionul spre Salzburg decola peste două ore.

DOUĂZECI ŞI TREI

☆

KALUNDBORG

Cassiopeia termină de făcut bagajul. Venise cu doar câteva articole de îmbrăcăminte, suficient de asortate între ele ca să poată să-şi creeze destule înfăţişări decente. Se aşteptase să fie plecată doar câteva zile, însă excursia ei se extinsese. Uşile în stil francez erau deschise, oferind o privelişte spectaculoasă asupra fiordului și a strâmtorii, cu apele maronii-cenuşii agitate de o briză puternică dinspre est. Josepe aranjase găzduirea ei la acel motel de la malul mării, nelăsând-o intenţionat să rămână la reşedinţa lui. Poate că procedase aşa deoarece prefera să menţină relaţia la un nivel potrivit sau poate că nu dorea ca ea să stea acolo. Cassiopeia era în Danemarca de trei zile, iar noaptea trecută fusese prima în care el o dusese într-o vizită.

O deranja tot ce se petrecuse cu o seară în urmă.

Sărutându-l pe Josepe din nou, după atâta amar de ani, se trezise că în minte îi revin amintiri pe care le credea uitate. Josepe fusese prima ei iubire, iar ea fusese prima lui iubire. El se dovedise întotdeauna un gentleman perfect, iar relaţia lor fusese afectuoasă, dar niciodată pasională. Doctrina religioasă interzicea sexul premarital. Ca atare, oferta ei de a rămâne peste noapte cu el însemnase un risc, dar nu unul din cale afară de mare. Gestul contribuise și el la starea de tulburare pe care o avea acum.

Continua să se simtă mizerabil pentru că îl înșela, regretând cu fiecare minut participarea ei la această șaradă. Când fusese de acord să ajute, nu avusese habar că Josepe continua să nutrească asemenea

sentimente profunde pentru ea. Sigur, Stephanie îi povestise despre fotografie, însă ea putea fi justificată în multe moduri. Totuşi, explicaţia reală devenise acum extrem de limpede.

Lui Josepe îi păsa de ea.

Îşi aranjă ultimele haine în geantă şi trase fermoarul.

Putea opri farsa asta. Aşa ar fi fost cel mai bine. Însă suspiciunea de crimă îi spunea să procedeze altfel. Mormonismul interzicea violenţa. Sigur, odinioară, lucrurile stătuseră altfel şi sfinţii comiseseră destule acte de agresiune. Însă procedaseră aşa din instinct de supravieţuire. Fusese o chestiune de autoapărare, o emblemă a acelor vremuri. Josepe credea cu sfinţenie în doctrina Bisericii, care interzice să faci rău unei alte persoane, aşa că de ce s-ar fi aventurat el să se îndepărteze atât de mult de principii de bază? Trebuia să existe o altă explicaţie. Una care nu îl lega pe el direct de crimă.

Se uită la ceas. 9.30 a.m.

Josepe avea să ajungă curând acolo.

Se duse la uşile deschise şi ascultă sunetul ritmic al valurilor şi ţipetele păsărilor.

Telefonul ei celular bâzâi.

– Am avut un incident azi-noapte, zise Stephanie după ce Cassiopeia răspunse.

Ascultă ce se întâmplase în Øresund şi în Copenhaga cu unul dintre asociaţii lui Josepe.

– Am fost nevoită să-l implic pe Cotton, rosti Stephanie. Era tot ce aveam la faţa locului în acel moment. S-a descurcat, dar a ucis trei oameni.

– El e bine?

– N-a păţit nimic.

– Vreo veste despre omul tău dispărut?

– Continuă să fie dispărut. Indivizii care au venit după Cotton erau daniţi în slujba lui Salazar.

Daniţi? Îşi aminti că citise despre ei când era adolescentă, însă nu mai existau, fiind exterminaţi din secolul al XIX-lea.

– N-am zărit nicio dovadă a existenţei lor aici.

Apoi, Cassiopeia relată despre cele petrecute între ea şi Josepe.

– Îi pasă enorm de mine. Mă simt ca o trişoare. Ar trebui să ies din treaba asta.

– Trebuie să mai rezişti puţin! Situaţia s-a schimbat dramatic pe aici şi astăzi o să aflu mai multe. Du-te la Salzburg cu el şi vezi ce poţi surprinde! După aceea poţi pleca. El nu-şi va da niciodată seama.

– Dar eu voi face diferenţa. L-am minţit şi pe Cotton. Nu cred că e foarte încântat de ceea ce fac.

– Ajuţi o operaţiune a serviciilor speciale americane. Asta e tot. Seniorul Rowan, cel pomenit de Salazar, e senatorul Thaddeus Rowan, din Utah.

Cassiopeia îi povesti lui Stephanie despre harta din biroul lui Josepe.

– Utah era desenată cu galben. Celelalte cinci state, cu roz.

– Care anume?

Îi spuse.

– Deocamdată, senatorul Rowan m-a luat în vizorul lui de congresman, zise Stephanie. Misiunea aceea măreaţă menţionată de Salazar? Despre ea trebuie să aflăm amănunte. E foarte important, Cassiopeia! Iar tu reprezinţi cea mai rapidă cale de a le afla.

– Trebuie să-l sun pe Cotton.

– Hai să nu facem asta! Pare împăcat cu situaţia. M-a ajutat noaptea trecută şi acum s-a întors la anticariatul lui.

Numai că *ea* nu se simţea împăcată.

Se simţea singură.

Iar chestia asta o deranja.

Se gândise toată dimineaţa la Cotton. Tehnic vorbind, ce făcuse ea cu Josepe nu se chema trădare. Mai degrabă decepţie. Erau interesante diferenţele dintre cei doi bărbaţi. În vreme ce Cotton era obiectiv, rezervat şi zgârcit cu emoţiile, Josepe era cald, flamboaiant şi iubitor. Puternicele sale convingeri religioase însemnau atât un punct forte, cât şi un blestem. Amândoi erau şocant de frumoşi, nişte masculi alfa, siguri şi încrezători în forţele proprii. Amândoi aveau scăpări. Nu era deloc sigură de ce anume deveniseră relevante comparaţiile în acel moment, ştia doar că din noaptea trecută începuse să le facă.

– Continuă jocul ăsta încă puţin, zise Stephanie.

– Nu mă mai simt deloc confortabil.

– Am înţeles, dar miza este enormă. Şi, Cassiopeia, orice ai vrea tu să crezi, Salazar nu este nevinovat.

* * *

Stephanie încheie convorbirea.

Nu-i plăcuse faptul că o minţise pe Cassiopeia, dar fusese obligată să o facă. Malone nu era deloc împăcat cu situaţia. Convorbirea telefonică anterioară o demonstrase limpede. Iar Luke îi confirmase iritarea lui Cotton.

Mai era şi agentul ei mort.

Şi asta îi ascunsese Cassiopeii.

Dacă i-ar fi spus adevărul, cine ştie care ar fi fost reacţia. Cassiopeia ar fi putut să încerce o confruntare cu Salazar. Sau ar fi putut să plece pur şi simplu. Mai bine să păstreze informaţiile pentru sine încă o vreme.

Se ridică în capul oaselor pe pat şi se uită la ceasul de pe noptieră. 3.50 a.m.

Avionul ei către Washington decola peste patru ore. Edwin Davis spusese că o va aştepta la aeroportul Reagan National. Stephanie era nerăbdătoare să afle mai multe lucruri. Puţinul pe care îl ştia era şi aşa tulburător. Lucra de treizeci de ani pentru guvern, începând cu Departamentul de Stat în administraţia Reagan, după care se mutase la Justiţie. Fusese martora multor crize. Acestea o ajutaseră să-şi dezvolte un al șaselea simţ. Iar dacă acel simţ funcţiona corect şi de data asta, Malone era deja în drum spre Salzburg. Se dovedise evaziv la telefon, însă Stephanie îl cunoştea bine. Mai ales după ce ea îi spusese că iubita lui era pe cont propriu. Era imposibil ca el s-o lase să zboare singură. Nimic nu l-ar fi putut ţine departe.

Nu-i mai era somn. Era trează.

Şi nu doar din pricina celor două apeluri telefonice.

Începea să fie muncită de griji mari.

Oare ce nu ştia?

DOUĂZECI ŞI PATRU

☆

KALUNDBORG

Salazar termină aranjamentele necesare pentru călătoria lui către Salzburg. Îl aştepta noua lui jucărie, un avion Learjet 75. Afară era o maşină, gata să îl ducă în oraş ca să o ia pe Cassiopeia, apoi să-i transporte pe amândoi la aeroport. Schimbase rezervarea la hotel pentru Goldener Hirsch, iar cei de acolo îl asiguraseră că pregătiseră două apartamente pentru ei. Zborul avea să dureze mai puţin de două ore, iar Salazar abia aştepta să revină în munţii austrieci. Vremea era cu siguranţă minunată. Îi plăcea enorm Salzburgul. Era unul dintre oraşele lui favorite, iar acum călătoria avea să fie şi mai încântătoare graţie faptului că era însoţit de Cassiopeia.

Uşile biroului se deschiseră. În prag se ivi unul din cei doi oameni loiali care îi rămăseseră, un danit care luase parte la evenimentele din Copenhaga.

– Cotton Malone vinde cărţi în Copenhaga, spuse omul lui.

– Cu toate astea, a reuşit să ne omoare doi oameni.

Astfel de detalii îl iritau. Nu i se mai întâmplase să piardă un om.

– Şi Barry? Vreun semn de la el?

– Am găsit telefonul mobil pe un autobuz public, după ce fusese pus acolo ca să ne inducă în eroare. Fratele Kirk nu a mai luat legătura cu noi de azi-noapte, din afara anticariatului.

Salazar ştia ce însemna asta.

Trei oameni pierduţi.

– Ai avut grijă de situaţie?

Acolitul lui încuviinţă.

– M-am ocupat personal de cadavrul agentului american.

– Când va fi descoperit în Øresund, se va putea face vreo legătură cu voi doi?

– N-ar trebui.

Era deja pus la curent cu cele petrecute cu o zi înainte, când un alt agent american fusese încolţit în afara Kalundborgului, după care fugise cu un avion furat din flota lui Salazar – avion care, din rapoartele pe care le primise, zăcea acum pe fundul Mării Nordului.

– Evaluarea ta? întrebă el.

Aprecia întotdeauna opiniile oamenilor lui. Sfaturile bune duceau la decizii bune. Era ceva ce aveau în comun toţi profeţii, anume bizuirea pe oameni inteligenţi şi supuşi, care să le ofere înţelepciune şi îndrumare. El şi daniţii lui jucau acest rol pentru seniorul Rowan.

– Fratele Kirk m-a pus la curent cu situaţia chiar înainte de a pleca spuse Suedia. A spus că interesul americanilor a sporit brusc atunci când a menţionat moartea omului. Păreau hotărâţi să afle orice fel de amănunte negative puteau.

Folosiseră posibilitatea existenţei unei crime legate de jurnalul Rushton ca modalitate de a determina duşmanul să comită o greşeală. Chiar dacă deţinătorul jurnalului, care acum se odihnea pe biroul lui, era într-adevăr mort, nimic nu lega decesul acestuia de persoana lui Salazar – nimic în afara unei speculaţii.

– Crezi că au pus mâna pe Barry? întrebă el.

Sarcina lui Kirk fusese aceea de a afla cât putea de multe din interior, după care să-şi îndrume salvatorii către locul unde se găsea Salazar acum. Însă ceva nu funcţionase bine.

– Puţin probabil. De unde au ştiut să pună telefonul pe autobuz? Fratele Kirk nu le-ar fi spus niciodată ceva din proprie iniţiativă. În piaţă, chiar înainte ca Malone să pună poliţia pe urmele noastre, fratele Kirk mi-a făcut semn să fiu pregătit. Trebuia să-i urmărim folosind dispozitivul de pe telefon. Eu am fost cel care a raportat poliţiştilor omorurile de pe mare. Le-am dat coordonatele lui Malone.

Totul a fost cu scopul de a-i goni de acolo, de a ţine situaţia sub control. Însă a avut repercusiuni.

Aşa era.

Salazar îşi aduse aminte de conversaţia cu seniorul Rowan. Se petreceau lucruri importante dincolo de Atlantic, iar el trebuia să plece acolo în curând. Între timp, Rowan îi ceruse să afle cât putea de multe din locul unde se afla.

Iar el exact asta intenţiona să facă.

Întinse mâna după o telecomandă şi îndreptă dispozitivul către un ecran plat, montat pe peretele din fund. Pe ecran apăru imaginea biroului din noaptea trecută, cu cei doi bărbaţi scotocind prin dulapuri şi examinând harta de pe stativ pe care Salazar o lăsase la vedere cu un scop precis.

– Se pare că Barry le-a spus totuşi să vină aici, aşa cum am plănuit, spuse Josepe.

El şi Kirk conveniseră să îi ducă de nas pe americani şi, înainte de a-i ucide, să vadă tot ce puteau afla de la ei atunci când aceştia credeau că nu îi spionează nimeni. Mai întâi ar fi descoperit cadavrul, după care, înfuriaţi, ar fi pornit spre casa principală. După ce ar fi rostit ceea ce în alte circumstanţe nu ar fi rostit, s-ar fi alăturat compatriotului lor în neantul eternităţii.

Însă nu se întâmplase aşa.

Iar după ceasul de pe pe ecran, Salazar îşi dădu seama că duşmanii se aflau în casă în vreme ce el şi Cassiopeia plecau.

Asta nu făcuse niciodată parte din plan.

În mod evident, aşa cum decurseseră evenimentele în seara precedentă, el nu mai fusese conştient de alte probleme din jurul lui. Din mesajul pe care îl primise la cină, considerase că situaţia decurge normal şi fără incidente.

– Tânărul e cel care a furat avionul şi a fost în Copenhaga noaptea trecută, spuse omul lui. Cel care studiază harta e Malone.

– De ce sunt statele alea colorate? întreba Malone pe ecran. Şi să nu-mi spui că nu ştii. Apelul ăla de la Stephanie, primit în maşină, a fost o punere la curent. Şi eu primeam astfel de ordine.

– Statele alea sunt problema.

Salazar se uită la Malone, care arăta înspre Utah.

– *Şi ăsta?*

Răspunsul la acea întrebare îl surprinse.

– *E o chestie complicată. Greu de crezut, de fapt. Însă există o legătură între Joseph Smith, Brigham Young, James Madison şi Abraham Lincoln. Una care merge înapoi în timp până la Părinţii Fondatori.*

– *Implicând?*

– *Constituţia Statelor Unite.*

Cei doi urmăriră cum americanii găsesc broşura privitoare la licitaţie pe birou, cu semnul legat de Cartea Mormonilor care era oferită spre vânzare. Salazar opri redarea video, mulţumit că microcamera de supraveghere instalată în tavan funcţionase perfect. Învăţaseră multe, într-adevăr, de la inamicul lor.

– Plec către Salzburg peste câteva minute.

– Vei fi singur?

– Nu. Voi fi însoţit de domnişoara Vitt.

– E un lucru înţelept?

Salazar îşi dădea prea bine seama că treaba omului de alături era să îl păzească, mai ales având în vedere cele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Este o veche prietenă de încredere.

– N-am vrut să te supăr. Însă poate că ar fi mai bine dacă această chestiune ar fi gestionată doar de noi.

– O vreau acolo.

Nu avea de gând să asculte niciun fel de idei negative despre Cassiopeia. Încă îi mai simţea buzele pe piele şi fiorul imens de electricitate care îl străbătuse din cap până în picioare. Cassiopeia nu-i oferise niciun motiv să se îndoiască în vreun fel de ea.

– Nu negociem chestia asta.

Omul lui încuviinţă.

– Malone este responsabil pentru moartea fraţilor noştri, rosti Salazar, schimbând subiectul.

– M-am uitat de pe ţărm cum i-a omorât, fără să pot face ceva.

– *Trebuie să stăm unul alături de celălalt şi să ne protejăm în tot ce facem,* zise îngerul din capul lui. *Dacă duşmanii noştri ne blesteamă,*

îi putem blestema şi noi. Aşa Îl vom sluji mai bine pe Domnul şi Îi vom construi Împărăţia. Cine ni se poate împotrivi?

Nimeni.

– Fii gata de plecare în scurtă vreme!

Omul lui ieşi din încăpere.

Salazar se gândi la orele care veneau şi se întrebă dacă nu cumva ei se dovediseră prea îndrăzneţi şi prea isteţi, oferind astfel inamicului prea multă libertate de mişcare. Ideea de a-l trimite pe Kirk în mijlocul lor păruse extrem de bună.

Dar era posibil ca ea să îl fi costat viaţa prietenului său.

Poate că unul dintre americanii din ziua precedentă avea să vină în Austria. Poate chiar amândoi.

Dacă da, atunci avea să afle de soarta lui Kirk şi avea să se ocupe de cei doi.

Poate că Tatăl Ceresc îi zâmbea acum şi îl trimitea în Austria pe Cotton Malone.

DOUĂZECI ŞI CINCI

☆

WASHINGTON, D.C.
11.00 A.M.

Stephanie călătorea cu limuzina, avându-l alături pe Edwin Davis. Ţinându-se de cuvânt, după ce cursa ei de Atlanta aterizase, Edwin o aşteptase la aeroportul Reagan National. Îi spusese dinainte să îşi aducă bagaj, deoarece era posibil să rămână acolo câteva zile. În afară de asta, Stephanie habar n-avea la ce să se aştepte. Limuzina se mişca greu în traficul de dimineaţă, oprindu-se şi pornind din nou, iar aglomeraţia continuă şi după ce ieşiră de pe şoseaua expres. Davis o întâmpinase cu afecţiune, însă după aceea rămăsese tăcut, preferând să privească afară, pe geam. Și Stephanie se uită cum maşina trece pe lângă Lincoln Memorial, Monumentul Washington şi Capitoliu. Deşi trăise și lucrase în capitală, cu întreruperi, e drept, timp de peste treizeci de ani, priveliştea nu înceta niciodată să o impresioneze.

– E interesant, spuse Davis, aproape în şoaptă. Tot ce-i aici a fost început de un grup de oameni ascunşi în spatele unor uşi închise, în căldura ucigătoare a verii din Philadelphia.

Stephanie era de acord cu afirmaţia lui. Cincizeci și trei de delegaţi din douăsprezece state ajunseseră în luna mai şi plecaseră de acolo în luna septembrie a anului 1787. Rhode Island nu trimisese vreun reprezentant, refuzând să participe, iar doi dintre cei trei delegaţi ai statului New York părăsiseră adunarea mai devreme. Însă oamenii rămași reușiseră un miracol politic. Șaizeci la sută dintre

ei participaseră la Revoluţie. Cei mai mulţi slujiseră în ambele Congrese, cel Confederat şi cel Continental. Câţiva fuseseră guvernatori. Mai bine de jumătate erau instruiţi ca avocaţi, restul însemnând o adunare diversă de profesiuni – negustori, industriaşi, proprietari de flote, bancheri, doctori, un preot şi câţiva mari fermieri. Douăzeci şi cinci dintre ei deţineau sclavi. Doi, anume George Washington şi guvernatorul Morris, se numărau printre cei mai bogaţi oameni din ţară.

– Ştii ce s-a întâmplat la sfârşitul Convenţiei? întrebă Davis. Când s-a ajuns la semnături?

Stephanie încuviinţă.

– În acea zi au fost prezenţi doar 42 şi doar 39 dintre ei au semnat.

– Washington a semnat primul, după care au urmat ceilalţi reprezentanţi, de la nord la sud, câte unul pe rând. Nimeni nu era cu adevărat mulţumit. Nathaniel Gorham, din Massachussets, a spus că are îndoieli că noua naţiune va rezista 150 de ani. Și totuși am ajuns până aici. Și încă rezistăm.

Stephanie sesiză cinismul din vorbele lui Davis.

– Ce s-a petrecut în acele câteva luni în Philadelphia, reluă el, a devenit mai degrabă o legendă decât realitate. Dacă te uiţi la unele emisiuni de televiziune de acum ai zice că oamenii ăia nu puteau greşi cu nimic.

În cele din urmă se întoarse cu faţa spre ea.

– Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr.

– Edwin, ştiu că fondatorii erau nefericiţi. Am citit însemnările lui Madison.

Referinţa fundamentală despre cele petrecute atunci în Philadelphia era constituită de *Notele despre dezbaterile de la Convenţia federală din 1787*, lucrarea lui James Madison. Deşi nu fusese secretarul oficial al convenţiei, Madison păstrase însemnări meticuloase, pe care le transcria cu asiduitate în fiecare seară. Delegaţii se adunaseră în primul rând ca să aducă amendamente la Articolele Confederaţiei, lipsite de orice caracter practic, însă hotărâseră repede să renunţe complet la ele şi să întocmească o nouă constituţie. Dacă ar fi fost informate în prealabil de o asemenea

intenţie, cele mai multe state şi-ar fi chemat delegaţii înapoi, punând astfel capăt convenţiei. Ca atare, lucrările se ţinuseră în secret, iar după aceea documentele de lucru aflate în păstrarea secretarului oficial fuseseră distruse. Supravieţuise doar o înşiruire de rezoluţii şi voturi. Şi alţi delegaţi îşi luaseră notiţe, însă ale lui Madison deveniseră cea mai competentă relatare despre deliberările de zi cu zi.

– Problema, spuse Edwin, este că nu se poate pune bază pe aceste note.

Şi Stephanie cunoştea problema.

– Nu le-a publicat decât în 1840.

În timpul celor 53 de ani care urmaseră Convenţiei, Madison amestecase amintirile, conform propriilor mărturisiri, făcând nenumărate modificări, ştergeri şi adăugiri. Atât de multe, de fapt, încât acum era imposibil să-şi mai dea seama cineva de ce se întâmplase atunci în realitate. Aceste confuzii îl determinaseră pe Madison să refuze publicarea notelor până ce toţi membrii acelei convenţii, inclusiv el, nu aveau să moară.

Iar asta însemna că nu ar mai fi trăit nimeni care să îi poată ataca relatarea.

– Acele însemnări, reluă Davis, au stat la baza multor decizii constituţionale de referinţă. Sunt citate de tribunale federale şi statale în fiecare zi ca reprezentând presupusa intenţie a fondatorilor. Întreaga noastră jurisprudenţă constituţională se bazează, efectiv, pe ele.

Stephanie se întrebă dacă vorbele de acum aveau legătură cu ceea ce spusese el cu o zi înainte despre Curtea Supremă, care greşise în cazul *Texas vs White*, însă ştia prea bine că Davis avea să o lămurească doar atunci când avea să fie pregătit.

Observă itinerariul pe care îl urmau.

Se îndreptau spre nord-vest, dincolo de Universitatea Georgetown, de-a lungul unui bulevard pitoresc, mărginit de şiruri de copaci. Cunoştea acele împrejurimi, căci multe ambasade străine îşi aveau sediul în apropiere. Într-un târziu, limuzina ajunse la o poartă de fier, păzită de paznici în uniformă. Poarta se deschise imediat.

Știa unde ajunseseră.

La Observatorul Naval.

O suprafață de șaptezeci și doi de acri de teren împădurit pe coama unui deal, treisprezece dintre aceștia formând complexul unde locuia vicepreședintele Statelor Unite.

Cotiră pe o stradă circulară și Stephanie văzu imediat casa cu trei etaje, din cărămidă albă, în stil Queen Anne. Ferestrele clădirii erau împodobite cu jaluzele de un verde-închis.

Limuzina se opri și Davis coborî.

Stephanie îl urmă.

Urcară treptele scării către o verandă decorată cu mobilier de culoare albă. La baza verandei înfloreau trandafirii de toamnă în ghivece mari.

– Ce treabă avem noi cu vicepreședintele? se interesă ea.

– Niciuna, răspunse Davis, continuând să meargă către ușa de la intrare.

Pătrunseră într-un foaier spațios, cu podeaua acoperită de un covor oriental în verde și bej. Respectând arhitectura Queen Anne a clădirii, camerele dădeau una într-alta fără coridoare de legătură. Decorul era dominat de nuanțe pastelate de bleu, verde pal și citron.

Davis arătă înspre dreapta și o luă înainte.

Intrară în sufragerie.

La masă ședea președintele Robert Edward „Danny“ Daniels Jr. Era îmbrăcat în costum și cravată, însă își scosese haina, care atârna de spătarul scaunului. Mânecile cămășii erau suflecate.

Stephanie se forță să nu zâmbească.

– Ia loc, îi spuse președintele. Avem multe de discutat.

– Despre ce anume?

– Despre problema ta.

– Am câteva pe cap, replică ea.

– Însă una singură, zise el, îl implică pe Thaddeus Rowan, distinsul senator de Utah.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

☆

Salt Lake City
9.00 a.m.

Rowan intră în hotelul Monaco, situat în inima oraşului, la câteva străzi sud de Piaţa Templului. Salt Lake fusese construit ca o reţea, cu străzile principale curgând într-un model încrucişat, toate pornind din Piaţa Templului. Brigham Young ceruse ca fiecare stradă să fie suficient de largă ca o căruţă să poată întoarce *fără să recurgă la vulgarităţi*. Planul lui fusese respectat şi rămăsese în vigoare și în zilele noastre, fiind, în plus, înglobat în proiectele ulterioare de dezvoltare ale multor altor așezări.

Hotelul Utah, deţinut de Biserică şi aflat în apropiere de Piaţa Templului, fusese pe vremuri cea mai de seamă clădire a oraşului. Însă fusese închis în 1987, după ce Biserica luase decizia să fie transformat în centru administrativ. Acum Monaco primise eticheta deţinută înainte de Utah. Clădirea în sine fusese un sediu de bancă și un reper al oraşului. Rowan fusese cel care sugerase locul ocupanţilor apartamentului Majestic – un apartament numit aşa datorită priveliştii superbe asupra centrului oraşului şi a pantelor abrupte ale munţilor Wasatch şi Oquirrh, care se înălţau de pe platoul Salt Lake.

Îl aşteptau trei bărbaţi.

Echipa lui de comando. Formată cu mai bine de trei ani înainte și gata de următoarea bătălie.

Intră în apartament şi dădu mâna cu cei trei.

Întâlnirea de acum era plănuită de câteva săptămâni. Însă, din pricina descoperirii căruţelor şi a revelaţiilor generate de cutia de lemn, discuţia lor devenise de-a dreptul imperioasă.

Cei trei bărbaţi erau avocaţi de înaltă specializare în litigii. Doi erau parteneri în firme majore de avocatură, una din New York, cealaltă din Dallas. Cel de-al treilea era profesor la Şcoala de Drept Columbia. Fiecare dintre ei pledase în tribunale şi câştigase cazuri în faţa Curţii Supreme a Statelor Unite. Erau nişte oameni respectaţi, sclipitori şi scumpi, recrutaţi de Rowan după ce se constatase că împărtăşeau cu toţii aceeaşi filozofie politică.

Rowan observă că fusese deja comandat un cărucior de argint cu sucuri, fructe şi croasanţi. Fiecare își umplu o farfurie, după care toţi patru se așezară în jurul unei mese de nuc care domina un colţ al apartamentului spaţios. Dedesubt, la mare distanţă, străzile din Salt Lake City erau pline de mașini care alergau în toate direcţiile. La mare depărtare, un șir lung de faruri aprinse marca traseul autostrăzii Interstate 15, care traversa statul de la nord la sud.

– Spuneţi-mi cum stăm prin ţară? întrebă el.

– Avem oameni buni pregătiţi de acţiune în fiecare stat, răspunse unul din avocaţi. Când va sosi vremea își vor dovedi cu toţii valoarea. Au specializări de la relaţii publice la avocatură și de la funcţionari publici la profesori universitari. Tot ce o să avem nevoie.

– Şi păstrarea secretului?

– Până acum nu au apărut probleme, dar suntem zgârciţi cu informaţiile şi largi la pungă cu banii.

– Şi principala direcţie de asalt?

– Va fi în Texas, Hawaii, Alaska, Vermont şi Montana, aşa cum am convenit. În legislativele acestor state starea de spirit e bună. Sondajele arată că oamenii de acolo nu se opun. Ca atare, avem deja pregătite măsurile legislative.

Toate astea aveau să confere mişcării o aură naţională, deşi în fruntea atacului avea să se găsească statul Utah.

– Aţi văzut petiţia din Texas? îl întrebă celălalt avocat.

O văzuse. Cu două săptămâni înainte. Fusese semnată de peste 125 000 de oameni, care declarau că nu mai vor să facă parte din Statele Unite.

– N-am sprijinit-o, dar nici nu am descurajat-o. A fost lansată de un grup rebel. Uitaţi-vă la preambulul ei.

Rowan primi un iPad şi începu să citească de pe ecran.

> Dat fiind faptul că statul Texas are un buget echilibrat şi reprezintă a cincisprezecea cea mai mare economie din lume, este practic fezabil să se retragă din Uniune, iar prin aceasta va proteja standardul de viaţă al cetăţenilor săi şi le va reasigura acestora drepturile şi libertăţile, în conformitate cu ideile şi convingerile originare ale Părinţilor Fondatori, care nu mai sunt reflectate de guvernul federal.

Lui Rowan îi plăcea frazarea utilizată, dar nu-i plăceau comentariile lansate în presă de cei care generaseră petiţia. Erau prea radicale. Prea fanatice. Păruseră absurde. Cu toate astea, petiţia reuşise să atragă atenţia asupra problemei, iar canalele de ştiri comentaseră pe marginea ei câteva zile.

– Acum au apărut petiţii similare în Georgia, Florida, Alabama şi Tennessee. Însă niciuna dintre ele nu a reuşit să se apropie de numărul de 125 000 de semnături precum cea din Texas. Sunt doar nişte cascadorii publicitare, însă nouă ne fac un bine.

Rowan lăsă tableta pe masă.

– Trebuie să ducem această discuţie publică dincolo de zona Sudului.

Unul din interlocutori zise:

– Ştim. Un recent sondaj Zogby la nivel naţional spune că 18% din americani sunt în favoarea ieşirii din Uniune a statului de care aparţin. Un alt sondaj, făcut de *The Huffington Post*, a dezvăluit că 29% din respondenţi cred că statul lor ar trebui să aibă voie să apeleze la secesiune dacă aşa doreşte majoritatea rezidenţilor. Însă acum urmează partea interesantă. Alţi 33% din acel studiu sunt nesiguri.

Asta însemna că, teoretic, 62% din oameni puteau fi în favoarea secesiunii statului din care făceau parte.

Nu era chiar o surpriză.

– De-asta trebuie să schimbăm tonul, zise Rowan. Din fericire, ca să-l citez pe John Paul Jones, *încă nu am început să ne luptăm.* Cum stăm din punct de vedere legal?

– Mi-am pus studenţii să lucreze la asta, răspunse profesorul. Ca un exerciţiu ipotetic de raţionament legal. Sunt nişte tineri sclipitori şi şi-au dezvoltat mult capacităţile de analiză.

Rowan îl ascultă pe profesor explicând premisele experimentului.

– Declaraţia de Independenţă conţinea afirmaţia clară că *oricând vreo formă de guvernare devine distructivă, este dreptul oamenilor să o modifice sau să o abolească, şi să instituie un nou guvern, punând bazele acestuia pe principii şi organizând puterea de asemenea manieră, încât acestea să pară cele mai probabile a le aduce oamenilor siguranţa şi fericirea.* Mai departe pronunţa, în termeni neechivoci, că *atunci când un lung şir de abuzuri şi uzurpări determină un tipar de aducere a oamenilor sub un regim de despotism absolut, este dreptul şi datoria lor să răstoarne un asemenea guvern şi să îşi asigure noi paznici ai siguranţei lor viitoare.*

Fiecare din cele treisprezece colonii iniţiale îşi declaraseră independenţa faţă de Marea Britanie. După război, Anglia recunoscuse fiecare stat ca suveran. În cele din urmă, statele formaseră Articolele Confederaţiei şi Uniunii Perpetue, care creaseră un guvern federal ca organ colectiv de conducere. Însă în 1787, statele ieşiseră din acea uniune perpetuă şi adoptaseră o nouă constituţie. În acest act nu fuseseră nicăieri incluse cuvintele *uniune perpetuă* şi niciun stat nu fusese de acord cu o asemenea stare de perpetuare atunci când ratificase documentul. Mai mult chiar, Virginia, Rhode Island şi New York, în cadrul voturilor lor de ratificare, îşi rezervaseră în mod explicit dreptul la secesiune, la care celelalte state nu se puteau opune.

Lui Rowan îi făcea plăcere ce auzea.

După Războiul Civil, toate dezbaterile despre secesiune fuseseră reduse la tăcere din pricina faptului că Sudul pierduse războiul, iar Curtea Supremă a Statelor Unite proclamase, în 1869, că o asemenea acţiune era neconstituţională.

Profesorul scoase un document legat, gros de cinci centimetri.

– Iată analiza studenţilor mei referitoare la toate deciziile juridice luate în această ţară din cazurile în care era vorba, fie şi la modul ipotetic, de secesiune. În principal, e vorba de cazuri federale

de la mijlocul secolului al XIX-lea şi de câteva decizii statale. Toate susţin ideea că secesiunea este ilegală.

Rowan aştepta să audă ce trebuia să afle.

– Cu toate astea, aproape toate aceste decizii folosesc ca bază de argumentare hotărârea din cazul *Texas vs White*, continuă profesorul. Dacă scoatem din discuţie această decizie, atunci nu există precedent legal. Ne-am afla pe teren necunoscut. I-am pus să analizeze cu mare atenţie acest aspect. Concluzia este inevitabilă. Profesorul depuse paginile legate în faţa lui. Este ca un castel din cărţi de joc. Dacă scoţi una, întreg edificiul se va prăbuşi.

Rowan îşi dădu seama că aliatul lui se referea la precedente legale, însă aceeaşi metaforă se aplica şi ansamblului de cincizeci de state.

Secesiunea era o chestiune la care meditase îndelung, de când luase decizia că guvernul federal era stricat până în măduva oaselor şi nu mai putea fi reparat. Devenise prea mare, prea arogant, prea marcat de neghiobie. Părinţii Fondatori duseseră un război lung şi sângeros împotriva unei autorităţi centralizate – Anglia şi regele ei –, aşa că n-ar fi creat niciodată o nouă autocraţie. În 1787, era de la sine înţeles că niciun stat nu putea fi forţat să se alăture sau să rămână în Uniune. Ambele decizii depindeau de locuitorii fiecărui stat. De fapt, o propunere specială prin care se permitea guvernului federal să atace un stat secesionist căzuse la votul Convenţiei Constituţionale.

Ca atare, când prinsese viaţă noţiunea de *uniune perpetuă*?

Rowan ştia exact când.

Lincoln.

Doar o mână de istorici surprinsese adevărul că Lincoln dusese Războiul Civil nu ca să *conserve* o uniune indivizibilă. De fapt, el dusese un război de *creare* a unei asemenea uniuni, născând noţiunea că Uniunea era cumva *perpetuă*.

Însă Lincoln se înşelase.

Declaraţia de Independenţă era un act de secesiune, executat în cadrul unui conflict direct cu legea britanică. Ratificarea noii Constituţii reprezentase un act de secesiune faţă de Articolele Confederaţiei, chiar dacă acele articole, întocmite şi aprobate pentru prima dată în 1781, declarau în mod expres că *uniunea va fi perpetuă*.

Chestiunea era limpede precum cristalul.

Statele nu-şi pierduseră niciodată dreptul de a declara secesiunea.

Iar istoria sprijinea această convingere.

Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste se dizolvase în 1991, când cincisprezece state componente declaraseră secesiunea. Statul Maine se formase după ce declarase secesiune faţă de Massachusetts. Acelaşi lucru se petrecuse atunci când Tennessee părăsise Carolina de Nord, iar Virginia de Vest se născuse din Kentucky şi Virginia. Iar în 1863, când Lincoln crease Virginia de Vest, o făcuse fără consimţământul locuitorilor ei. Dreptul internaţional proclama că suveranitatea nu poate fi cedată implicit, ci doar explicit, ceea ce însemna că tăcerea pe care Constituţia o păstra în privinţa secesiunii era semnificativă. Cel de-al Zecelea Amendament însuşi declara că *puterea care nu este delegată Statelor Unite prin Constituţie sau care nu este interzisă Statelor de către aceasta este rezervată Statelor respective sau oamenilor.*

Constituţia nu interzicea nicăieri statelor să declare secesiune.

– Îmi place cum stăm, rosti Rowan. Aţi făcut o treabă excelentă! Însă continuaţi pregătirile!

– Situaţia progresează în zona dumneavoastră? întrebă unul din avocaţi.

Rowan ştia ce promisese că va livra.

Cel mai important ingredient.

– Ne apropiem cu fiecare zi. S-ar putea întâmpla oricând. După ce plec de aici mă duc înapoi la Washington ca să urmăresc o nouă pistă, care s-ar putea dovedi importantă.

Simţea un fior de adrenalină în organism.

Se apropia un război civil.

Însă nu unul asemănător celui din 1861.

De această dată, nu aveau să se confrunte oameni pe câmpul de bătălie. Nu aveau să-şi piardă viaţa sute de mii de fiinţe umane. De fapt, nu avea să se verse nicio picătură de sânge. Singurele arme aveau să fie cuvintele şi banii.

Iar cuvintele păreau să se lege singure. Poate că în Washington îl aştepta ultima piesă din puzzle. În plus, avea acces la foarte mulţi

bani. În curând ar fi putut chiar să aibă la dispoziţie întreaga Biserică a lui Isus Hristos a Sfinţilor Zilei de Apoi, cu miliardele ei de dolari.

Asta dacă Charles R. Snow se ducea odată la întâlnirea cu Tatăl Ceresc.

Totul mergea bine.

Se ridică de la masă şi se uită la asociaţii lui, ca un general care îşi inspectează coloneii.

– Domnilor, ţineţi minte un lucru! Spre deosebire de prima tentativă de secesiune şi de eşecul Confederaţiei, noi vom câştiga războiul.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

☆

SALZBURG, AUSTRIA
5.20 P.M.

Malone mai fusese în Salzburg. Păzit de relieful natural pe flancuri, iar în spate de semeaţa culme Mönchsberg, vechiul oraş ocupa ambele maluri ale apelor repezi ale râului Salzach. Cerul de seară era străpuns de o adevărată pădure de turle de biserici, adunate în jurul piaţetelor pietruite şi de-a lungul unui labirint de străzi care, cu patru sute de ani în urmă, forma o adevărată Mecca religioasă. Mai întâi centru comercial roman, apoi avanpost creştin, Salzburgul devenise episcopat în secolul al VIII-lea. Botezat Roma germanică, oraşul avea catedrale şi palate construite astfel încât să satisfacă pretenţiile de opulenţă pe care le emiteau prinţii Bisericii din acele vremuri. Dacă zăcămintele de sare ofereau provinciei, oraşului şi râului o identitate, cultura, muzica şi arta confereau acestuia o moştenire istorică.

Sosise cu o cursă aeriană de la Copenhaga şi luase un taxi ca să ajungă în oraş. Alese un hotel în apropiere de Mozartplaz, o clădire mică aflată la doi paşi de locul unde credea el că aveau să stea Salazar şi Cassiopeia. Cunoştea puţine lucruri despre adversarul lui, dar suficient de multe ca să tragă concluzia că spaniolul rezervase camere fie la hotel Sacher, fie la Goldener Hirsch. Hotelul Sacher se găsea pe cealaltă parte a râului, în apropiere de Palatul Mirabell, într-o zonă pe care mulţi o denumeau „oraşul nou". Goldener Hirsch ocupa zona centrală în oraşul vechi, pe Getreidegasse, una dintre

cele mai cunoscute străzi comerciale din lume. Malone decise că Goldener Hirsch era cea mai probabilă destinaţie, aşa că porni într-acolo, parcurgând doar străzile pietonale. Pe ambele lor laturi se înălţau case înguste, cu faţadele vopsite în verde, bej-portocaliu sau roz-ruginiu. Fiecare casă adăpostea la intrare o marchiză din fier forjat filigranat, cu semne proeminente care anunţau scopul lucrativ al clădirii printr-o imagine care descria breasla din care făceau parte ocupanţii. Semnul pentru Goldener Hirsch se potrivea perfect – o grilă dantelată care sprijinea un cerb auriu în plin salt.

Trecu de ușile de lemn vopsite în verde-închis şi pătrunse într-un hol plin cu mobilier rural bavarez. Un birou lung din mahon pentru recepţie pornea chiar de la intrare şi ajungea aproape de scară şi lift. Malone decise că putea gestiona situaţia cel mai bine dacă se comporta ca şi cum ar fi ştiut ce vrea să facă.

– Am venit să-l văd pe señor Salazar, îi zise el tinerei recepţionere din spatele biroului.

Femeia avea o faţă lată şi o privire neclintită. Era îmbrăcată în uniformă, la fel ca alte două ajutoare care aşteptau în apropiere. Malone se uită fix în ochii ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ceva acţiune după ce îşi enunţase cererea.

– Abia a sosit, zise femeia. Nu a menţionat că ar aştepta pe cineva.

Malone mimă iritarea.

– Mi s-a spus să fiu aici acum.

– Este în restaurant, rosti unul dintre tinerii în uniformă din apropierea recepţionerei.

Malone zâmbi, după care scoase un teanc de bancnote pe care şi le băgase intenţionat în buzunarul de la pantaloni şi îi oferi angajatului douăzeci de euro.

– *Danke*, rosti el, în vreme ce tânărul accepta banii.

Femeia de la recepţie îi aruncă o privire chiorâşă când îşi dădu seama că pierduse o oportunitate. Malone aproape că zâmbi. Banii vorbeau chiar și în astfel de locuri presupus elitiste, marcate de tradiţii vechi de secole.

Malone mai stătuse la Goldener Hirsch și știa că restaurantul se găsea la parter, în cealaltă parte a clădirii. Parcurse un coridor

îngust printre arcade, trecu de bar şi ajunse la intrare. Pe vremuri un magazin de fierărie, restaurantul era socotit acum drept cel mai simandicos loc de luat masa din Salzburg, deşi Malone îşi închipuia că existau şi alte localuri demne de acest calificativ. Austriecii aveau obiceiul să cineze după ora şapte seara, aşa că mesele frumos acoperite cu feţe de masă, cristaluri şi tacâmuri strălucitoare erau pustii.

Cu excepţia uneia, situată în apropiere de centrul restaurantului.

La acea masă se găseau Salazar, cu faţa spre el, şi Cassiopeia.

Se opri înainte de intrare şi se ascunse, după care se apucă să-l studieze pe spaniol.

Orice ar fi ales să facă din acel moment însemna un risc.

Însă ajunsese prea departe ca să se mai retragă.

* * *

Salazar era mulţumit.

El şi Cassiopeia zburaseră cu avionul lui privat din Danemarca până la Salzburg, după care se cazaseră în apartamentele de hotel. Licitaţia era fixată să înceapă la ora şapte seara, aşa că hotărâseră de comun acord să ia cina mai devreme. Evenimentul trebuia să aibă loc la Hohensalzburg, o fortăreaţă imensă şi cenuşie care se ridica la 120 de metri deasupra oraşului, pe o movilă de granit împădurită. Construcţia castelului începuse în secolul al XI-lea, însă nu fusese terminată decât după şase sute de ani. Astăzi era muzeu şi atracţie turistică, oferind panorame încântătoare asupra împrejurimilor. Salazar se gândea că o plimbare de-a lungul parapetelor castelului înainte de licitaţie ar fi perfectă, mai ales având în vedere cerul curat de seară şi aerul sănătos.

Cassiopeia arăta minunat. Alesese un costum negru din mătase, pantofi cu toc jos, puţine bijuterii şi o centură aurie care se înfăşura lejer în jurul mijlocului ei subţire. Salazar se vedea nevoit să se abţină de la a privi spre decolteul ei, încadrat de o bluză cu tăietură îndrăzneaţă. Părul ei negru atârna în bucle peste umeri, iar chipul abia dacă era marcat de o nuanţă discută de machiaj. Unele dintre licitaţiile la care Salazar participase fuseseră evenimente

strict formale. Cel din seara asta era anunţat ca fiind mai lejer, însă Salazar era bucuros că ea se îmbrăcase în ton cu ocazia.

– Ar părea deplasat să îţi spun că arăţi uluitor?

Ea zâmbi.

– Aş fi dezamăgită dacă nu ai face-o.

Salazar ceruse ospătarului să îi lase câteva clipe înainte de a le oferi ceva de băut.

– Avem timp pentru o cină în tihnă, zise el. După asta cred că am putea lua funicularul până sus la castel. Este cea mai uşoară cale de a ajunge acolo.

– Sună perfect. Cartea este singurul obiect pe care ţi-l doreşti de la licitaţie?

Discutaseră în avion despre vânzarea din acea seară. Cea mai mare achiziţie pe care orice colecţionar de artefacte ale sfinţilor şi-ar fi putut-o dori era o Carte a Mormonilor originală. Acea ediţie americană din anul 1830 fusese descoperită printre lucrurile personale ale unui austriac care murise recent. Salazar îşi strânsese colecţia de artefacte în cea mai mare parte prin intermediul licitaţiilor şi vânzărilor private. Avea doar câteva obiecte din daruri sau moşteniri. Ştia de licitaţia din seara aceea de ceva vreme, aşa că îşi dorise să participe, însă apariţia americanilor adăugase un nou ţel.

Primul agent, cel din celulă, se dovedise mut.

Cel de-al doilea îi furase avionul şi scăpase.

Cel de-al treilea era un soi de vânzător de cărţi care lucra cu inamicul şi care îi omorâse cel puţin doi oameni.

Iar individul tocmai intra în restaurant.

Mulţumesc.

– *Cu plăcere,* rosti îngerul.

☆ ☆ ★

Malone surprinse privirea intensă a lui Salazar. Nimic din atitudinea spaniolului nu lăsa să se ghicească dacă îl recunoscuse pe american sau nu. Ochii căprui ai individului rămăseseră lipsiţi de expresie. Cu siguranţă că daniţii îi raportaseră despre implicarea lui Malone, dar asta nu însemna că Salazar îi cunoştea şi chipul.

Se apropie de cei doi, iar Salazar zise:

– Vă pot ajuta cu ceva?

Malone îşi trase un scaun de la masa învecinată şi, fără a aştepta vreo invitaţie, se aşeză la masă.

– Mă numesc Cotton Malone.

☆ ☆ ☆

Cassiopeia avusese parte de momente încordate, ba chiar de situaţii în care viaţa îi fusese pusă în pericol, însă nu-şi amintea de vreo întâmplare mai stânjenitoare decât aceasta. În prima secundă se miră cum de reuşise Cotton să ajungă acolo, în Austria, la Goldener Hirsch. Imediat apoi se întrebă dacă Stephanie ştia de asta. Cu siguranţă că nu. Altfel ar fi avertizat-o de posibilitatea unei astfel de întâlniri, mai ales având în vedere consecinţele. Pe urmă se simţi cuprinsă de vinovăţie. Oare îl trădase pe Cotton? Oare el credea asta? Ce *ştia* el cu adevărat?

– Şi numele dumitale ar trebui să însemne ceva pentru mine? se miră Josepe.

– Da, ar trebui.

– N-am cunoscut niciodată pe cineva cu numele de Cotton. Sunt convins că se ascunde o poveste aici. Am dreptate?

– Una lungă.

Cassiopeia observă că el nu se oferise să strângă mâna spaniolului. Nu-i plăcea deloc privirea dură din ochii lui verzi.

– Şi dumneata cine eşti? o întrebă Malone.

– Nu sunt convinsă că are importanţă, având în vedere că niciunul din noi nu pare să ştie cine eşti dumneata.

Cassiopeia reuşise să simuleze o voce tăioasă.

Şi o privire plină de răceală.

☆ ☆ ☆

– Sunt agent al Departamentului de Justiţie al Statelor Unite, spuse Malone.

Nu mai rostise aceste vorbe de patru ani, de când îşi înaintase demisia şi se mutase în Danemarca.

– Şi asta ar trebui să mă sperie? întrebă Cassiopeia.

– Doa'nă, va trebui să ne scuzaţi. Am venit aici ca să discut cu domnul Salazar.

– Îmi spui să îmi văd de treabă?

– Exact aşa. Ar fi mai bine dacă aţi aştepta afară.

– Nu pleacă nicăieri, interveni Salazar, cu o iritare clară în glas.

Lui Malone îi convenea de minune dacă era şi ea prezentă. Îi fusese dor să o vadă. Să o audă. Însă, ca şi ea, trebuia să continue să joace un rol, aşa că întrebă:

– Sunteţi protectorul doamnei?

– Ce treabă ai dumneata cu mine? întrebă Salazar.

Malone se gândi la întrebare câteva clipe, ridică din umeri, apoi zise:

– Bine. Dacă o vreţi prezentă, o să procedăm ca atare. Situaţia s-a schimbat. Ancheta noastră în ce vă priveşte nu mai este secretă. Este complet deschisă, la vedere. Iar eu am venit aici ca să termin treaba.

– Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

– Să cer personalului hotelului să cheme poliţia? îl întrebă Cassiopeia pe Salazar.

– Nu, mă descurc. Salazar se întoarse cu faţa spre Malone. Domnule Malone, habar n-am la ce vă referiţi. Vreţi să spuneţi că Departamentul de Justiţie al Statelor Unite mă anchetează? Dacă da, atunci asta este o noutate. Iar dacă este adevărat, atunci am avocaţi care au grijă de interesele mele. Dacă îmi daţi cartea de vizită, o să le spun să vă contacteze.

– Nu-mi plac avocaţii şi nici mormonii, replică Malone. În mod special nu îmi plac mormonii ipocriţi.

– Suntem obişnuiţi cu ignoranţa şi bigotismul.

Malone chicoti.

– Asta a fost bună. Dacă individul e prost, nici măcar nu-şi dă seama că l-ai insultat. Dacă e isteţ, se va înfuria. Oricum, tu câştigi. Vă învaţă chestii dintr-astea la şcoala de catehizare?

Nu primi niciun răspuns.

– Nu acolo se duc toţi mormonii ca să înveţe doctrina de partid? În Ţinutul Templului. Salt Lake City. Ce vă învaţă? Doar să zâmbiţi,

să vă păstraţi cumpătul şi să le spuneţi tuturor că îi iubeşte Isus. Evident că Isus vă va iubi şi mai mult dacă deveniţi mormoni. Citiţi Cartea Mormonilor şi veţi fi cu toţii drepţi. Altfel, s-ar putea să muriţi îngheţaţi în bezna de-afară. Nu aşa le spuneţi?

– Trebuie să existe un exil pentru cei care aleg să îl urmeze pe Satana, sfidând planul Tatălui Ceresc, zise Salazar. Un loc pentru suflete chinuite, ca al dumitale.

Tonul zeflemitor al vorbelor îl irită pe Malone.

– Cum rămâne cu vărsarea de sânge? Face şi ea parte din marele plan?

– În mod evident ai citit despre istoria Bisericii mele şi despre chestiuni care s-au petrecut cu multă vreme în urmă, într-o altă epocă. Nu mai practicăm vărsarea de sânge.

Malone arătă înspre Cassiopeia, care arăta minunat.

– Şi ea e soţia numărul unu? Trei? Opt?

– Nu mai practicăm nici căsătoria multiplă.

Malone apăsa pe diverse butoane, căutându-l pe cel potrivit, însă Salazar păstra o atitudine calmă şi plină de încredere în sine. Ca atare, încercă o altă tactică şi o întrebă pe Cassiopeia:

– Vă daţi seama că luaţi masa cu un asasin?

Salazar ţâşni în picioare.

– Ajunge!

În sfârşit! Butonul corect.

– Pleacă, îi ceru Salazar.

Malone îi aruncă o privire. În acei ochi care îl fixau se citea ura. Însă spaniolul era suficient de inteligent ca să nu-şi dea drumul la gură.

– Am văzut cadavrul, rosti Malone, pe un ton încet şi moale.

Salazar nu răspunse.

– Era agent american. Cu nevastă şi copii.

Îi aruncă o ultimă privire Cassiopeii. Trăsăturile ei deveniseră rigide. Privirea ei îi poruncea *Du-te*.

Malone se ridică şi trase scaunul înapoi.

– Ţi-am doborât doi oameni şi pe Barry Kirk. Acum vin după tine.

Salazar se mulţumi să se uite la el, fără a spune ceva. În mintea lui Malone reveni o idee pe care o învăţase cu mult timp în urmă.

Stârnește un individ și acesta ar putea începe să gândească. Adaugă furie şi o va da cu siguranţă în bară.

Îşi îndreptă degetul spre Salazar.

– Al meu eşti!

După care porni spre ieşire.

– Domnule Malone!

Se opri și se răsuci pe călcâie.

– Îi datorezi doamnei scuze pentru insulte.

Le aruncă amândurora o privire dispreţuitoare, după care se concentră asupra Cassiopeii.

– Îmi cer scuze.

Ezită.

– Dacă v-am ofensat.

DOUĂZECI ŞI OPT

☆

WASHINGTON, D.C.

Stephanie se simţea stingherită stând singură cu Danny Daniels. Nu se mai văzuseră şi nici nu-şi mai vorbiseră de câteva luni.

– Ce mai face prima-doamnă? întrebă ea.

– E nerăbdătoare să plece de la Casa Albă. La fel ca şi mine. Politica nu se mai face ca odinioară. E vremea pentru o altă viaţă.

Cel de-al douăzeci şi doilea amendament al Constituţiei îngăduia unei persoane doar două mandate. Aproape toţi preşedinţii îşi doriseră un al doilea mandat, în ciuda faptului că istoria demonstra clar că ultimii patru ani nu se asemănau deloc cu primii patru. Fie preşedintele devenea extrem de agresiv, ştiind că nu mai are nimic de pierdut, fapt care îi irita la culme atât pe suporteri, cât şi pe adversari. Fie devenea prudent, blazat şi docil, nevrând să întreprindă ceva care să-i afecteze moştenirea. Oricare ar fi fost cazul, nu se obţinea nimic. Respectând tradiţia, cel de-al doilea mandat al lui Daniels fusese extrem de activ, presărat cu unele chestiuni explozive, în rezolvarea multora dintre acestea fiind implicate Stephanie şi agenţia Magellan Billet.

– Masa asta, spuse Daniels, este cu adevărat frumoasă. M-am interesat. Este dată cu împrumut de Departamentul de Stat. Scaunele astea au fost produse pentru familia Quayle, în timpul primului mandat al lui Bush.

Stephanie vedea că el era neobişnuit de nervos. Vocea lui tunătoare de bariton coborâse cu mulţi decibeli, iar privirea părea pierdută.

– Am cerut să ni se pregătească micul dejun. Ţi-e foame?

Pe masa din faţa lor erau aşezate în faţa fiecăruia seturi de farfurii albe şi tacâmuri împodobite cu emblema vicepreşedintelui. Paharele înalte, în formă de lalea, zăceau goale, cu sticla scânteind în lumina soarelui de dimineaţă care inunda încăperea prin ferestre.

– Nu eşti un maestru al sporovăielii, asta e clar, zise ea.

Preşedintele chicoti.

– Așa e.

– Aş vrea să aflu despre ce e vorba.

Observase deja dosarul de pe masă.

Daniels deschise dosarul și extrase de acolo o foaie de hârtie pe care i-o dădu. Era o fotocopie după o epistolă pe care se aşterneau un scris evident feminin şi cuvinte greu de citit.

– Asta a fost trimisă preşedintelui Ulysses S. Grant pe 9 august 1876.

Semnătura era lizibilă.

Doamna Abraham Lincoln.

– Mary Todd a fost o pasăre rară, zise Daniels. A avut parte de o viaţă dură. Și-a pierdut trei fii şi un soţ. Apoi a fost nevoită să se lupte cu Congresul ca să primească o pensie. A fost o bătălie cruntă din pricină că, în timpul şederii la Casa Albă, a reușit să şi-i facă dușmani pe mai toţi parlamentarii. În cele din urmă i-au dat banii, doar ca să-i închidă gura.

– Nu a fost diferită de oricare alta dintre sutele de mii de soţii de veterani care au primit o pensie. O merita.

– Nu e adevărat. *Era* diferită. Era doamna Abraham Lincoln, iar la vremea alegerii ca preşedinte a lui Grant, nimeni nu mai dorea să audă de numele ăsta. Astăzi îl venerăm ca pe un zeu. Însă în deceniile de după Războiul Civil, Lincoln nu ajunsese încă legendă. A fost urât de oameni. Duşmănit.

– Știau ei ceva ce noi nu ştim?

Preşedintele îi dădu o altă foaie de hârtie, scrisă la maşină.

– Este textul de pe fotocopia pe care o ai în mână. Citeşte-l!

De când am părăsit Washingtonul, am trăit în cea mai aspră izolare. Dacă iubitul meu soţ

și-ar fi dus la capăt cei patru ani de mandat, ne-am fi petrecut restul vieții într-o casă pe care amândoi ar fi trebuit să o îndrăgim. Cât de mult am iubit Casa Soldatului, unde am petrecut atât de mult timp în Washington! Urăsc faptul că a trebuit să fiu dusă atât de departe de ea, cu inima frântă, rugând moartea să mă ia și să mă scutească de o viață atât de plină de agonie! În fiecare dimineață, atunci când mă trezesc din somnul meu tulburat, simpla responsabilitate de a trăi o nouă zi atât de chinuitoare mi se pare o imposibilitate. Fără iubitul meu, viața înseamnă o grea povară, iar gândul la apropiata mea dispariție de pe această lume reprezintă fericirea supremă. În fiecare zi mă întreb dacă ar trebui să îmi recapăt sănătatea și forța minții. Înainte ca acestea să mă părăsească de tot, există o chestiune despre care trebuie să aflați. Cu toate chinurile pe care le îndur, mintea mea a refuzat ideea, însă ea a reapărut alaltăieri-noapte, în vreme ce așteptam somnul. La doi ani după ce a primit mandatul, iubitul meu a primit un mesaj de la predecesorul lui, domnul Buchanan, mesaj care fusese transmis de la conducător la conducător încă din vremea domnului Washington. Cuvintele acestuia l-au supărat tare pe iubitul meu. Mi-a spus că și-ar fi dorit să nu fi primit niciodată acel mesaj. Am discutat pe această chestiune încă de trei ori și de fiecare dată el a repetat dorința. Chinurile prin care a trecut în timpul războiului au fost profunde și adânci. De fiecare dată le-am socotit o consecință a faptului că el era

comandant-şef, însă o dată mi-a spus că ele se datorează acestui mesaj. În zilele de dinaintea uciderii lui, când războiul fusese câştigat şi încheiat, iubitul meu a zis că acele cuvinte tuburătoare continuau să-l bântuie. La început s-a gândit să distrugă mesajul, însă a preferat să-l trimită în Vest, mormonilor, ca parte a unui târg încheiat cu liderul lor. Mormonii s-au ţinut de cuvânt, ca şi el, aşa că sosise vremea să primească înapoi ceea ce le trimisese. Nu ştia însă ce să facă odată ce primea totul înapoi. Numai că iubitul meu nu a trăit să mai ia acea decizie şi nimic nu a fost înapoiat. M-am gândit că vreţi să ştiţi toate astea. Faceţi ce doriţi cu informaţiile. Nimic din toate acestea nu mai contează pentru mine.

Stephanie îşi ridică privirea de pe foaie.

– Mormonii continuă să deţină acea informaţie, zise Daniels. O au din 1863, când Lincoln a încheiat înţelegerea cu Brigham Young.

– Mi-a povestit Edwin de ea.

– A fost o mutare destul de isteaţă. Lincoln n-a pus niciodată în aplicare legea antipoligamie împotriva mormonilor, iar Young a păstrat deschise liniile de telegraf şi calea ferată înspre Vest. De asemenea, n-a trimis niciodată oameni să lupte de partea Sudului.

– Mesajul ăsta transmis între primii preşedinţi... este adevărat?

– Se pare că da. Ceva similar este menţionat în alte documente secretizate. Documente pe care doar preşedinţii le pot vedea. Eu le-am citit cu şapte ani în urmă. Există şi referinţe, deşi sunt sumare. În mod cert George Washington a transmis ceva mai departe, care în cele din urmă a ajuns la Lincoln. Din nefericire, cel de-al şaisprezecelea preşedinte a fost asasinat înainte de a apuca să împărtăşească informaţia celui de-al şaptesprezecelea. Ca atare, mesajul a fost uitat. Exceptând-o pe Mary Todd.

Stephanie sesiză că mai era ceva.

– Ce nu-mi spui?

Daniels deschise dosarul şi îi mai dădu o foaie cu un alt text bătut la maşină.

– Asta este o versiune curată a unui bilet din documentele secretizate. Este de la James Madison, scris la sfârşitul celui de-al doilea său mandat, în 1817. Probabil pentru succesorul lui, James Monroe.

```
   În privința mesajului înaintat de primul
nostru preşedinte, eu, fiind al patrulea om
care deține această funcție onorifică, scriu
mesajul de față, care ar trebui transmis mai
departe în aceeaşi manieră. Domnul Washington
a fost prezent în acea seară de sâmbătă
la marea convenție. A prezidat sesiunea
extraordinară şi cunoaşte personal tot ceea
ce a transpirat în afara lucrărilor. Până
la câştigarea funcției nu am cunoscut ce s-a
întâmplat cu rezultatul acelei adunări, dacă
s-a întâmplat ceva. Am fost mulțumit să
descopăr că domnul Washington s-a asigurat
ca mesajul să fie transmis de la președinte
la președinte. Cum nu am ratat nici măcar
o zi a Convenției Constituționale şi nu am
pierdut nici măcar o fracțiune a vreunei ore
din zi, am ocupat un loc în fața colegului
care prezida, cu ceilalți colegi în stânga şi
în dreapta mea. În această postură prielnică
pentru a auzi tot ce se legifera, am notat ce
s-a citit de la președinte sau ce au vorbit
colegii. Însemnările mele despre marea
convenție au fost motivate de cea mai sinceră
dorință de acuratețe şi vor fi publicate după
moartea mea, care, să sperăm, nu va veni
decât peste nişte ani. Dar toți președinții
care vor urma trebuie să ştie că aceste
```

```
însemnări nu sunt complete. Ceea ce trebuie
găsit pentru înțelegerea completă este ascuns
sub biroul meu de vară. Dacă vreun ocupant
ulterior al acestei funcții socotește că este
prudent să acționeze conform celor îngăduite
de domnul Washington să se afle, atunci acea
comoară s-ar putea dovedi extrem de utilă.
```

– De la Madison încoace am avut o mulţime de preşedinţi, zise Stephanie. Nu crezi că vreunul dintre ei a aruncat o privire acolo?

– Însemnarea asta nu a fost vreodată ataşată unui document şi nici transmisă mai departe. Se pare că a fost ascunsă, apoi descoperită cu un an în urmă în unele hârtii private ale lui Madison, depozitate la Biblioteca Congresului. Nu a văzut-o niciun preşedinte, cu excepţia mea. Din fericire, persoana care a descoperit-o lucrează pentru mine.

Daniels îi dădu un alt document din dosarul protejat cu o copertă din plastic.

– Aceasta este însemnarea originală a lui Madison, scrisă de mână. Observi ceva?

Stephanie observă imediat. Două litere. IV.

– Numerale romane? întrebă ea.

Daniels ridică din umeri.

– Nu ştim.

În mod clar, preşedintele nu era în apele lui. Nu se mai lăuda cu nimic şi nici nu mai vorbea cu voce tare. În schimb, şedea rigid pe scaun, cu faţa la fel de inertă precum o mască. Oare se temea? Stephanie nu-l văzuse niciodată temându-se de ceva.

– James Buchanan este citat ca spunând, chiar înainte de Războiul Civil, că este posibil ca el să fie ultimul preşedinte al Statelor Unite. Până de curând n-am înţeles niciodată la ce se referea cu adevărat prin acel comentariu.

– Buchanan se înşela. Sudul a pierdut războiul.

– Tocmai aici e problema, Stephanie. Poate că nu s-a înşelat. Însă a apărut Lincoln şi a intrat în jocul de poker cu o pereche de doiari

în mână, în vreme ce toţi ceilalţi deţineau cărţi mai bune. Şi a câştigat jucând la cacealma. Doar ca să se trezească apoi cu creierii împrăştiaţi pe pereţi la sfârşitul partidei. Eu n-am de gând să fiu ultimul preşedinte al Statelor Unite.

Stephanie trebuia să afle mai multe, aşa că încercă un subiect mai sigur.

– La ce s-a referit Madison prin *biroul de vară*?

– Se află în Montpelier, casa lui din Virginia, unde și-a construit singur un templu.

Stephanie vizitase locul de două ori şi văzuse structura aceea cu coloane. Madison iubea clasicismul roman, aşa că îşi construise structura după *tempietto*-ul lui Bramante din Roma. Se găsea pe o movilă, printre cedri şi molizi bătrâni, în grădina adiacentă casei.

– Madison avea stil, zise Daniels. Sub templu a săpat o groapă, care a devenit gheţărie. Podeaua originală de deasupra era din lemn, astfel încât vara locul să fie răcoros. Ca un soi de încăpere cu aer condiţionat. Podeaua din lemn s-a dus, fiind înlocuită de o placă de beton cu un chepeng la mijloc.

– Şi de ce trebuie ca eu să aflu asta?

– Madison numea acel templu biroul lui de vară. Trebuie să descoperi ce ţinea ascuns sub el.

– De ce eu?

– Deoarece, mulţumită senatorului Rowan, eşti singura care o poate face.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

☆

SALZBURG

Malone părăsi Goldener Hirsch şi îşi croi drum prin aglomeraţia de pe Getreidegasse către hotelul lui. Se dusese ca să-l irite pe Josepe Salazar şi presupunea că îşi realizase obiectivul. În acelaşi timp, însă, dorise să-i transmită un triplu mesaj Cassiopeii. În primul rând, că nu era singură. În al doilea rând, că avea habar de prezenţa ei acolo. Şi, în al treilea rând, că Salazar era periculos. Când o insultase pe Cassiopeia, surprinsese dispreţul din privirea lui Salazar – cât de ofensat personal se simţise el în urma atacului la adresa onoarei ei. Malone o înţelegea pe Cassiopeia că dorea să joace un rol, însă nu era încă sigur dacă până la urmă era vorba de un simplu rol. Nu-i plăcea nimic din ce se petrecea. Faptul că stăteau amândoi la Goldener Hirsch, luau cina împreună, urmau să participe împreună la o licitaţie, apoi să se îndrepte înapoi împreună spre hotel pentru...

Gata.

Trebuia să gândească limpede.

Se întoarse şi porni către Residenzplatz, o piaţă deschisă, pavată cu piatră de râu şi care era încadrată de catedrala oraşului şi de reşedinţa fostului arhiepiscop, având în mijloc o fântână în stil baroc din marmură albă. Hotelul lui se găsea la nord-est de piaţă, dincolo de muzeul de stat. Lumina zilei încă acoperea totul, însă umbrele serii începeau să se instaureze, căci soarele se estompa rapid înspre vest.

Se opri în dreptul jeturilor de apă ale fântânii.

Venise vremea să se comporte ca un agent.

Ca atare își scoase telefonul și procedă conform regulilor.

* * *

Telefonul lui Stephanie vibră în buzunarul hainei.

– Ai de gând să răspunzi? întrebă Daniels.

Vibrația telefonului putea fi auzită cu putere în liniștea din sufragerie.

– Poate să aștepte.

– Poate că nu.

Pescui telefonul și văzu cine o apela.

– E Cotton.

– Răspunde! Pune-l pe difuzor!

Stephanie se conformă, așezând aparatul pe masă.

– Sunt în Salzburg, zise Malone.

– Ca și cum m-ar surprinde...

– Sunt un ticălos predictibil. Dar am o problemă. Am avut o confruntare cu Salazar și acum știe că îl anchetăm.

– Să sperăm că nu pe riscul Casiopeii.

– Niciun pericol în privința asta. Individul crede că este cavalerul ei în armură strălucitoare. Te înduioșează când îl privești.

Stephanie îl văzu pe Daniels zâmbind la auzul sarcasmului și se întrebă cât de multe știa președintele. În mod cert părea un om informat.

– Aici are loc o licitație. Vreau să cumpăr o carte.

– Ești expert în asta.

– Am nevoie de bani.

Malone îi spuse suma.

Daniels rosti fără vorbe: *Fă-o*!

– Unde vrei să ți se depună banii? întrebă ea.

– Îți trimit pe e-mail detaliile contului. Trimite banii imediat.

Președintele întinse mâna și trase telefonul mai aproape de el.

– Cotton, aici e Danny Daniels.

– Habar n-aveam că întrerup o conferință prezidențială.

– Mă bucur că ai făcut-o. E foarte important să-i dai de lucru lui Salazar pentru următoarea zi şi poate chiar mai mult de atât. Poţi face asta?

– N-ar trebui să fie o problemă. Dacă reuşesc să cumpăr cartea aia, o să ajung în fruntea listei lui cu probleme de rezolvat.

– Atunci cumpăr-o! Nu-mi pasă cât costă.

– Ştiţi că ar trebui să primească un glonţ în cap.

– O să plătească pentru ceea ce a făcut omului nostru. Însă nu acum. Ai răbdare!

– Încep să mă specializez în asta.

Convorbirea luă sfârşit.

Stephanie se uită fix la Daniels.

– Stephanie, zise el. Dacă pierdem acum, s-a terminat totul.

* * *

Cassiopeia încercă să se bucure de cină, însă apariţia lui Cotton o tulburase. Şi Josepe părea distras. Se scuzase faţă de ea, exprimându-şi părerea că individul care se numea Malone avea ceva probleme psihice. Ea îi sugerase din nou să apeleze la poliţie, însă el îi respinsese propunerea. La zece minute după plecarea lui Cotton, în restaurant îşi făcuse apariţia un alt bărbat – tânăr, musculos, cu părul tuns scurt – care evident lucra pentru Josepe, iar cei doi ieşiseră din restaurant ca să discute.

Un danit?

Cassiopeia îi urmărise prin geam, în timp ce îşi bea apa şi încerca să pară complet neinteresată. Cotton venise intenţionat la masa lor ca să-şi anunţe prezenţa atât lui Josepe, *cât şi* ei.

În privinţa asta nu încăpea nicio îndoială.

Însă Cotton dorise să o anunţe şi de agentul mort.

Oare era posibil ca Josepe să fi fost implicat?

– Îţi place mâncarea? o întrebă Josepe, revenind la masă.

– E delicioasă.

– Cheful restaurantului este renumit. Îmi place să iau masa aici.

– Vii des?

– În Salzburg există o congregaţie activă, pornită în 1997, şi care acum numără peste o mie de membri. I-am vizitat de câteva ori, ca parte a îndatoririlor mele europene.

– Este clar că Biserica a devenit mondială.

El încuviinţă.

– Peste paisprezece milioane de membri. Mai bine de jumătate trăiesc în afara Statelor Unite.

Cassiopeia încercă să îl calmeze şi să îl ajute să uite de incident. Însă îşi dădea seama că era încă iritat.

– Ce a spus Malone, zise ea. Despre guvernul american care te anchetează. E adevărat?

– Au existat nişte zvonuri. Mi s-a spus că e vorba de Biserică şi de un soi de vendetă pe care guvernul o duce împotriva noastră, dar nu ştiu nimic sigur.

– Şi afirmaţia aia că ai fi un asasin.

– Asta a fost o mişelie, aşa cum a fost şi atacul la adresa ta.

– Cine e Barry Kirk?

– Lucrează pentru mine şi *chiar* a dispărut de câteva zile. Trebuie să mărturisesc că în parte sunt îngrijorat de ceea ce a spus individul.

– Atunci ar trebui să chemăm poliţia.

Josepe părea tulburat.

– Nu încă. I-am cerut asociatului meu să investigheze. E posibil ca Barry să fi renunţat pur şi simplu fără avertisment. Trebuie să fiu sigur înainte de a implica autorităţile.

– Apreciez că ai sărit în apărarea mea.

– Plăcerea a fost de partea mea, dar vreau să ştii că nu ai de ce să îţi faci vreo grijă. I-am spus asociatului meu să telefoneze în Salt Lake City şi să relateze cele întâmplate. Din fericire, oficialii Bisericii pot contacta oamenii potriviţi din guvern ca să se asigure că a fost ultima oară când l-am văzut pe domnul Malone.

– A făcut câteva acuzaţii dure.

Josepe dădu din cap.

– Menite, sunt sigur, să stârnească un răspuns.

– Dacă te pot ajuta în vreun fel, sunt aici pentru tine.

Josepe păru să aprecieze grija ei.

– Înseamnă mult pentru mine. Salazar aruncă o privire asupra ceasului. Ne pregătim pentru licitaţie? Ne putem întâlni în hol, să spunem, peste cincisprezece minute.

Se ridicară de la masă şi ieşiră din restaurant, înapoi spre hotel. Îngrijorarea ei se transformase între timp în frică autentică.

Din nefericire, Josepe se înşela.

Niciunul din ei nu auzise pentru ultima oară de Cotton.

TREIZECI

☆

SALZBURG
7.00 P.M.

Malone făcu un duş şi se schimbă de haine, îmbrăcând o pereche de pantaloni lejeri, o cămaşă Paul & Shack şi un sacou. Îşi adusese hainele special pentru licitaţie, nesigur dacă avea să participe la ea sau nu. Însă după confruntarea cu Salazar ştia că trebuia să îşi facă apariţia la eveniment.

Broşura pe care o găsise în biroul lui Salazar indica faptul că licitaţia urma să aibă loc în Sala de Aur din Festung Hohensalzburg sau Înalta Fortăreaţă a Salzburgului, clădirea care se ridica la o sută treizeci de metri deasupra oraşului. Acolo se înălţau două bastioane, cel mai scund fiind ridicat direct din stâncă, însă amândouă erau dotate cu turnurile şi parapetele tipice unei fortăreţe medievale. Malone vizitase fortăreaţa odată, străbătuse coridoarele întortocheate şi intrase în săli mari şi camere bogat decorate, trecând pe lângă sobe de teracotă lucitoare pentru a ajunge, în cele din urmă, jos, în temniţa fortăreţei.

Evită funicularul, gândindu-se că aceea era ruta pe care Salazar şi Cassiopeia aveau s-o folosească la urcare. În schimb, apucă pe drumul pietonal, care însemna un traseu abrupt de treizeci de minute pe sub coroanele copacilor care începeau să se scuture. La urcare se intersectă cu turişti care vizitaseră castelul şi care acum se întorceau în oraş. În timp ce mergea, se trezi înconjurat de umbrele nopţii. Luna şi stelele răsăriră pe cerul de deasupra lui. Simţea aerul răcoros, dar fără a fi muşcător de rece.

Urcuşul îi dădea prilejul să gândească.

Faptul că Danny Daniels vorbise pe telefonul lui Stephanie îl suprinsese, aşa că se întreba acum ce se petrecea dincolo de Atlantic. Preşedintele avea habar de Salazar, deci orice se întâmpla se afla până la Biroul Oval. Asta însemna că miza era enormă.

Lui Malone îi convenea.

Nimic altceva nu i-ar fi ţinut mai bine simţurile în alertă.

Iar el avea nevoie să rămână concentrat.

Pătrunse în castel trecând peste un pod de piatră care traversa ceea ce pe vremuri fusese un şanţ cu apă. Deasupra arcadei de la intrare zări o gaură circulară, iar deasupra acesteia o adâncitură de pe care se aruncau odinioară proiectile asupra celor care încercau să intre cu forţa în incintă. Malone îşi potrivise mersul ca să ajungă imediat după debutul licitaţiei. Observă pe o placă faptul că palatul se închidea la ora şase şi jumătate, astfel încât Sala de Aur era, probabil, închiriată serile pentru evenimente speciale. O femeie în vârstă păzea scara care ducea înăuntru. Malone îi explică faptul că se găsea acolo pentru licitaţie, iar femeia îi făcu semn să intre.

Cunoştea casa de licitaţii Dorotheum. Organiza de obicei vânzările în mod profesionist, cu un scop precis. Ajuns sus, într-un hol spaţios, o altă femeie îi oferi un catalog şi îl înregistră. Privirea lui se plimbă prin acel spaţiu uriaş şi se fixă asupra unei statui impunătoare a lui Carol cel Mare, care păzea intrarea propriu-zisă în sala de licitaţii. Un alt lucru pentru care castelul era faimos era acela că fusese vizitat de primul sfânt împărat roman. Dincolo de uşile deschise către sală îl auzea pe cel care ţinea licitaţia vorbind despre obiecte.

– Vânzările sunt toate finale şi presupun plata imediată a sumelor licitate, îi explică femeia.

Malone cunoştea procedura, aşa că îşi scoase telefonul şi îi spuse:

– Banii mei sunt pregătiţi.

– Să aveţi o seară plăcută!

Aşa intenţiona şi el.

* * *

Cassiopeia şedea lângă Josepe.

Ajunseseră la castel cu funicularul după o călătorie de câteva minute printr-un tunel săpat în bastionul inferior al castelului. Amurgul

se lăsase peste întreaga suflare, iar luminile orașului începuseră să prindă viață peste portocaliul soarelui care dispărea la orizont.

Braţ la braţ, urcaseră scările şi străbătuseră labirintul de turle, turnuri şi domuri din străduţele de dedesubt. Dincolo de Salzburg, în amurgul deja cenuşiu, se întindeau dealuri ondulate şi pajişti verzi, pline cu căsuţe de ţară. Era o scenă calmă, rurală, asemănătoare celei din zona unde locuia ea, în sudul Franţei. Cassiopeii îi era dor de casa şi de castelul ei. Aflându-se acum acolo, înăuntrul acestei fortăreţe vechi şi apreciind eforturile care fuseseră depuse pentru construirea ei cu atâţia ani în urmă, începuse să se gândească la propriul proiect imobiliar. Reconstrucţia castelului înainta, trei dintre zidurile exterioare fiind gata. Inginerii îi spuseseră că mai era nevoie de un deceniu pentru terminarea acelei structuri ridicate în secolul al XIII-lea.

Răsfoi catalogul licitaţiei apreciind oferta ca impresionantă. Decedatul părea să fi fost o persoană cu stare materială deosebită. Porţelanuri, tacâmuri scumpe, trei picturi şi câteva cărţi, una dintre ele fiind o ediţie originală a Cărţii Mormonilor. Josepe păruse emoţionat de perspectiva de a deţine acea comoară. Şeful congregaţiei locale a Bisericii îi anunţase punerea în vânzare a volumului, iar el îşi exprimase speranţa că nu aveau să-şi facă apariţia prea mulţi colecţionari serioşi. În mod normal, casa organizatoare permitea licitaţiile prin telefon, însă la cea de acum fusese omisă în mod special această posibilitate, ceea ce însemna că doritorii erau obligaţi să se afle în sală, cu bani la ei, ca să ridice trofeul râvnit. Cassiopeia continua să fie tulburată din pricina celor petrecute în restaurant. Surprinsese căutătura lui Cotton. Pe jumătate îngrijorată, pe jumătate iritată şi furioasă.

Nu. Alte chinuri.

Era cuprinsă de valuri de îndoieli.

Ca atare, îşi spuse că trebuie să rămână în stare de alertă.

Nu avea de unde să ştie ce se mai putea întâmpla.

* * *

Malone rămase în afara sălii, ascultând la licitaţiile altor articole şi inventariind audienţa. Cam cincizeci de persoane stăteau pe

scaunele din faţa unei scene mici. Încăperea lucea din pricina sculpturilor aurite, a pereţilor şi a sobei de ceramică dintr-un colţ. Pe coloanele răsucite domina marmură de culoare roşie. Tavanul bogat ornamentat era împodobit cu cercuri mici, aurii, care sclipeau ca nişte stele. Pe vremuri, aici se distraseră prinţi, dar acum locul devenise o atracţie turistică şi un spaţiu de închiriat.

Îi zărise pe Salazar şi pe Cassiopeia şezând în partea din faţă a sălii, amândoi atenţi la cel care ţinea licitaţia şi care acum accepta oferte pentru o vază din porţelan. Studie catalogul. Cartea Mormonilor era la trei numere depărtare.

Îşi verifică telefonul.

Un mesaj primit de la Stephanie îi indica faptul că banii fuseseră transferaţi şi că puteau fi imediat livraţi şi alţii dacă era nevoie.

Zâmbi.

Nu era prea rău să îl ai pe preşedintele Statelor Unite în spatele tău pe post de bancher.

☆ ☆ ☆

Salazar devenea tot mai nerăbdător. Toată viaţa visase să deţină ceva ce poate fusese atins chiar de profetul Joseph însuşi. Cunoştea bine drama petrecută la tipărirea primelor 5 000 de exemplare din Cartea Mormonilor. Pentru un mic atelier de tipografie din nordul statului New York, sarcina fusese copleşitoare. Fusese nevoie de opt luni ca să fie produse toate cele trei milioane de pagini pentru prima ediţie completă a cărţii. La data de 26 martie 1830, cărţile fuseseră în sfârşit puse în vânzare. Iniţial, fuseseră vândute cu 1,75 dolari bucata, însă din pricina cererii slabe preţul fusese coborât la 1,25 dolari. În cele din urmă, unul din primii sfinţi, Martin Harris, îşi vânduse 150 de acri de pământ din fermă ca să acopere cei 3 000 de dolari datoraţi tipografului.

– Nu-ţi vei preţui proprietatea ta, ci o vei dărui de bunăvoie tipăritului. Aşa i s-a spus fratelui Harris, rosti îngerul din capul lui. *Sacrificiul lui a făcut totul posibil.*

La unsprezece zile după punerea cărţii în vânzare, drept-credincioşii se întâlniseră în Fayette, New York, şi puseseră temelia legală

a ceea ce opt ani mai târziu a primit numele de Biserica lui Isus Hristos al Sfinţilor Zilei de Apoi.

– *Aceasta e clipa ta, Josepe. Te urmăresc profeţii. Tu eşti danitul lor, cel care înţelege miza jocului.*

Venise să-şi revendice trofeul.

Nu unul singur.

Dorea cartea *şi pe* Cassiopeia. Cu cât stătea mai mult în preajma ei, cu atât o dorea mai mult.

Nu avea cum să nege asta.

De altfel, nici nu voia să o nege.

TREIZECI ŞI UNU

☆

WASHINGTON, D.C.

Stephanie ciuguli din micul dejun pregătit de personalul reşedinţei pentru ea şi preşedinte. Nu prea îi era foame, însă mâncarea îi oferea răgazul să se gândească. Lucra de destulă vreme în branşă ca să îşi dea seama despre ce era vorba. Unele dintre jocurile la care fusese forţată să participe fuseseră prostii. Câteva nu avuseseră sens. Altele fuseseră chinuitoare sau problematice. Însă mai erau şi jocurile adevărate, serioase.

– Edwin şi cu mine lucrăm la povestea asta de peste un an, zise Daniels. Doar noi doi, cu puţin ajutor de la Serviciile Secrete. Însă lucrurile evoluează. Când Rowan s-a dat la tine, ne-am dat seama ce urmăreşte.

Stephanie îşi lăsă jos furculiţa.

– Nu-ţi plac ouăle?

– De fapt urăsc ouăle.

– Situaţia nu e chiar aşa de rea, Stephanie.

– Nu tu eşti supus unei anchete a Congresului... despre care se pare că ştiai că vine.

Daniels clătină din cap.

– Speram să vină, dar nu ştiam.

– Sperai?

Daniels îşi împinse şi el farfuria deoparte.

– De fapt, nici mie nu-mi plac ouăle aşa de mult.

– Şi atunci de ce le mâncăm?

Preşedintele ridică din umeri.

– Nu ştiu. Le-am spus să pregătească rapid ceva de mâncare. Nu e uşor.

– Şi de ce ne aflăm aici, şi nu la biroul tău?

– Acolo sunt prea multe urechi şi prea mulţi ochi.

Un răspuns ciudat, dar Stephanie îl lăsă să treacă.

– Îţi dai seama, reluă Daniels, că Mary Todd Lincoln era probabil maniaco-depresivă.

– Era o femeie tristă, care pierduse aproape tot ce îndrăgea. E uimitor că nu şi-a pierdut şi minţile.

– Fiul care i-a supravieţuit, Robert, credea că şi le-a pierdut. A internat-o.

– Iar ea a reuşit să obţină anularea acelei decizii.

– Aşa e. Apoi, nu la multă vreme, i-a trimis lui Ulysses Grant o scrisoare. De ce ar fi vrut să facă aşa ceva?

– Se pare că nu era chiar aşa de nebună precum dă de înţeles istoria. Grant nu numai că a păstrat scrisoarea trimisă de ea, dar a şi secretizat-o. Din 1876 încoace, pe la Biroul Oval s-au perindat o mulţime de preşedinţi. De ce tu eşti primul preocupat de aşa ceva?

– Nu sunt.

Stephanie simţi brusc că i se trezeşte interesul.

– Există indicii că ambii Roosevelt au fost interesaţi de problemă, la fel şi Nixon.

– Oare de ce nu mă surprinde?!

Daniels chicoti.

– Şi eu am zis la fel. Nixon avea doi mormoni în cabinetul său. Îi plăcea această Biserică şi modul ei de gândire. I-a curtat în 1960, în '68 şi în '72. În iulie 1970, a vizitat Salt Lake City şi s-a întâlnit cu profetul şi cei doisprezece apostoli. O discuţie de treizeci de minute, neoficială, în spatele uşilor închise. Cam neortodox procedeul pentru un preşedinte, nu crezi?

– Şi atunci de ce a făcut-o?

– Pen'că îmi imaginez că bătrânu' Tricky Dick[1] dorea să afle dacă ceea ce scrisese Mary Todd Lincoln era corect. Mai aveau mormonii ce le dăduse spre păstrare Abraham Lincoln?

[1] Dick cel Şiret, poreclă dată preşedintelui Richard Nixon (n.red.)

– Şi ce a aflat?

– Nu vom şti niciodată. Cu excepţia unei persoane, toţi cei care au fost acolo în acea zi sunt morţi.

– Mi se pare că ar trebui să discuţi cu acea persoană.

– Intenţionez să o fac. Preşedintele arătă înspre mesajul lui Madison. Slavă Domnului că am descoperit aia, altfel nici n-am fi ştiut ce să căutăm sau ce să întrebăm.

Privirea lui Stephanie se plimbă prin încăpere şi se opri asupra portretului lui John Adams, prima persoană care servise ţara în calitate de vicepreşedinte.

– Treci la subiect, Danny!

Folosirea prenumelui indica gradul ridicat de iritare la care Stephanie ajunsese.

– Îmi place când îmi spui pe nume.

– Iar mie îmi place când eşti direct – Stephanie făcu o pauză –, ceea ce se petrece foarte rar, apropo.

– Eu am vrut doar să-mi închei cei opt ani de mandat, spuse el încet. Ultimele luni ar fi trebuit să fie paşnice. Dumnezeu ştie cât de multe momente intense mi-a fost dat să trăiesc. Însă Thaddeus Rowan are alte planuri.

Stephanie aştepta mai mult.

– Încearcă de peste un an să obţină acces la anumite dosare secrete. Chestii de care nici măcar nu i se permite să se apropie. A pus presiune pe CIA, FBI, NSA, ba chiar şi pe câţiva angajaţi ai Casei Albe. Omul e peste tot şi ştie cum să apese pe butoane. Până în clipa asta, a avut doar un succes moderat. Acum s-a concentrat pe tine.

Stephanie înţelese.

– Deci eu devin momeala?

– De ce nu? Noi doi ne înţelegem reciproc. Împreună putem rezolva problema asta.

– Mi se pare că *noi* nu avem de ales.

– Uite un motiv pentru care voi duce dorul slujbei ăsteia. Oamenii o să aibă din nou parte de opţiuni când va veni vorba despre mine.

Stephanie zâmbi. Daniels putea fi imposibil.

– De fapt, am vrut să te introduc în joc mai devreme, dar mă bucur că n-am făcut-o. Acum, că Rowan însuşi s-a axat pe tine, e perfect. Nu o să-şi dea seama niciodată de unde vine lovitura mortală şi, chiar dacă va vedea, îşi doreşte chestia asta atât de mult, încât va risca.

– Şi, mai exact, ce vrei să fac eu?

Daniels arătă din nou spre mesajul de la Madison.

– Mai întâi, să afli ce a ascuns Madison la Montpelier. Însă nu vreau să te ocupi personal de asta. Ai un agent în care să ai încredere?

– Da. Ar trebui să fie chiar în acest moment înapoi aici, în Washington.

Se uită la preşedinte suficient de lung ca el să înţeleagă.

– Crezi că Luke se descurcă? întrebă el.

– E bun, Danny.

– Bine, atunci să se ocupe el. Dar Dumnezeu să-l aibă în pază dacă o dă în bară. Pun pariu ferma pe zăpăcitul ăsta.

– Se pare că Luke nu e singurul aflat în linia întâi.

– Tu eşti profesionistă, Stephanie. Poţi gestiona povestea asta. *Am nevoie* să o gestionezi. De asemenea, o să vreau să te întâlneşti cu Rowan şi să-i câştigi încrederea.

– Şi de ce naiba ar avea el încredere în mine?

– Spune-i că nu poţi da curs citaţiei lui. Dacă ai face-o, cariera ta ar lua sfârşit. Dar că pricepi de ce ţi-a fost trimisă. Nimeni nu ar răspunde unei asemenea cereri dure fără o luptă sau un compromis. În mod cert, el vrea ceva. Aşa că întreabă-l despre ce e vorba, apoi încheie o înţelegere.

– Din nou, n-are cum să înghită aşa ceva.

– Ba da. Seara trecută am lăsat să se scurgă prin canale sigure informaţia că slujba ta e în pericol.

Stephanie era funcţionar civil, nu numit politic, şi lucra pentru procuratura generală. Odată ce Daniels îşi încheia mandatul şi era numit un nou procuror general de către următorul preşedinte, chiar dacă ea nu putea fi concediată, putea fi realocată. Până acum, supravieţuise schimbării câtorva administraţii şi se întrebase de multe ori când avea să i se sfârşească norocul.

– Şi de ce ar fi slujba mea în pericol?

– Pentru că ai furat.

Auzise bine?

– Din contul tău discreţionar, banii folosiţi pentru operaţiuni secrete. Mi s-a spus, nu are importanţă când anume, că ai la dispoziţie câteva milioane de dolari care nu sunt supuşi procedurilor obişnuite de audit. Din nefericire, a ajuns la noi informaţia că lipsesc din acele fonduri circa 500 000 de dolari.

– Şi cum a ajuns această informaţie la voi?

– E secret, replică Daniels. Dar tu îi vei spune lui Rowan că ai o problemă asupra căreia citaţia lui ar putea atrage atenţia. Întreabă-l ce poţi face ca să retragă citaţia.

– Şi de ce m-ar crede?

– Pentru că, de fapt, ai furat, iar eu am înregistrări pentru a o dovedi.

TREIZECI ŞI DOI

☆

SALZBURG

Salazar era pregătit.

Se forţă să aibă răbdare şi să fie calm.

– Următorul nostru articol, rosti cel care ţinea licitaţia, este un original, o Carte a Mormonilor, inscripţionată cu marca de identificare Palmyra, New York, şi următoarea declaraţie: *tipărită de E.B. Grandin, pentru autor, 1830*. Provenienţa cărţii este detaliată în catalog şi verificată de experţi. O descoperire rară.

Valoarea corectă de piaţă a cărţii era de 150 000 de euro, plus sau minus câteva mii. Salazar se îndoia că exista cineva în public care să deţină resursele financiare necesare pentru a se lua la întrecere cu el, mai ales că, până în acel moment, articolele de la licitaţie se vânduseră pentru sume relativ modeste. Însă învăţase să nu subestimeze zelul colecţionarilor.

– Licitaţia se deschide la o sută de mii de euro, anunţă licitatorul. Vom creşte strigările în paşi de o mie de euro.

Era o procedură obişnuită pentru Dorotheum. Casa fixa în general un preţ de pornire. Dacă nimeni nu licita acel preţ, atunci articolul era înapoiat deţinătorului. Dacă nu se menţiona niciun preţ de pornire, atunci cea mai mare sumă licitată era declarată câştigătoare, indiferent despre câţi bani era vorba.

Salazar îşi ridică mâna dreaptă, semnalând astfel că acoperea preţul de pornire de 100 000. Îl informase deja pe licitator că va licita pentru acest articol.

– Avem 100 000.

– 120 000, rosti un bărbat din cealaltă parte a sălii.

– 150 000, spuse tare Salazar.

Nu-i răspunse nimeni. Era mulţumit.

– 160 000, se auzi o voce nouă.

Salazar se răsuci pe scaun şi îl văzu pe Cotton Malone, stând în picioare în spatele sălii.

– E bărbatul de mai devreme, şopti Cassiopeia.

– El e, răspunse Salazar tot şoptit.

Malone se apropie de scaunele din sală şi se aşeză pe unul gol.

– Avem o ofertă de 160 000 euro, anunţă licitatorul.

– 170 000, rosti Salazar.

– 200 000, replică Malone.

Licitatorul păru surprins.

La fel şi Salazar.

– Cer să aflu dacă domnul este certificat.

Era o cerinţă permisă, mai ales atunci când licitaţiile depăşeau valoarea de piaţă. Altfel proprietarii şi speculatorii ar fi putut ridica preţul la sume lipsite de noimă, pe care n-ar fi fost pregătiţi să le onoreze.

– Herr Salazar doreşte să vă vadă referinţele, rosti licitatorul.

☆ ★ ☆

Malone se ridică de pe scaun. Participase la destule licitaţii ca să ştie că era posibil să se întâmple şi aşa ceva, motiv pentru care îşi luase din rucsacul ascuns sub patul lui din Copenhaga legitimaţia de la Departamentul de Justiţie, pe care Stephanie îi îngăduise s-o păstreze. În cadrul fostei sale slujbe luase arareori cu el astfel de acte. Acum îşi pescui portofelul de piele din buzunar şi scoase la iveală insigna aurie şi fotografia de identificare pentru cel care ţinea licitaţia.

– Cotton Malone. Departamentul de Justiţie al Statelor Unite. E o referinţă suficient de bună?

Licitatorul nici măcar nu clipi.

– Câtă vreme vă puteţi onora oferta.

– Vă asigur că pot.

– Atunci să mergem mai departe. S-a ajuns la 200 000 de euro. Herr Salazar?

– 250 000.

* * *

Cassiopeia îl prinse pe Salazar de braţ şi şopti:

– Mi-ai spus care e valoarea cărţii, adică mult mai mică decât suma pe care tocmai ai licitat-o.

– Situaţia s-a schimbat.

– 300 000, anunţă Cotton.

* * *

Salazar se întoarse din nou cu faţa la adversar. Era adevărat că dorise ca americanii să vină la el, ba chiar sperase ca Malone însuşi să fie cel care apare. Însă nu se aşteptase la un asemenea soi de provocare.

– 400 000, rosti el, cu privirea aţintită asupra duşmanului.

– 450 000, replică iute Malone.

– 500 000.

În sală se lăsase o tăcere de mormânt.

Salazar aşteptă.

– 1 000 000 de euro, anunţă Malone.

Salazar îşi menţinu privirea pironită asupra duşmanului.

– Satana e aici. Uită-te la el, Josepe. Șade acolo. Este agent al guvernului american. Oriunde există o stăpânire care este sub cea a lumii celeste, noi trebuie să ne eliberăm de ea. Continentul american nu a fost menit pentru un asemenea guvern corupt ca Statele Unite să prospere pe seama lui. Lasă-l să câştige! Apoi fă-l să plătească!

Nu-l contrazisese niciodată pe înger și n-avea de gând să înceapă acum.

Se răsuci înapoi spre licitator și clătină din cap.

Astfel puse capăt vânzării.

* * *

Urmări cum Malone plătește casierului o sumă de bani de șapte ori mai mare decât preţul oricărei alte cărţi din ediţia originală.

Cartea Mormonilor se odihnea pe masă, învelită în plastic şi protejată de o cutie elegantă din lemn.

Malone ridică trofeul ca să-l cerceteze.

Cassiopeia se duse la el şi zise:

– A meritat?

Malone zâmbi.

– Fiecare euro.

– Eşti un om josnic!

Americanul ridică din umeri.

– Am avut parte de insulte şi mai rele de atât.

– Vei regreta ce-ai făcut, rosti ea.

Malone îi aruncă o privire nedumerită.

– Mă ameninţaţi cumva, doa'nă?

– Ia-o ca pe o promisiune!

Malone chicoti depunând cartea înapoi în cutia de lemn şi aşezând capacul la locul lui.

– Exact aşa o să o iau. Acum, dacă mă ierţi, trebuie să plec.

– *Să ştii că te aşteaptă mai multe comori pe lumea asta,* îi spuse îngerul lui Salazar. *Nu-ţi face griji că ai pierdut-o pe cea de acum. Dar nici nu-i îngădui duşmanului să plece fericit.*

Casa de licitaţie organiza o recepţie după încheierea vânzării, iar Salazar plănuise iniţial să participe la ea.

Acum se răzgândise.

El şi Cassiopeia coborâră la nivelul inferior al castelului şi porniră către staţia de funicular. Itinerariul îi purtă de-a lungul unei alte terase descoperite a castelului şi pe lângă un restaurant plin cu meseni. Salazar arătă cu mâna dincolo de parapete, înspre est, unde Cassiopeia văzu străzile şi luminile construcţiilor din suburbiile Salzburgului.

– Congregaţia locală are sediul acolo. Ar trebui să sun şi să programez o vizită înainte de a părăsi oraşul.

– Putem face asta mâine, răspunse Cassiopeia.

Intrară în staţie şi găsiră vagonul. Văzură că înăuntrul acestuia îi aştepta Cotton Malone. Interiorul era claustrofobic, iar cabina era aproape plină. Alţi câţiva oameni se strecurară în vagon, după care

uşile funicularului se închiseră şi începu coborârea abruptă. Salazar îşi menţinu privirea aţintită pe fereastră pe întreaga durată a călătoriei până jos.

Ajunşi la destinaţie, coborâră şi păşiră pe asfalt.

Malone îi depăşi şi continuă să meargă mai departe.

Cei doi daniţi îl aşteptau acolo unde el le indicase mai devreme.

– M-am gândit să ne plimbăm puţin pe străzile oraşului vechi, îi spuse el Cassiopeii. Înainte de a ne întoarce la hotel. E o noapte minunată!

– Mi-ar plăcea.

– Lasă-mă doar o clipă să vorbesc cu asociaţii mei. I-am rugat să ne aştepte aici ca să preia achiziţia făcută de mine. Evident, acum nu mai au ce să preia.

O părăsi pe Cassiopeia şi se duse la oamenii lui. Cu spatele la ea, se uită la cei doi şi zise:

– Presupun că l-aţi văzut pe Malone?

Cei doi încuviinţară.

– Puneţi mâna pe el! Sunaţi-mă când l-aţi prins. Şi luaţi-i cutia de lemn pe care o duce cu el.

PARTEA
A TREIA

TREIZECI ȘI TREI

☆

WASHINGTON, D.C.
1.00 P.M.

Luke nu mai fusese acasă de câteva săptămâni. Avea un apartament închiriat în apropiere de Georgetown, într-o clădire din cărămidă năpădită de iederă, în care cei mai mulţi locatari aveau peste șaptezeci de ani. Îi plăcea liniştea şi aprecia faptul că toţi vecinii păreau să-şi vadă de treburile lor. Petrecea lunar doar câteva zile acolo, între misiuni, în răgazul de odihnă impus de Stephanie Nelle tuturor agenţilor Magellan Billet.

Luke se născuse şi crescuse într-un orășel din Tennessee, unde tatăl și unchiul lui erau cunoscuţi, în special unchiul, pentru că ocupaseră diverse funcţii politice locale. Unchiul fusese guvernator al statului înainte de a ajunge preşedinte. Tatăl lui murise când Luke avea șaptesprezece ani. Cancer. Optsprezece zile fatale după punerea diagnosticului. Un adevărat șoc. Împreună cu cei trei fraţi ai lui, Luke petrecuse fiecare clipă a acelor zile finale la căpătâiul tatălui. Maică-sa încasase din plin pierderea. Cei doi fuseseră căsătoriţi multă vreme. Soţul însemna totul pentru ea, iar într-o zi acesta dispăruse pe neaşteptate.

De aceea o suna Luke în fiecare duminică.

Nu pierdea niciun sfârşit de săptămână.

Chiar și atunci când era în misiune.

O suna chiar şi dacă acasă la ea era noaptea târziu. Tatăl lui obişnuia să spună că lucrul cel mai inteligent pe care îl făcuse vreodată fusese acela de a se însura cu ea, proclamând mereu că *până și un vânător orb se întâmplă să nimerească ţinta.*

Amândoi părinţii lui erau adepţi devotaţi ai religiei – baptişti sudişti –, aşa că îşi botezaseră fiii în concordanţă cu evangheliile Noului Testament. Cei doi fraţi mai mari ai lui se numeau Matthew şi Mark. Cel mai mic, John. El era al treilea în ordine şi primise numele Luke. Nu avea să uite niciodată ultima discuţie pe care o avusese cu tatăl lui.

– Astăzi, ceva mai încolo sau mâine o să mor. Sunt terminat. O simt. Dar trebuie să-ţi spun ceva. Vreau să faci ceva cu viaţa ta. Bine? Ceva bun. E alegerea ta. Nu contează. Dar, orice ar fi, fructifică la maximum alegerea.

Încă mai simţea pe piele ultima strângere uşoară a palmei asudate a tatălui său. Toţi cei patru fii fuseseră apropiaţi de părintele lor. Iar el ştiuse exact ce dorise acesta să spună. Școala nu-l interesase niciodată, aşa că abia îşi trecuse examenele. Nu se vedea urmând colegiul. Ca atare, se înrolase direct din liceu şi fusese acceptat pentru instrucţie ca *army ranger*. Fuseseră șaizeci şi una de zile printre cele mai dure din viaţa lui. *Nu este pentru cei slabi sau fricoşi,* aşa scria în manualul *ranger*-ului. Un soi de afirmaţie subevaluată, având în vedere că rata eşecurilor era cu mult peste 50 la sută. Însă Luke reuşise să treacă prin întreaga pregătire şi să-şi câştige tresele de locotenent. După aceea, fusese trimis în unele dintre cele mai fierbinţi locuri de pe planetă, unde fusese rănit de două ori şi primise multe decoraţii.

Tatăl lui ar fi fost mândru de el.

Apoi fusese selectat să lucreze pentru Magellan Billet, unde fusese implicat în noi acţiuni de mare risc şi miză.

Acum avea treizeci de ani, iar pierderea tatălui încă îl durea. Cum era zicala? *Bărbaţii adevăraţi nu plâng.* Pe naiba! Şi bărbaţii adevăraţi au ochii umflaţi de plâns, aşa cum se întâmplase cu el şi fraţii lui cu treisprezece ani în urmă, când omul pe care îl idolatrizau îşi dăduse ultima suflare.

O bătaie în uşă îi întrerupse şirul gândurilor.

Stătea în linişte deplină de jumătate de oră, ca să elimine diferenţa de fus orar din trup şi să se refamiliarizeze cu ora de pe Coasta de Est. Deschise uşa şi se trezi cu Stephanie Nelle. Habar n-avusese că femeia ştia unde locuia el.

– Trebuie să vorbim, zise ea. Pot să intru?

Stephanie intră şi Luke o surprinse studiind decorul.

– Nu e ceea ce mă aşteptam, comentă Stephanie.

Luke se mândrea cu un aspect intim şi plăcut al locuinţei, provenit în cea mai mare parte din mobilierul închiriat odată cu apartamentul, dar şi din câteva obiecte cumpărate de el. Locuinţa avea un aer masculin, dar nu din cale afară. Mobilier din lemn. Ţesături în culori pastelate. Multe plante decorative din plastic, dar care arătau ca reale. Contrar celor crezute despre el de oameni, lui Luke îi plăcea ordinea.

– Te aşteptai la o încăpere de tip dormitor de colegiu?

– Nu sunt sigură. Dar locuinţa e încântătoare.

– Îmi place aici... în cele câteva zile pe lună în care ajung să mă bucur de ea.

Stephanie rămase în picioare, cu braţele întinse pe lângă trup.

– Tu şi Cotton v-aţi despărţit în termeni buni?

– Aproape că m-a ucis. L-a împuşcat pe Kirk chiar peste umărul meu.

– Mă îndoiesc că ai fost vreo clipă în pericol. Cotton știe să folosească o armă.

– Poate că da. Însă m-am bucurat să scap de bătrân. Are o atitudine nesuferită de superioritate.

– Bătrânul ăla a primit toate tipurile de decoraţii pe care le avem și le-a refuzat pe toate.

– *A primit.* Ăsta e cuvântul-cheie. Individul a plecat. Timpul lui s-a dus. Și dă-mi voie să-ţi spun că nu i-a plăcut deloc să își vadă iubita sărutându-l pe Salazar. L-a întors pe dos, deşi a încercat să ascundă asta. Dar în privinţa asta nu-l pot învinui. Totuşi, am făcut ce ai zis. L-am stârnit. Am încercat să-i menţin interesul. Apoi i-am plasat informaţia despre Părinţii Fondatori și Constituţie. Din nefericire, nu a mușcat momeala ca să mai stea prin preajmă.

– E în Salzburg.

Informaţia îl surprinse pe Luke.

– Și tu crezi că e un lucru bun?

– Cotton e profesionist. O să gestioneze bine situaţia.

– Dacă spui tu. Eu spun că nu îi stă mintea la misiunea asta.

– Tocmai m-am văzut cu unchiul tău.

– Și ce mai face dragul de Danny? Nu cred că am mai vorbit cu el de la moartea tatei.

– E îngrijorat. Stephanie făcu o pauză. Iar eu sunt pe punctul de a fi concediată.

– Chiar așa? Ce-ai făcut?

– Se pare că sunt o hoață. O situație inventată în beneficiul lui Thaddeus Rowan. A venit vremea să afli niște chestii spulimentare, așa că ascultă-mă cu atenție!

☆☆☆

Lui Stephanie îi plăcea de Luke, deși era un nonconformist. Invidia acea libertate de spirit. Cât de înălțător trebuia să te simți știind că mai ai atâtea de trăit! Și ea fusese pe vremuri într-o postură identică, hotărâtă să profite la maximum de orice. Unele oportunități fuseseră fructificate, altele fuseseră însă ratate. Acum venea de la o discuție în jurul mesei din sufrageria vicepreședintelui, unde îl ascultase mai bine de o oră pe Danny Daniels cum îi dezvăluie amănunte despre ceea ce se petrecea.

Thaddeus Rowan plănuia o secesiune.

Dorea să dizolve Uniunea și să pună capăt Statelor Unite ale Americii.

În mod normal, așa ceva ar fi fost tratat ca un nonsens, însă Rowan avea un plan specific, cu obiective specifice, toate acestea posibil de atins, grație lui James Madison, Abraham Lincoln și Brigham Young. Stephanie nu avea voie și nici nu dorea să-i dezvăluie lui Luke tot ce știa, însă îi spuse suficient de multe lucruri ca el să-și poată face treaba.

– Te duci la Montpelier și intri în ghețăria aia, zise ea. Vreau să știu ce se află acolo, dacă se află ceva.

Luke deschise laptopul furnizat de agenție. Stephanie îl urmări cum manevrează tastatura. Degetele lui atinseră butoanele și din câteva apăsări ajunse pe site-ul Montpelier.org.

– Groapa a fost săpată la începutul anilor 1800, zise el. Adâncă de şapte metri, zidită cu cărămidă. Madison a construit templul deasupra ei în jurul anului 1810. Cum ar putea exista ceva secret acolo? Cu siguranţă că locul a fost cercetat de-a lungul anilor.

– Poate că nu. Am verificat şi eu. Nu există nicăieri pe Web postată vreo fotografie a felului cum arată interiorul. Cam ciudat. Nu crezi? Habar n-avem ce se găseşte acolo jos.

– Şi cum sugerezi să intru?

– Prin efracţie.

– Nu putem cere pur şi simplu să facem o vizită?

Stephanie clătină din cap.

– Nu putem implica pe nimeni. Suntem doar noi doi. Nici măcar sediul din Atlanta nu ştie ce facem noi. Intră acolo, află dacă Madison a lăsat ceva şi pleacă. Dar SĂ NU FII PRINS.

– Mă descurc.

– Ştiam. Pot fi găsită pe telefonul mobil. Dă-mi de ştire în clipa în care ai terminat.

– De unde ai ştiut că Malone se va duce la Salzburg?

– Îi pasă de Cassiopeia. Nu avea cum s-o lase singură, acum că a aflat că ea e acolo şi că Salazar ne-a ucis omul. Probabil că e chiar puţin gelos, ceea ce îi va face bine. O să-i dea nemernicului de Salazar ce merită.

– Salazar trebuie doborât.

– De acord. Şi o să ne ocupăm de asta. Dar nu încă.

– Iubitul meu unchi ştie că lucrez la chestia asta?

Stephanie încuviinţă.

– E de acord.

Luke chicoti.

– Pun pariu. Mai degrabă mi-ar rupe picioarele decât să se uite la mine.

– Ce-ar fi să nu-ţi mai faci griji în privinţa preşedintelui Statelor Unite? Căci asta e el. Este comandantul-şef. Şeful nostru. Ne-a ordonat să executăm o treabă, iar noi trebuie să îndeplinim ordinul.

Luke îşi duse mâna la frunte şi salută:

– Da, doa'nă.

Era un tip imposibil, aşa cum fusese şi Cotton pe vremuri.

– Ştii că nu sunt lipsit de respect, zise el. Dar tu nu faci parte din familia Daniels, aşa că nu ştii ce ştiu eu.

– Nu fi aşa de sigur în privinţa asta.

Stephanie n-avea de gând să menţioneze vreodată cuiva problemele cu care ea şi Danny Daniels se confruntaseră împreună. Nu era treaba tânărului de faţă. Parţial înţelegea amărăciunea lui Luke. Preşedintele putea fi un om dur. Fusese martoră la astfel de episoade. Însă omul nu era făcut din piatră, iar ea participase şi la momente de genul acesta. În clipa aceea, însă, ea se găsea în bătaia puştii. Îi ceruse lui Luke să nu se lase prins, însă acelaşi sfat i se aplica şi ei.

Se întoarse ca să plece.

– Ţi-am trimis pe e-mail detalii despre măsurile de securitate din Montpelier, care nu sunt cine ştie ce. Va fi o noapte aproape lipsită de lună, aşa că ar trebui să poţi intra şi ieşi fără probleme.

– Tu unde vei fi?

Stephanie puse mâna pe clanţa uşii.

– Într-un loc periculos.

TREIZECI ŞI PATRU

☆

SALZBURG

Malone ştia că veneau după el doi indivizi. De fapt, ar fi fost dezamăgit dacă nu ar fi făcut-o. Intenţionat alesese să coboare de la castel împreună cu Salazar şi Cassiopeia şi îi zărise imediat pe cei doi tineri care îşi aşteptau şeful. Micul spectacol oferit de Cassiopeia în momentul plăţii achiziţiei fusese făcut – sau aşa spera el – de ochii lui Salazar. Un spectacol pe cinste, totuşi. Furia ei păruse autentică, iar apărarea luată lui Salazar perfect plauzibilă, date fiind circumstanţele.

Coborî în pas de plimbare strada în pantă către o piaţă deschisă din spatele catedralei, fără să rişte să arunce priviri bănuitoare peste umăr. Noaptea era răcoroasă, cerul înnorat şi lipsit de frumuseţea luminilor astrale. Magazinele erau închise, având trase grilaje solide din fier peste vitrine. Îşi aduse din nou aminte de acele străzi înguste din jurul lui. Cele mai multe erau exclusiv pietonale, legate între ele prin alei întortocheate construite pe sub case înghesuite unele în altele, care serveau drept scurtături de la o stradă la alta. Zări una din aceste alei în faţa lui şi hotărî să o evite.

Trecu de catedrală şi traversă *domplatz*. Odată vizitase târgul de Crăciun care se ţinea acolo în fiecare an. Cât timp trecuse? Opt ani? Nouă? Nu, mai degrabă zece. Viaţa lui se schimbase radical de atunci încoace. Niciodată nu visase că avea să divorţeze, să trăiască în Europa şi să deţină un anticariat.

Dar să fie îndrăgostit?

Ura să recunoască asta, chiar şi faţă de el însuşi.

Aruncă o privire catedralei, care amintea parţial de celebra Sf. Petru din Roma. Fosta reşedinţă a arhiepiscopului, cu faţada

de secol XVII vopsită în verde, alb şi auriu, îi bloca drumul înainte. În faţa clădirii se întindea Residenzplatz, de unde o sunase pe Stephanie mai devreme, cu fântâna ei luminată care continua să arunce jeturi de apă.

Avea nevoie de un loc discret.

Şi de întuneric.

În minte îi veni o idee.

Coti la stânga şi continuă să meargă.

* * *

Salazar încerca să se concentreze asupra Cassiopeii, însă gândurile lui reveneau obsesiv la Cotton Malone.

Barbarul obraznic.

Malone îi amintea de alţi duşmani aroganţi care, în anii 1840, îi terorizaseră pe sfinţi cu răzbunările lor sălbatice. Şi guvernul? Atât guvernul federal, cât şi cel statal preferaseră să nu intervină şi permiseseră acele măceluri, ba chiar ajunseseră în cele din urmă să participe la ele de partea nemernicilor.

– Ce ai vrut să spui, o întrebă el pe Cassiopeia, atunci când i-ai zis lui Malone că va regreta ce a făcut?

– Am şi eu abilităţile mele, Josepe. Îi pot face omului ăluia multe probleme.

– Lucrează pentru guvernul american.

Cassiopeia ridică din umeri.

– Am contacte şi acolo.

– Nu mi-am dat seama că poţi ţine atâta ură în tine.

– Oricine poate asta atunci când e provocat. Iar omul ăla exact asta a făcut. Te-a provocat pe tine, ceea ce înseamnă că m-a provocat pe mine.

– *Nemernicii*, rosti îngerul din capul lui, *trebuie zdrobiţi sub călcâi până ce le ies maţele afară.*

Aşa era.

– Mă bucur enorm că eşti aici cu mine, îi spuse el Cassiopeii.

Continuară să meargă unul lângă celălalt. Intrară pe Getreidegasse şi cotiră spre Goldener Hirsch, care se găsea în celălalt capăt al străzii.

Salazar realizase multe în cei unsprezece ani de când el şi Cassiopeia fuseseră împreună. Atât pe plan personal, cât şi profesional. Din fericire, îl întâlnise pe Rowan, care încurajase readucerea la viaţă a daniţilor. Rowan îi spusese că Charles R. Snow însuşi aprobase mutarea, însă, la început cel puţin, nu putea exista o legătură directă stabilită între daniţi şi ei. Treaba lui Salazar era să păzească Biserica, chiar cu preţul fiinţei lui. O sarcină dificilă, desigur, dar necesară.

– Este voia Domnului ca lucrurile să fie aşa.

Îngerul tocmai repetase ceea ce spusese Joseph Smith atunci când participase pentru prima dată la o întâlnire a daniţilor. Cu bună ştiinţă, profetului nu i se dezvăluise adevărata dimensiune a misiunii grupului de zeloşi, ci doar că erau organizaţi astfel încât să îi protejeze pe sfinţi. Încă de la începuturi existaseră oameni care comunicau cu Tatăl Ceresc, aşa cum făcea profetul Charles. Pe urmă erau cei care administrau şi implementau revelaţiile, adică seniorul Rowan şi cei unsprezece fraţi ai lui. Şi mai erau şi cei care protejau şi apărau tot ceea ce avea însemnătate, aşa cum procedau el şi daniţii lui.

Iar Cotton Malone acum îi ameninţa.

Barbarul ăsta venise să se bată? Foarte bine. Atunci exact asta avea să primească.

El şi Cassiopeia ajunseră la hotel.

– Te voi lăsa aici, îi zise el. Trebuie să mă ocup de câteva treburi bisericeşti înainte să părăsim oraşul. Dar ne vedem de dimineaţă, la micul dejun.

– Bine. O seară bună!

Salazar se îndepărtă.

– Josepe, rosti ea în urma lui.

El se răsuci pe călcâie.

– Am vorbit serios. Malone are acum *doi* duşmani.

☆ ☆ ☆

Malone intră în cimitirul Sf. Petru, un cimitir creştin fondat la scurtă vreme după răstignirea lui Hristos. Cele mai vechi locuri erau peşterile săpate direct în rocă, iar la treizeci de metri deasupra

lor se găseau catacombe bizar denumite. Cu secole în urmă, acolo trăiau în izolare călugării ordinului Sf. Petru. Antica mânăstire benedictină rămăsese în picioare – turnuri, birouri, magazii, o biserică și un refectoriu, toate aceste construcții fiind grupate în spatele unui zid fortificat care învăluia atât cimitirul, cât și capela Sf. Margareta, o clădire în stil gotic.

Locul părea un pic suprarealist, mai degrabă o grădină decât un cimitir, cu florile pline de culoare împodobind mormintele sofisticate și mute în întuneric. Malone mai fusese acolo și, văzându-l, se gândise mereu la membrii familiei von Trapp, din *Sunetul muzicii*, luându-și zborul către libertate, deși fuga lor avusese un fundal muzical. Multe dintre cele mai bogate familii ale orașului Salzburg zăceau acum îngropate în monumentele exterioare de factură barocă. Ce constituia un unicat pentru acel loc era faptul că mormintele nu erau, de fapt, date în proprietate, ci închiriate. Cine nu plătea renta anuală se trezea cu rămășițele umane îngropate mutate de acolo. Malone se întrebase mereu cum se petreceau în realitate multe dintre deshumări, deoarece fiecare mormânt era îngrijit, decorat cu lumânări, ramuri de molid și flori proaspete. Inamicii lui erau departe și încercaseră fără succes să se apropie cu discreție. Poate că doreau ca el să știe că sunt pe urmele lui. Dacă da, în mod clar erau niște amatori. Niciodată nu îți trădai prezența semnalându-ți intențiile.

Malone avea nevoie de ambele mâini libere, așa că lăsă cutia de lemn la baza unuia dintre monumente, într-un mănunchi de violete. După aceea mări pasul înainte, către capela Sf. Margareta, ale cărei uși de la intrare erau închise și protejate cu un grilaj de fier. Înconjură un colț de clădire și se lipi de piatra dură a capelei, uitându-se înapoi către intrarea în cimitir. Se putea intra acolo în două moduri. Pe calea pe care o folosise el și pe o alta, la vreo șaptezeci de metri distanță în fața lui, o alee pietruită care curgea paralel cu stânca. Toate clădirile din interiorul mânăstirii erau întunecate, cu excepția câtorva becuri cu incandescență montate pe porticurile exterioare care străpungeau din loc în loc acea beznă de smoală.

Unul din urmăritori intră pe poarta din dreapta lui Malone.

Acesta zâmbi.

Un mic joc de împarte şi cucereşte? Să-i doboare pe rând?

Perfect.

Ca să-l atragă pe individ în direcţia lui, se aplecă încet, culese câteva pietricele de jos, pe care apoi le aruncă înspre unul dintre grilajele din fier care protejau porticurile.

Observă imediat cum umbra reacţionează şi porneşte spre el.

O altă pietricică aruncată consolidă decizia.

Danitul trebuia să treacă pe lângă marginea capelei, unde Malone îl aştepta la adăpostul întunericului.

Auzi paşi.

Care se apropiau.

Umbra se desprinse de zidul capelei, uitându-se înainte, către porticuri, întrebându-se cu siguranţă unde se afla ţinta. Malone se întinse, își înfășură un braţ în jurul gâtului omului şi strânse. Câteva secunde de apăsare, apoi slăbi strânsoarea, îl întoarse pe individ cu faţa şi îi înfipse un cot în stomac şi în bărbie. Combinaţia de lovituri îl ameţi pe danit. O altă lovitură în plină faţă îl expedie rapid la sol.

Malone verifică hainele omului şi dădu peste un pistol.

Cealaltă ameninţare nu avea cum să fie foarte departe, aşa că se furișă pe lângă capelă, înconjurând partea din spate a acesteia, după care se îndreptă spre porticurile aliniate de-a lungul zidului exterior. În faţa acestora pavajul era asfaltat, astfel că pașii lui nu se auzeau. Ajunse la capătul rândului și își croi drum peste pământul bine bătătorit, înapoi către intrarea pe care o folosiseră el şi primul danit. Merse aplecat și folosind efigiile funerare drept acoperire. Terenul din interiorul acelui cimitir compact era înclinat, ridicându-se către capela din mijloc.

Îl zări pe al doilea urmăritor.

Mergea pe asfalt, urcând panta, printre morminte.

Malone se strădui să nu facă zgomot și se apropie de el.

Treisprezece metri.

Trecu pe lângă locul unde lăsase cutia de lemn. Se aplecă și o culese de jos.

Șase metri.

Trei.

Înfipse ţeava pistolului în ceafa individului.

– Stai liniştit sau te împuşc!

Individul încremeni.

– Salazar aşteaptă să afle că aţi pus mâna pe mine?

Niciun răspuns.

Armă cocoşul pistolului.

– Tu nu însemni nimic pentru mine. Absolut nimic. Pricepi?

– Aşteaptă apelul meu.

– Uşor şi fără mişcări bruşte, apucă telefonul şi spune-i că m-ai prins.

TREIZECI ŞI CINCI

Orange, Virginia
4.15 p.m.

Luke ajunse în Montpelier la ţanc pentru ultimul tur al zilei. Grupul de vizitatori era mic şi condus de o femeie atrăgătoare, care se identifica printr-un ecuson pe care scria Katie. Aceasta era îmbrăcată cu nişte blugi impresionanţi, strâns mulaţi pe trup. Luke venise direct de la Washington în Mustangul lui, un model de primă generaţie, din 1967, superb restaurat, un cadou pe care şi-l oferise singur atunci când se afla în serviciul militar. Maşina era argintie cu dungi negre – fără să aibă o zgârietură pe ea – şi era adăpostită într-un garaj de lângă clădirea în care locuia Luke. Poate că tânărul nu deţinea foarte multe lucruri, dar maşina lui era specială.

Fusese tulburat de proasta dispoziţie a lui Stephanie. Şefa lui nu păruse interesată decât să afle dacă în reşedinţa lui James Madison se găsea ceva şi dacă da, ce anume. Luke nu urmase cursuri de istorie. Abia reuşise să-şi termine liceul. Însă cunoştea valoarea informaţiilor.

Aşa că se apucase repede să facă o mică investigaţie online.

Madison se născuse şi crescuse în Orange County. Bunicul lui fusese primul care colonizase pământurile unde se ridicase oraşul Montpelier în 1723. Reşedinţa în sine fusese construită de tatăl lui Madison în 1760, însă, după ce moştenise întreaga proprietate, preşedintele făcuse multe schimbări. Fusese un federalist fervent, un susţinător puternic al unui guvern central puternic şi jucase un rol fundamental în întocmirea Constituţiei. Servise în cadrul primului

Congres, se luptase pentru adoptarea legii Drepturilor Omului, ajutase la constituirea Partidului Democrat, fusese secretar de stat opt ani, apoi preşedinte timp de două mandate.

– Domnul Madison s-a retras aici în anul 1817, după terminarea celui de-al doilea mandat de preşedinte, spunea acum Katie grupului de vizitatori. El şi soţia lui, Dolley, au locuit în această casă până la moartea lui, în 1836. După aceea, Dolley a vândut proprietatea şi aproape toate bunurile. Proprietatea a fost redobândită de către Fondul Naţional de Conservare a Istoriei în 1984.

Reşedinţa se odihnea în mijlocul a 2 700 de acri de teren agricol şi de pădure bătrână la poalele culmilor înverzite ale munţilor Blue Ridge. Cu preţul cheltuirii a 25 de milioane de dolari, fusese restaurată la dimensiunile şi forma cu care se mândrise atunci când fusese locuită de Madison. Zidurile de cărămidă, porticul cu coloane de la intrare şi jaluzelele verzi aminteau perfect de perioada colonială.

Luke o urmă pe Katie din încăpere în încăpere, mai mult uitându-se la blugii ei decât la decor, însă absorbind geografia locului şi privind din când în când pe ferestre către terenul înconjurător.

– Pe vremuri, acolo afară se cultiva tutun, erau ferme, locuinţe ale sclavilor, un atelier de fierărie şi şoproane.

Luke se întoarse şi constată că femeia îi remarcase interesul pentru peisajul de afară. Îi zâmbi şi zise:

– Tot ce avea nevoie un gentleman din secolul al XIX-lea.

Tânăra era drăguţă şi nu purta verighetă pe deget. Luke nu se atingea niciodată de femei măritate şi nici de cele despre care ştia că erau într-o relaţie. Totuşi, existaseră câteva care îl minţiseră, lucru pentru care nu se socotea responsabil, deşi soţii unora dintre ele nu fuseseră de aceeaşi părere. Unul dintre ei îi spărsese nasul. Un altul încercase, însă ajunsese să regrete întâmplarea după ce petrecuse câteva zile în spital.

Femei.

Doar probleme.

– Spune-mi, drăguţă, ce e chestia aia de afară? Seamănă cu un templu grecesc.

Katie se apropie de fereastră şi le făcu semn celorlalţi să i se alăture. Luke simţi o adiere de parfum dinspre ea. Nu cine ştie ce. Doar o adiere slabă, aşa cum îi plăcea lui. Katie se apropie mult, invadându-i spaţiul intim, fără a părea că o deranjează.

Nici pe el nu-l deranja.

– Chestia aia a fost construită de Madison. Sub ea se găseşte o groapă adâncă de zece metri, unde el ţinea gheaţă. Astăzi îi spunem pavilion, deşi e unul elaborat. Madison avea intenţia ca acolo să aibă biroul lui de vară, unde să poată lucra şi gândi în pace, cu răcoarea gheţii de sub el împrospătându-i mintea, însă asta nu s-a petrecut niciodată.

– A coborât cineva în groapa aia? întrebă el.

– De când sunt aici nu. E astupată.

Katie se îndepărtă de fereastră şi conduse grupul prin sufragerie și prin biblioteca lui Madison. Turul însoţit de ghid se desfășura doar la parter. Etajul se vizita pe cont propriu. Luke se uită la ceas. Rămăseseră poate trei ore de lumină diurnă. Mai avea de așteptat până când să se întoarcă. Decise să renunţe la restul clădirii și ieși pe uşa principală, urmând o alee pietruită către intrarea în grădină. Trecu pe sub un portal construit într-un zid lung de cărămidă şi păzit de arbuşti înfloriţi, apoi se plimbă către o movilă joasă care se ridica printre copacii din curtea de nord.

Opt coloane albe susţineau acoperişul în formă de dom al templului. Nu existau ziduri, iar terenul de la bază, cu un diametru de cinci metri, era deschis tuturor manifestărilor naturii. Luke păși pe platforma de beton a pavilionului şi testă una dintre coloane. Solidă. Se uită bine la pardoseală și o lovi cu piciorul. Dură ca o stâncă. Betonul era cenușiu din pricina vârstei, însă în centrul platformei se găsea o formă separată, pătrată și evidenţiată de o dungă de mortar groasă de doi centimetri. Cu siguranţă locul marca o cale de coborâre în caz de nevoie.

Luke se uită înapoi la terenul din jur.

Peisajul era dominat de nuci, cedri, molizi, sequoia şi arbuşti bătrâni. Câţiva copaci arătau ca și cum se aflau acolo de pe vremea lui Madison. Luke observă că securitatea acelui loc era slabă, deşi

interiorul reşedinţei era dotat cu senzori de mişcare. Nicio problemă. N-avea de gând să se apropie de interior. Proprietatea nu era înconjurată cu vreun zid. Însă Luke înţelegea de ce. Cu o suprafaţă de 2 700 de acri, ar fi fost şi greu să fie înconjurată cu aşa ceva. Verificase deja cu ajutorul Google Earth şi văzuse că în apropierea templului exista un drum care străbătea pădurea din stânga lui. Se afla la o distanţă de circa trei sute de metri, după estimările lui. O cale lesnicioasă de intrare şi ieşire. Luke îşi adusese cu el nişte frânghie şi o lanternă.

Însă ce naiba trebuia să caute?

Aşa cum îi spusese lui Stephanie, probabil că în ultimii două sute de ani groapa aia fusese cercetată în întregime.

Numai că şi Stephanie avusese dreptate.

În mediul online nu exista nicio imagine a exteriorului. Înainte de a intra în reşedinţă, după ce-şi cumpărase biletul, Luke răsfoise toate broşurile. Nici în acestea nu fusese publicată vreo poză.

Ca atare, ce se găsea acolo jos?

Probabil absolut nimic. Numai că Luke trebuia să respecte ordinul primit.

– Admiri priveliştea?

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Katie în spatele unei coloane.

– Ai nevoie de o sonerie sau de ceva asemănător, spuse el. Poţi speria de moarte omul.

– Te-am văzut plecând.

– Am vrut să mă uit la locul ăsta, răspunse el. E minunat. Un loc cu adevărat plin de pace.

Katie intră în pavilion.

– Nu pari să fii genul de om pasionat de istorie.

– Zău? Dar de ce par pasionat?

Ea îl privi uşor chiorâş cu ochii ei încântător de albaştri. Părul blond-roşcat îi atârna în şuviţe scurte, sexy, care îi încadrau chipul pistruiat.

– Pari a fi militar. Venit acasă în permisie.

Luke îşi frecă bărbia, pe care crescuseră fire de păr de două zile, la fel ca şi pe gât.

– Vinovat. Tocmai ce m-am întors din două misiuni în străinătate. Aveam ceva timp la dispoziţie, aşa că m-am gândit să vizitez câteva reşedinţe de preşedinţi ca să văd pentru ce mă bat.

– Ai şi un nume?

– Luke.

– Ca evanghelistul?

El chicoti.

– Asta a şi fost ideea.

Katie părea sigură pe ea şi asta îi plăcea lui Luke. Nu-i păsase niciodată de femeile nesigure pe ele. El avea nevoie de femei precum Scarlett O'Hara. Cu cât mai dure, cu atât mai bine. Nimic nu-l excita mai mult decât provocarea. În plus, trebuia să afle mai multe despre locul acela şi ce cale mai bună de a face asta decât cu ajutorul unui angajat?

– Spune-mi, Katie, unde găsesc ceva bun de mâncat pe aici?

Ea zâmbi.

– Depinde. Mănânci singur?

– Nu asta era intenţia mea.

– Termin tura în douăzeci de minute. Îţi arăt eu.

TREIZECI ȘI ȘASE

☆

SALZBURG

Cassiopeia nu intră în hotel. În schimb, așteptă ca Josepe să dea colțul străzii la cincizeci de metri depărtare, după care se luă după el, sperând să nu fie observată. Din fericire, se dusese la licitație cu pantofi cu toc jos, fapt care o ajuta enorm pe străzile pietruite inegal ale orașului. Amurgul se transformase în noapte sadea. Josepe rămase la cincizeci de metri în față. Întunericul îi furniza o acoperire deplină.

Josepe se opri.

Se opri și ea și se retrase la adăpostul unei intrări de locuință pe care se vedea o listă de nume indicându-i pe ocupanții apartamentelor din clădire.

Unghiul brațului confirma faptul că Josepe vorbea la telefon. Un apel scurt. Doar de câteva secunde. Apoi bărbatul vârî aparatul în buzunarul interior al hainei și se puse din nou în mișcare. Străbătea o stradă care putea fi identificată ca fiind Sigmund-Haffner-Gasse. Se găseau la o aruncătură de băț de catedrală și de Rezidenzplaz, îndreptându-se către stânca aceea care se înălța la nord de oraș și sprijinea castelul de deasupra ei. Umbrele aruncate de felinare în jurul lui Josepe săltau într-un dans straniu pe caldarâm. Dacă era prinsă, Cassiopeia se putea folosi de scuza că sărise în apărarea lui la licitație și nu dorise să stea de pomană ca să-l aștepte, în vreme ce el ar fi putut avea nevoie de ajutor. O explicație bună. Încă era să fie furioasă pe Cotton și se întreba de ce se implicase el atât de mult. Achiziția acelei cărți contra sumei de un milion de euro

echivala cu o declaraţie de război. Cassiopeia trebuia neapărat să discute cu el.

Însă nu acum.

Josepe ajunse la capătul străzii şi coti la stânga.

Cassiopeia mări pasul spre intersecţie şi ajunse exact în clipa în care el dispărea pe după un alt colţ. Deasupra se vedea conturul întunecat al bisericii Sf. Petru, cu acoperişul ei uşor de recunoscut în formă de ceapă. Cassiopeia pătrunse în curtea mânăstirii, care se întindea în faţa intrării principale, înconjurată din toate părţile de clădiri. În mijloc, o fântână arunca jeturi de apă către înaltul cerului.

Nici urmă de Josepe.

Toate clădirile erau întunecate şi nu se vedea nicio ieşire din curte.

Cu o excepţie.

Un pasaj descoperit, în dreapta bisericii.

* * *

Salazar găsi cimitirul.

Fusese sunat de omul lui, care îi comunicase că l-a prins pe Malone şi a recuperat cartea. Daniţii lui se pricepeau. Nu erau la fel de bine instruiţi ca un agent american, dar erau competenţi. Pentru că îi fuseseră omorâţi trei oameni, rămăsese acum doar cu doi, însă dispunea de o rezervă amplă de candidaţi din mijlocul căreia să refacă resursele pierdute.

Cunoştea bine cimitirul Sf. Petru. Se dusese acolo de multe ori şi rămăsese mereu uimit de modul în care păgânii îşi împodobeau mormintele transformându-le în altare. Cimitirul reprezenta un exemplu perfect al acestor excese.

Morminte împodobite intenţionat cu flori şi lucrări din fier, deschise ziua întreagă străinilor ca aceştia să caşte gura la ele pe post de turişti atraşi de exotisme. Niciun sfânt nu ar fi acceptat să fie astfel tratat. Adevărat, existau locuri de pelerinaj. Se dusese şi el în Illinois, acolo unde zăceau îngropaţi Joseph Smith, fratele şi soţia acestuia. Se dusese şi la locul de odihnă veşnică al lui Brigham Young din Salt Lake. Era, de asemenea, posibil ca un sfânt să aducă un prinos la mormântul unui pionier dacă era descendent direct al

acestuia. Însă, în general, sfinţii nu erau omagiaţi prin monumente funerare imense. Trupul reprezenta o entitate sacră, alcătuită confom imaginii Tatălui Ceresc. Un templu pentru Sfântul Duh. Carnea trebuia tratată cu mare respect, atât în timpul vieţii, cât şi după moarte. În timpul vieţii trebuia să fie menţinută curată şi păzită de contaminări. Când spiritul părăsea trupul ca să se întoarcă la căminul ceresc, rămăşiţele erau depuse spre odihnă cu evlavie şi respect. În cazul lui Salazar, răsplata veşnică ar fi trebuit să fie măreaţă, deoarece el dusese o viaţă exemplară, îndrumată de profeţi şi de înger, şi respectase întru totul normele Bisericii.

Omul lui îi spusese că îl ţineau pe Malone în apropiere de intrarea în catacombe, care erau, de fapt, nişte grote la mare înălţime. Întunericul era aproape total, aşadar, cimitirul era bântuit de umbre. Nu se vedea nimeni prin jur, iar liniştea era întreruptă doar de câte un foşnet făcut de vreun animal speriat. Mult deasupra capului lui Salazar, luminile erau încă aprinse la castel, acolo unde recepţia organizată după licitaţie era cu siguranţă în plină desfăşurare.

– Aici, domnule!

Cercetă umbrele din jur în direcţia vocii.

Doi oameni se vedeau în vârful unei scurte pante, unul ţinându-l pe celălalt din spate. Cel din faţă părea inert, având capul plecat şi braţele atârnând de-a lungul trupului.

Salazar se apropie.

Omul din spate dădu drumul celui din faţă, lăsându-l să se prăbuşească. În dreptul feţei lui Salazar apăru o armă, iar umbra rosti:

– A venit vremea ca noi doi să purtăm o discuţie.

O voce nouă.

Malone.

Salazar simţi deodată cum îl cuprinde frica, însă reuşi să-şi redobândească rapid stăpânirea de sine.

– Poate că da.

Malone îi făcu semn cu arma.

– Înăuntru!

Salazar văzu că poarta din fier care restricţiona accesul către grotele de deasupra era deschisă.

– Credeam că poarta aia ar trebui să stea închisă noaptea.

– Chiar stă. Ia-o în sus pe scări! O să vorbim acolo.

* * *

Cassiopeia îl văzu pe Josepe oprindu-se în capătul pantei, apoi răsucindu-se şi dispărând în dreapta ei. Nu era deloc sigură în privinţa locului unde se afla, căci cunoştea doar parţial Salzburgul, însă avea impresia că intrase în cimitirul Sf. Petru. Pe ambele laturi ale aleii se înșirau morminte. Poziţia ei era expusă vederii, aşa că înaintă pe lateral, utilizând pietrele funerare drept acoperire. Auzise voci. Nu foarte puternice, dar le auzise acolo, în dreapta ei. Din nefericire, nu reuşise să audă şi cuvintele.

Ajunsă în vârful pantei ezită, folosindu-se de arbuşti ca să-şi mascheze trupul. Aruncă o privire în dreapta şi nu văzu nimic. În stânga, la douăzeci de metri depărtare, zări o formă întunecată bine definită. Un om. Care se ridica în picioare, clătinându-se. Porni în fugă spre el şi constată că era unul din oamenii care îl aşteptau pe Josepe când ei doi se întorseseră de la licitaţie.

– Eşti bine? îl întrebă ea.

Omul dădu din cap.

– M-a lovit tare.

Iar ea ştia şi cine o făcuse.

– Unde e señor Salazar? întrebă omul.

– Pe aici.

Cassiopeia îl conduse către locul unde dispăruse Josepe. Se apropiară amândoi prudenţi de o poartă blocată de un grilaj de fier.

Un alt trup zăcea chiar în faţa gardului.

Îl ajutară pe al doilea bărbat să se ridice în picioare. Şi acesta era ameţit din pricina unei lovituri la cap.

Însă amândoi răniţii păreau în regulă.

Cassiopeia merse la poartă şi observă că zăvorul de lemn fusese deschis.

Asta însemna că Josepe era în mâinile lui Cotton.

Le făcu semn celor doi să păstreze liniştea şi îi duse puţin mai departe de acel loc.

– Are vreunul din voi o armă? şopti ea.

Cel de-al doilea bărbat clătină din cap şi spuse că probabil i-o luase atacatorul. Primul bărbat întâlnit de ea scoase un pistol. Cotton se grăbise probabil foarte tare de lăsase aşa ceva în urmă.

Cassiopeia puse mâna pe armă.

– Staţi aici!

– E de datoria noastră să avem grijă de señor Salazar.

– Ştiţi cine sunt eu.

Tăcerea lor îi oferi răspunsul afirmativ.

– Atunci faceţi ce vă spun! Staţi aici!

– Nu dumneavoastră ar trebui să intraţi acolo.

Cassiopeia era recunoscătoare în acele clipe pentru întunericul care îi ascundea îngrijorarea profundă de pe chip. Cu oricare altă ocazie, individul ar fi avut perfectă dreptate.

– Din nefericire, sunt singura care o poate face.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

☆

Malone îl urmă pe Salazar în sus, pe treptele săpate în stâncă şi care deveniseră netede şi adâncite din pricina secolelor în care suportaseră paşii trecătorilor. Când ajunseră în capătul lor, intrară într-o încăpere mică. Forma scobită a tavanului şi zidurile aspre dovedeau că pe vremuri acolo fusese o grotă. Malone descoperi un comutator şi aprinse mai multe becuri în formă de lumânare, a căror lumină slabă se concentra în partea de sus. Șase nişe plate, arcuite, se aliniau de-a lungul zidului opus intrării. Malone ştia la ce slujeau – erau locuri unde să stea preoţii în timpul liturghiei. Aceea era capela Gertraude, inaugurată în secolul al XII-lea şi încă folosită pentru slujbe. În centru, se înălţa un stâlp în stil gotic romanesc, având în stânga un altar din plăci din lut, care îi aminteau de ceva ce văzuse într-o catacombă subterană veritabilă. Contururile unei ancore, ale unei cruci şi ale unui foc împodobeau altarul, cele trei elemente reprezentând virtuţile divine ale speranţei, credinţei şi iubirii. În faţa altarului se înşirau cinci bănci din stejar.

– Acolo, îi spuse el lui Salazar, îndemnându-l cu arma către bănci.

Malone se poziţionă între Salazar şi ieşire. Lumina abia străpungea întunericul într-o nuanţă de galben spălăcit care tremura precum flacăra unor lumânări în adierea vântului. Malone aşeză cutia de lemn pe altar.

– Am fost surprins că m-ai lăsat să achiziţionez chestia asta. Un milion de euro nu e o sumă prea mare pentru un om ca tine.

– Pot să întreb de ce este guvernul american atât de interesat de achiziţiile mele?

– Suntem interesaţi de tine.

– Asta am lămurit-o.

Malone încerca marea cu degetul. Avea habar doar de cele câteva informaţii culese din biroul lui Salazar cu o noapte în urmă.

– Povesteşte-mi despre Texas, Hawaii, Alaska, Vermont şi Montana.

– Văd că ai fost în reşedinţa mea. Nu cumva ai comis o ilegalitate?

– Şi despre Utah. Adaugă şi Utah la salată. De ce i-ar păsa unui cetăţean spaniol şi danez de şase state americane?

– Ai auzit vreodată de Profeţia Calului Alb?

Malone ridică din umeri.

– Nu mă pot lăuda că da.

– Face parte din religia mea. Prevesteşte o mare schimbare pentru America. Una la realizarea căreia vor participa Sfinţii Zilei de Apoi.

– Doar nu vorbeşti serios că „mormonii o să preia totul"? Chestia asta *chiar* e insultătoare pentru religia ta.

– Aici suntem de acord. Şi nu. Nu la asta m-am referit. Constituţia Statelor Unite este sacră pentru noi. Doctrina şi Legămintele noastre declară Constituţia drept un document de inspiraţie divină, întocmit de mâinile unor oameni înţelepţi, pe care Dumnezeu i-a plămădit cu scopul de a-i elibera din lanţuri. Este o legătură de aur între anarhie şi tiranie. Căci orice ar fi mai presus sau mai prejos de Constituţie provine de la necuratul. Fondatorul nostru, profetul Joseph Smith, credea în aceste precepte. Însă noi respectăm documentul în forma lui completă, aşa cum a fost conceput spre înţelegere.

– Ce naiba tot spui acolo?

Salazar zâmbi ca un om care se simţea în largul lui. Pe chip nu i se citea nici urmă de îngrijorare.

– N-am nicio intenţie de a mă justifica în faţa ta. Însă am nevoie să-mi răspunzi la o întrebare. De ce anume mă fac vinovat?

– Crimă, de pildă.

– Pe cine am ucis?

– Barry Kirk a spus că ai omorât un om pentru o carte.

– Şi tu l-ai crezut?

– Nu chiar. L-ai trimis la mine ca să vadă ce poate afla. Aşa că ne-a întins suficientă momeală ca să ne intereseze. Inteligent. Din nefericire pentru tine, Kirk a întins coarda prea tare şi l-am ucis.

– Şi cei doi oameni din barcă?

– Au primit ce au cerut.

– Atunci aş spune că îţi sunt dator cu două morţi.

O recunoaştere isteaţă a omorârii agentului. Implicită, dar clară. Ceea ce însemna că Salazar era încrezător că el avea să fie cel care pleca de acolo. Malone îi doborâse pe cei doi daniţi de mai jos. Însă câţi alţii se mai aflau acolo?

– Cel puţin am scăpat de vorbele în doi peri. Putem trece la afaceri?

– Singura afacere pe care o am cu dumneata, domnule Malone, este să-ţi găsesc mântuirea.

– Doar nu crezi că sunt singur aici, nu?

– Aş putea întreba acelaşi lucru.

Malone zise:

– Deocamdată se pare că suntem doar noi doi. Ce-ar fi să profităm la maximum de asta?

* * *

Cassiopeia trecu de poartă şi închise cu grijă grilajul de fier. Cei doi oameni ai lui Josepe rămaseră afară, în afara razei vizuale. Deşi în mod clar erau gata să sară în ajutor, trebuia să facă singură ce avea de făcut.

Cripta din jurul ei era mică. Se zăreau doar câteva morminte în întuneric. O lucire slabă, portocalie, pe post de lampă de veghe, lumina un crucifix baroc. În dreapta şi stânga acestuia, Cassiopeia văzu un şir de picturi medievale macabre zugravite pe şase panouri de lemn. Deasupra unuia, pe care apăreau Moartea şi un coş cu oseminte, scria *huc fessa reponite membra.*

Traduse imediat inscripţia:

Aici zac îngropate oasele obosite.

Dedesubt se vedea o altă inscripţie pictată, în germană, pe care o traduse imediat.

După o viaţă sfântă şi o lucrare bună
Ţine minte,
Vei găsi odihnă blândă.

Zău? Cassiopeia nu era deloc sigură de asta.

Încercase să ducă o viaţă bună, însă i se părea că primise o recompensă mult prea mică. În schimb, se trezea cu probleme după probleme. De fapt, obosise de atâtea bătălii şi dorea un pic de pace şi echilibru. Crezuse că, dacă se îndrăgosteşte, avea să facă un pas în acea direcţie. Din nefericire, se îndrăgostise de un alt suflet sălbatic, spiritul lui Cotton părând la fel de liber ca al ei.

Probabil că ăsta fusese în parte şi motivul atracţiei.

Pentru amândoi.

Însă aşa ceva nu presupunea şi o obligaţie.

Se vedeau trepte care urcau către vârful stâncii. Îngrijorarea nu reuşea defel să-i potolească sufletul neliniştit. O adiere rece a aerului nocturn mângâie podeaua şi îi atinse gleznele. Respiră adânc de câteva ori şi se calmă. Întunericul cerea curaj, însă nu însemna înţelepciune.

Începu să urce cu grijă treptele.

☆ ☆ ☆

Salazar rămase calm. Oricât de mare fusese spectacolul dat de Cotton Malone, se îndoia că era cu adevărat în pericol. Era doar unul dintre miile de oficiali de mâna a doua ai Bisericii Sfinţilor Zilei de Apoi. Puţin probabil ca guvernul Statelor Unite să vină acolo ca să-l asasineze. Însă asta nu însemna că situaţia nu era primejdioasă. Observase deja că Malone luase o armă de la unul din daniţi, căci recunoscuse pistolul îndreptat spre el. Toţi oamenii lui erau înarmaţi la fel: aceeaşi marcă, acelaşi model. Armele erau pasiunea lui. Salazar le iubea şi avusese nenumărate de când se ştia. Tatăl lui îl învăţase cum să le respecte şi să le mânuiască. Iar pe

cont propriu el reuşise să se perfecţioneze în folosirea lor pentru binele Bisericii.

– Interesant că superiorii tăi te-au trimis aici ca să mă înfrunţi, deşi ai atât de puţine informaţii. Aveam impresia că ştii câte ceva despre legătura dintre acele şase state americane.

– Ai fi surprins să afli cât de multe ştiu.

Lui Salazar nu-i plăcea deloc expresia de încredere de pe mutra celui care îl ţinea prizonier.

– Eu cred, zise Malone, că tu eşti cel curios. Vrei să afli cum şi de ce suntem atât de interesaţi de tine. Pregăteşte-te! O să afli răspunsul la toate astea în foarte scurt timp.

– Abia aştept.

– Sunt curios într-o privinţă, zise Malone. Profetul actual are habar de mica ta bandă de daniţi? Îmi imaginez că n-ar aproba aşa ceva. Biserica mormonă a evoluat mult faţă de începuturi. Nevoia de astfel de extreme a dispărut.

– Eu n-aş fi atât de sigur. Biserica mea a fost supusă la multe abuzuri şi persecuţii. Am suferit multe insulte, precum cele de care am avut parte de la tine mai devreme, violenţe şi chiar asasinate. Şi am supravieţuit tuturor acestora fiindcă n-am fost slabi.

Salazar trăgea de timp, dându-le oamenilor săi răgazul să acţioneze, ceea ce spera că şi făceau.

– Te-am subestimat de două ori, domnule Malone.

– Mi se întâmplă adesea.

– N-o voi face a treia oară.

* * *

Cassiopeia se ivi din umbră, chiar în pragul a ceea ce părea a fi o capelă.

Patru paşi şi ajunse chiar în spatele lui Cotton.

Îşi înfipse ţeava armei în spinarea lui şi rosti:

– Lasă arma jos!

* * *

Malone încremeni.

– N-am de gând să repet, insistă Cassiopeia.

Malone hotărî că nu avea de ales.

Arma lui căzu cu zgomot pe jos.

Salazar apucă pistolul, îşi puse degetul pe trăgaci şi îl ridică imediat înspre fruntea lui Malone.

– Ar trebui să te împuşc acum şi aici. Mi-ai ucis trei angajaţi. M-ai răpit şi mi-ai pretins răspunsuri la întrebări. Guvernul Statelor Unite nu are niciun drept să facă astfel de lucruri.

În ochii lui Salazar se citea ura.

– Ai ucis un agent american, replică Malone.

– Mincinosule! strigă Salazar. N-am omorât pe nimeni.

Ţeava neagră a armei rămăsese înfiptă în faţa lui Malone.

Numai că el se mai confruntase cu aşa ceva, aşa că nici nu clipi.

– Nu, Josepe, interveni Cassiopeia, mişcându-se astfel încât Malone să o vadă. Fără violenţă. Am venit ca să pun capăt poveştii ăsteia.

– E omul diavolului, zise Salazar.

– Dar omorârea lui ar însemna ceva la fel de rău.

Salazar coborî arma, cu o expresie de dezgust pe chip.

– Bineînţeles! Ai dreptate! Eu n-am făcut nimic rău. Absolut nimic.

Malone se întrebă cât stătuse Cassiopeia în afara capelei. Oare auzise mărturisirea implicită a lui Salazar? Poate că şi Salazar se întreba acelaşi lucru. Ceea ce ar fi explicat spectacolul pe care îl oferea.

Cassiopeia se duse la altar şi luă cartea.

– Asta ne aparţine.

Îi dădu cutia de lemn lui Salazar, care zise:

– Spune-le superiorilor tăi, domnule Malone, că le mulţumesc pentru achiziţie.

– Aşadar, furtul este în regulă?

Salazar îi aruncă un rânjet.

– Date fiind circumstanţele, aş spune că nu. O să-i spunem compensaţie parţială pentru ceea ce îţi datorez.

Malone sesiză înţelesul vorbelor.

Cei doi porniră spre intrare.

Cassiopeia mergea cu spatele, cu arma aţintită spre Malone.

Privirea lui nu se desprinse din ochii ei.

– O să mă împuşti?

– O să o fac dacă nu rămâi aici până ce dispărem noi. Nu ţi-am uitat insultele. Faţă de el. Faţă de mine. Faţă de religia *noastră*. Cred în înfrânare. Dar, dacă sunt forţată, *te voi* omorî.

După care plecă.

☆ ☆ ☆

Malone rămase singur în tăcerea din grotă. N-avea nicio intenţie să se ia după cei doi. Cassiopeia pusese capăt confruntării în felul ei.

Iar lucrurile nu puteau merge mai departe.

Ieşi din capelă într-un mic foaier săpat în stâncă şi se apropie de o deschidere rectangulară din zidul exterior. Aceasta nu avea geam montat. Afară, luna gălbuie-cenuşie aflată la pătrar se ascundea în spatele norilor împrăştiaţi pe cer. Văzu dedesubt siluetele tăcute ale Cassiopeii şi ale celor trei bărbaţi, Salazar şi cei doi acoliţi ai lui, îndreptându-se către ieşirea din cimitir şi spre oraş. Malone se simţea furios, deziluzionat, amărât şi, mai presus de orice, neghiob. Se confruntase cu Salazar fără un scop real, în afara aceluia de a declanşa o bătălie.

Nu ăsta era stilul lui.

De obicei nu ameninţa niciodată pe nimeni fără temei. De data asta însă fusese altfel. Preşedintele Statelor Unite dorise hărţuirea lui Salazar. Iar ceea ce se petrecuse putea fi socotit ca hărţuire.

Cele patru siluete dispărură în noapte.

Malone iubea una dintre acele siluete.

Şi acum ce mai urma?

Habar n-avea.

☆ ☆ ☆

Cassiopeia intră în Goldener Hirsch, după ce înapoiase arma tânărului de la care o luase. Aflase că amândoi tinerii stăteau la etajul al treilea, într-o cameră apropiată de cea a lui Josepe. Ea era cazată cu un etaj mai jos, într-un apartament spaţios. Josepe dădu cartea unuia din asociaţii lui, după care se îndepărtă de aceştia şi

o escortă pe Cassiopeia către camera ei. Ajunsă acolo, ea vârî cheia în ușă. El o prinse blând de braț și o trase mai aproape.

– Vreau să știi că n-am făcut rău nimănui. Afirmațiile acelea au fost false și malițioase.

– Știu, Josepe. Nu e în firea ta.

– Ai spus serios ce ai spus? Despre religia *noastră* și despre faptul că ne-a insultat pe *amândoi?*

– Fiecare cuvânt.

Începea să-i fie prea ușor să mintă.

– De ce m-ai urmărit?

– Josepe, am talente care ți-ar putea fi de ajutor.

– Îmi dau seama de asta.

– Am fost implicată în mai multe investigații. Mă descurc în... situații dificile.

– Am văzut și asta.

– Important acum este faptul că ai cartea, iar el nu a câștigat. În legătură cu orice altceva ar exista între tine, Malone și americani, sunt aici dacă vrei ajutorul meu.

Salazar o măsură cu o privire scrutătoare. Cassiopeia aproape că îi auzea gândurile legate de motivele pentru care nu ar fi trebuit să aibă încredere în ea.

– Mi-ar fi de folos ajutorul tău, rosti el într-un târziu.

– Consideră că îl ai.

– Discutăm mai multe mâine. O sărută cu blândețe. Noapte bună!

După care se îndepărtă către scara care ducea la etajul al treilea.

Ea ascultă zgomotul pașilor lui îndepărtându-se.

Odată cu acuzațiile, Cotton îi transmisese și un alt mesaj.

Un mesaj pe care ea îl recepționase cu mare acuitate.

Ceva anume devenise extrem de limpede.

Acest Josepe Salazar nu mai era omul pe care îl cunoscuse ea odinioară.

TREIZECI ȘI OPT

☆

WASHINGTON, D.C.
5.20 P.M.

Stephanie avea adresa chiar de la Danny Daniels. Îl ascultase pe președinte explicându-i cum contul aflat la discreția ei avea o lipsă de 500 000 de dolari mulțumită unei corecturi efectuate în cadrul unor audituri confidențiale conduse de Departamentul de Justiție. Fusese angajată asistenta biroului procurorului general, deși ei nu i se spusese motivul, ci doar că fusese nevoie ca slujba ei să fie pusă în pericol. Stephanie se gândea că poate procurorului general chiar îi plăcea o asemenea situație, căci ei doi se tot confruntaseră de-a lungul timpului. Scurgerile de informații legate de suspiciunile Casei Albe fuseseră efectuate în seara precedentă, după întoarcerea lui Edwin la Washington, totul pentru ca zvonul să ajungă rapid la urechile senatorului Thaddeus Rowan.

– Îl urăsc pe nemernicul ăla care o face pe virtuosul, îi zisese președintele. Și nu spun asta despre mulți oameni.

– N-am crezut niciodată că tu și Rowan sunteți dușmani.

– Și nimeni nu va crede vreodată asta. Nu obișnuiesc să dau sfoară în țară când alcătuiesc un pluton de execuție.

Stephanie zâmbise. În fine, un pic de lejeritate. Își făcuse griji în privința lui Daniels.

– Nu mă înțelege greșit, continuase președintele. Nutresc cel mai profund respect pentru religia mormonă. Charles Snow a fost întotdeauna corect cu mine. Dar fiecare religie are partea ei de fanatici și

nebuni. Din nefericire pentru noi, unul dintre fanaticii lor este şeful unui important comitet senatorial.

Îl lăsase pe preşedinte singur la masă. Edwin o condusese la Mandarin Oriental, hotelul unde trăgea ea atunci când venea la Washington. Ajunsă acolo, luase legătura cu biroul ei din Atlanta şi vorbise la telefon cu Cassiopeia Vitt, aflând ce se întâmplase la Salzburg cu ocazia licitaţiei.

– *Ştiai de venirea lui Cotton aici și nu mi-ai spus nimic? o luase Cassiopeia la rost.*

– *Aveam doar bănuieli vagi. Și da, îmi păstrez temerile pentru mine însămi.*

– *Ar trebui să ies chiar acum din povestea asta.*

– *Dar nu o vei face.*

– *Cotton spunea că agentul tău e mort. L-a acuzat pe Josepe de uciderea lui.*

– *Are dreptate în ambele privinţe.*

– *Trebuie să-mi dovedesc singură asta.*

– *Fă-o! Şi câtă vreme o faci, fii cu mintea trează.*

– *Nu fac parte dintre oamenii tăi, Stephanie! Nu primesc ordine de la tine.*

– *Atunci pleacă! Acum!*

– *Dacă plec, Cotton va continua să fie aici.*

– *Corect. Şi ne vom ocupa de Salazar în felul nostru.*

Un taxi o lăsă la adresa dorită.

Se întorsese în Georgetown, nu departe de intersecţia dintre Wisconsin Avenue şi M Street. Cu trei sute de ani înainte, era cel mai înaintat punct de pe fluviul Potomac la care puteau ajunge navele maritime, aşa că acel loc devenise un centru comercial. Acum era o suburbie la modă a capitalei naţiunii, cămin al magazinelor de haine de lux, al barurilor cu terasă şi al unor restaurante de renume. Parcurile şi spaţiile verzi creau un tampon între cartierele exclusiviste şi extinderea de tip urban. Reşedinţele și vilele de acolo se numărau printre cele mai scumpe din oraş. Reşedinţa lui Rowan era o clădire în minunatul stil federalist, cuibărită în mijlocul unui pâlc de vile construite în stil colonial și victorian. Casa cu două etaje, din cărămidă vopsită în alb, era în mare parte ascunsă vederii dinspre stradă

de un pâlc impunător de stejari. Florile se înşirau de-a lungul unei alei de cărămidă şi se înălţau din ghivece care umpleau veranda de la intrare. Stephanie urcă treptele, traversă dalele de lemn ale verandei și apăsă soneria. Daniels îi spusese că senatorul ar fi trebuit să ajungă acasă din Utah în jurul orei patru şi jumătate.

Îi deschise uşa Rowan însuşi.

Acesta făcea parte dintre oamenii care nu încercau deloc să-și minimalizeze statura, păstrându-și o ţinută militară perfectă. Părul des și faţa brăzdată de riduri îi dădeau aerul unui sportiv care îmbătrânea frumos. Ochii lui erau ca două bucăţi de cremene, iar privirea lor o măsură pe Stephanie cu o duşmănie făţişă. Prezenţa ei acolo reprezenta o încălcare gravă a protocolului, o violare a regulii nescrise conform căreia căminul unei persoane este sacrosanct şi nu trebuie niciodată violat.

– Trebuie să discut cu dumneavoastră, rosti ea.

– Ar fi cu totul nepotrivit. Sunaţi la biroul meu senatorial. Fixaţi o întâlnire, în prezenţa unui avocat al Departamentului de Justiţie. E singura modalitate în care vom avea o discuţie.

Senatorul dădu să trântească uşa.

– Atunci n-o să vedeţi niciodată ceea ce căutaţi.

Uşa se opri chiar înainte de a se închide.

– Ce anume? întrebă el cu răceală.

– Ce i-a scris Mary Todd Lincoln lui U.S. Grant.

Stephanie aruncă o privire înăuntru şi observă cele două fotolii Regency şi canapeaua stil. Tapiseria lor de culoarea aurului stins era ţinută întinsă de monturi din alamă. Pe nişte măsuţe cu piedestal din lemn se vedeau mai multe fotografii de familie. Două lămpi de cristal cu șnururi supradimensionate răspândeau o lumină blândă. Holul de la intrare semăna cu o întoarcere în timp în secolul al XIX-lea. În mintea ei apărură imagini cu casa bunicii ei, unde pe vremuri puteau fi găsite multe lucruri asemănătoare.

– Ascult, rosti Rowan.

Senatorul se aşeză vizavi de ea pe unul din fotolii, cu șira spinării dreaptă, într-o postură milităroasă.

– Nu pot da curs citaţiei dumneavoastră. Și nu din pricina motivului evident că este mult prea vastă.

– De ce aţi menţionat-o pe doamna Lincoln?

– Cunosc eforturile pe care le depuneţi ca să aveţi acces la unele arhive secrete. Sunt în jocul ăsta de prea multă vreme, domnule senator! Ca şi dumneavoastră, de altfel. Aţi trimis citaţia ca modalitate de a-mi atrage atenţia. Aţi încercat să exercitaţi presiuni, să îi intimidaţi şi să îi ameninţaţi pe câţiva dintre colegii mei care lucrează în alte agenţii de informaţii şi n-aţi obţinut nimic. Aşa că aţi decis să încercaţi direct cu mine şi v-aţi gândit că puţină presiune de natură legală atent exercitată ar putea da roade. Ce n-aţi ştiut este faptul că eu chiar am o problemă.

– Mi s-a comunicat. Şeful meu de personal spune că aţi intrat în atenţia Casei Albe.

– Puţin spus. Iar citaţia dumneavoastră mă pune chiar în bătaia reflectoarelor.

– Ce aţi făcut?

Stephanie chicoti.

– Nu încă. Nu recunosc nimic până ce nu încheiem un târg.

– Şi de ce aş avea încredere în dumneavoastră?

Stephanie vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase de acolo copia după scrisoarea originală a soţiei lui Lincoln, împreună cu versiunea bătută la maşină. Rowan le luă pe amândouă şi le citi. Deşi încercă cu greu să se stăpânească, ea îşi dădu seama cât era de emoţionat.

– Aşa ceva căutaţi? întrebă ea.

El ridică din umeri, ca şi cum răspunsul era evident.

– Păreţi să cunoaşteţi foarte bine activităţile mele.

– Mă ocup cu strângerea de informaţii. E treaba mea. Însă cererile dumneavoastră m-au dat bine peste cap.

– În ce fel?

– Să spunem doar că am o problemă de contabilitate. Una pe care eram pe cale să o rezolv discret până la apariţia dumneavoastră. Acum Casa Albă pune întrebări la care nu vreau să răspund.

Rowan păru surprins.

– Nu v-am socotit niciodată o hoaţă.

– Atunci socotiţi-mă un funcţionar public prost plătit, care vrea să se bucure de anii de pensie. Odată cu plecarea administraţiei curente, o să dispar şi eu. Este momentul perfect pentru mine ca să

mă pierd în ceaţă. Mai aveam nevoie doar de câteva luni, fără să atrag atenţia asupra mea.

– Îmi cer scuze că am intervenit în aceste planuri.

– Până la urmă s-ar putea să nu fie atât de rău, spuse ea, păstrându-şi o voce calmă. Mai există ceva ce cred că veţi dori să vedeţi. Ceva despre care mă îndoiesc că ştiţi.

Stephanie găsi copiile după însemnarea originală a lui Madison şi varianta bătută la maşină.

– Aveţi dreptate. Nu ştiam că există.

Stephanie aruncă o privire ceasului de la mână.

– Iar până dimineaţă voi fi în posesia lucrului ascuns de Madison în biroul lui de vară.

Îşi dădea seama că Rowan era impresionat.

– Și pe care doriţi să-l folosiţi ca monedă de schimb?

Ea ridică din umeri.

– Eu am ce vă trebuie dumneavoastră şi dumneavoastră aveţi ce-mi trebuie mie.

Stephanie îşi simţea stomacul întorcându-i-se pe dos. Şi aşa se simţea dezgustată rostind acele cuvinte, însă individul care şedea vizavi de ea făcea ca situaţia să fie şi mai rea. Imaginea publică a senatorului era de un conservatorism rigid. Un individ care nu spunea prostii. Un tip care mergea direct la ţintă. Fără scandaluri. Însă iată că individul nu avea nicio problemă să se prefacă orb în faţa unui funcţionar public corupt ca să pună mâna pe ceea ce dorea. Mai rău, părea să fi acceptat povestea ei, ceea ce însemna că ea nu conta deloc pentru el.

– Aveţi dreptate, zise el. Există anumite documente pe care aş dori să le văd. Sunt importante... la nivel personal. Din nefericire, nu am reuşit să capăt acces la ele. Am considerat mereu că această scrisoare de la doamna Lincoln există. Vedeţi dumneavoastră, ea a trimis o scrisoare similară şefului Bisericii mele. O avem în arhivele noastre. Însă însemnarea de la domnul Madison reprezintă o noutate absolută.

– Eu nu ştiu ce urmăriţi şi nici nu-mi pasă. Vreau doar ca atenţia îndreptată asupra mea să dispară. Vreau să îmi termin mandatul până la plecarea lui Daniels, după care să dispar. Stephanie adăugă o notă de amărăciune în voce: Am venit aici ca să închei un târg. Dacă

vă pot lua din spinarea mea, atunci mă descurc cu Casa Albă. Însă nu mă pot bate și cu ei, *și cu* Congresul. Am adus cu mine două oferte ca să vă demonstrez bunele mele intenţii. Până dimineaţă voi avea o a treia ofertă.

– Și eu sunt la capătul vieţii mele de senator. Nu voi mai candida din nou.

Asta era o noutate.

– Vă retrageţi în Utah?

– Mă retrag în Utah. Dar nu ca să mă pensionez.

Stephanie se simţea ca un acuzat care se îndreaptă spre eșafod cu laţul prins în jurul gâtului. Decise că e obligată să joace mai departe rolul asumat. Nu se întâmpla prea des ca unei persoane să i se ofere un permis de încălcare a legii.

– Atunci vă veţi retrage citaţia? întrebă ea.

– Nu chiar.

Oare de ce știuse că lucrurile nu aveau să decurgă ușor?

– Chiar dacă apreciez cele două oferte imediate ale dumneavoastră și pe cea de mâine, vă mai cer ceva. Ceva ce aș vrea să văd diseară.

TREIZECI ŞI NOUĂ

✯

SALZBURG
11.50 P.M.

Malone se odihnea pe pat în camera lui de hotel, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile împreunate sub cap. Oboseala îl izbise ca o undă de şoc, însă nu putea adormi. Se ironiza singur pentru temerile şi grijile lui. Ura senzaţia dureroasă de îndoială din capul pieptului. Nu-şi amintea să fi fost vreodată într-o situaţie mai ciudată. Numai că de multă vreme nu mai îngăduise vreunei femei să intre în viaţa lui. Ultimii cinci ani de căsnicie cu Pam fuseseră lipsiţi de intimitate. Se comportaseră mai degrabă ca nişte străini care trăiau împreună, amândoi dându-şi seama că relaţia se încheiase, însă niciunul dorind să întreprindă ceva în privinţa asta. În cele din urmă, Pam forţase o rezolvare mutându-se. În final, el pusese capăt situaţiei penibile divorţând, retrăgându-se din slujba guvernului, dându-şi demisia de la slujbă şi părăsind Georgia pentru Danemarca.

Putea rezolva o misiune cu precizie elveţiană – concepând, planificând şi executând exact ceea ce trebuia făcut. Cu toate astea, eşua ca un amator când în joc erau implicate emoţii. Pur şi simplu nu reuşea să facă ceea ce trebuie la momentul potrivit. Stricase totul cu Pam. Acum se întreba dacă nu cumva repeta acea greşeală şi în ce o privea pe Cassiopeia.

O uşoară bătaie în uşă tulbură liniştea.

Malone sperase în vizita ei.

Deschise uşa, iar Cassiopeia intră în încăpere.

– Mi-a spus Stephanie unde ești, zise ea. În clipa asta nici ea și nici tu nu mă faceți fericită.

– Și eu mă bucur să te văd.

– Ce cauți aici?

Malone ridică din umeri.

– Nu mai am ce face. Mi-am zis să vin ca să văd ce ai de gând.

Își dădea seama că ea nu avea dispoziția necesară pentru sarcasm. Nici el nu o avea, de fapt.

– Ești cam departe de castelul tău.

– Îmi dau seama că te-am mințit. Am fost nevoită.

– Așa se pare.

– Asta ce mai înseamnă?

– Înseamnă ce vrei tu să însemne.

– Am riscat venind aici, rosti ea. Dar mi-am zis că trebuie să vorbim.

Malone se așeză pe marginea patului.

Ea rămase în picioare.

– De ce ai cumpărat cartea aia? întrebă ea.

– Mi-a cerut-o președintele Statelor Unite. Își dădea seama că ea habar n-avea de implicarea lui Daniels. Stephanie a uitat să-ți menționeze acest detaliu? Obișnuiește-te cu ideea! Ți se va spune doar ceea ce vor ei să afli.

Cassiopeia nu se simțea în apele ei. Avea vocea lipsită de inflexiuni și privirea greu de citit.

– *Tu* de ce ești aici? o întrebă el.

– Mi-am zis că e bine să ajut la apărarea reputației unui vechi prieten. Acum nu mai sunt atât de sigură.

Venise vremea să dea toate cărțile pe față.

– E mai mult decât un vechi prieten.

– A fost prima mea iubire. Ar fi trebuit să ne căsătorim. Părinții noștri au dorit mult asta. Dar eu am pus capăt relației.

– Nu ai spus niciodată nimic despre el. Sau despre faptul că ești mormonă.

– Nimic din astea nu părea relevant pentru relația dintre noi. Părinții mei erau mormoni, iar eu m-am născut mormonă. După moartea lor am abandonat religia. Și l-am abandonat și pe Josepe.

Malone se întrebă din nou cât de multe lucruri auzise ea în catacombe.

– Cât ai stat în afara capelei?

Privirea ei rămase rece.

– Nu prea mult.

– Nu l-ai auzit recunoscând că ne-a omorât agentul?

– Nu, n-am auzit. Şi e o minciună. Stephanie a spus acelaşi lucru.

Refuzul ei de a accepta aduse în mintea lui Malone sărutarea pe care Cassiopeia i-o dăduse lui Salazar.

– De ce te grăbeşti să spui că nu este adevărat?

– Deoarece eşti gelos. Am văzut asta la restaurant.

– Nu mai sunt copil, Cassiopeia! Lucrez la un caz. Îmi fac treaba. Trezeşte-te şi procedează la fel!

– Du-te naibii!

Malone simţi că îl cuprinde furia.

– Înţelege că Salazar dispune de fanatici care fac treburile murdare în locul lui. Daniţi. Asta sunt cei doi din cimitir.

– Cotton, va trebui să mă laşi să gestionez situaţia asta. Singură!

– Spune-i asta lui Stephanie.

– Ce ai făcut în seara asta, să-l răpeşti pe Josepe, a fost o prostie. Din fericire, lucrurile s-au întors în favoarea mea. Am putut să exploatez situaţia în beneficiul meu. Începe să aibă încredere în mine.

Acum Malone era ofticat.

– *Josepe* este un ucigaş.

Ochii ei aruncară flăcări.

– Şi ce dovadă ai pentru afirmaţia asta?

– Am văzut cadavrul.

Cassiopeia păru să ia în seamă informaţia, însă după aceea zise:

– Trebuie să aflu ce se petrece. În felul meu.

– Am fost acolo, rosti el. Noaptea trecută. Sărutul ăla dintre voi doi nu a fost prefăcătorie. Sesiză că informaţia o surprinsese. Alt detaliu care nu ţi-a fost transmis de Stephanie?

– Nu ştiu ce ai văzut tu. Nici măcar nu ştiu ce a fost aia.

– Exact la asta mă refer şi eu.

Petrecuse multă vreme cu femeia asta. Trecuseră de la duşmani la iubiţi. Înduraseră multe, stabiliseră o legătură de încredere sau

cel puţin aşa credea el. În acel moment ea părea plecată în altă lume. Devenise o străină.

Iar el ura senzaţia.

– Ascultă, ai făcut-o treabă bună. Ce-ar fi să te dai la o parte și să mă lași pe mine să termin povestea asta?

– Mă descurc. Fără tine.

Malone îşi stăpâni emoţiile şi riscă încă un apel la raţiune.

– Prietenul ăsta vechi al tău este amestecat în ceva suficient de important ca să-l implice personal pe președintele Statelor Unite. Un agent e mort, indiferent că tu crezi asta sau nu. Trei dintre oamenii lui Salazar sunt morţi. Eu i-am ucis. Trebuie să te ţii de program, Cassiopeia. Făcu o pauză. Sau să abandonezi.

– Să ştii că, uneori, te comporţi ca un nemernic.

– Nu încerc asta.

– Trebuie să te duci acasă.

Cassiopeia se răsuci pe călcâie spre uşă.

El nu se mișcă de pe loc.

Nicio secundă Cassiopeia nu-i arătase vreo dovadă de afecţiune. Niciun zâmbet. Nicio bucurie pe chip. Era la fel de lipsită de expresie ca o piatră. Malone regreta că o presa. Însă cineva trebuia să facă asta.

Cassiopeia se îndreptă spre uşă.

Malone nu dorea ca ea să plece.

– M-ai fi împușcat? întrebă el.

Era evident o întrebare retorică, pusă mai mult în speranţa unui răspuns.

Ea se întoarse şi îl privi fix.

Între ei plutea incertitudinea. Ochii Cassiopeii erau duri şi strălucitori ca granitul, iar pe chip avea masca mortuară a emoţiilor.

Apoi ea plecă.

☆☆☆

Salazar îngenunche pe podeaua de lemn a apartamentului. Durerea pe care o simţea în genunchi îi aminti de greutăţile îndurate de pionieri în timpul călătoriei lor spre Vest, ca să fugă de

persecuţii şi să caute siguranţă şi libertate în Salt Lake. Era important ca sfinţii să nu uite niciodată acel sacrificiu. Ei existau astăzi graţie tuturor vicisitudinilor îndurate cu mult curaj de bărbaţii şi femeile de atunci, mii dintre acele fiinţe murind pe drum.

– *Nu eram compatibili cu preceptele sociale, religioase şi etice ale vecinilor noştri,* spuse îngerul din mintea lui.

Acesta plutea în capătul îndepărtat al încăperii, înconjurat de o aură strălucitoare. Salazar îşi făcea rugăciunea de dinainte de culcare când apăruse mesagerul, îngrijorat că Malone ar putea avea dreptate. Furtul cărţii, săvârşit de Cassiopeia, şi apoi păstrarea ei s-ar fi putut dovedi păcate.

– *Să ştii care e adevărul, Josepe. Un anume nobil avea o bucată de teren, iar duşmanul a venit noaptea, i-a dărâmat locuinţa, i-a tăiat măslinii şi i-a distrus munca. Înfricoşaţi, servitorii lui au luat-o la fugă. Stăpânul podgoriei le-a spus slugilor sale: Duceţi-vă şi strângeţi resturile şi luaţi toată puterea casei mele, care înseamnă războinicii mei, tinerii mei, şi plecaţi de îndată şi răzbunaţi-mi podgoria, căci este a mea. Doborâţi-le turnul şi alungaţi-i pe paznicii lor. Şi pe măsură ce ei se strâng contra voastră, răzbunaţi-mă faţă de duşmanii mei cu forţa resturilor casei mele şi a stăpânirii pământurilor.*

Salazar absorbi parabola şi îi înţelese sensul.

– *Ceea ce s-a făcut a fost necesar. Răzbunarea Zionului se va face doar prin forţă. De aceea Tatăl Ceresc a pus în fruntea poporului său un om să-l conducă, aşa cum Moise i-a condus pe copiii lui Israel. Căci voi sunteţi copiii lui Israel, din sămânţa lui Avraam, şi trebuie să fiţi eliberaţi de lanţuri prin forţă cu braţul întins.*

– Servitorii mei au fost adunaţi şi sunt gata de bătălie.

– *Toată victoria şi gloria trebuie să vină prin credinţă, răbdare şi rugăciuni.*

Aşa că el se rugă mai intens, după care îi spuse îngerului:

– Am îngăduit furiei mele să se dezvăluie în faţa lui Malone. M-a necăjit cu moartea oamenilor mei, iar eu am început să mă laud şi am spus mai mult decât era nevoie.

– *Nu te mai lamenta! Omul acela o să sălăşluiască în întuneric, în vreme ce tu te vei bucura de lumina eternă. Cartea este a noastră*

acum. Barbarul nu avea niciun drept să o aibă. A făcut asta ca să te păgubească.

Ar fi trebuit să-l facă pe Malone să se căiască, însă apariția Cassiopeii împiedicase o asemenea acțiune. Salazar se întreba acum dacă nu cumva Cassiopeia auzise tot ceea ce discutaseră el și Malone.

– *Nu contează,* rosti îngerul. *Ea aparține Zionului și țelurile ei sunt țelurile noastre. Dacă are repulsie față de ceea ce trebuie făcut, atunci nu ar fi trebuit să se amestece.*

Avea sens.

– *E aliata ta. Tratează-o ca atare!*

Salazar se uită fix la nălucire și vru să afle ceva ce nu avusese niciodată curaj să întrebe:

– Ești Moroni?

Nimic nu exista mai presus de Moroni. Trăise pe pământ în jurul anului 400 d.H. și devenise profetul care îngropase niște tăblițe de aur cu o relatare despre poporul lui. Secole mai târziu, îi apăruse lui Joseph Smith și îl condusese către locul unde erau ascunse tăblițele. Sub inspirație divină de la Tatăl Ceresc, cu ajutorul lui Moroni, profetul Joseph tradusese tăblițele și apoi le publicase drept Cartea Mormonilor.

– *Nu sunt Moroni,* zise îngerul.

Era șocat. Mereu presupusese că acesta era adevărul.

– Atunci cine ești?

– *Ți-ai pus vreodată vreo întrebare în privința numelui tău?*

Ciudată întrebare.

– Sunt Josepe Salazar.

– *Prenumele tău are rădăcini vechi în ebraică. Numele provine din moștenirea bască a tatălui tău.*

Știa că numele lui provenea de la un oraș medieval din Castilia, unde o familie de nobili adoptase identitatea orașului ca fiind propria identitate.

– *Tu ești Josepe. Joseph în engleză. Joseph Salazar. La fel ca și profetul, Joseph Smith, care are aceleași inițiale ca ale tale. J.S.*

Nu mai știa ce să spună.

– *Sunt aici ca să te ajut în bătălia care va urma. Împreună vom dobândi libertatea care aparține Zionului. Să știi asta, Josepe! Tatăl*

Ceresc a promis că, înainte de stingerea generației în viață acum, îi vom învinge pe barbari și vom îndeplini toate promisiunile Lui. Vom trece prin asta. În curând seniorul Rowan va conduce Biserica, iar tu îi vei sta alături.

Se simţea atât de nedemn! Ochii i se umplură de lacrimi. Se luptă cu impulsul de a plânge, însă îi cedă, lăsându-şi emoţiile să răbufnească. Îşi aplecă şira spinării şi îşi lipi braţele de podea.

– Plângi, Josepe! Plângi pentru toţi cei care au murit pentru cauza noastră, inclusiv pentru mine.

Se uită la nălucă.

Smith avea treizeci şi opt de ani în acea zi de iunie 1844, când fusese întemniţat în Illinois pe baza unor acuzaţii fabricate. Mulţimea atacase închisoarea, iar Joseph şi fratele lui, Hyrum, fuseseră împuşcaţi mortal.

– M-am dus ca mielul la tăiere, dar eram calm ca o dimineață de vară. Conștiința mea nu nutrea nicio acuzație împotriva lui Dumnezeu și a omenirii. Mi-au luat viața, dar am murit nevinovat. De atunci s-a spus mereu că am fost asasinat cu sânge-rece.

Era adevărat.

Însă ochii care îl priveau acum erau, pentru prima dată, plini de forță.

– Sângele meu strigă din mormânt după răzbunare.

Acum știa exact ce să spună.

– Vei fi răzbunat.

PATRUZECI

☆

ORANGE COUNTY, VIRGINIA
VINERI, 10 OCTOMBRIE
1.00 A.M.

Luke revenise la Montpelier. Cina lui cu Katie durase trei ore. Ea îl dusese la un local drăguţ de pe marginea şoselei, la nord de oraş, unde băuseră bere şi gustaseră nişte pui prăjit deloc rău. Katie era o adevărată dulceaţă, iar el şi-ar fi dorit să dispună de timpul necesar pentru a petrece noaptea cu ea. Părea să fie genul de tipă care se dă în vânt după militari. Se duseseră la cină cu maşini separate, aşa că ea plecase acasă după ce luaseră masa, în vreme ce el se înapoiase la reşedinţă, având ascunse în buzunar numărul ei de telefon şi adresa de e-mail.

Petrecuse alte trei ore în Mustangul lui, parcat printre copacii de la marginea drumului din spatele clădirii principale. Templul se afla la câteva sute de metri distanţă. Nu se vedea nicio lumină aprinsă prin preajmă, în afara unei lămpi de veghe de pe faţada reşedinţei, pe care Luke o zărea în depărtare printre copaci. Nu apăruseră niciun fel de paznici sau de oameni de la securitate. Domnea o linişte deplină.

Acasă la el studiase fotografii ale templului, iar inspecţia efectuată la faţa locului mai devreme îi confirmase ideile. Îşi adusese cu el un colac de cincisprezece metri de frânghie groasă din cânepă, nişte mănuşi şi o rangă. Tot ce ar fi avut nevoie un spărgător isteţ.

Se dădu jos din maşină şi îşi scoase uneltele, după care închise fără zgomot portbagajul.

Drumul printre copaci dură zece minute. Cerul era acoperit de nori şi lipsit de lună sau stele. Conturul întunecat al templului apăru în raza lui vizuală, iar Luke urcă dâmbul, zdrobind cu zgomot iarba uscată sub picioare, apoi păşi pe platforma de beton. Nu se prea auzeau zgomote dinspre pădure, spre deosebire de casa lui, unde greierii şi broaştele cântau toată noaptea. Uneori îi era dor de casa natală. După moartea tatălui său, lucrurile nu mai fuseseră niciodată la fel. Înrolarea în armată fusese cel mai bun pas pe care îl făcuse. Văzuse lumea şi se maturizase în acelaşi timp. Acum era agent al Departamentului de Justiţie al Statelor Unite. Când îi povestise de cariera aleasă, mama lui se arătase mândră, la fel şi fraţii. Luke nu avea diplomă de facultate, nici vreo calificare profesională, nu avea clienţi, pacienţi sau studenţi.

Însă, la naiba, reuşise să facă ceva cu el însuşi.

Lăsă la o parte frânghia şi lanterna. Începu să lucreze cu ranga la mortarul care înconjura chepengul central. Reuşi să-l îndepărteze cu un efort minim şi apoi să insereze rapid capătul plat al barei de oţel în încheietura capacului. Câteva opintiri şi o margine se ridică din soclu. Încă puţin efort şi Luke reuşi să facă în platforma de beton o deschizătură suficient de largă ca să se poată strecura prin ea.

Aşeză chepengul scos lângă intrare, apoi legă frânghia de una din coloane. Îi testă rezistenţa şi se declară satisfăcut. Azvârli restul colacului în deschizătură.

Aruncă o ultimă privire în jur.

Linişte.

Îşi vârî mâna cu lanterna înăuntrul deschizăturii şi aprinse fasciculul de culoare roşie. Dedesubt întunericul dispăru, iar Luke zări ziduri de cărămidă şi o podea tot de cărămidă la zece metri depărtare. Aşa cum anticipase, trebuia să coboare primii trei metri doar susţinut de frânghie. După aceea se putea sprijini cu picioarele de zid. De acolo lucrurile deveneau o joacă. Aceeaşi situaţie avea să fie valabilă şi la urcarea înapoi. Slavă Domnului că Luke avea braţele forţoase şi bine lucrate! Coborâşul şi urcuşul înapoi nu ar fi trebuit să constituie o problemă.

Stinse lanterna şi o vârî în buzunarul pantalonilor. Îşi puse mănuşile şi începu să coboare.

Se minună de eforturile care fuseseră depuse cu două sute de ani în urmă pentru săparea unei asemenea gropi, totul fiind făcut doar cu lopeţi şi târnăcoape. Bineînţeles că Madison avusese sclavi – cam o sută, după spusele lui Katie din timpul turului la suprafaţă. Ca atare, forţa de muncă nu însemnase o problemă. Cu toate astea, efortul de a construi o gaură atât de largă şi atât de adâncă era impresionant.

Atinse zidul cu piciorul şi de acolo se strecură uşor până jos.

Aruncă o privire înapoi în sus şi îşi imagină cum arăta scena pe vremuri. Probabil că iarna era depozitată acolo o grămadă de gheaţă. Cu siguranţă, lacul din spatele reşedinţei, pe care îl admirase mai devreme, îngheţa în fiecare an. Din el sclavii tăiau blocuri de gheaţă, care apoi erau trase până la groapă şi împachetate cu straie de paie pentru izolare. Era vârâtă acolo atât de multă gheaţă, încât să rămână intactă până iarna următoare, când procesul se repeta. Luke citise mai devreme pe site-ul web al reşedinţei că îngheţata era una dintre delicatesele preferate ale lui Madison. Soţia lui, Dolley, era chiar creditată cu popularizarea acestei delicatese după ce o servise tuturor cu ocazia celui de-al doilea bal inaugural al soţului ei.

Aprinse din nou lanterna şi inspectă interiorul. Fasciculul roşu străbătea doar o distanţă scurtă şi totul era învăluit în umbre cenuşii, aşa că Luke riscă şi comută lanterna pe fasciculul alb. Era greu de spus câte cărămizi îl înconjurau. Cu siguranţă că erau cu miile, de o culoare estompată, cu muşchi de culoare gălbuie acoperind îmbinările şi crăpăturile. Ar fi fost imposibil de prevenit apariţia muşchiului dat fiind solul poros şi vechimea gropii. Per ansamblu însă, zidurile erau relativ curate. Iar faptul că groapa fusese acoperită cu siguranţă ajutase.

Fasciculul luminos surprinse ceva.

Luke se răsuci şi se concentră asupra unei cărămizi.

Un scris slab.

Dar care era acolo.

Se apropie şi privi în sus, mijind ochii în lumina slabă.

– Sunt nişte nenorocite de litere, şopti el.

XIII.

Începu să cerceteze atent în jur cu lanterna.

Apărură alte litere pe alte cărămizi.

XIX. LXX. XV. LIX. XCIX.

Nu era specialist în latină. Desigur, cunoştea numeralele romane. Le învăţase cu ocazia evenimentelor Super Bowl. Nu-şi explicase niciodată de ce NFL alesese să folosească astfel de numerale în locul bunelor numere americane. Poate că aşa se crea impresia de clasă?

Îşi continuă inspecţia şi observă că ici şi colo erau împrăştiate numere duplicat. Numără rapid cinci LXX. Opt XV. Îşi aminti ce îi arătase Stephanie pe însemnarea lui Madison. Scrijelit în josul însemnării era un IV. Căută, plimbând fasciculul luminos în jurul zidurior cilindrice.

Şi descoperi.

IV.

În apropiere de partea de sus, poate la doi metri sub chepeng.

Hotărî să cerceteze dacă bănuiala lui era corectă. O nouă inspecţie nu mai dezvălui niciun IV.

Îi ajungea.

Avea nevoie de rangă pentru a căuta mai departe. Numai că aceasta se odihnea sus, pe platformă. Stinse lanterna, apucă bine frânghia şi se căţără. Ajuns sus, se trase prin deschizătură şi vru să apuce unealta, când ceva îi atrase atenţia.

Ceva aflat în depărtare.

Dincolo de reşedinţă.

Întunericul nopţii era întrerupt de sclipirile ritmice ale unor lumini albastre şi de vaietul sirenelor. Apoi Luke văzu alte două seturi de lumini albastre clipitoare.

Toate veneau spre el.

– Ah, la naiba, şopti el. Nu e deloc de bine.

PATRUZECI ŞI UNU

☆

WASHINGTON, D.C.
1.40 A.M.

Rowan coborî din taxi. Dincolo de 1st Street, faţada albă a Capitoliului era luminată strălucitor. Rowan rămăsese de nenumărate ori peste noapte acolo, când Congresul era în sesiune, în special cu mulţi ani în urmă, în timpul primelor sale mandate. Acum nu mai proceda la fel, deşi uneori câte o chestiune de mare importanţă impunea spectacolul unui legislativ naţional care refuza să doarmă.

Însă asta era tot.

Un spectacol.

Munca adevărată nu se depunea niciodată în sala de vot. Era înfăptuită în birouri cu uşi închise sau la restaurant, sau în timpul unei plimbări prin National Mall. Guvernul federal avea de multă vreme lipsuri fatale. Nu mai poseda abilitatea de a întreprinde ceva cu adevărat constructiv. În schimb, ajunsese să se priceapă de minune la consumul de resurse, atât din partea cetăţenilor, cât şi a statelor. Nu reuşea mai deloc să rezolve vreo problemă şi refuza să lase pe altcineva sau vreo altă instituţie să se ocupe de asta. Senatorului îi rămăsese în minte ceea ce citise în dimineaţa zilei precedente, în petiţia din Texas. *Dat fiind faptul că statul Texas îşi menţine un buget echilibrat şi are a cincisprezecea economie din lume ca mărime, este practic fezabil ca Texasul să se retragă din Uniune, prin aceasta protejând standardul de viaţă al cetăţenilor statului şi reasigurându-le acestora drepturile şi libertăţile, în conformitate cu ideile şi convingerile iniţiale ale Părinţilor Fondatori, care nu mai sunt reflectate de guvernul ederal.*

Perfect formulat.

Rowan nu-și amintea momentul precis când devenise secesionist, dar era convins că poziţia lui era cea corectă. *De câte ori o formă de guvernământ devine distructivă, este dreptul poporului să o modifice sau să o abolească şi să instituie un guvern nou, aşezând fundamentele acestuia pe astfel de principii şi organizându-i puterea de o asemenea manieră încât poporul să le considere cele mai potrivite pentru a-i aduce siguranţa şi fericirea.*

Thomas Jefferson şi ceilalţi cincizeci şi cinci de patrioţi care semnaseră Declaraţia de Independenţă avuseseră dreptate. Interesant cum despre acei oameni se presupunea că dispuseseră de dreptul firesc şi inalienabil de a se revolta violent împotriva unei Anglii opresoare. Cu toate astea, dacă descendenţii lor încercau acelaşi lucru împotriva Statelor Unite ale Americii, împotriva acţiunilor lor erau lansate mulţimi de reguli şi statute federale. Când îşi pierduseră americanii „drepturile fireşti şi inalienabile"?

Rowan știa.

În 1861.

Odată cu Abraham Lincoln.

Însă el intenţiona să revendice acele drepturi.

Intrarea lui Stephanie Nelle în scenă venise în mod neașteptat. Unul dintre juriştii săi îl pusese rapid la curent cu zvonurile. Nu era nimic cert, doar că se ridicaseră nişte întrebări în privinţa ei, iar Casa Albă încerca să gestioneze problema în secret. Nimeni nu dorea un scandal imens la sfârşit de mandat. Oare cererile lui legate de informaţii acceleraseră lucrurile? Sau era chiar el responsabil? Greu de spus. Tot ce știa era că Nelle apăruse, era la curent cu cercetările lui legate de documentele secretizate, după care se oferise să-i furnizeze exact ce căuta el.

Așa că profitase de situaţie.

Urcă scara de granit trecând pe lângă fântâna lui Neptun, către intrarea în Biblioteca Congresului.

Să aibă încredere în Nelle?

Nicidecum.

Să se folosească de ea?

Categoric.

☆★☆

Stephanie aştepta în vestibulul Sălii Mari a Bibliotecii Congresului. În mod normal, clădirea era închisă noaptea, singurii oameni din zonă fiind paznicii. Însă după ce plecase de la Rowan, sunase la Casa Albă. Cincisprezece minute mai târziu, directorul bibliotecii o contactase. La treizeci de minute după aceea, fusese întâmpinată de un domn mai în vârstă, distins, cu un zâmbet cald, păr cărunt şi rar şi ochelari cu rame de oţel. Individul se prezentase ca fiind John Cole şi, deşi era miezul nopţii, purta costum şi cravată şi părea destul de vigilent. Ea se scuzase pentru că-i deranjase somnul, însă el îi respinsese scuzele cu un gest al mâinii, zicând:

– Directorul spune că trebuie să fac tot ce-mi cereţi.

După ce îi explicase de ce anume avea nevoie, omul dispăruse în interiorul clădirii, lăsând-o singură în Sala Mare.

Aştepta acum, flancată de două scări din marmură. Zidurile de un alb strălucitor se înălţau pe douăzeci şi cinci de metri către un tavan împodobit cu stucatură, având în centru un luminator din sticlă colorată. Podeaua de marmură era decorată cu inserţii din alamă în formă de soare înconjurat de alte inserţii cu semnele zodiacului. Sculpturile, arhitectura şi decoraţiunile se combinau elegant, conferind locului un stil european de mare clasă.

De fapt, asta şi fusese ideea.

Construită în 1897 ca ilustrare a artei şi culturii unei republici în plin avânt, ca loc de depozitare pentru Biblioteca Naţională, Jefferson Building, cu a sa formă de dom, devenise în timp una dintre cele mai mari biblioteci publice din lume. Sculpturi se înălţau de-a lungul ambelor scări. Stephanie ştia ce simbolizau. Reprezentau diversele ocupaţii, obiceiuri şi motivaţii ale vieţii moderne. Stephanie observă un muzician, un doctor, un electrician, un fermier, un vânător, un mecanic şi un astronom, fiecare operă în parte fiind completată cu instrumentele specifice meseriei respective.

Fusese întru totul nimerit ca acea clădire să poarte numele lui Jefferson, deoarece, după războiul din 1812 – când britanicii incendiaseră Washingtonul, inclusiv biblioteca de la acea vreme –, el vânduse naţiunii 6 400 din cărţile lui personale ca să se formeze nucleul unei noi colecţii.

Acel început modest se transformase într-o arhivă cu sute de milioane de articole. Stephanie citise undeva că în fiecare zi erau adăugate 10 000 de articole noi. Aproape toate erau accesibile publicului pentru vizionare. Nu era nevoie decât de un permis de cititor, uşor de obţinut. Şi ea avusese unul, ani la rând. Pe vremea când locuia în D.C., se bucurase adesea să se plimbe prin sălile cu exponate sau să asiste la câte o prezentare în auditoriu.

Ceva se întâmpla mereu în bibliotecă.

Unele articole erau însă restricţionate, în special din pricina rarităţii sau a stării lor de fragilitate, şi erau ţinute într-o sală specială a colecţiilor, aflată la etajul superior.

Iar Rowan căuta ceva ce era ţinut acolo.

☆ ☆ ☆

Rowan se apropie de cele trei uşi masive de bronz, reprezentând tradiţia, scrisul şi tiparul. Asemenea templului din Salt Lake, Biblioteca Congresului era încărcată de simbolism. Mesajul vocal din partea lui Stephanie Nelle îl instruise să nu folosească intrarea obişnuită a vizitatorilor, aflată la un nivel mai jos, şi să vină direct la uşile din bronz.

Iar el se conformase.

Una dintre uşi se deschise şi Rowan o văzu pe Nelle.

Intră în holul Minerva, denumit aşa după cele opt statui care mărgineau tavanul ce o reprezenta pe zeiţa cunoaşterii universale. Simbolul ei, bufniţa, era prezent pretutindeni.

Intrară în Sala Mare.

– Am socotit că e mai bine să intraţi pe aici decât pe jos, zise ea. Nu sunt camere de supraveghere.

El îi aprecie discreţia.

– Sunt mereu impresionat când vizitez locul ăsta.

– Este o operă magnifică. Suntem singuri, cu excepţia unui curator, care aduce ceea ce doriţi să vedeţi. Totuşi, sunt curioasă. Cu siguranţă că aţi fi putut căpăta acces la acea colecţie rară fără ajutorul meu.

– Probabil că da. Însă am descoperit însemnătatea cărţii cu doar două zile în urmă şi aş prefera să nu atrag atenţia asupra cercetărilor mele. Din fericire pentru amândoi, aţi apărut dumneavoastră.

– Le-am spus celor de aici că ne ocupăm amândoi de o chestiune de securitate națională. N-au pus nicio întrebare. Nimeni nu va nota vizita noastră în vreun jurnal. Am cerut ca volumul să fie dus în Sala de Lectură a Congresului. Mi-am zis că vă veți simți mai confortabil acolo.

Stephanie făcu un gest înspre dreapta și se îndreptară amândoi către o galerie bogat decorată. În capătul ei, un set de uși duble dădea înspre o încăpere la fel de lungă precum galeria. Podelele din stejar, împreună cu zidurile și tavanul lambrisat și împodobit cu picturi pline de culoare creau o atmosferă regală. Lămpile de perete răspândeau o lumină blândă asupra lambriurilor de stejar. În fiecare capăt al încăperii se găsea câte un cămin din marmură, împodobit cu mozaicuri. Rowan cunoștea renumele de care se bucurase încăperea. Pe vremuri era ținută deschisă atunci când Congresul era în sesiune, având în permanență înăuntru un bibliotecar, dar și mesageri disponibili zi și noapte. Între anii 1960 și 1970, când dezbaterile prelungite reprezentau regula, personalul dormea acolo, pe saltele, ca să poată transporta cărți cu sutele de cealaltă parte a străzii când era nevoie de ele. Acum saltelele dispăruseră, iar încăperea era folosită doar la ceremonii.

– E acolo, zise Stephanie.

Rowan zări comoara odihnindu-se pe o masă înconjurată de o canapea și fotolii tapițate, în fața unuia din căminuri.

Se duse acolo și se așeză pe canapea.

Cartea măsura cam zece centimetri pe cincisprezece și era groasă de doi centimetri și ceva. Legăturile din piele erau într-o stare remarcabil de bună.

Deschise volumul și citi pagina de titlu.

CARTEA MORMONILOR
Tradusă de
JOSEPH SMITH JR

A treia ediție
Atent revizuită de către traducător
Nauvoo, Illinois
Tipărită de Robinson și Smith
Cincinnati, Ohio
1840

Pe un carton ataşat paginii de titlu se aflau scrise un număr de identificare şi faptul că Biblioteca Congresului achiziţionase cartea la data de 12 decembrie 1849.

Rowan se simţea transfigurat să se afle în prezenţa ei.

În anul 1830, sfinţii trăiau în Missouri. Însă, la data de 30 octombrie, un grup de bandiţi atacase paşnica localitate Haun's Mill şi masacrase majoritatea locuitorilor. Temându-se de noi violenţe, sfinţii fugiseră către Illinois, unde apăruse nevoia de mai multe copii după Cartea Mormonilor, după ce tirajul iniţial din 1830 se epuizase. Cei 1 000 de dolari de care era nevoie pentru tipărirea unor exemplare noi nu existau, însă o revelaţie divină le spusese sfinţilor ce să facă. Fuseseră trimise circulare în interiorul Bisericii, iar pentru fiecare 100 de dolari trimisă pentru tipărire, filiala respectivă primea 110 exemplare. Profetul Joseph însuşi întocmise planul financiar şi se ocupase de revizuirea textului şi corectarea erorilor. Banii începuseră să curgă şi, în cele din urmă, fuseseră tipărite cinci mii de exemplare noi, unul dintre acestea aflându-se acum în faţa senatorului Rowan.

– Ediţia asta a avut un succes atât de mare, zise el, încât din acel moment încoace cartea nu a mai rămas niciodată netipărită.

– Am citit însemnările bibliotecii despre ea, replică Stephanie.

Senatorul zâmbi.

– Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva.

– Documentele arată că Abraham Lincoln a luat această carte la data de 18 noiembrie 1861 şi a înapoiat-o la data de 29 iulie 1862. De asemenea, el a împrumutat alte trei cărţi pe care biblioteca le deţinea pe tema mormonismului.

– A fost primul şi, din câte ştim noi, singurul preşedinte care a citit vreodată Cartea Mormonilor. Noi, sfinţii, avem un respect deosebit pentru Lincoln.

Rowan însă trebuia să caute dincolo de pagina de titlu.

– Dacă sunteţi amabilă să mă scuzaţi, zise el. Trebuie să examinez cartea în privat.

PATRUZECI ȘI DOI

☆

ORANGE COUNTY, VIRGINIA

Luke se strecură prin deschizătură și dezlegă rapid frânghia de coloana de care o prinsese. Luminile albastre continuau să pâlpâie în depărtare, iar sirenele se auzeau tot mai tare. Așeză chepengul de beton la loc și îndesă bucăți de mortar la încheieturi. După care mătură cu piciorul resturile de mortar de pe platforma de beton. Dacă nu se apropia nimeni prea mult, întunericul ar fi trebuit să ofere o acoperire suficientă. Înșfăcă frânghia și uneltele și se retrase în pădure, la douăzeci de metri depărtare.

Poliţiştii ajunseră la reşedinţă şi, în mai puţin de trei minute, apărură trei fascicule de lanternă care se îndreptară în direcţia lui. Luke se ascunse printre arbuşti. Hainele negre îl ascundeau suficient de bine în noaptea lipsită de lună. Auzi voci când lanternele se apropiară de templu.

Însă niciun poliţist nu păși pe platformă.

Ofiţerii păreau mulţumiţi că totul era în regulă. Fasciculele luminoase rămaseră la cincisprezece metri depărtare. Oare ce îi alertase pe poliţişti? De ce veniseră acolo? Să fi fost vorba de un soi de supraveghere video cu vizualizare nocturnă?

Se îndoia de asta. După ce o ascultase pe Katie la cină, știa că proprietatea nu dispunea de bani și avea doar atât cât să nu se închidă. Şi atunci de ce astfel de metode elaborate de securitate? Acolo se găseau puţine lucruri de valoare. Cu siguranţă prea puţine ca să justifice sutele de mii de dolari necesare pentru supraveghere.

Lanternele mai rămaseră pe loc o vreme. Auzea voci de bărbaţi, dar nu desluşea ce spuneau. Stând întins pe burtă, printre ramuri întortocheate de arbuşti, se uita. Din fericire, aerul era suficient de rece ca să nu fie şerpi prin jur, deşi Luke n-ar fi fost deloc surprins dacă şi-ar fi făcut apariţia un raton sau doi.

Lanternele se îndepărtară.

Îi văzu pe cei trei poliţişti retrăgându-se de pe movilă spre casă, îndreptându-se spre partea frontală a acesteia. Se ridică în picioare şi ascultă cum maşinile o iau din loc, apoi văzu cum cele trei seturi de faruri se îndepărtează.

Era vremea să termine ce începuse.

Se înapoie în grabă la templu şi legă frânghia din nou de coloană. Scoase chepengul şi aruncă în gaură colacul de frânghie. Era o treabă riscantă, dar pentru ea era plătit. Învăţase în timpul instrucţiei de ranger să gândească, să evalueze şi să acţioneze sub presiune, tot timpul însă cu ţelul bine întipărit în minte. Indiferent de costuri şi de şanse. Să termine treaba.

Apucă ranga şi cu o mână înmănuşată prinse frânghia, încolăcindu-şi un inel suplimentar în jurul încheieturii pentru siguranţă. Se lăsă în jos cei trei metri de care era nevoie pentru a regăsi cele două litere.

IV.

Ajunse la locul aproximativ pe care şi-l amintea, după care înfipse ranga în vârful bocancului. Scoase lanterna din buzunar şi localiză cărămida însemnată. După aceea prinse din nou ranga în mână şi izbi în zid cu ciocul din mâner.

Lutul rezista.

Lovi din nou, mai tare.

Cărămida crăpă.

Ce naiba?

Izbi cu bara de fier în suprafaţa cărămizii, care se sparse, dând la iveală o gaură neagră. Schimbă ranga cu lanterna şi îndreptă fasciculul spre gaură. Ceva dinăuntru luci.

Ca sticla.

Prinse din nou bara de fier şi îndepărtă cu grijă resturile din cărămida însemnată cu IV. Începea să-l doară mâna dreaptă

din pricina efortului de susţinere a corpului, deşi cele care munceau mai mult la asta erau picioarele, încolăcite în jurul frânghiei. Înfipse din nou ranga în vârful bocancului și curăţă toate resturile. Înainte de a-şi introduce mâna în gaură folosi lanterna încă o dată ca să vadă ce îl aştepta.

Un obiect mic.

Lat poate de 20 de centimetri şi înalt de vreo cinci.

În mod cert din sticlă.

Prinse lanterna mică între dinţi şi scoase trofeul din locaş. Își îndreptă bărbia în jos și lumina lanternei se reflectă în sticlă. Vedea ceva închis înăuntru. O ultimă verificare cu lanterna îi demonstră că gaura din zid era acum pustie.

Misiune îndeplinită.

Merse prin pădure în pas lejer, îngăduind braţului drept şi mâinii să se relaxeze după efort. Munca efectuată nu ar fi trebuit să-i afecteze mușchii atât de tare. În mod clar trebuia să-și crească doza de exerciţii de întreţinere.

Frânghia era strânsă colac peste umăr. Într-o mână ţinea ranga, în cealaltă recipientul din sticlă. În mod cert înăuntru era un obiect, însă el nu primise misiunea de a vedea despre ce e vorba. Stephanie îi ceruse să scoată şi să-i ducă ei orice găsea acolo. Iar lui Luke îi convenea. Nu făcea parte dintre membrii conducerii şi îi plăcea să rămână aşa cum era.

Pusese totul la loc la templu. Cu siguranţă că a doua zi sau în scurtă vreme cineva avea să observe mortarul spart de la încheieturile chepengului. Aveau să ridice chepengul şi să descopere gaura din zid. Ce însemnau toate astea avea să rămână un simplu mister. Fără răspunsuri, fără dovezi. Nimic care să indice vreun vinovat. Una peste alta, fusese o noapte bună. Nu numai că găsise comoara din gheţărie, dar avea şi numărul de telefon al lui Katie. Poate că avea să-i accepte oferta şi să ia legătura cu ea. Avea de recuperat nişte timp liber cândva, în cursul unei săptămâni.

Își găsi mașina și aruncă frânghia și ranga în portbagaj. Se strecură înapoi în Mustang, fără să aprindă plafoniera care ar fi putut să-i trădeze prezenţa. Lăsă obiectul din sticlă pe scaunul pasagerului şi introduse cheia în contact.

Ceva se mişcă pe bancheta din spatele lui.

Imediat simţurile îi intrară în alertă.

Apăru un cap.

Apoi un chip în oglinda retrovizoare.

Katie.

Aceasta ţinea îndreptată spre el o armă, cea pe care Luke o păstra în torpedou.

– Ştii cum să foloseşti chestia aia? întrebă el, fără să întoarcă privirea.

– Pot să apăs pe trăgaci. Spătarul scaunului tău e o ţintă mare.

– Tu m-ai turnat?

– Ştiam că nu eşti militar. Eşti un hoţ. Te-am urmărit până aici şi am aşteptat să faci o mişcare. Apoi am chemat şeriful.

– Ei, drăguţă, chestia asta doare pân'la os. Şi eu care credeam că tu şi cu mine ne'nţelegem bine. În acea clipă Luke îşi dădu seama. Numărul ăla de telefon pe care mi l-ai dat nu e adevărat. Corect?

– Am ieşit să mănânc cu tine doar pentru că doream să văd ce ai de gând. Nu sunt ghid turistic. Astăzi ţineam locul cuiva. Lucrez la restaurări. Am diplomă de masterat în istorie americană şi lucrez la teza de doctorat. M-am specializat în Madison. Clădirea aia este extrem de importantă. Hoţi ca tine distrug comorile tuturor. Şi ce să crezi? Numărul de telefon este al şerifului local.

Faptul că ea se afla acolo era o mare problemă. Ce spusese Stephanie? *Nu te lăsa prins.*

– Nu sunt hoţ.

– Atunci ce e chestia aia de pe locul din faţă?

Luke ridică obiectul de sticlă şi i-l dădu fetei.

– Unde l-ai găsit? Nu l-am mai văzut până acum.

– Nu l-ai văzut deoarece Madison l-a ascuns în groapa lui pentru gheaţă.

– De unde ştiai asta?

Luke nu-i răspunse.

– Mergem la şerif, decise ea.

– Din nefericire, nu se poate. Oi fi tu mare academician, dar eu sunt agent al guvernului american, iar guvernul are nevoie de ceea ce ţii tu în mână.

– Doar nu te aştepţi să cred aşa ceva.

Luke auzi sirene de poliţie. Din nou.

– Haide, Katie. Ce-ai mai făcut acum?

– L-am sunat pe şerif când te-am văzut venind.

Luke se răsuci pe scaun cu faţa spre ea.

– Începi să devii o pacoste pentru mine. Ascultă, îţi spun adevărul. Trebuie să duc chestia aia înapoi la şefa mea. Poţi veni cu mine, dacă vrei, ca să te asiguri că e în regulă.

Sirenele creşteau în intensitate.

– Le-ai spus unde suntem? întrebă el.

– Evident. Altfel cum să te găsească?

Povestea asta devenea tot mai interesantă.

– Ia o decizie, Katie! Împuşcă-mă, ieşi din maşină sau vino cu mine! Cum rămâne? Observă indecizia din privirea ei. Zău că sunt agent, iar povestea asta este al naibii de importantă. Hai să-ţi spun cum facem! Dacă te face să te simţi mai bine, păstrează arma şi bucata aia de sticlă cu tine.

Ea nu răspunse.

Sirenele se apropiau.

– Mergi, zise ea în cele din urmă. Hai să ieşim de aici!

Luke porni motorul Mustangului.

Roţile se învârtiră pe loc, apoi prinseră o bucată de teren solid şi maşina demară în trombă.

– Unde mergem? se interesă ea.

– Ei, drăguţă, chestia asta o să te năucească!

PATRUZECI ȘI TREI

☆

WASHINGTON, D.C.

Rowan așteptă ca Stephanie Nelle să iasă din sala de lectură și ușile să se închidă înainte de a se concentra asupra cărții. Se simțea uimit că Lincoln însuși ținuse în mâini ceea ce se odihnea acum pe masă și se întrebase asupra sensului lecțiilor învățate cu atât amar de vreme în urmă.

> Va fi scoasă din întuneric la lumină, așa cum spune cuvântul lui Dumnezeu. Da, va fi scoasă din pământ, va străluci în beznă, va ajunge la cunoștința oamenilor și toate astea vor fi făcute cu puterea lui Dumnezeu. Căci țelurile veșnice ale Domnului vor curge până ce toate promisiunile Lui vor fi îndeplinite.

O profeție, rostită chiar înainte ca înregistrarea sacră, din aur, să fie ascunsă în pământ, unde fusese găsită secole mai târziu de către Joseph Smith și transformată în cartea dinaintea senatorului.

Rowan își dedicase viața religiei sale. Părinții lui și părinții acestora fuseseră cu toții sfinți. Familia Rowan îi slujise pe profeți și la bine, și la rău. Mulți muriseră ca să conserve creația celor dinaintea lor. De ce generația actuală ar fi trebuit să fie altfel? Charles R. Snow nu făcuse nimic altceva decât să bată în retragere și să se conformeze. Conducerea lui fusese irelevantă și lipsită de inspirație. Biserica rămăsese fracturată, cu două ramuri în Missouri și Pennsylvania, și câteva congregații mai mici răspândite în întreaga lume. Fiecare dintre acestea credea în Joseph Smith ca profet și fondator. Toți acceptau Cartea Mormonilor. Însă existau dezacorduri majore în privința multor chestiuni fundamentale.

Şi era just să existe dezacorduri.

Atât de multe reguli instituite de Joseph Smith şi Brigham Young fuseseră fie abandonate, fie repudiate de către conducerile ulterioare ale Bisericii din Salt Lake. Cel mai important dezacord era legat de credinţa în căsătoria multiplă, pe care mulţi fundamentalişti continuau să o considere elementul central al religiei.

La fel şi el.

Profetul Smith decretase practica drept esenţială şi nicio decizie ulterioară luată din raţiuni politice sau de relaţii publice nu putea schimba asta. Personal, Rowan era împăcat cu monogamia. Însă un sfânt ar fi trebuit să poată alege, așa cum decretase profetul Joseph.

Venise vremea ca tot mai mulţi credincioși care doreau asta să se adune sub un singur steag. Însă așa ceva nu se putea face câtă vreme guvernul Statelor Unite continua să deţină puterea. Fiecare stat trebuia să fie liber să-şi aleagă drumul, în special din punct de vedere al credinţei şi al religiei. Congresul nu avea ce să caute în inimile și minţile indivizilor.

Dacă ar știi oamenii...

Rowan servise timp de treizeci şi trei de ani în Senat. Din nefericire, nimic nu părea să se realizeze vreodată dacă de pe urma acelui lucru nu beneficiau câţiva aleși, guvernul sau ambele categorii. Nicio lege nu era adoptată pur şi simplu deoarece era bună pentru ţară, pentru state sau pentru populaţie. Astfel de scopuri erau ultimele pe lista de priorităţi a legiuitorilor. Fiecare congresmen învăţa rapid că singurul său obiectiv era să adune suficiente resurse pentru următoarele alegeri. Dincolo de asta? Nicio grijă, până ce se încheiau *următoarele* alegeri. De câte ori nu văzuse el cum lobby-ist după lobby-ist transformă o lege bună într-una proastă? Nu acceptase niciodată vreun ban de la vreunul dintre oamenii aceştia. Vorbea rar cu ei, iar când o făcea se întâmpla mereu în cadrul unui grup, ca să nu existe interpretări tendenţioase ale spuselor lui. Îşi finanţase realegerile din donaţii individuale făcute de electori din cadrul statului Utah, toate meticulos înregistrate şi documentate. Dacă votanţilor nu le convenea un astfel de aranjament, erau liberi să aleagă pe altcineva.

Numai că, timp de treizeci şi trei de ani, cetăţenii statului Utah îl aleseseră pe el.

Îşi întoarse privirile către carte.

În biletul ascuns în interiorul pietrei de temelie, Brigham Young scrisese că Lincoln *i-a spus emisarului meu că a citit Cartea Mormonilor.* Ca tânăr membru al Legislativului din Illinois, Lincoln îi cunoscuse pe sfinţi. Ajutase la obţinerea aprobării pentru carta oraşului Nauvoo, care le acorda o autonomie fără precedent. Timp de treizeci şi doi de ani, începând cu Franklin Pierce şi sfârşind cu Chester Arthur, preşedinţii Statelor Unite nu demonstraseră decât duritate faţă de Biserică. Singura oază de lumină fuseseră cei cinci ani ai lui Lincoln. Aprecierea de care se bucura în rândul sfinţilor crescuse după moarte. Numele lui apărea constant la conferinţe, în manuale, în anecdote. Până la începerea cercetărilor personale, Rowan nu-şi dăduse niciodată seama de adevărata dimensiune a acestei legături.

Însă acum înţelegea.

Oare cartea asta era cheia?

În clipa în care citise biletul lui Brigham Young, îşi dăduse seama unde trebuie să caute. *La două luni după parafarea târgului nostru, Lincoln mi-a trimis o telegramă în care scria că Samuel, lamanitul, a păzit secretul nostru, ascunzându-l în Cuvânt, ceea ce m-a liniştit foarte mult.* Trei cuvinte de acolo – *ascunzându-l în Cuvânt* – îl determinaseră pe Rowan să se gândească imediat la cartea păstrată în Biblioteca Congresului, cea care fusese citită de Lincoln însuşi. Deschise primele pagini şi studie textul scris mărunt. Nu văzu nimic neobişnuit pe paginile din faţă, aşa că se apucă să caute pe paginile din spate.

Nimic.

Ar fi putut răsfoi fiecare pagină, dar erau sute şi asta necesita timp. Aşa că se apucă să dea rapid paginile subţiri cu degetul mare, cercetând cu privirea orice însemnare neobişnuită.

Zări ceva.

Se opri şi regăsi pagina.

Făcea parte din Cartea lui Helaman. Mai exact capitolul 13. Profeţia lui Samuel, lamanitul, către nefiţi. Cunoştea povestea care data dintr-o perioadă cam cu cinci sute de ani înainte de venirea lui Hristos.

Povestea se referea la virtuţile lamaniţilor şi păcatele nefiţilor. În termeni lipsiţi de echivoc, Samuel prezisese distrugerea nefiţilor

dacă aceştia nu se pocăiau. Deasupra textului de pe pagină, în cerneală, se găsea un desen. Rowan se trezi în faţa replicii hărţii din piatra de temelie a templului, pe care i-o dăduse Snow. Cele două erau la fel, cu excepţia faptului că aceea din carte avea şi scris.

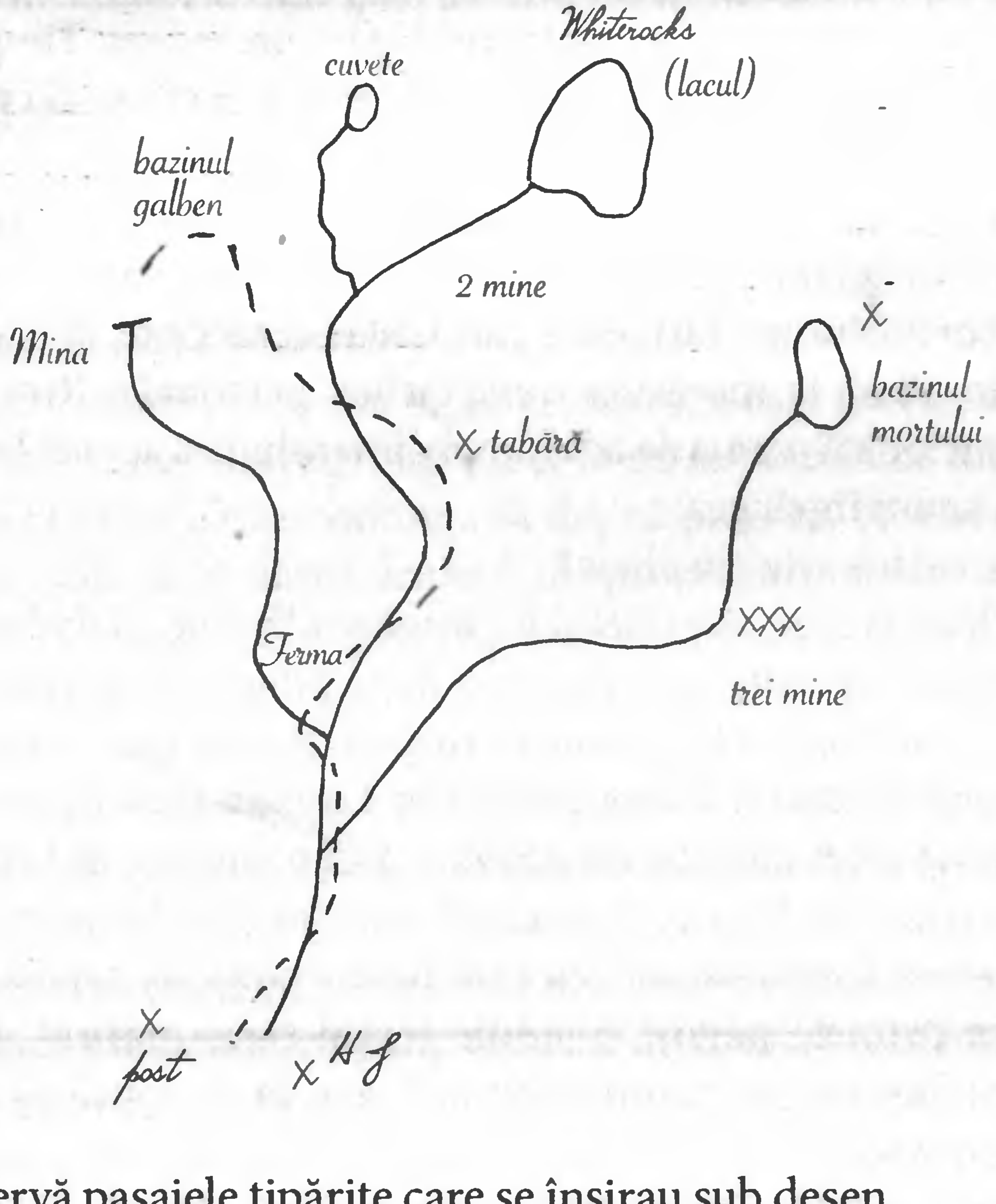

Observă pasajele tipărite care se înşirau sub desen.

19 Căci eu voiesc, a zis Domnul, ca ei să îşi ascundă comorile întru Mine; şi blestemaţi să fie cei care nu-şi ascund comorile întru Mine; căci nimeni nu-şi poate ascunde comorile întru Mine în afara celor virtuoşi; iar cel care nu-şi ascunde comorile întru Mine să fie blestemat, şi el, şi comoara, şi nimeni să n-o ceară din pricina blestemului pământului.

20 Şi veni-va ziua în care ei îşi vor ascunde comorile, deoarece şi-au pus inimile mai presus de bogăţii; şi deoarece

şi-au pus inimile mai presus de bogăţii şi îşi vor ascunde
comorile când vor fugi din calea duşmanilor; deoarece nu le vor
ascunde întru Mine, blestemaţi să fie ei şi comorile lor; iar
în acea zi îşi vor pierde minţile, a zis Domnul.
21 Fiţi cu băgare de seamă, oameni ai acestui oraş
măreţ; şi ţineţi minte cuvintele mele; da, ţineţi minte
cuvintele rostite de Domnul; căci iată, El a zis că sunteţi
blestemaţi din pricina bogăţiilor voastre, şi bogăţiile voastre
sunt blestemate deoarece v-aţi pus inimile deasupra lor şi nu
aţi respectat cuvintele Lui pe care El vi le-a dat.

Rowan zâmbi.

Lincoln îşi alesese pagina cu mare grijă.

Nefiţii îl repudiaseră pe Samuel şi în cele din urmă îi lapidaseră pe profeţi.

Un avertisment?

Poate că da.

Însă el n-avea de ales. Trebuia să meargă înainte.

Observă că lipsea ceva din hartă. Un loc neidentificat. Asta putea crea probleme. Recunoscuse deja unele dintre semne. Se găseau în munţii aflaţi la nord-est de Salt Lake, într-o regiune bănuită de multă vreme că ar ascunde secrete. Numai că acea regiune însemna mii de kilometri de sălbăticie, cu foarte puţine marcaje, iar referinţa omisă părea să reprezinte capătul drumului.

Lincoln îşi acoperise bine indiciile şi nu dezvăluise totul.

În josul paginii era scrijelit *Romani 13:11*. Rowan nu-şi amintea în acea clipă la ce se referea pasajul menţionat.

Oare de ce fusese inclus?

Privi dincolo de jaluzelele trase, pe fereastră, către domul iluminat al Capitolului. Avea nevoie de timp ca să gândească şi nu putea lăsa în urmă o astfel de dovadă.

Tatăl Ceresc să-l ierte pentru ceea ce urma să facă.

Nu distrusese niciodată paginile scripturilor.

Însă acum rupse cu mare băgare de seamă pagina din carte.

PATRUZECI ȘI PATRU

☆

3.50 A.M.

Luke ieșise rapid din Montpelier pe autostradă, după care începuse să gonească dinspre Virginia către Washington D.C. Katie rămăsese pe bancheta din spate, păstrând în mare parte din timp tăcerea și intrând în conversație doar ocazional. Încă avea arma, dar în mod clar nu prea știa cum să o folosească. Luke nu era atât de prost să lase o armă încărcată în mașină, astfel încât oricine să poată pune mâna pe ea. Ținea magazia de cartușe sub scaunul șoferului, la îndemână dacă știai unde să cauți. Iar Katie nu știa. Luke verificase și se liniștise când constatase că magazia continua să fie ascunsă vederii.

Ieșiseră de pe autostradă și intraseră în oraș. La o asemenea oră imposibilă era pustiu peste tot. Din fericire, Luke fusese întotdeauna o persoană nocturnă, așa că mintea îi era perfect trează.

– Te uiți vreodată la *The Andy Griffith Show?* o întrebă el.

– Sigur. Cine n-o face?

– Îți amintești că Barney dorea să aibă o armă. Făcea scandal în privința asta. Însă Andy l-a obligat să păstreze gloanțele în buzunar.

Katie nu replică.

– Arma aia nu e încărcată, îi spuse el.

– Nu te cred!

– Apasă pe trăgaci.

O privi în oglinda retrovizoare.

Ea rămase nemișcată.

– Ai spus că știi să folosești o armă. Atunci folosește-o!

Auzi un ţăcănit. Apoi altul. Apoi altul.

La naiba! Chiar trăsese cu ea.

Katie aruncă arma pe banchetă. Aceasta căzu pe podea, în spatele scaunului din faţă.

– Te crezi al naibii de deştept!

El chicoti.

– Habar n-am. Tu ai diplomă de masterat şi lucrezi la doctorat. Credeam că îţi poţi da seama singură.

Luke opri la un semafor.

– Şi chiar mi-ai dat numărul de telefon al şerifului ca fiind numărul tău?

– Am crezut că poate vrei să te predai singur.

– N-a fost drăguţ. Abia aşteptam să te sun.

– Pierderea mea, replică ea. Cred că o să plec acum.

– Eu n-aş face asta.

– De ce?

– Pen'că ai pierde ceva cu adevărat tare. Care te-ar putea ajuta în educaţia ta.

Katie nu încercă să deschidă portiera, iar el porni în trombă prin intersecţie la culoarea verde. La ora aceea era uşor să traversezi oraşul, să intri pe Pennsylvania Avenue şi să te apropii de poarta Casei Albe. Înainte de a pleca în Virginia, Stephanie îl sunase şi îi spusese să vină acolo după ce termina treaba.

Însă el nu se gândea cu plăcere la o reuniune de familie.

– Ce naiba? mormăi Katie.

El coborî geamul portierei şi se pregăti de identificare.

– Ţi-am spus că vei rămâne năucă.

Pătrunseră prin intrarea vizitatorilor. Un agent al Serviciilor Secrete aştepta înăuntru. Katie continua să care obiectul de sticlă, însă ochii îi străluceau de emoţie.

– N-am mai fost niciodată aici, zise ea.

– Nici eu, răspunse el.

– Chiar eşti agent?

– Aşa mi se spune.

Escorta lor îi conduse printr-un hol de marmură. Candelabrele din sticlă aruncau pretutindeni o lumină ca în toiul zilei. Trecură pe

lângă un portret al lui Eisenhower. În capătul holului atârnau tablouri cu alte imagini de preşedinţi. Kennedy. Johnson. Ford. Carter. Ca o paradă a celor mai mari vedete.

Rămaseră la parter și intrară într-o încăpere cu pereţii îmbrăcaţi în material de culoare roșie. O bandă aurie forma o bordură. Mobila era toată tapiţată în aceeaşi nuanţă roșie, cu modele de medalioane aurii. Covorul era în nuanţe de bej, roşu şi auriu. Un alt candelabru ardea cu toate becurile aprinse. În încăpere îi aşteptau Stephanie și bunul său unchi, Danny. Luke nu-l mai văzuse de treisprezece ani, de la înmormântarea tatălui său. Își spuse că trebuia să se comporte cu respect și să aibă grijă la maniere. Șefa lui şi-ar fi dorit asta, indiferent de sentimentele nutrite de Luke.

– Cine e fata? întrebă imediat Stephanie.

Luke realiză că în noaptea aceea protocolul era dat uitării. De obicei nimeni nu se apropia de preşedinte fără verificare și aprobare.

Situaţia de acum era însă excepţională.

Cu toate astea, Katie părea remarcabil de rezervată, ca şi cum s-ar fi întâlnit zilnic cu preşedintele Statelor Unite.

– O problemă care a apărut prea rapid ca să o rezolv la timp, aşa că am adus-o cu mine. Ea este Katie...

Îşi dădu seama că nu-i cunoştea numele complet.

– Bishop, rosti fata. Katie Bishop.

Întinse mâna ca să strângă mâna preşedintelui.

– E o plăcere să te cunosc, rosti Daniels. Şi acum eşti amabilă să răspunzi întrebării doamnei și să ne spui ce cauţi aici?

– Arată-le, zise Luke, făcând semn spre ceea ce ţinea ea.

Katie dădu preşedintelui obiectul de sticlă.

– Chestia asta a ieşit din gheţărie, explică Luke. Era ascunsă în spatele unei cărămizi marcate cu literele IV. Am scos-o de acolo, însă Katie, aici de faţă, a reuşit să îi pună pe poliţiştii locali pe urmele mele. Se apropiau cu viteză, aşa că n-am avut altceva de făcut decât să o aduc și pe ea aici.

– A reușit să-ţi ia faţa? se miră preşedintele.

– Știu că pare greu de crezut. Nici mie nu-mi vine să cred. Însă uneori se întâmplă lucruri de felul ăsta. Aşa cum ştii cu siguranţă.

– Constat că ţi-ai păstrat gura aia spartă, zise preşedintele.

– Probabil că e trăsătură de familie. Nu crezi? Surprinse privirea chiorâşă aruncată de Stephanie. Bine, bine. Încetez. Uite ce e, n-am prea avut de ales. În plus, mi-am zis că ne poate ajuta. Mi-a spus că are un masterat în istorie americană şi cunoaşte o grămadă de lucruri despre Madison. Fie procedam aşa, fie eram prins, aşa că am ales răul cel mai mic din cele două.

– În regulă, decise preşedintele. Katie Bishop, cu diploma ta în istorie americană, poţi să ne spui unde ne aflăm acum?

– În Camera Roşie. Dolley Madison o folosea pentru a ţine recepţiile ei la modă din fiecare seară de miercuri. Aici era locul unde trebuia să fii prezent în zilele acelea. De atunci încoace a funcţionat ca salon, cameră de odihnă, cameră de muzică. Din păcate, pereţii sunt reproduceri realizate când Truman a renovat Casa Albă. Hillary Clinton a fost cea care a schimbat lucrurile în mare măsură către ceea ce se vede acum. Dacă ţin minte bine, mobilierul de aici este de pe vremea lui Madison. Cea mai tare chestie s-a întâmplat în mandatul lui U.S. Grant. Se temea că urma să apară o problemă la ceremonia de instalare a lui Rutherford B. Hayes, căci fusese ales după ce o comisie controversată îi acordase douăzeci de voturi electorale disputate, aşa că l-a pus să depună jurământul chiar în camera asta cu o noapte înainte.

– Cunoşti Compromisul din 1877?

Katie zâmbi.

– Acum vă dovediţi naiv. A fost una dintre cele mai mari tranzacţii cu uşile închise din toate timpurile. Hayes a pierdut votul popular în alegerile din 1876 în favoarea lui Samuel Tilden, însă niciunul dintre ei nu dispunea de suficiente voturi electorale. Ca atare, democraţii din Sud au permis ca acele douăzeci de voturi disputate să meargă la candidatul republican, Hayes, în schimbul retragerii tuturor trupelor nordiste din Sud, al construirii unei căi ferate spre Vest prin Sud şi a emiterii unei legislaţii care să ajute la reconstrucţia celor distruse de război. În cele din urmă, mijlocul de negociere a fost fructificat la maximum. Grant a onorat imediat târgul şi a retras o parte din trupe. Hayes a retras restul. Odată ce trupele au dispărut, democraţii au preluat controlul total asupra Sudului, pe care l-au păstrat până spre sfârşitul secolului XX.

– Nu e rău deloc. E chiar foarte bine. Preşedintele arătă înspre ceea ce ţinea în mână. Şi acum spune-mi: ce e asta?

– Avem habar de multă vreme de simbolurile de pe cărămizi. Totuşi, nimeni nu şi-a dat seama care e semnificaţia lor. Am considerat că a fost vorba doar de o acţiune a lui Madison. Cu rol decorativ. Sau de o idiosincrazie.

– De aceea nu există imagini postate pe internet? întrebă Stephanie.

Katie încuviinţă.

– Curatorii n-au vrut să se trezească pe cap cu ziarişti de tipul *Codul lui Da Vinci*, aşa că au închis groapa.

– Şi bine au procedat, spuse Daniels. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce ţin eu în mână?

– M-am gândit la asta tot drumul încoace din Virginia. Şi cred că ştiu răspunsul.

☆ ☆ ☆

Stephanie îi urmărea îndeaproape pe Luke şi pe Daniels. Ajunsese la Casa Albă cu o oră înainte, după ce terminase treaba cu Rowan la Biblioteca Congresului. Senatorul petrecuse singur o jumătate de oră cu Cartea Mormonilor. Ea urmărise fiecare clipă graţie unui sistem de supraveghere video cu circuit închis, folosit în scopuri de securitate în acea parte a bibliotecii. Ea şi John Cole văzuseră cum Rowan rupe o pagină din ediţia din 1840 a cărţii. Cole se strâmbase văzând sacrilegiul, însă niciunul nu putea face nimic. Din fericire, Cole cercetase deja cartea şi fotocopiase pagina cu scrisul suplimentar. Îi spusese lui Stephanie că anomalia fusese observată de multă vreme, însă nimeni nu ştiuse ce înseamnă. Era unul dintre motivele pentru care cartea era păstrată în colecţia cu acces restricţionat. Acum se părea că misterul era pe cale să se rezolve.

– Luaţi loc, le spuse preşedintele tuturor. Vreau să aud ce are de spus domnişoara Bishop.

Stephanie era un pic supărată pe Luke din pricina implicării unei persoane străine. Însă învăţase de mult să-şi aleagă bine bătăliile atunci când se îndoia de hotărârile agenţilor ei. În fond, ei erau cei care îşi puneau fundul la bătaie. Cu toţii erau oameni bine antrenaţi şi inteligenţi. Luke părea să fi cântărit opţiunile şi să fi luat o decizie.

Preşedintele aşeză cu grijă obiectul din sticlă pe o masă.

– La începutul secolului al XIX-lea, spuse Katie, sigilarea prin vid nu exista. Tehnologia de construcţie a recipientelor din tablă abia începea să fie explorată. Conservarea obiectelor din hârtie era dificilă. Primele recipiente au fost, de fapt, construite din sticlă, însă tabla a înlocuit-o după o vreme. Lucrurile fragile erau uneori conservate prin sigilare în sticlă.

Obiectul de pe masă conţinea în mod cert ceva ce semăna cu o carte de mici dimensiuni.

– Madison era prieten bun cu Thomas Jefferson. Monticello se afla la doar 48 de kilometri distanţă, ceea ce în vremurile acelea însemna practic vecinătate. Jefferson cunoştea tot ce trebuia despre sigilarea în sticlă. Aşa că e posibil să-i fi dezvăluit tehnica bunului său prieten James Madison.

Preşedintele rămase tăcut.

La fel și Luke.

Ceea ce era nefiresc pentru amândoi.

Nu schimbaseră niciun cuvânt de afecţiune.

Semănau ca două picături de apă.

☆ ☆ ☆

Luke era hotărât să aştepte plecarea unchiului. Danny fusese întotdeauna rece cu el. Interesant cum doi fraţi puteau fi atât de diferiţi. Luke știa totul despre trecutul trist al unchiului şi nutrea simpatie pentru o parte a lui – cu accent pe *o parte*. Familia lui Luke fusese mereu apropiată. El şi cei trei fraţi se înţelegeau bine şi erau fraţi în cel mai profund sens al cuvântului. Toţi cei trei fraţi ai lui erau însuraţi și aveau copii. El rămăsese singurul burlac şi de capul lui.

– Ai făcut o treabă bună că ai pus mâna pe asta, îi zise unchiul lui.

Auzise bine? Un compliment? De la marele Danny Daniels? Privirile li se întâlniră pentru prima dată.

– Te-a durut?

– Luke... începu Stephanie.

Însă preşedintele ridică mâna.

– E-n regulă. Suntem rude. Și probabil că merit asta oricum.

Replica îl şocă pe Luke.

– Sunteţi rude? întrebă Katie.

Preşedintele se întoarse spre ea.

– E nepotul meu. Probabil că nu ar recunoaşte niciodată asta, dar este.

– Chiar eşti plin de surprize, îi zise Katie lui Luke.

Acesta nu era interesat să dreagă rupturile din familie. Chiar nu-i păsa deloc de unchiul lui. Trebuia totuşi să fie prudent în preajma maică-sii, care întotdeauna îl plăcuse pe cumnatul ei.

Preşedintele arătă înspre obiectul din sticlă.

– Fă onorurile, Luke! Sparge sticla!

Luke se întrebă de ce i se arăta atâta amabilitate, însă decise că nu era vremea să riposteze. Testă greutatea obiectului. Cântărea un kilogram şi ceva. Sticlă groasă. Un ciocan ar fi fost perfect, dar şi bocancul lui putea face treaba la fel de bine. Aşeză obiectul pe podea, deasupra covorului, şi lovi tare cu călcâiul. Nu se întâmplă nimic. Repetă gestul şi sticla crăpă. O a treia lovitură şi sticla se făcu fărâme.

Pescui cu grijă cartea dinăuntru.

– Dă-i voie istoricului nostru să arunce o privire, zise preşedintele.

Îi dădu cartea lui Katie.

Ea o deschise şi cercetă primele pagini. După câteva clipe ridică privirea şi exclamă:

– Uau!

PATRUZECI ŞI CINCI

SALZBURG
9.50 A.M.

Cassiopeia şedea în apartamentul ei, cu mintea tulburată. În mod normal, tot ceea ce o înconjura ar fi bucurat-o. Grinzile din lemn, aşternuturile brodate, dulapurile pictate în stil bavarez, mobilierul din lemn de tec. Hotelul Goldener Hirsch părea un omagiu adus istoriei. Însă nimic din toate astea nu conta acum. Ceea ce o tulbura nespus era felul în care reuşise să se implice într-o adevărată porcărie.

Tatăl ei ar fi murit de ruşine. Îl plăcuse pe Josepe. Numai că tatăl ei, atât de isteţ din multe puncte de vedere, fusese naiv din altele. Religia fusese mereu punctul lui slab. Crezuse întotdeauna că există un plan divin, unul pe care fiecare fiinţă umană este obligată să-l urmeze. Dacă era urmat corect, răsplata era fericirea veşnică. Dacă nu, urmau doar frigul şi întunericul.

Din nefericire, tatăl ei se înşelase.

Cassiopeia ajunsese la această concluzie la scurtă vreme după moartea lui. Pentru o fată care îşi adorase părintele, aşa ceva fusese greu de acceptat. Însă nu exista niciun plan divin. Nicio mântuire veşnică. Niciun Tată Ceresc. Totul era o poveste concepută de indivizi care doreau să modeleze o religie prin care alţi oameni să li se supună.

Iar asta o umplea de amărăciune.

Doctrina mormonă spunea că nimeni nu trebuia să se socotească deranjat dacă privilegiile şi responsabilităţile erau acordate unuia din sexe, dar nu şi celuilalt. Aşa ceva părea adevărat îndeosebi

pentru femei. Fiecare femeie se presupunea că se naşte cu o misiune divină. Cel mai important era rolul ei de mamă. Slujitul în gospodărie era privit drept cea mai înaltă chemare de ordin spiritual. Cassiopeia presupunea că o asemenea retorică fusese concepută pentru a ascunde faptul că femeile nu puteau ajunge niciodată preoţi şi nici nu puteau ocupa poziţii de conducere sau de autoritate în Biserică. Astfel de funcţii erau rezervate exclusiv bărbaţilor. Dar de ce? Nu avea sens. Cât avusese ea, douăzeci şi şase de ani, atunci când îşi dăduse seama de implicaţii? Imediat după moartea mamei. Bărbaţii creaseră religia ei şi tot bărbaţii doreau să o domine. Planul Domnului? Greu de crezut. Cassiopeia n-avea de gând să-şi dedice viaţa creşterii copiilor şi supunerii faţă de un soţ. Nu că vreuna din acestea ar fi însemnat ceva greşit. Numai că aşa ceva nu era de ea.

Simţea cum o arde în interior o veche hotărâre. Se gândi la un concert la care participase odinioară, în Barcelona. Josepe alesese locul. El Teatre més Petit del Món. Pe vremuri casa unui artist renumit, locul devenise în timp cea mai mică scenă artistică din lume, unde se interpretau Chopin, Beethoven şi Mozart într-o grădină romantic luminată cu lumânări, într-o atmosferă încântătoare desprinsă parcă din secolul al XIX-lea.

Fusese minunat.

După aceea, luaseră masa împreună şi discutaseră despre Biserică, aşa cum îi plăcea mereu lui Josepe. Cassiopeia îşi aduse aminte cum subiectul ajunsese treptat să îi creeze tot mai multă repulsie. Însă îi făcuse pe plac, căci pe atunci aşa credea că trebuie să procedeze.

– Săptămâna trecută, în sudul Spaniei, a avut loc un incident, îi spusese el. Mi-a povestit tata. Un membru al Bisericii a fost atacat şi bătut.

Ea fusese şocată.

– De ce?

– Când am aflat, m-am gândit la Nephi, care se năpusteşte asupra lui Laban, ce zace, beat şi leşinat, pe străzile din Ierusalim.

Ea ştia povestea lui Laban, cel care refuzase să înapoieze un set de vase din alamă conţinând scripturile de care familia lui Nephi avea nevoie ca să rămână supusă.

– Nephi şi-a dat seama că beţivul căzut era Laban însuşi şi s-a simţit împuternicit de Spirit să-l omoare. Nephi s-a luptat cu acea senzaţie. Nu

vărsase niciodată sângele cuiva. Însă Spiritul i-a repetat porunca încă de două ori. Aşa că el l-a ucis pe Laban şi a scris că e mai bine să moară un om decât să dispară o naţiune din pricina necredinţei.

Cassiopeia îşi dăduse seama că el era tulburat.

– De ce i-ar fi poruncit Tatăl Ceresc lui Nephi să facă aşa ceva? întrebase el. Pare contrar tuturor noţiunilor de bine şi drept.

– Poate pentru că e doar o poveste.

– Dar atunci cum rămâne cu încercarea lui Avraam de a-l sacrifica pe Isaac? I se poruncise să-l dea ofrandă pe fiul lui, deşi era scris Să nu ucizi. *Avraam nu a refuzat. Era gata să-l omoare pe Isaac, dar l-a oprit un înger. Cu toate astea, Dumnezeu a fost mândru de supunerea lui. Joseph Smith însuşi a vorbit despre asta.*

– Sigur vezi totul ca pe o parabolă, şi nu ca pe un fapt cert, nu?

El se uitase perplex la ea.

– Nimic din Cartea Mormonilor nu este neadevărat.

– N-am spus că ar fi falsuri, ci doar că e posibil să fie mai degrabă o poveste cu tâlc decât o întâmplare reală.

Îşi amintea şi acum ezitarea lui de a accepta.

Pentru el Cartea Mormonilor reprezentase absolutul.

– Nu spun că mi-aş fi ucis fiul, zisese el. Însă Avraam a dovedit curaj supunându-se Tatălui Ceresc. Era gata să facă aşa cum i s-a poruncit.

Atât Cotton, cât şi Stephanie îi spuseseră că Josepe ucisese un agent american.

Să fi fost posibil?

Nu auzise prea mult din discuţia care avusese loc în capela din Salzburg, cu excepţia ultimelor cuvinte rostite chiar înainte de apariţia ei. Josepe nu fusese niciodată violent. Din câte ştia ea, pur şi simplu nu-i stătea în caracter. Refuzul lui de a accepta că omorâse pe cineva păruse autentic. Ca atare, Cassiopeia se simţea obligată să se întrebe dacă nu cumva era manipulată. Nu era mulţumită nici de Cotton, nici de Stephanie. Unul nu avea nicio treabă să se afle acolo, tratând-o ca pe o neajutorată, cealaltă era o mincinoasă. Îi displăcuse profund disputa din noaptea trecută, când se dusese să-l vadă pe Cotton. Regretase că-l făcuse nemernic, însă fusese furioasă atunci şi continua să fie furioasă şi acum.

Îl iubea pe Cotton.

Însă pe vremuri îl iubise și pe Josepe.

Oare cum de permisese un asemenea haos?

Presupunea că parţial de vină era aroganţa ei. Convingerea că se poate descurca cu tot ce îi arunca viaţa în cale. Cu toate astea, nu era atât de dură precum ar fi vrut să creadă toată lumea. Tatăl ei fusese punctul de sprijin în viaţă. Însă el dispăruse de multă vreme. Poate că Josepe ar fi trebuit să fie înlocuitorul lui, însă ea pusese capăt acelei relaţii. Cotton semăna un pic cu tatăl ei, însă era și mult diferit. Era primul bărbat după Josepe la care se gândise în termeni de permanenţă.

Totuşi plecase de lângă Josepe.

Şi Cotton? Ce era cu el? Ar fi trebuit să plece acasă, însă aşa ceva nu avea să se întâmple. Stephanie îl implicase, aşa că el avea să-și facă treaba. La fel cum ar fi trebuit să procedeze şi ea.

Întinse mâna după telefon.

Peste puţin timp era programată o discuţie la telefon cu Stephanie. Imposibil. Gata cu aşa ceva! Șterse din telefon toate referinţele la Stephanie.

Ceva era în neregulă aici, iar în privinţa asta nu încăpea îndoială. Josepe călătorea cu oameni înarmaţi. Daniţi? Se părea că guvernul și mai ales preşedintele îl luaseră în vizor – o chestie care implica şi un senator american. Un agent american fusese ucis, din câte se părea.

Iar Josepe era primul suspect.

Habar n-avea cum se potriveau toate astea în imaginea de ansamblu, însă intenţiona să afle.

Cu o singură modificare.

Avea să se ocupe de treburi în felul ei.

PATRUZECI ȘI ȘASE

☆

WASHINGTON, D.C.
SÂMBĂTĂ, 15 SEPTEMBRIE 1787. ÎN CADRUL CONVENȚIEI

După ce principala ședință a zilei se încheie, delegații se reuniră după cină pentru discuții aprofundate pe tema unui punct separat.

Doc. FRANKLIN se ridică pentru a mărturisi că există mai multe părți ale acestei constituții pe care în prezent eu nu le aprob, dar nu sunt sigur că nu le voi aproba niciodată. Deoarece am trăit mult, am trecut prin multe situații în care am fost obligat, de primirea unor informații mai bune sau de luarea în considerare a tuturor factorilor, să-mi schimb opinia în ce privește teme importante, pe care odinioară le-am crezut corecte, dar pe care le-am descoperit ulterior a fi altfel. Ca atare, cu cât îmbătrînesc mai mult, cu atât sunt mai apt să-mi pun la îndoială propria judecată și să acord respect mai mare judecății altora. Într-adevăr, cei mai mulți oameni, la fel și cele mai multe secte religioase, consideră că dețin adevărul suprem și că tot ceea ce fac alții în mod diferit este o greșeală. Steele, un protestant, îi spune Papei într-o dedicație că singura diferență dintre Bisericile noastre în privința opiniei lor legate de certitudinea doctrinei este că Biserica de la Roma este infailibilă, iar Biserica Angliei nu greșește niciodată. Însă deși atât de multe persoane cred aproape la fel de tare în propria infailibilitate, la fel ca în secta lor, puține reușesc să exprime asta la fel de firesc precum o anumită doamnă din Franța, care, în disputa avută cu sora ei, a spus: „Nu știu ce se petrece, soră, dar nu m-am întâlnit până acum cu cineva în afară de propria persoană căreia să-i dau dreptate". Nutrind astfel de sentimente, domnule, sunt de acord cu această constituție, cu toate erorile ei, dacă există ca atare, deoarece cred că avem nevoie de un guvern general și nu există o formă de guvernământ alta

decât cea care poate însemna o binecuvântare pentru popor dacă este bine administrată și mai cred că aceasta este probabil să fie bine administrată de-a lungul anilor și poate sfârși doar în despotism, așa cum au sfârșit și alte forme înaintea ei, când oamenii vor deveni atât de corupți, încât să aibă nevoie de un guvern despotic, fiind incapabili de un altul. Însă nu pot să nu iau în seamă avertismentul pe care recentul conflict l-a generat în sufletele noastre ale tuturor. Adevărat, mă îndoiesc că vreo altă Convenție pe care am putea să o obținem ar fi în stare să conceapă o constituție mai bună. Căci atunci când aduni un număr de oameni ca să obții avantajul de a beneficia de înțelepciunea lor strânsă la un loc, în mod inevitabil te amesteci cu acei oameni, cu toate prejudecățile, pasiunile, erorile de opinie, interesele locale și părerile lor egoiste. Oare te poți aștepta la un produs perfect de la o astfel de adunare? Ca atare, grijile celor care se tem de o asociere perpetuă, neclintită, indestructibilă de state sunt apreciate. Trebuie să ținem minte că tot ceea ce este creat are și un sfârșit.

Dl GERRY și-a declarat obiecțiile care l-au determinat să nu-și pună numele pe constituție. 1. durata și reeligibilitatea Senatului 2. autoritatea Camerei Reprezentanților de a-și ascunde jurnalele 3. autoritatea Congresului asupra locurilor eligibile 4. autoritatea nelimitată a Congresului în ce privește compensarea lor. 5. Massachusetts nu are alocată o cotă corespunzătoare de reprezentanți 6. 3/5 din negri trebuie reprezentați dacă aceștia sunt oameni liberi. 7. prin autoritatea asupra comerțului, se pot crea monopoluri. 8. vicepreședintele devine șef al Senatului. A spus că ar fi putut trece peste aceasta, dacă drepturile cetățenilor nu ar fi fost puse în pericol: 1) de către puterea generală a legislativului de a emite ce legi dorește și socotește adecvate; 2) de posibilitatea de strângere de armate și bani fără limite; 3) de existența unei uniuni din care nu există retragere. Ce veți spune voi toți dacă va veni o vreme când statul nu mai dorește să facă parte din această măreață asociere?

Col. MASON a observat că orice guvern care se proclamă perpetuu devine periculos, trăgând concluzia că va sfârși fie în monarhie, fie în aristocrație tiranică. Nu știa care din ele exact, dar una din ele sigur. Constituția a fost alcătuită fără cunoștința sau habarul oamenilor. Este cu totul nepotrivit să le spui oamenilor să accepte asta sau nimic altceva și să o facă pentru totdeauna. Așa cum este alcătuită constituția acum, el nu-și poate oferi sprijinul sau votul pentru Virginia; și nu poate semna aici ceea ce nu poate oferi acolo.

Dl RANDOLPH s-a ridicat pentru a vorbi despre puterea indefinită și periculoasă oferită de constituţie Congresului, exprimându-și durerea pe care o resimte pentru divergenţa faţă de ansamblul Convenţiei, la închiderea măreţului și îngrozitorului subiect al dezbaterilor, și dorindu-și cu ardoare o soluţie convenabilă care să-l scoată din starea de stinghereală. Grijile lui au fost împărtășite de mulţi dintre cei prezenţi în sensul în care statele ar fi putut respinge planul întocmit dacă nu li s-ar fi oferit o cale de plecare. Ce s-ar întâmpla dacă guvernul naţional ar deveni opresiv? Ce l-ar împiedica să se transforme în așa ceva dacă niciunui stat nu i-ar fi îngăduit să se retragă? Trebuie aduse amendamente, iar dacă propunerea lui nu va fi luată în considerare, atunci el a spus că i-ar fi fost imposibil să-și pună numele pe document. Nu urma să decidă în acea clipă dacă avea să se opună documentului ulterior, dar nici nu avea de gând să se lipsească de libertatea de a proceda așa în cadrul propriului stat, dacă o astfel de cale i-ar fi fost indicată de judecata lui finală.

Dl PINKNEY. Aceste declaraţii ale unor membri atât de respectabili la închiderea acestei scene importante conferă o solemnitate aparte momentului prezent. Și el este îngrijorat de un plan care trebuie acceptat în întregimea lui, fără modificări, iar odată acceptat, orice stat este legat de acea decizie pentru totdeauna. A fost făcută sugestia ca o altă Convenţie să rezolve toate disputele. A adus contraargumente în privinţa discutării consecinţelor strângerii dezbaterilor și amendamentelor aduse de diferite state pe tema guvernării în sens larg cu ocazia altei adunări. Dintr-un astfel de experiment nu ar putea rezulta decât confuzie și păreri contrarii. Statele nu vor cădea niciodată de acord asupra planurilor lor, iar deputaţii care ar veni la o a doua Convenţie, aflaţi sub impresiile puternice generate de constituentele lor, nu ar cădea niciodată de acord. Convenţiile reprezintă lucruri serioase și nu trebuie repetate. Și el a adus obiecţii la planul general. A obiectat faţă de slăbiciunea și dependenţa executivului. A obiectat faţă de puterea unei majorităţi constituite doar din Congres asupra comerţului. Nu a fost mulţumit de tăcerea lăsată în privinţa duratei uniunii. S-a întrebat dacă nu ar putea exista o soluţie astfel încât să se evite pericolul unei confuzii generale și al luării unei decizii finale cu ajutorul sabiei.

Murmurele care s-au auzit din partea statelor au indicat faptul că delegaţii se gândiseră la întrebarea dlui Pinkney. Ca să se câștige membrii

nemulţumiţi ai adunării, s-a convenit ca această chestiune să devină subiect de discuţii informale, astfel încât să aibă o şansă mai bună de rezolvare.

Stephanie ascultase fiecare cuvânt citit de Katie Bishop, admiţând în subconştient faptul că ea, Luke şi preşedintele erau primii oameni după mai bine de două sute de ani care auzeau relatarea.

– E incredibil, rosti Katie. Am citit însemnările lui Madison. În parte, teza mea de doctorat s-a ocupat de el. Nimic din ce se scrie aici nu există în ele.

Iar Stephanie ştia motivul, căci Madison însuşi spusese că însemnările oficiale erau *în plus* faţă de jurnalul principal, ascuns undeva şi menit doar privirilor preşedinţilor.

– Povesteşte-mi despre această idee a unei a doua convenţii, ceru Daniels.

– S-a discutat mult pe tema asta. Câţiva delegaţi îşi făceau griji că urmau să le propună statelor din care făceau parte o soluţie de tipul „totul sau nimic". Trebuie să ţineţi cont că au fost trimişi în Philadelphia doar ca să revizuiască Articolele Confederaţiei, nu să le anuleze pe acestea şi să o ia de la capăt cu altceva.

– Şi atunci şi-au zis că o a doua convenţie ar rezolva problema? întrebă Luke.

– Nu că ar rezolva-o, ci că ar face-o mai digerabilă. Constituţia lor ar fi fost supusă dezbaterii publice şi fiecare cuvânt din ea ar fi fost discutat. Dacă nu era ratificată, atunci planul de rezervă prevedea apelarea la o a doua convenţie şi rezolvarea punctelor în dispută.

Preşedintele chicoti.

– Asta era ca şi cum ar fi spus: *Lăsaţi Congresul să rezolve problema.* Pe calea asta obţii 535 de păreri diferite. În cele din urmă s-ar fi ajuns la compromis, dar în anul 1787 ţara nu avea timp la dispoziţie. Lumea era extrem de dură pe atunci. Francezii, spaniolii şi englezii doreau să dăm greş. Abia aşteptau ocazia să ne lovească.

– Convenţia trebuia să ia o decizie finală, zise Katie. Ştiau că exista o singură şansă de a face asta. Nu puteau amâna o decizie la nesfârşit şi n-au făcut-o. Ascultaţi ce scrie aici.

Dl SHERMAN prefera opţiunea ca unui stat să i se permită să plece dacă dorea asta. După ce tocmai scăpase de o tiranie opresivă prin vărsarea de mult sânge, nu nutrea nicio dorinţă de a crea un nou guvern opresiv din ghearele căruia să nu mai existe scăpare. Se îndoia că vreunul din state ar fi ratificat documentul dacă aşa ceva nu era permis.

Col. MASON a fost de acord cu el şi a observat că statele, fiind situate diferit, trebuie formulată o astfel de regulă încât acestea să fie plasate pe un nivel cât de apropiat posibil. Statele mici ar fi mai înclinate să ratifice documentul dacă li s-ar permite acţiunea de retragere ca modalitate de control asupra oricărei opresiuni exercitate de statele mari. O astfel de rezervă acordată statelor ar acţiona similar ca un control asupra guvernului naţional, un control care ar limita tirania, de vreme ce un stat se poate retrage dacă dezacordurile dintre acel stat şi guvernul naţional devin atât de mari şi de perpetue, încât să genereze separarea. Altfel, o majoritate compusă din state ar fi putut impune minorităţii orice ar fi dorit.

Col. HAMILTON a atras atenţia că nu ar trebui să existe o dependenţă prea mare sau prea mică de sentimentele populare. Controalele asupra altor ramuri ale guvernului ar fi doar palide dacă asocierea de state ar fi condamnată pe vecie. Tot el observă că niciun imperiu nu a durat la nesfârşit. Nici cel egiptean, nici cel roman, nici cel otoman, nici cel persan. Cu toate s-au destrămat, iar asta s-a întâmplat din pricina abuzurilor, a complexităţii, a dominaţiei, a inechităţii și a stratificării. Și-a exprimat convingerea că statele doar deleagă anumite puteri noului guvern naţional și nu-și deleagă suveranitatea. A crede altceva ar fi un rău de care toate statele s-ar plânge.

– Aici dezbat o clauză de ieşire, zise Katie. O cale ca un stat să părăsească Uniunea. Subiectul nu a fost niciodată discutat înainte în contextul Convenţiei Constituţionale. Din tot ce am citit, subiectul nu a fost niciodată dezbătut în mod deschis.

– Asta deoarece Madison nu l-a menţionat în însemnările lui oficiale, zise preşedintele. În plus, şi-a modificat restul memoriilor. A avut cincizeci și trei de ani la dispoziţie ca să aranjeze acele însemnări și să le facă să transmită mai departe ce dorea el. Habar nu avem ce s-a petrecut în realitate la acea convenţie. Ştim doar ceea ce Madison a vrut ca noi să ştim. Acum aflăm că a ascuns partea din care citim.

– Așadar, secesiunea ar putea să fie legală? întrebă Katie.

– Spune-mi tu, replică președintele.

– Ce citim acum este datat 15 septembrie 1787. Convenţia se terminase. Sesiunea finală a avut loc pe data de 17 şi a inclus ceremonia semnării. Fac toate astea la sfârşit, probabil ca să aplaneze temerile delegaţilor legate de posibilitatea ca statele lor să nu ratifice documentul. Pentru acei delegaţi, statele însemnau nişte entităţi importante. Poate chiar cele mai importante, mai importante decât populaţia. Aşa gândeau acei oameni. Abia în 1861 Lincoln a schimbat toate acestea.

– Așadar, ai citit primul lui discurs inaugural? întrebă Daniels.

– Bineînţeles. Pentru Lincoln, statele nu au fost niciodată suverane. A spus că au fost create de Congresul Continental, nu de oameni. Statele nu aveau niciun sens pentru el. Credea că, odată realizat, orice contract constituţional între state era irevocabil.

– Şi avea dreptate?

– Jefferson şi Madison ar fi spus că nu.

Stephanie zâmbi. Tânăra ştia ce spune.

– Conform teoriei lor, statele existau cu mult dinainte de 1787, iar Congresul Continental nu avusese nicio legătură cu ele. Şi, apropo, au dreptate. Constituţia este în mod clar un document compact încheiat între state suverane. Prin ratificare, fiecare dintre ele delega anumite puteri guvernului federal ca agent împuternicit. Restul puterilor era rezervat oamenilor *şi* statelor. Amendamentele nouă și zece au subliniat acest lucru. Conform lor, secesiunea nu numai că ar fi legală, ci de-a dreptul sacră.

Președintele arătă înspre jurnal.

– Deci ce au de spus Părinţii Fondatori în privinţa asta?

Dl L. MARTIN a apreciat că guvernul general ar trebui format pentru state, nu pentru indivizi. Ar fi în zadar să se propună vreun plan ofensiv conducătorilor statelor, a căror influenţă asupra oamenilor cu siguranţă ar împiedica adoptarea lor.

Acest discurs a fost rostit cu multă largheţe și considerabilă vehemenţă, așa cum au procedat și alţii.

Dl WILLIAMSON credea că, dacă ar fi fost posibil ca vreun adevăr politic să fie implementat pe bază de demonstraţie matematică, atunci acesta ar fi fost acela că, dacă statele au fost înainte suverane în mod egal, atunci era nevoie să rămână la fel de suverane şi acum.

Dl SHERMAN. Problema nu constă în drepturile care aparţin firesc oamenilor, ci în modul în care aceste drepturi pot fi în cel mai egalitar şi efectiv mod garantate în societate. Iar dacă unii renunţă la mai multe decât alţii ca să se obţină acest scop, nu mai poate exista loc pentru plângeri. A proceda altfel, a cere concesii egale din partea tuturor ar însemna generarea de pericole la adresa drepturilor unora, ar însemna sacrificarea scopului de dragul mijloacelor. Bogatul care intră în societate alături de sărac renunţă la mai multe decât săracul şi, cu toate astea, se bucură de aceleaşi măsuri de siguranţă cu un vot egal. Dacă el ar dispune de mai multe voturi decât săracul, proporţional cu poziţia lui superioară, drepturile săracului ar înceta imediat să mai fie sigure. Această idee a fost prevalentă la alcătuirea Articolelor Confederaţiei şi ar trebui să prevaleze şi acum. Cea mai bună protecţie în faţa tiraniei este dată de dreptul de a fugi de ea. Nu ar trebui să mai apară nevoia de o altă revoluţie. Nu ar mai trebui vărsat sânge. Dacă un stat nu mai doreşte să facă parte din această asociere, atunci ar trebui să aibă libertatea de a se retrage.

Col. MASON a făcut următoarea observaţie: faptul că statele vor avea habar că noua asociere poate fi dizolvată atât de uşor poate fi în egală măsură de bun şi de rău augur. La fel ca în cazul unei căsătorii, pentru ca o uniune politică să reuşească trebuie să existe un element perpetuu sau posibilitatea ca una din părţile uniunii să aleagă să se retragă în loc să facă compromisuri sau să cedeze. A fost de acord că statul ar trebui să deţină dreptul de a pleca, însă acest drept ar trebui amendat prin conştientizarea eforturilor mari depuse în ultimele luni şi a planului măreţ care a fost conceput. Statul trebuie să deţină o şansă la succes egală cu sau mai mare decât cea la eşec.

Dl MADISON a propus o soluţie. Un document semnat de toţi cei care sprijină noua constituţie şi care să afirme că statele au dreptul, în perpetuitatea lor, de a se retrage din uniune. A insistat ca un astfel de document să fie separat de vreme ce, dacă o astfel de prevedere ar fi în mod expres incorporată în documentul principal, ratificarea acestuia ar deveni improbabilă. Care ar fi sensul alcătuirii unei asociaţii dacă aceasta ar putea fi atât de uşor dizolvată.

Mai mult, odată asocierea stabilită, dacă statele ar şti că se pot retrage cu uşurinţă, atunci forţa unei asemenea uniuni ar fi fragilă în cel mai bun caz. În schimb, un acord separat ar fi întocmit în particular ca să demonstreze intenţia clară a delegaţilor legată de convingerea lor că orice stat rămâne suveran în toate aspectele. Documentul ar fi apoi înmânat generalului Washington pentru păstrare şi utilizare, aşa cum ar socoti el potrivit. Dorinţa fundamentală fiind aceea ca existenţa documentului să nu fie dezvăluită decât atunci când ar fi nevoie de asigurarea ratificării din partea unui stat sau pentru sancţionarea ulterioară a retragerii unui stat din asociere. Per ansamblu, el şi-a exprimat dorinţa ca fiecare membru al Convenţiei care ar mai fi putut nutri obiecţii să îşi alunge cu această ocazie orice îndoială legată de infailibilitatea documentului principal şi să-şi pună semnătura pe el.

Apoi dl MADISON a iterat că documentul trebuie întocmit, semnat şi înscris cu următoarea formulă convenabilă: „Realizat în cadrul Convenţiei prin consensul unanim al statelor prezente la data de 15 septembrie – Ca mărturie pentru asta ne-am semnat mai jos cu numele noastre".

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

☆

SALZBURG

Salazar stătea în anticamera apartamentului, un etaj mai sus de apartamentul unde îl aştepta Cassiopeia. Era încă şocat de mărturisirea făcută de înger, şi anume că era însuşi Joseph Smith. Onoarea care îi fusese făcută îl copleşea prin greutate. Ajunsese să se bazeze pe emisar, însă acum, că ştia că era vorba de însuşi profetul Joseph, i se părea cu totul extraordinar. Se rugase timp de aproape o oră după dispariţia nălucirii înainte de a se culca pentru a-şi face obişnuitele patru ore de odihnă. Se întrebase ce urma, iar apelul telefonic pe care tocmai îl primise de la seniorul Rowan părea să ofere răspunsul la acea întrebare.

– Pe aici s-au petrecut multe, zise Rowan.

Salazar îl ascultă pe superiorul lui explicându-i ce descoperise în noaptea precedentă în Biblioteca Congresului.

– A fost uluitor, zise Rowan. Lincoln însuşi a lăsat harta în carte. Tot ce bănuiam noi despre profetul Brigham s-a confirmat acum. Sunt convins că încă există ceea ce căutăm.

Salazar auzea emoţia din vocea lui Rowan, o stare extrem de rară pentru senator.

– Harta este identică cu cea lăsată de Young în piatra de temelie, continuă Rowan. Cu excepţia faptului că harta lui Lincoln este marcată, în afara ultimului element. Bănuiesc că referirea la Romani 13:11 va umple acel gol.

Salazar cunoştea pasajul.

Şi aceasta, fiindcă ştiţi în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziţi din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât am crezut[1].

– Vreo părere? întrebă Rowan.

– Pasajul vorbeşte despre timp şi mântuire.

Se duse la laptop şi tastă cuvintele „Lincoln“ şi „romani“ în motorul de căutare. Nu apăru nimic relevant în primele pagini.

Salazar ştia că pasajul 13:11 din epistola către romani anunţa că drumul către mântuire se apropia de sfârşit. Venise vremea ca lumea să se pregătească. Noaptea se sfârşise de mult, iar ziua se apropia. Venea vremea descotorosirii de lucrarea păcătoasă a întunericului.

Aşa că tastă „Lincoln“ şi „timp“.

Apărură alte site-uri neimportante, până ce ajunse la a patra pagină de căutări şi observă un titlu. „S-a descoperit secretul din ceasul lui Lincoln?“ Apăsă pe link şi află că timp de 150 de ani circulase o poveste despre un soi de mesaj din vremea Războiului Civil ascuns în ceasul de buzunar al lui Lincoln. Acel ceas făcea parte acum dintr-o colecţie aflată la Smithsonian, Muzeul Naţional de Istorie Americană. Ca să răspundă zvonurilor, cu câţiva ani în urmă, curatorii permiseseră deschiderea ceasului şi descoperiseră acolo un mesaj. 13 aprilie – 1861. fort sumter a fost atacat de rebeli la data de mai sus. j dillon. slavă domnului că avem un guvern.

Se părea că meşterul lucrase pe Pennsylvania Avenue, fiind singurul simpatizant din magazin al Uniunii. La data de 12 aprilie 1861, ziua în care fusese tras primul foc la Fort Sumter, omul repara ceasul cu mecanism englezesc, încastrat în aur, al lui Lincoln. Supărat, scrijelise acel mesaj al speranţei şi îl ascunsese în aparat. În secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, ceasornicarii profesionişti îşi înregistrau adesea munca efectuată în interiorul ceasurilor, însă în mod obişnuit astfel de mesaje erau văzute doar de alţi oameni din breaslă. Nimeni nu ştia dacă Lincoln avea habar de cuvintele ascunse în ceasul lui. Preşedintele achiziţionase obiectul în anii 1850 şi se presupunea că fusese primul lui deţinător.

---

[1] Biblia, Ed. Institutului Biblic şi de misiune al B.O.R., 2005 (n.tr.)

Salazar mai citi şi alte informaţii publicate pe site, conform cărora ceasul ajunsese la muzeu ca dar al strănepotului lui Lincoln. Însă interesul îi fu stârnit de ceea ce scria la sfârşitul articolului.

> Ceasul fusese lucrat în Liverpool, de un fabricant necunoscut. Unele surse susţineau că nu funcţionase niciodată bine. Ceea ce nu era deloc surprinzător de vreme ce, odată capacul deschis, se vedea că ceasului îi lipseau pietrele de la rotiţele trei şi patru. Lincoln mai deţinuse şi purta la el un model de ceas Waltham „Wm.Ellery", mărimea 18, cu 11 pietre preţioase şi cheiţă, într-o carcasă vânătorească din argint. Şi acel ceas fusese donat muzeului Smithsonian, făcând parte din colecţia de istorie americană.

Îi povesti lui Rowan ce descoperise.

– Pe vremea lui Lincoln, un ceas fin, din aur, era un simbol al succesului, zise Rowan. Bunicul şi tatăl meu au avut câte unul. Şi Lincoln trebuie să fi avut aşa ceva, ca avocat de frunte din Illinois.

Salazar dădu peste imagini ale lui Lincoln, probabil unele dintre cele mai vechi fotografii făcute, şi observă că în majoritatea era vizibil un lanţ de ceas. Căută apoi informaţii despre al doilea ceas şi află că acesta nu fusese niciodată deschis şi făcea acum parte dintr-o expoziţie itinerantă a muzeului Smithsonian cu tema Lincoln.

Expoziţie care poposise acum în Des Moines, Iowa.

– Probabil crezi că şi în acel ceas este ascuns un mesaj? întrebă Rowan.

– Lincoln şi-a ales cu grijă pasajul biblic. În epistola către romani există trei referiri distincte la timp. Mântuirea fiind aproape. Iar Lincoln purta zilnic ceasul.

– În mesajul lui, zise Rowan, Brigham Young scria că Lincoln păstra cea mai importantă parte a secretului aproape de el zilnic. Cu două zile în urmă aş fi zis că toate astea sunt deplasate. Însă nu mai e cazul acum. Se pare că atât fratele Brigham, cât şi domnul Lincoln erau îndrăgostiţi de misterele lor. Poţi face un drum până în Iowa ca să vezi cu ochii tăi?

– Ar putea fi necesar ca acel ceas să fie furat.

– În mod normal aş spune nu, dar ne apropiem de un punct critic şi avem nevoie repede de răspunsuri. Fă orice e nevoie. Dar ai mare grijă.

Salazar înțelese.

– Dacă se dovedește o fundătură, rosti Rowan, ne vom regrupa în Salt Lake și vom decide ce avem de făcut mai departe.

Salazar renunță să-i facă senatorului o sinteză a celor petrecute în noaptea precedentă în Austria, spunând doar că își dăduse seama în mod clar că americanii erau extrem de concentrați asupra a ceea ce căutau.

– Deși încă nu sunt lămurit cât de multe știu, încheie el.

– Cred că pot descoperi asta de aici, replică Rowan. Nu mai e nevoie să te ocupi de ei. Te poți strecura neobservat?

– O să fiu în avion în mai puțin de două ore.

* * *

Cassiopeia stătea în liniște. Ce urma să se mai întâmple? Cât de rea putea deveni situația? O bătaie ușoară în ușă o readuse la realitate. Deschise ușa, îl văzu pe Josepe în prag și îl invită înăuntru.

– Trebuie să plecăm, anunță el.

Ea sesiză imediat acel plural.

– Trebuie să mă duc în Statele Unite. În Iowa.

Ea nu fusese niciodată acolo.

– De ce?

– E vorba de proiectul ăla pentru seniorul Rowan despre care ți-am povestit. În Iowa se găsește un artefact pe care trebuie să-l examinez. Salazar ezită. S-ar putea să fie nevoie să fur obiectul, doar temporar, ca să poată fi cercetat.

– Nu mă deranjează.

El păru surprins de complicitatea ei.

– Furtul e un păcat, zise Salazar.

– Ai spus că-l împrumuți doar pentru scurtă vreme. Presupun că va fi înapoiat?

El încuviință.

– Atunci nu e un furt.

– Seniorul Rowan spune că e o necesitate. Această misiune este extrem de importantă. Așa cum ai văzut, americanii încearcă să ne oprească. Așa că trebuie să plecăm rapid și cu mare discreție.

Cassiopeia se gândi la Cotton. În mod cert acesta nu avea să renunţe. Şi nici Stephanie. Nici la ea nu era chip să dea înapoi.

– Îţi spun mai multe în timpul zborului, zise el. Promit. E vorba de o altă Mare Călătorie. Poate cea mai mare călătorie pe care au făcut-o sfinţii vreodată. Mai emoţionantă decât îţi poţi imagina.

Prima Mare Călătorie avusese loc în 1847. Fuseseră folosite căruţe, căruţuri de mână şi, pentru mulţi, doar propriile picioare pentru un drum de peste 1 600 de kilometri spre vest. Itinerariul, de-a lungul malului nordic al râului Platte, peste platoul continental, prin valea râului Sweetwater, apoi prin bazinul Salt Lake, devenise cunoscut cu numele de Poteca Mormonilor. Tatăl ei îi vorbise de multe ori despre asta cu mare respect. Între 1847 şi 1869, peste 70 000 de credincioşi luaseră parte la acea călătorie şi fiecare dintre ei fusese considerat a fi un pionier.

Salazar îi prinse cu blândeţe mâna.

– Şi noi suntem pionieri. Dar într-o manieră nouă şi emoţionantă. Îţi povestesc totul pe drum.

O atrase în braţele lui şi o sărută.

Ea simţi intensitatea sărutului.

– Te iubesc, rosti el.

Privirea îi confirma spusele.

– Te iubesc de când eram tineri, continuă el. Despărţirea noastră mi-a frânt inima. Dar am respectat decizia ta. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Păstrez o fotografie cu noi în casa mea din Spania. Am descoperit-o cu câţiva ani în urmă, după moartea soţiei mele. Când inima mea era pustie şi tristă, am descoperit că acea poză îmi aducea bucurie.

Oare de ce fiecare bărbat care se arăta interesat de ea venea la pachet cu o grămadă de probleme? Totul începuse cu Josepe şi religia lui, continuase cu un lung şir de peţitori, cu toţii minunaţi dintr-un anumit punct de vedere şi îngrozitori din altele. Acum Cassiopeia părea să fi parcurs ciclul complet. Ajunsese înapoi la începuturi. În parte îi păsa de acel bărbat, în parte simţea repulsie. Şi nu era deloc sigură care parte era mai importantă.

Însă trebuia să descopere.

– De această dată nu te voi forţa să alegi, zise el. Poţi decide când vrei şi cum vrei. Lecţia asta am învăţat-o de mult.

Cassiopeia aprecie vorbele din mai multe puncte de vedere.

– Mulţumesc.

– Am nevoie de ajutorul tău, zise el.

– Mă bucur că ai suficientă încredere în mine ca să mă incluzi în această călătorie. Nu te voi dezamăgi.

El zâmbi.

– Niciodată n-ai făcut-o.

PATRUZECI ŞI OPT

SALZBURG

Malone se afla la o sută treizeci de metri deasupra oraşului, pe colina plină de conifere cunoscută sub numele de Mönchsberg. Aerul era rece, iar respiraţia i se înălţa în fuioare albe. În dreapta lui străjuia carcasa cenuşie a Hohensalzburgului, iar în stânga muzeul local de artă modernă, îmbrăcat în marmură albă în stil minimalist. Dincolo de muzeu se găsea Mönchstein, un fost castel, ajuns acum hotel de lux. Razele soarelui de dimineaţă îi scăldau ferestrele strălucitoare în nuanţe luminoase de roşu, auriu şi galben. Cunoştea acea movilă de stâncă, alcătuită din piatră de râu stratificată de-a lungul erelor geologice şi predispusă la prăbuşire în caz de avalanşe. Un astfel de fenomen, petrecut în secolul al XVII-lea omorâse câteva sute de orăşeni în timpul somnului. Astăzi existau inspectori care să se asigure că peretele de piatră rămânea sigur, iar Malone zărise deja lucrătorii îndreptându-se spre muncă, pe când urca drumul spre culme.

Se trezise devreme şi plecase din hotel, apropiindu-se cu precauţie de Goldener Hirsch. Undeva sus de tot, ascuns printre copacii de pe platoul Mönchsberg, zărise un individ care stătea de pază. La început crezuse că e doar o altă persoană care se trezise devreme, însă când constatase că acea siluetă micuţă nu se mişca de pe loc îşi dădu seama că era vorba de unul din daniţi, care hotărâse să se folosească de colină ca să supravegheze zona.

Goldener Hirsch se găsea chiar sub culme, având intrarea spre restaurant vizibilă, la fel ca şi bulevardul aglomerat de maşini care

își croiau drum pe lângă orașul vechi, exclusiv dedicat pietonilor. Malone presupunea că danitul celălalt supraveghea a doua intrare în hotel, dinspre Getreidegasse.

Castanii și arbuștii înalți formau un acoperiș compact deasupra lui, punându-l la adăpost de eventuale priviri curioase. Urcase acolo folosind aceeași cărare ca în noaptea precedentă, înconjurând fortăreața și traversând pe jos distanța de câteva sute de metri până în vârful culmii. Sub el, tăiat direct în stâncă, se găsea Sigmundstor, un tunel lung de circa o sută și treizeci de metri, cu porți elaborate în stil baroc la ambele intrări. Mașinile vuiau prin intrarea din partea culmii unde se afla Malone, oprindu-se din când în când la câte un semafor montat chiar în fața Goldener Hirsch.

În jurul lui se vedea o zonă aparent sălbatică, în realitate bine toaletată, compusă din copaci, iarbă și arbuști. Malone reușise să se apropie la mai puțin de cincisprezece metri de danit și ajunsese suficient de aproape de marginea vârfului stâncos, ca să vadă și ce se petrecea dedesubt. Cu siguranță că toate cele întâmplate în noaptea precedentă îl speriaseră pe Salazar, așa că probabil individul nu mai era dispus să riște nimic și le dăduse ordin oamenilor lui să fie pregătiți pentru orice. Malone încă nu-și dădea seama ce se petrece în realitate, însă oricum chestia asta nu mai conta.

Adevărata problemă era Cassiopeia.

Vizita ei îl tulburase.

Cassiopeia nu mai era la fel ca înainte.

Ultima dată când fuseseră împreună, adică cu trei săptămâni în urmă, totul fusese diferit. Își petrecuseră weekendul în Avignon, bucurându-se de acel oraș vechi și mâncând la diverse cafenele care se înșirau de-a lungul străzilor pietruite. Stătuseră într-un han pitoresc, care avea o terasă de fier ce oferea o priveliște uluitoare asupra fostului castel papal. Totul fusese minunat. Exact ca în alte ocazii când își petrecuseră timpul împreună, feriți de orice criză.

Poate că asta era, de fapt?

Prea multe crize.

Putea înțelege așa ceva. Ca și el, Cassiopeia părea să înflorească dacă avea parte de aventură.

Dar cu ce preț?

Se lipi mai bine de trunchiul unui castan masiv. Danitul continua să se uite atent în jos. Şi Malone aruncă o privire asupra oraşului, pregătindu-se pentru o nouă zi aglomerată. Salzburg era un oraş al pietonilor, fiecare dintre aceştia părând a nu avea timp la dispoziţie pentru plimbări leneşe.

O sirenă se auzi în depărtare.

Malone zări podul pietonal care lega peste râu oraşul vechi de cel nou. Ştia prea bine ce împodobea balustradele de susţinere ale podului. Mici lacăte, de toate formele şi mărimile, prinse strâns de gardurile de metal. Pe fiecare lacăt era scrijelită o formă oarecare de afecţiune care semnifica unirea a doi oameni. De obicei era vorba de iniţiale îmbinate *şi* înconjurate de inimi. Sute de simboluri de iubire. O tradiţie locală. Aşa cum indivizii din Sud scrijeleau inimi pe copaci.

Nu înţelesese niciodată astfel de exprimări de sentimente... până recent.

Malone simţea o uşoară stânjeneală cuplată cu un fior de mânie. Se bucura că era singur, căci nu era într-o dispoziţie prea veselă. Era înconjurat de o tăcere binecuvântată. Îi plăcea să creadă că nu era o persoană cinică. Mai degrabă pragmatică.

Dar poate că, până la urmă, era doar un prost.

Îşi înfipse mâinile în buzunarele hainei.

O zări pe Cassiopeia ieşind din hotel.

Apoi dădu cu ochii şi de Salazar.

În spatele lor veneau doi angajaţi ai hotelului cărându-le bagajele.

O maşină răsări pe stradă şi opri pe unul dintre locurile de parcare goale de lângă hotel.

Cei doi urcară.

Auzi muget de motor de maşină în apropiere şi zări un Audi de culoare deschisă străbătând aleea care traversa pădurea. Era posibil să ajungi în vârf cu automobilul dinspre capătul îndepărtat al culmii, cel care dădea înspre suburbiile estice ale oraşului. Malone se folosi de copac ca să nu-şi trădeze prezenţa şi îl văzu pe danitul care stătea de pază luând-o la fugă spre automobil.

Tânărul se urcă în Audi, care se îndepărtă în viteză.

Se părea că toată lumea pleca.

Deloc surprinzător.

Tocmai de aceea Malone își pregătise și el bagajul la hotel.

* * *

Stephanie aștepta ca Danny Daniels să digere cele citite de Katie. Implicațiile treceau dincolo de orice îndoială. Părinții Fondatori concepuseră în mod expres o modalitate ca un stat să se retragă din Uniune dacă acel stat dorea asta. Însă fuseseră isteți și nu incluseseră actul în Constituție. În schimb, realizaseră un acord separat care putea fi folosit, la nevoie, pentru a ușura greutățile pe care un stat semnatar al Constituției le-ar putea avea din pricina pierderii suveranității.

Ce spusese Curtea Supremă în cazul *Texas vs White?*

Ca atare, concluzia noastră este că statul Texas a continuat să fie stat și un stat al Uniunii, fără a fi afectat de tranzacțiile la care ne-am referit. Iar această concluzie, conform judecății noastre, nu se află în conflict cu niciun act și nicio declarație a vreunui departament al guvernului național.

Numai că lucrurile nu stăteau așa.

Conflictul era direct cu Părinții Fondatori înșiși.

– Întreaga convenție a fost ținută în secret, zise președintele. Au schimbat totul în spatele ușilor închise, mergând împotriva tuturor intențiilor inițiale pentru care se strânseseră acolo. Ca și cum nu era suficient de rău, au mai făcut și chestia asta.

– Războiul Civil a fost îndurat pentru nimic, zise Katie. Toți oamenii ăia au murit de pomană.

– Cum adică? întrebă Luke.

– E simplu, răspunse președintele. Lincoln a hotărât că Uniunea era eternă. Că nu o poți părăsi. Fără discuții, fără dezbateri. El însuși a luat decizia. Apoi a dus un război ca să-și demonstreze punctul de vedere. Însă ghicește ce. De fapt, statele pot părăsi Uniunea. Nu e veșnică. Iar asta are logică. N-am crezut niciodată că fondatorii au croit o Uniune care să nu poată fi niciodată dizolvată. Tocmai luptaseră împotriva totalitarismului. De ce ar fi creat o nouă versiune a acestuia?

Stephanie puse întrebarea la care știa că se gândea și Danny.

– Lincoln avea habar de asta?

– Mary Todd părea să creadă că da.

Amintindu-şi de scrisoarea fostei prime-doamne către Ulysses Grant, Stephanie fu de acord cu preşedintele.

Supărarea lui în timpul războiului a fost profundă. Am socotit-o întotdeauna o consecință a faptului că era comandant-şef, însă odată mi-a spus că era din pricina mesajului.

– Cu toate astea, a dus războiul până la capăt, zise ea.

Daniels ridică din umeri.

– Ce alternativă avea? Fie războiul, fie închiderea țării.

– Ar fi trebuit să lase poporul să hotărască.

– Jurnalul ăsta este inutil, spuse Katie.

Daniels încuviință.

– Ai priceput bine. Este un punct pornire start bun, arată intenție, dar nu este suficient pentru cineva care vrea să demonstreze ceva. Ca să demonstrezi dincolo de orice îndoială că secesiunea este legală, e nevoie de ceea ce s-a semnat acolo.

Privirea preşedintelui rostea tăcută aceeaşi idee la care se gândea Stephanie.

Şi totul a fost trimis lui Brigham Young.

Se întoarse către Luke.

– Iar noi o să descoperim actul.

– Unde să caut?

În acea clipă telefonul lui Stephanie vibră.

Verifică ecranul.

– Trebuie să preiau apelul. E Cotton.

Se ridică să iasă.

– Ia-o şi pe ea cu tine, zise preşedintele, arătând înspre Katie. Vreau să vorbesc cu nepotul meu între patru ochi.

★ ★ ★

Malone îşi ținea iPhone-ul într-o mână şi se sprijinea de zidul unei clădiri cu cealaltă. Coborâse de pe Mönchsberg şi se înapoiase la hotel, după care luase un taxi până la aeroport. Fusese destul de sigur că Salazar pleca în acea zi. Însă nu ştia prea bine destinația.

– Cassiopeia şi Salazar au plecat, o anunță el pe Stephanie.

– Nu m-a sunat ca să mă anunțe.

– E ofticată. Cred că a înnebunit de tot.

Îi relată ce se întâmplase în cursul vizitei ei de la hotel.

– Am minţit-o, zise Stephanie. Nu i-am spus nimic de tine.

– Iar ea în mod clar n-a apreciat asta.

– N-am timp să-mi fac griji în privinţa sentimentelor ei. Trebuie să rezolvăm problema şi avem nevoie de ajutorul tău.

– Ei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de problema ta. Totul se învârte în jurul ei şi al dragului de Josepe. Sau cel puţin aşa par să stea lucrurile. A reuşit să-şi croiască drum spre inima lui. Îi recunosc acest merit. Însă nu sunt deloc sigur că are habar ce să facă mai departe. Cred că a luat-o razna.

– Cotton, nu-mi permit ca ea să devină vedetă acum. Am nevoie de oameni care să lucreze în echipă.

– Mă gândesc să mă duc acasă.

Aşa şi era. Nu era lupta lui şi simţea nevoia să se retragă.

– Salazar practic a recunoscut în faţa mea că l-a omorât pe omul tău. Nu cred că şi Cassiopeia a auzit asta. Dacă a auzit, atunci mintea ei a luat-o rău razna. Cred că merge orbeşte înainte. Nu vrea să creadă că tipul e periculos. Vrea ca eu să dispar. În acest moment.

– Încotro se îndreaptă Salazar?

Stephanie îl cunoştea foarte bine pe Malone şi ştia că nu ar fi sunat-o înainte de a avea răspunsuri la toate întrebările ei. Se folosise de legitimaţie în interiorul terminalului de plecări de la aeroport şi obţinuse planul de zbor al lui Salazar.

– Des Moines, Iowa.

– Pardon?

– Asta a fost şi reacţia mea. Nu e o destinaţie obişnuită.

– Trebuie să rămâi în joc, spuse Stephanie.

Malone nu avea chef de aşa ceva.

– Salazar mi-a spus că totul are legătură cu ceva denumit Profeţia Calului Alb. Trebuie să afli despre ce e vorba.

– De ce am senzaţia că tu ştii deja?

Malone ignoră comentariul ei şi întrebă:

– Unde e înfumuratul?

– Îl trimit în Iowa imediat ce terminăm conversaţia.

– Ar trebui să mă duc acasă.

- A fost greșeala mea să implic amatori. Credeam, pe baza experiențelor trecute, că o femeie precum Cassiopeia poate gestiona situația. De fapt, la momentul acela, era singura care o putea face. Însă lucrurile s-au schimbat. Salazar e periculos. Şi, aşa cum spui şi tu, Cassiopeia nu mai gândeşte limpede.

- Stephanie, vine o vreme când trebuie să laşi lucrurile în voia lor. Cassiopeia vrea să se ocupe de situație în felul ei. Las-o în pace!

- Nu pot, Cotton!

Tonul vocii ei se înălțase. Nefiresc de sus.

Malone se gândise toată noaptea la această decizie. Urcase pe culmea stâncoasă ca să-şi descarce frustrările cu ajutorul unuia dintre daniţi. Planul lui fusese acela de a-l snopi în bătaie pe tânăr, încercând astfel să stoarcă de la el toate informațiile de care avea nevoie. Însă plecarea intempestivă a lui Salazar pusese frână acestui impuls. I-ar fi fost extrem de uşor acum să ia un zbor înapoi spre Copenhaga, unde să se reapuce de vândut cărţi, aşteptând să vadă dacă avea să mai fie sunat vreodată de Cassiopeia Vitt.

Sau putea rămâne în joc... dând naibii dorinţele Cassiopeii.

- O să am nevoie de un zbor rapid către Iowa.

- Stai pe loc, zise Stephanie. Vine imediat un avion să te ia.

PARTEA
A PATRA

PATRUZECI ŞI NOUĂ

☆

WASHINGTON, D.C.

Luke aştepta tăcut prima mutare a unchiului Danny.

– Ce-ai mai făcut? întrebă preşedintele.

– Asta-i tot ce poţi?

– Vorbesc regulat cu maică-ta. Mi-a spus că o duce bine. Mă bucur să aud asta.

– Dintr-un motiv care îmi scapă, mama te place, replică Luke.

– Poate pentru că nu ştii chiar totul despre toate.

– Ştiu că tata te socotea un nemernic şi, apropo, asta e şi părerea mea despre tine.

– Vorbeşti oribil cu un om care te-ar putea concedia instantaneu.

– Ca şi cum mi-ar păsa de ceea ce faci.

– Semeni atât de mult cu el că mă trec spaimele. Fraţii tăi seamănă mai mult cu mama ta. Însă tu... Unchiul Danny întinse un deget spre el. Tu eşti copia lui fidelă.

– Asta e cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

– Nu sunt chiar aşa de rău pe cât crezi tu.

– Eu nu cred absolut nimic despre tine.

– Ura asta provine din ceea ce a păţit Mary?

Nu mai avuseseră niciodată o astfel de conversaţie. Singura fiică a lui Danny, Mary, verişoara lui Luke, murise de mică într-un incendiu, iar tatăl ei nu fusese în stare să o ajute cu nimic în vreme ce auzea cum îl implora să o salveze. Focul pornise de la o scrumieră în care Danny lăsase un trabuc. Mătuşa lui Luke, Pauline, îşi rugase mereu soţul să

nu fumeze în casă, însă Danny, fiind Danny, o ignorase şi procedase doar aşa cum crezuse el de cuviinţă. Mary se odihnea în locurile de veci ale familiei, printre pinii înalţi din Tennessee. A doua zi după moartea fetei, Danny participase la o şedinţă de consiliu orăşenesc, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apoi ajunsese primar, senator al statului, guvernator şi, în cele din urmă, preşedinte.

- *N-a fost niciodată la mormântul copilei,* povestise tatăl lui Luke de multe ori.

Mătuşa Pauline nu îşi iertase niciodată soţul, iar după tristul eveniment căsătoria lor devenise doar de faţadă. Nici tatăl lui Luke nu îl iertase vreodată pe Danny. Pentru trabuc şi cu siguranţă pentru indiferenţă.

- Te-ai descurcat bine în noaptea asta, îi zise Danny. Vreau să ştii că am încredere în tine.

- Isuse, o să dorm mai bine ştiind asta.

- Eşti doar un cocoşel înfumurat, ştiai?

Tonul vocii preşedintelui se ridicase cu câteva note, iar chipul îi devenise aproape imobil.

- Poate că de la tine moştenesc trăsătura *asta.*

- Contrar celor pe care le-ai putea crede, l-am iubit pe tatăl tău şi el m-a iubit pe mine. Am fost fraţi.

- Tata credea că eşti un dobitoc.

- Chiar eram.

Replica îl şocă pe Luke. Şi cum părea să fie noaptea confesiunilor, întrebă:

- De ce există un loc în inima mamei pentru tine?

- Am fost primul ei iubit.

Nu ştiuse asta.

- M-a lăsat baltă pentru tatăl tău. Danny râse. Mereu i-a plăcut asta. Şi, ca să fiu sincer, mi-a plăcut şi mie. Era mult prea bună pentru mine.

Luke era de acord, însă reuşi să-şi ţină gura.

- Regret cele întâmplate între mine şi tatăl tău. Regret în general ce s-a ales de viaţa mea. Mi-am pierdut fiica. Preşedintele făcu o pauză. Însă cred că a venit vremea ca nepotul meu să înceteze să mă mai urască.

- Ai vorbit cu fraţii mei?

- Nu. Am început cu tine.

- Te-ai dus la mormântul lui Mary?

Unchiul îl privi cu intensitate.

- Încă nu.

- Şi nu crezi că e o problemă aici?

Tensiunea plutea în încăpere.

- Am pierdut totul în acel incendiu, zise Danny, cu o voce brusc joasă şi distantă. Toate fotografiile. Toate amintirile. S-au transformat în cenuşă.

- Şi tu te-ai comportat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Preţ de câteva clipe, între ei se lăsă tăcerea. Apoi Danny zise:

- Nu mi-a mai rămas decât o imagine a ei pe care o am în minte.

Luke nu mai ştia ce să spună.

Ochii preşedintelui luceau.

Luke nu-l văzuse niciodată emoţionat pe omul din faţa lui.

Danny îşi vârî o mână în buzunarul de la pantaloni şi scoase de acolo un plic împăturit, pe care i-l dădu nepotului. Pe partea din faţă stătea scris cu cerneală albastră: *Pentru fiii mei.*

Scrisul de mână al tatălui lui Luke.

Danny păru să-şi vină în fire şi se ridică.

- Mi-a dat asta chiar înainte să moară şi mi-a spus să transmit plicul mai departe băieţilor lui... atunci când voi socoti că a venit vremea.

Preşedintele porni către uşă.

Luke se uită după bărbatul masiv care deschise uşa, apoi o închise după el.

Se holbă la plicul împăturit.

Indiferent ce se găsea înăuntru fusese scris cu cel puţin treisprezece ani în urmă. În prima secundă îi trecu prin minte că ar fi trebuit să citească mesajul în prezenţa fraţilor lui, însă nu putea aştepta atât de mult. Unchiul Danny ştiuse că el urma să vină acolo în noaptea aceea şi părea să fi ales special momentul ca să dea plicul mai departe.

Netezi pliurile de hârtie şi deschise plicul sigilat. Văzu înăuntru o singură foaie de hârtie, scrisă de mână de către tatăl lui.

Inspiră adânc şi începu lectura.

Ca sfârșitul să vină în pace și noi să ne putem lua rămas-bun, am hotărât să fac această dezvăluire de dincolo de mormânt. Aproape întreaga mea viață eu și fratele meu am fost diferiți. Nu ne-a separat doar vârsta, au fost și multe alte lucruri. Nu am avut niciodată o legătură strânsă, așa cum ar trebui să existe între frați. Ce s-a întâmplat cu Mary și reacția mea la durerea lui Danny au generat multă suferință în această familie. Unchiul vostru poate fi dur. Uneori crud de-a dreptul. Însă asta nu înseamnă că nu simte nimic. Oamenii își manifestă durerea în feluri diferite. Felul lui a constat în ignorarea durerii. Eu am greșit nepermițându-i să fie el însuși. Vreau să știți cu toții că Danny și cu mine am făcut pace. El știe de boala mea și, împreună, am plâns când ne-am dat seama ce dezastru am făcut din viețile noastre. Vreau să știți că e fratele meu, îl iubesc și vreau ca și fiii mei să-l iubească. Nu are copii și nu va mai avea niciodată. Nici măcar nu pot înțelege pierderea cumplită pe care a suferit-o el. L-am învinovățit și el m-a urât. Însă ceea ce s-a întâmplat a fost doar un accident. Am greșit gândind altfel. Ne pare rău amândurora pentru ceea ce am făcut și ne-am iertat, așa cum ar trebui să procedeze frații. Mi-a spus că nu există secundă din zi în care să nu se gândească la Mary. Durerea asta nu-l va părăsi niciodată. Ca atare, fiii mei, haideți să nu îi punem în cârcă și durerea noastră! Fiți buni cu unchiul vostru! Are nevoie de voi, deși probabil că nu o va recunoaște niciodată. Așa că faceți asta pentru mine.

Din ochii lui Luke începură să curgă lacrimi.

Tatăl lui avea dreptate.

Lumea habar n-avea de suferinţele lui Danny Daniels. Ţinuse mereu totul în el. Cumva Luke sesizase că Stephanie ştia ceva, dar ei doi nu discutaseră niciodată subiectul.

Danny se confruntase cu chestii extrem de dure.

Și, într-adevăr, fiecare dintre noi se descurcă *în felul propriu* cu durerea.

Se simţea ca un idiot.

Sau, mai exact, ca un fiu certat de tatăl lui.

- Am reuşit, şopti el în direcţia paginii. M-am descurcat. Aşa cum ai vrut tu.

Lacrimile se înmulţiră.

Nu plânsese de multă vreme.

Ţinu scrisoarea strâns, ştiind că hârtia aceea fusese atinsă de tatăl lui. Era ultima legătură fizică pe care urma să o mai aibă vreodată cu el. Însă îşi dădea seama ce dorise să spună tatăl lui. Existau încă membri în viaţă ai familiei Daniels cu care toţi aveau legătură.

Neînţelegerile îi ţinuseră departe.

Însă aşa ceva trebuia să înceteze.

Fiii datorau supunere tatălui lor.

- O să fac ce spui, rosti el încet. Promit. O să facem exact aşa cum spui tu.

CINCIZECI

☆

7.30 A.M.

Rowan coborî din taxi la adresa 9900 Stoneybrook Drive şi plăti cursa şoferului. Îl aşteptau patru colegi, fiecare reprezentând câte unul dintre cele patru districte legislative din cadrul statului Utah. El era cel de-al cincilea reprezentant şi lucra în Senat. Cel de-al şaselea congresmen, coleg senator cu el, nu făcea parte din plan, căci alegerea acelui om cu şase ani înainte se dovedise un dezastru. Toţi cinci erau sfinţi, iar Rowan era membru de frunte al delegaţiei şi al Bisericii. Senatorul purta un pardesiu închis cu nasturi de sus până jos, însă aerul tare al dimineţii era mai degrabă înviorător decât neplăcut. Convocase şedinţa printr-un mesaj electronic trimis la primele ore ale zilei după ce se întorsese de la Biblioteca Congresului.

Stăteau în faţa templului din Washington D.C., un edificiu măreţ, îmbrăcat în marmură albă de Alabama şi împodobit cu şase turle aurii. Clădirea se afla la 16 kilometri nord de Capitoliu. Cu dimensiunile şi forma ei aparte, construcţia, aflată în mijlocul a 52 de acri de pădure, devenise un reper pentru capitală şi era uşor de zărit în peisajul din Maryland de fiecare dată când senatorul decola sau ateriza de pe aeroportul Reagan National.

Cei cinci se salutară şi porniră către un iaz şi o fântână care străjuiau intrarea principală. Rowan alesese locul acela deoarece ştia că nimeni nu avea să fie acolo atât de devreme într-o dimineaţă de vineri. Clădirea era încuiată. Ceea ce era foarte convenabil. Aveau să discute afară, la doi paşi de casa Domnului, astfel încât să poată auzi toţi profeţii. Atât Senatul, cât şi Camera aveau

şedinţe în acea zi, însă apelul de participare nu avea să se facă auzit decât peste două ore.

– Suntem aproape de final, le spuse el, înfrânându-şi emoţia. În sfârşit se întâmplă. Trebuie să ştiu că suntem pregătiţi în Salt Lake.

– Am verificat, replică reprezentantul districtului patru. Numărătoarea nu s-a schimbat. Dispunem de 95 din 104 voturi, Senat şi Camera Reprezentanţilor, în favoarea secesiunii.

Ce urma să se întâmple trebuia executat cu precizie. Utah avea să fie cazul de test, cu scopul de a răsturna precedentul legal *Texas vs White* din 1869. Bătălia urma să fie purtată în întregime la Curtea Supremă a Statelor Unite şi ultimul lucru de care avea nevoie senatorul era ca vreo eroare minoră de procedură să blocheze atacul. Această bătălie se referea la un stat care părăseşte Uniunea, nu la un vot de ici sau de colo care fusese corect dat.

– Şi guvernatorul? Încă susţine cauza?

– Categoric, răspunse reprezentantul districtului doi. Am discutat pe îndelete cu el. E la fel de sătul ca şi noi.

Ştia ce însemna asta. Reformismul nu funcţiona. Alegerile nu ofereau posibilităţi reale de alegere, iar alternativele terţe nu aveau nicio şansă de succes. Revoltă? Revoluţie? Guvernul federal le-ar fi zdrobit pe oricare. Singura modalitate logică de a aplica o schimbare de durată consta în secesiune. O astfel de cale oferea o soluţie directă pentru ca un stat să îşi poată recâştiga măcar o fărâmă de control asupra propriul destin. Mişcarea nu era violentă – o respingere paşnică a unor politici şi practici socotite inacceptabile – şi se potrivea felului american de a fi. În definitiv, exact aşa procedaseră Părinţii Fondatori cu Anglia.

Rowan privi templul.

Şaisprezece mii de metri pătraţi sub acoperiş. Şase încăperi de hirotonire. Paisprezece încăperi de ceremonii. Exteriorul alb simboliza puritate şi iluminare. Unele pietre fuseseră şlefuite la o grosime de doar un centimetru, fapt care permitea luminii solare strălucitoare să treacă prin ele către interior în anumite momente ale zilei.

Rowan iubea acel loc.

– A fost întocmită deja o lege şi e pregătită pentru legislativul statal, zise un alt congresmen. Prin ea se va cere retragerea statului

Utah din Uniune şi un referendum popular imediat care să o întărească. Va exista opoziţie, însă majoritatea covârşitoare a legislativului va vota pentru ea.

Iar termenii aveau să fie rezonabili.

Legea secesiunii avea să recunoască faptul că existau proprietăţi federale în cadrul statului pentru care trebuia oferită despăgubire, dintre care cele mai importante erau marile proprietăţile imobiliare federale. Era posibil ca unii cetăţeni ai statului să nu dorească să facă parte din noua naţiune, aşa că trebuia să li se ofere indemnizaţii pentru părăsirea statului, poate chiar compensaţii pentru orice pierdere personală sau de proprietate suferită. Acelaşi lucru urma să se petreacă şi cu corporaţiile şi celelalte companii, deşi noua naţiune Deseret avea să ofere un mediu mult mai prietenos pentru ele decât ofereau Statele Unite. Trebuia să fie detaliat şi un soi de aranjament pentru plata părţii din datoria naţională care revenea statului Utah – până la momentul secesiunii –, însă asta urma să fie contracarată de creditul pentru porţiunea deţinută de Utah din activele federale rămase răspândite în celelalte patruzeci şi nouă de state. Echipa lui Rowan studiase acest raport şi aflase că activele depăşeau datoriile, iar Utah ar fi putut chiar să aibă dreptul de a emite pretenţii asupra activelor, drept care urma, evident, să nu fie activat dacă guvernul federal renunţa la pretenţiile asupra activelor din Utah. Iar pentru cimentarea tuturor acestora, referendumul trebuia să pronunţe în termeni lipsiţi de echivoc ceea ce dorea majoritatea populaţiei din statul Utah.

Secesiunea.

Avea să decurgă totul fără probleme? Rowan se îndoia de asta, însă sfinţii se pricepuseră întotdeauna la planificare, administrare şi improvizaţii.

Aveau să ducă treaba la bun sfârşit.

– În mod evident, zise un congresmen, Washingtonul va ignora rezoluţia şi votul. Ştiţi asta. Atunci vom agita spiritele.

Bătălia care urma avea să fie în mod clar una a voinţelor politice. Ei efectuaseră în mod discret un sondaj în Utah şi aflaseră că aproximativ 70 la sută din populaţie era în favoarea secesiunii, iar procentajul rămăsese neschimbat de cinci ani. Informaţia fusese

folosită pentru câştigarea în mod discret a suportului legislativ, care apoi fusese surprinzător de uşor de securizat.

Oamenii erau pregătiţi să o ia pe cont propriu de acum înainte.

Mai exista însă şi realitatea faptului că Statele Unite ale Americii nu aveau să renunţe fără luptă.

– Avem un plan întocmit. Utah va înceta imediat să-şi mai achite obligaţiile federale, zise unul dintre colegii senatorului. Va fi suspendată aplicarea tuturor legilor şi reglementărilor federale. Oficialii federali vor fi rugaţi să plece. Nu va fi respectat nimic din ce spune Washingtonul. Vom avea o abordare extrem de practică. După ce populaţia îşi va exercita votul în favoarea secesiunii, noi toţi o să părăsim Congresul şi vom renunţa la calitatea de membru. Cred că până şi colegul nostru înapoiat şi străin de religie din Senat ni se va alătura, după ce va vedea susţinerea de care avem parte acasă.

Rowan zâmbi gândindu-se la asta. El şi acel coleg senator vorbiseră foarte rar în ultimii şase ani.

– Este o mutare îndrăzneaţă. Dar necesară. În vreme ce operaţiunile vor fi în desfăşurare, ei voi presa Biserica să asigure pe toată lumea de reuşită.

– Washingtonul nu va îndrăzni să trimită trupe, rosti un alt congresmen. Nu pot risca să înregistreze victime. Ar fi un dezastru internaţional la nivelul relaţiilor publice.

Chiar şi istoria avea să lucreze în favoarea lor.

Pe parcursul a doar câteva săptămâni ale anului 1989, Bulgaria, Cehoslovacia, Germania de Est, Ungaria şi Polonia se rupseseră de regimurile lor comuniste fără violenţă sau cu violenţe puţine. Uniunea Sovietică nu invadase aceste ţări şi nici nu făcuse presiuni militare. Pur şi simplu le lăsase să plece. Doar în România avusese loc o baie de sânge, căci acolo ambele tabere doriseră să se lupte. Statele Unite nu îşi permiteau să se comporte altfel. Invadarea Utahului nu avea niciun sens.

– Nu, zise el. O să recurgă la instanţe.

Iar el exact acolo dorea să ajungă.

Statele Unite ale Americii aveau să deschidă proces împotriva statului pe care guvernul federal avea să continue a-l denumi Utah, căutând să obţină decizii care să îl împiedice să activeze orice

secţiune a legislaţiei privitoare la secesiune. Argumentul folosit urma să fie acela că, potrivit deciziei *Texas vs White*, statul Utah nu avea dreptul constituţional de a se separa. Cum orice stat era parte dintr-un astfel de proces, conform articolului 3 din Constituţie, Curtea Supremă era deţinătoarea jurisdicţiei originale. Asta însemna că audierile legate de această chestiune aveau să se petreacă în decurs de săptămâni, dacă nu chiar de zile luând în considerare implicaţiile. Ultimul lucru de care guvernul federal avea nevoie era o întârziere care să ducă la răspândirea sentimentelor secesioniste.

Numai că răspândirea urma să aibă loc.

Texas, Hawaii, Alaska, Vermont şi Montana aveau să o ia rapid pe urmele Utah-ului. Iar atunci mişcarea avea să devină naţională.

Iar Rowan avea să adauge ingredientul final.

O nouă şi uluitoare dovadă.

Suficientă pentru câştigarea bătăliei legale, dar şi a celei a relaţiilor publice.

Cuvintele fondatorilor înşişi.

- Avocaţii sunt pregătiţi, zise el. M-am întâlnit cu ei ieri. Iar eu mă apropii de ingredientul final. Mai este doar o chestiune de câteva ore sau zile.

Îl încuraja mult pachetul care sosise la reşedinţa lui din Georgetown chiar înainte să plece de acasă. O copie după însemnări scrise de James Madison şi ascunse la Montpelier, descoperite în noaptea precedentă de Stephanie Nelle, fiecare cuvânt din aceste însemnări confirmând ceea ce el ştia că e adevărat.

Secesiunea era legală.

În special o propoziţie îi atrăsese atenţia.

Documentul va fi dat gen. Washington ca să-l păstreze şi să-l folosească după cum socoteşte el potrivit. Dorinţa fiind aceea ca existenţa lui să nu fie dezvăluită până ce nu va fi necesară pentru asigurarea ratificării unui stat sau pentru sancţionarea ulterioară a retragerii unui stat din asociere.

Ce putea fi mai clar de atât?

Nelle promisese originalul după ce intra în posesia asigurării scrise că Rowan nu mai nutri niciun interes pentru departamentul ei. Rowan avea nevoie de original, însă mai avea nevoie şi de documentul

autentic semnat de fondatori în acea zi de sâmbătă, 17 septembrie 1787. Din fericire, răspunsul legat de locul unde se afla documentul ţinea de Biserică, nu de guvern.

Se uită din nou la templul magnific, primul construit de sfinţi pe Coasta de Est. Primul, după templul din Salt Lake, dotat cu şase turle. Cel mai înalt din lume. Unul din cele cinci care îl înfăţişau pe îngerul Moroni ţinând tăbliţele de aur. Cele şapte etaje ale lui reprezentau cele şase zile ale creaţiei şi ziua de odihnă. Vitraliile superbe se înălţau către turnuri, nuanţele de roşu şi portocaliu cedând treptat locul nuanţelor de albastru şi violet, toate acestea simbolizând progresul neabătut către divinitate.

Totul părea atât de potrivit având în vedere cele ce urmau să se întâmple!

- Vom schimba lumea, zise el.

Ceilalţi păreau mulţumiţi.

- Vom realiza ceea ce Joseph Smith, Brigham Young şi toţi ceilalţi pionieri nu au reuşit să facă.

Făcu o pauză.

- Vom fi, în sfârşit, independenţi.

CINCIZECI ŞI UNU

DEASUPRA OCEANULUI ATLANTIC

Salazar se aşeză pe scaunul de piele şi începu să savureze mâncarea furnizată de serviciul de catering de la bordul avionului. O combinaţie de miel şi legume, pe care Cassiopeia o încălzise la microunde şi apoi o adusese pentru amândoi în spaţioasa cabină principală a pasagerilor. Dintre toate bunurile lui, avionul Learjet era favoritul. Salazar petrecea mult timp deplasându-se dintr-un loc în altul, aşa că era important să călătorească în deplin confort.

– Ţi-am promis o explicaţie, zise el.

Ea zâmbi.

– Aşa e.

Cei doi asociaţi ai lui Salazar stăteau în partea din spate a avionului, în apropiere de cambuză şi de toaletă, şi luau prânzul. Salazar vorbea cu voce joasă, chiar dacă mugetul motoarelor ajuta la păstrarea intimităţii conversaţiei.

– E greu să-mi dau seama cu ce să încep. Însă cea mai bună cale de a face o sinteză este aceea că intenţionăm să încheiem înfiinţarea Zionului. Vom duce la bun sfârşit completa ceea ce Joseph Smith şi Brigham Young au început.

– O biserică este o organizaţie vitală, zise ea. O entitate globală. Mi se pare că acea misiune *este* dusă la bun sfârşit.

– Nu în modul pe care l-au avut ei în vedere cu adevărat. Ni s-a cerut mereu să ne conformăm... să fim ca toţi ceilalţi. Am migrat către valea Salt Lake ca să putem trăi aşa cum ne-au cerut profeţii,

urmând calea Cărţii Mormonilor, un Zion adevărat pe pământ. Însă asta nu s-a întâmplat niciodată.

– Ca să obţii aşa ceva ar însemna să ai propria ţară.

El zâmbi.

– Exact asta intenţionăm să creăm. Naţiunea Deseret, cu capitala în Salt Lake, cuprinzând graniţele fostului stat american Utah şi alte teritorii care vor dori să ni se alăture.

Salazar îşi dădu seama că ea era intrigată. Îşi aminti de momentul în care auzise prima dată planul lui Rowan. Inima lui se umpluse de bucurie, temperată totuşi de confuzie. Însă toate îndoielile lui fuseseră alungate atunci când Rowan descrisese cum avea să se îndeplinească în cele din urmă Profeţia Calului Alb.

– Ţii minte ce ţi-am citit din jurnalul Rushton? Profeţia Calului Alb explică limpede că sfinţii deţin cheia Constituţiei. În anul 1854, Brigham Young a ţinut un discurs la tabernaculul din Salt Lake. A spus: *Va fi Constituţia distrusă? Nu. Va fi menţinută inviolabilă de acest popor şi, aşa cum a spus Joseph Smith, „Va veni vremea când destinul naţiunii va atârna de un singur fir de păr. În acea conjunctură critică, acest popor va acţiona şi o va salva de la ameninţarea cu distrugerea". Aşa va fi.* Profetul Brigham a rostit asta la paisprezece ani după dezvăluirea Profeţiei Calului Alb şi cu şapte ani înainte de Războiul Civil. Cuvintele lui s-au adeverit în timpul Războiului Civil, căci sfinţii au salvat naţiunea de la distrugere.

Cassiopeia îl ascultă explicându-i despre târgul încheiat între Brigham Young şi Abraham Lincoln, cel care fusese parafat de Lincoln prin furnizarea unui document, semnat de Părinţii Fondatori, care spunea că statele aveau dreptul să părăsească Uniunea.

– Profetul Brigham nu a arătat niciodată documentul Sudului, zise Salazar. În schimb, l-a ascuns şi a permis Uniunii să supravieţuiască. Războiul Civil american a fost purtat pe tema posibilităţii unui stat de a se separa. Ce s-ar fi întâmplat dacă acele state înapoiate ar fi ştiut că fondatorii naţiunii lor sancţionaseră legea fundamentală? Eu aş spune că întreaga Constituţie a atârnat cu adevărat de un fir de păr. Însă Biserica, în chip de Calul Alb, a îngăduit Statelor Unite să supravieţuiască.

– Uimitor, rosti ea. Luând în considerare modul în care mormonii au fost trataţi de guvernul federal.

– Ceea ce demonstrează devotamentul nostru faţă de Constituţie.

– Şi acest devotament nu mai există?

– Ba evident că există. Numai că Profeţia Calului Alb arată limpede că ar trebui să *susţinem Constituţia Statelor Unite aşa cum a fost dată după inspiraţia lui Dumnezeu.* Asta înseamnă legea, în întregimea ei, conform intenţiilor celor care au alcătuit-o. Lumea s-a schimbat, Cassiopeia! Guvernul american s-a schimbat. Din tot ce am citit şi am văzut, sunt mulţi oameni în Statele Unite cărora le-ar plăcea să scape de guvernul federal. Noi suntem doar un grup, dar a sosit vremea ca Biserica să urmeze o cale separată. Seniorul Rowan va conduce secesiunea statului Utah. Statele alea pe care le-ai observat pe harta din birou? Se vor lua toate după noi.

Cassiopeia se oprise din mâncat şi părea că se concentrează asupra celor auzite.

– Ce veţi face dacă veţi reuşi să părăsiţi Statele Unite?

– Vom trăi aşa cum au dorit profeţii. Ne-am gestionat resursele cu înţelepciune. Biserica deţine miliarde de euro în active împrăştiate în întreaga lume şi are datorii foarte mici, dacă nu cumva deloc. Suntem isteţi, capabili şi autosustenabili, mai solvabili decât orice guvern din lume. De asemenea, deţinem cunoştinţe solide de management. Pentru noi va fi floare la ureche să ne ocupăm de conducerea unui guvern propriu.

– Care va fi condus de cine anume?

– De profet, bineînţeles. Profetul este şi va rămâne liderul nostru pe acest pământ. În curând profetul va fi seniorul Rowan.

Salazar se întinse după servietă şi scoase un teanc de hârtii.

– Toate acestea au fost prezise cu multă vreme în urmă. În anul 1879, de către al treilea profet, John Taylor. Ascultă ce a zis el. *Nu este foarte departe ziua când această naţiune va fi zguduită dinspre centru spre exterior. Şi acum, puteţi scrie asta, oricare din voi, iar eu voi profeţi în numele lui Dumnezeu. Şi atunci va fi împlinită acea prezicere care poate fi găsită într-una dintre revelaţiile oferite de profetul Joseph Smith. Cei care nu vor ridica sabia ca să se lupte împotriva vecinului lor vor fugi către Zion pentru siguranţă. Şi ei vor veni, spunând, nu*

cunoaştem nimic despre principiile religiei voastre, dar simţim că sunteţi o comunitate cinstită, că împărţiţi dreptatea şi corectitudinea, şi vrem să trăim cu voi şi să avem parte de protecţia legii voastre. Însă în privinţa religiei voastre, vom discuta despre asta altcândva. Vom protèja astfel de oameni? Da, căci sunt cu toţii onorabili. După ce poporul va fi făcut fărâme Constituţia Statelor Unite, înţelepţii lui Israel o vor susţine în faţa naţiunilor de pe pământ şi vor proclama libertatea şi drepturi egale pentru toţi oamenii, întinzând mâna camaraderiei către oprimaţii din toate naţiunile. Asta face parte din program şi, câtă vreme facem ce e drept şi ne temem de Dumnezeu, ne vom ajuta singuri şi vom rezista în faţa tuturor vicisitudinilor.

N-am inventat toate astea. Vorbele au fost rostite de Taylor în public. Acum seniorul Rowan împlineşte această profeţie. Salazar se opri câteva clipe. Însă nu fără ajutorul nostru. În acest moment mergem ca să găsim ultima piesă a puzzle-ului prin care să transformăm totul în realitate.

Îi povesti despre ceasul lui Lincoln şi despre ceea ce era posibil să se găsească înăuntru.

– Este o încercare foarte riscantă, replică ea.

El încuviinţă.

– Dar trebuie să ne-o asumăm. Dacă se va dovedi o pistă falsă, o să încercăm altceva.

– Pot să pun eu mâna pe ceas, zise ea.

– Tu?

– În mod cert tu nu poţi. Ce-ar spune seniorul Rowan dacă un membru respectat al Primului Cvorum al celor Şaptezeci ar fi prins încercând să fure un artefact istoric? Eu n-am legătură cu el sau cu Biserica. O pot face. Şi nu voi fi prinsă.

Lui Salazar îi plăcea încrederea ei. Mama lui fusese o femeie blândă, amabilă şi discretă, preocupată doar de bunăstarea familiei. Cassiopeia era atât de diferită! Emana un soi de energie intensă pe care el o găsea irezistibilă. Cassiopeia avea să reprezinte un nou început pentru familia lui. Cu toate schimbările care se apropiau, el decisese să practice căsătoria multiplă, căci se îndoia că îngerul lui, însuşi Joseph Smith, s-ar fi aşteptat la altceva. Însă odată cu reapariţia Cassiopeii în peisaj, ştia că, de acum înainte, va avea alături un

partener fidel, un credincios adevărat, care să se asigure că familia lor extinsă avea să sălăşluiască pentru totdeauna împreună în rai.

– Gândeşte-te la asta, zise el. Vom avea în sfârşit un pământ al nostru. Naţiunea Deseret, aşa cum dorea profetul Brigham. Vom fi liberi să ne facem propriile legi şi să trăim cum dorim. Va fi un loc bun, rodnic, unul către care oamenii se vor înghesui să vină ca să trăiască alături de noi şi totul va fi bine.

* * *

Cassiopeii nu-i venea să creadă ce auzea, însă convingerea cu care vorbea demonstra că era adevărat. Cu toate astea, se părea că nici Josepe şi nici acest senator Rowan nu se gândiseră la implicaţiile la nivel internaţional generate de separarea de Statele Unite. Şi cum avea să răspundă Washingtonul la secesiune? Cu ameninţări? Desigur. Cu forţă? Aşa ceva trebuia luat în seamă cu mare atenţie.

Cel mai probabil răspunsul avea să vină în justiţie.

– Îţi dai seama că guvernul federal va încerca să oprească Utah-ul, zise ea.

– Cu siguranţă. Însă ceea ce căutăm noi îi va face să piardă bătălia legală. Şi cum ar putea fi altfel? Cuvintele Părinţilor Fondatori ai Americii pe această temă vor fi decisive. Un document, semnat de toţi, care spune că secesiunea este permisă. Un astfel de document ar cântări la fel de greu precum Constituţia în sine.

– Cu excepţia faptului că un astfel de document nu pare să fi fost ratificat de state.

– Însă asta a fost intenţia lor scrisă, iar aşa ceva nu poate fi ignorat. Avem echipe de avocaţi care au studiat chestiunea din toate punctele de vedere. Sunt convinşi că demersul nostru va avea succes. Curtea Supremă a Statelor Unite însăşi a interzis secesiunea cu multă vreme în urmă, însă o asemenea decizie s-a bazat pe inexistenţa vreunui document contrar în jurisprudenţa americană. Cu toate astea, un asemenea document există. Ceva care atestă exact contrariul celor susţinute până acum. Americanii acordă o mare încredere intenţiilor fondatorilor. Toate precedentele lor constituţionale se bazează pe acea intenţie.

Ce spunea el era adevărat.

Stare decisis.

Să susţii ceea ce s-a decis.

- Instanţelor le va fi imposibil să ignore realitatea. Şi pe urmă uită-te la ceea ce a făcut preşedintele Abraham Lincoln. În loc să spună naţiunii că statele aveau de ales dacă doresc să facă parte din Uniune, a ascuns dovada acestui fapt şi a pornit un război ca să demonstreze contrariul. Cum crezi că va fi socotit aşa ceva?

-Deloc favorabil.

- Şi documentul ăsta chiar există?

- Asta vom stabili tu şi cu mine. A existat odinioară şi noi credem că încă există.

Acum Cassiopeia înţelegea de ce Stephanie Nelle fusese atât de nervoasă.

Desigur, în interiorul Statelor Unite exista agitaţie politică, la fel ca în alte părţi ale lumii. Apelurile la schimbări radicale nu constituiau o noutate. Însă a dispune de mijloacele legale de a transpune acea schimbare în faptă însemna cu totul altceva.

Cassiopeia înţelese.

Aceasta era problema.

Însă, chiar dacă îi cunoştea amploarea, asta nu schimba nimic.

Continua să dorească să rezolve situaţia în felul ei.

CINCIZECI ŞI DOI

Malone era prins în chingile de protecţie pe locul din spate al unui avion F-15E Strike Eagle, zburând peste vârful sudic al insulei Groenlanda. Scaunul din faţă era ocupat de un pilot al forţelor aeriene staţionate în Germania. Însă Malone luase şi el manşa un pic, bucuros să se afle încă o dată la comanda unui avion de vânătoare. Trecuseră douăzeci de ani de când nu mai pilotase aşa ceva, pentru că trecuse de la Marină la trupele Departamentului de Justiţie Militară.

Stephanie îi aranjase zborul cu un elicopter din Salzburg până la baza forţelor aeriene din Ramstein, Germania. Acolo îl aştepta avionul Strike Eagle, cu motoarele pornite. Se îndreptaseră imediat spre vest, peste Europa, către spaţiul deschis al Atlanticului. Până în Des Moins erau 7 400 de kilometri de străbătut, însă la o viteză de 2 Mach zborul avea să dureze mai puţin de cinci ore. Evident, asta însemna o realimentare în plin zbor, iar un avion KC-10 tocmai plutea în faţa lor, cu furtunul pentru combustibil prins de supapa avionului de vânătoare.

– Apreciez oferta ta de transport, spuse el în microfonul căştii.

La celălalt capăt se afla Stephanie.

– Mi-am zis că o să-ţi placă.

Malone ascultă povestea ei despre cele descoperite în Montpelier. Canalul de comunicaţii era codificat şi sigur, aşa că era cel mai bun mijloc ca ei să discute; în plus casca pilotului era închisă pentru intimitatea conversaţiei.

– Rowan încearcă să dizolve Statele Unite, zise ea. Şi e posibil să reuşească.

Stephanie îi dădu şi alte veşti proaste legate de ceea ce urmăreau Rowan şi Salazar. Un document semnat de Părinţii Fondatori.

- Profeţia Calului Alb, zise Malone. Ai verificat-o?

- Evident, aşa cum sunt sigură că ai făcut şi tu.

- Întreaga poveste este socotită o tâmpenie de către Biserica Mormonă. A fost oficial dezaprobată în 1918. Biserica de azi nici măcar n-o mai recunoaşte drept credibilă. Doar o legendă şi nimic altceva.

- Numai că Rowan o crede reală şi mai crede că e real şi ceea ce caută el. Din nefericire, Biserica Mormonă cunoaşte mai multe despre chestia asta decât cunoaştem noi.

Malone era de acord. Aici exista o problemă.

- Am efectuat nişte cercetări pe aici, zise ea. Credem că Salazar e pe urmele unui obiect aflat într-o expoziţie itinerantă despre Lincoln, care s-a oprit în acest moment în Des Moines.

- Aţi efectuat cercetări pe naiba! Aţi pus un microfon în telefonul cuiva.

Ea chicoti.

- Evident că da. Rowan şi Salazar au discutat despre expoziţie cu câteva ore în urmă. Ei cred că un ceas deţinut de Lincoln ar putea fi cheia.

Malone se gândi puţin la cele auzite.

- Referirea la Romani 13:11 are în întregime legătură cu timpul. Iar eu îmi amintesc clar că am citit cu câţiva ani în urmă despre un ceas al lui Lincoln aflat la muzeul Smithsonian şi care avea ceva inscripţionat înăuntru.

- Uite că memoria te mai ajută uneori. Ceasul din Iowa este al doilea ceas al lui Lincoln aflat în posesia muzeului. Nu a fost deschis niciodată. Face parte dintr-o expoziţie etalată într-un loc numit Salisbury House, până mâine.

Malone se uită la propriul ceas.

- O să ajungem la sol acolo, cu diferenţa de fus orar cu tot, pe la ora unu după-amiaza. Avionul lui Salazar nu va ajunge până în jurul orei cinci. Asta ne dă o şansă să rezolvăm situaţia la timp.

- Luke ar trebui să fie deja acolo. O să-i spun să vă vedeţi.

- O să aterizăm la nord de Des Moines, într-un loc care se cheamă aeroportul regional Ankeny. Are o pistă de doar 1 800 de metri.

Avionul ăsta are nevoie de 2 000 de metri, dar o să reuşim. O să avem nevoie de permis ca să putem ateriza acolo.

– Mă ocup. N-o să fie nicio problemă. O să vă aştepte Luke.

– Am studiat pozele luate de Luke după jurnalul Rushton, zise Stephanie. Cei de la cercetare îmi spun că a fost cel mai probabil scris după 1890. Asta înseamnă la cincizeci de ani după lansarea Profeţiei Calului Alb de către Smith. Aşa că ai dreptate. Întreaga prezicere despre Constituţie este suspectă şi cel mai probabil a fost scrisă la multă vreme după ce s-a întâmplat totul.

– Dacă citeşti profeţia, lucrurile se leagă prea bine. Referirile sunt aproape exacte. La un moment dat spune *Vă veţi duce în Munţii Stâncoşi şi veţi fi un popor măreţ şi puternic sălăşluind acolo, pe care eu îl voi numi Calul Alb al păcii şi siguranţei.* De ce să spună *Munţii Stâncoşi?* De ce nu *veţi merge spre vest?* Se presupune că Joseph Smith a făcut profeţia cu ani buni înainte să se gândească cineva la migraţie. Niciun clarvăzător nu este atât de bun.

– Însă găsirea acelui jurnal are însemnătate de vreme ce, până acum, tot ce avea Biserica Mormonă erau relatări indirecte despre conţinutul profeţiei. Acum cuvintele lui Rushton dau greutate lucrurilor. Nu putem ignora asta.

Şi mai era un lucru.

– Constituţia atârnă de fapt de un fir de păr, iar Biserica Mormonă deţine cheia.

– L-am urmărit pe Rowan în această dimineaţă până la o întâlnire cu delegaţia parlamentară de Utah şi am interceptat discuţia. Sunt gata să acţioneze pentru secesiunea Utah-ului. Dispun de voturile şi de suportul politic necesar. Este foarte posibil ca populaţia să aprobe mişcarea. Nu mai au nevoie decât de acel document semnat în Philadelphia.

Acesta însă nu era singurul lucru care atârna de un fir de păr.

– Vreo veste de la Cassiopeia? întrebă el.

– Nimic. Va trebui să o scoţi din discuţie. Ar putea strica totul.

– E profesionistă, Stephanie. Orice ar fi, îşi dă seama de implicaţii şi ştie să gestioneze situaţiile.

– Tocmai asta e, Cotton. Habar n-avem ce i-a spus Salazar. Poate că nu suficient de multe lucruri ca ea să-şi dea seama care e miza reală. Trebuie să o scoatem din joc.

Malone ştia ce însemna asta.

– O să mă ocup. Nu-i nevoie să implici şi alţi agenţi. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ea.

– Poţi?

– Ce s-a întâmplat cu tine şi cu băiatul înfumurat? S-ar părea că amândoi credeţi că sunt un soi de căţeluş rănit din dragoste. Mă descurc cu Cassiopeia.

– Bine. Tu ai prima încercare. Dacă ea nu se dă la o parte, atunci e rândul meu.

* * *

Luke îşi conducea maşina închiriată pe străzile din Des Moines. Era o zi cu cerul acoperit de nori şi temperatură de circa douăzeci de grade. Dormise aproape întreg zborul spre vest cu un avion militar de transport de la baza aeriană Andrews până la un aerodrom al gărzii naţionale din afara oraşului. Se simţea obosit din pricina diferenţei de fus orar, însă era obişnuit cu o astfel de senzaţie.

Stephanie îl informase deja că destinaţia lui Salazar ar putea fi un loc numit Salisbury House, aşa că el se îndrepta într-acolo ca să arunce o privire. Ea îi mai spusese şi că Malone era pe drum, însă nu-i menţionase încă momentul şi locul întâlnirii cu bătrânul.

Urmă indicaţiile hărţii de pe aplicaţia de telefon şi intră într-un cartier liniştit la vest de centru. Salisbury House se găsea pe creasta unui deal, înconjurată de o pădure de stejari. Reşedinţa avea un aer rural englezesc, fiind construită din cărămidă, piatră şi cremene, cu acoperiş triunghiular din ţiglă. O placardă în partea din faţă informa că reşedinţa fusese pe vremuri privată, construită fiind de o familie bogată din Des Moines. Acum era deţinută de o fundaţie.

Nu se vedea nimeni prin preajmă.

Însă ceasul arăta abia ora zece dimineaţa. Luke ştia că expoziţia cu tema Lincoln dinăuntru nu avea să se închidă până la ora şase seara, aceasta fiind ultima zi înainte de deplasarea către următoarea oprire.

Înconjură casa cu maşina. Îi era foame, aşa că decise că nişte clătite şi nişte cârnăciori ar merge de minune.

Mai întâi însă trebuia să dea un telefon.

Duse maşina în zona verde a străzii, unde copacii aruncau umbre adânci peste trotuar. Îşi pescui telefonul şi o sună pe maică-sa. Când aceasta răspunse, zise:

– Trebuie să ştiu ceva. Tata şi Danny se înţelegeau bine la moartea tatei?

– Chiar mă întrebam când vom avea această discuţie.

– Se pare că toată lumea ştia cu excepţia mea şi a fraţilor mei.

Îi povesti maică-sii despre scrisoare.

– M-am asigurat că tatăl tău şi fratele lui se vor împăca.

– De ce?

– Deoarece n-am vrut să intre în mormânt cu problema asta nerezolvată. Şi nici el nu dorea asta, apropo. S-a bucurat că s-a rezolvat.

– De ce nu ne-a spus chiar el?

– Se întâmplau prea multe. Doamne, Luke, a murit atât de repede! Am decis să lăsăm asta pe mai târziu.

– Au trecut treisprezece ani.

– Unchiul tău trebuia să decidă momentul. Am fost cu toţii de acord.

– De ce n-au fost niciodată apropiaţi tata şi Danny?

Chiar dorea să ştie.

– De mici nu s-au avut ca fraţii. Pur şi simplu n-au putut. Nimic nu-i putea apropia. Cu timpul, distanţa dintre ei a crescut şi s-au obişnuit amândoi cu ideea. Apoi a murit Mary. Tatăl tău şi mătuşa ta au dat vina pe Danny.

– Dar nu şi tu.

– Ar fi fost o greşeală. Danny o adora pe Mary. Însemna totul pentru el. Nu el a ucis-o. A fost un accident oribil. Iar Danny şi-a gestionat durerea ignorând totul. Nu e o modalitate sănătoasă, dar a fost calea lui Danny. Cu toate astea, ştiu cât de mult a suferit.

Luke îşi aminti ce spusese unchiul lui şi zise:

– Danny a spus că tu l-ai lăsat baltă.

Maică-sa râse.

– Aşa e. M-am întâlnit cu el de câteva ori. Însă după ce l-am cunoscut pe taică-tău lucrurile au fost clare pentru mine. Un alt bărbat mi-a cucerit mintea. Însă l-am înţeles mereu pe Danny. E posibil să mă număr printre puţinii oameni care îl înţeleg. Moartea

verişoarei tale l-a golit de viaţă. După aceea a văzut cum fratele lui îşi creşte cei patru băieţi în sânul unei familii fericite. Cred că i-a fost tare greu. Danny nu e tipul de om gelos, însă de fiecare dată când se uita la noi probabil că-şi închipuia cum ar fi fost dacă ar fi fumat afară, şi nu în casă.

Luke îşi imagina sentimentul de vinovăţie.

– Danny a ales să îşi gestioneze pierderea ignorând-o. De-aia nu s-a dus niciodată la mormânt. Pur şi simplu n-a putut. Tatăl tău a înţeles asta într-un final. Dumnezeu să-l binecuvânteze! Era un om aşa de bun! Eram acolo când a scris scrisoarea. Eram acolo când el şi Danny şi-au luat rămas-bun. S-a întâmplat chiar înainte să vă spunem vouă, băieţilor, că tatăl vostru e pe moarte.

Legătura lui Luke cu unchiul lui fusese la nivel minim, ba chiar aproape de zero, recenta discuţie dintre ei fiind prima de când Luke era doar un adolescent.

– Luke, să ştii că Danny nu e un om rău. A avut grijă de noi şi s-a asigurat că toată lumea primeşte ce doreşte.

– Cum adică?

– I-a ajutat pe fraţii tăi, când au avut nevoie, deşi ei habar n-au. Tu ai vrut să devii agent de informaţii. El e cel care te-a ghidat către locul unde te afli. El şi cu mine vorbeam des. Mi-a spus că Departamentul de Justiţie este cel mai bun loc pentru tine şi că o să aibă grijă de asta.

– Nemernicul, şopti Luke.

Habar n-avusese.

– Să nu înţelegi greşit. Nu a ordonat nimănui să te angajeze. Tu singur ţi-ai câştigat locul. El şi cu mine am convenit că, dacă nu te potriveşti acolo, atunci pleci. Fără favoruri. Fără privilegii. Absolut nimic. Da, te-a dus până la uşă, dar tu singur ai reuşit să stai înăuntru.

– Asta înseamnă că vă datorez ceva lui *sau* ţie?

– Ai datorii doar faţă de tine însuţi, Luke. Fă-ţi treaba! Fă-ne mândri pe noi toţi!

Maică-sa ştiuse întotdeauna exact ce să-i spună lui Luke.

– Mă bucur că m-ai sunat, zise ea.

– Şi eu.

CINCIZECI ŞI TREI

DES MOINES, IOWA
6.40 P.M.

Cassiopeia se aşeză pe scaunul şoferului, iar Josepe Salazar pe locul pasagerului. Cei doi asociaţi ai lui ocupară bancheta din spate. Josepe aranjase ca o maşină închiriată să-i aştepte la un terminal privat, adiacent celui principal al aeroportului. Înainte de aterizare, ea se schimbase într-un costum de culoare închisă şi îşi luase nişte pantofi comozi, pregătită pentru ceea ce putea să o aştepte. Avionul cu care zburaseră fusese echipat cu instrumente sofisticate de comunicaţii, aşa că ea reuşise să afle tot ce trebuia să afle despre Salisbury House.

Fusese construită de Carl şi Edith Weeks în anii 1920, după ce o călătorie în străinătate le reaprinsese pasiunea de a construi o reşedinţă de tip englezesc. Cumpăraseră paisprezece acri de pădure şi construiseră o casă cu o suprafaţă de 3 000 de metri pătraţi, cu 42 de camere, pentru ei şi pentru cei patru băieţi ai lor. O decoraseră cu 10 000 de obiecte de artă, statui, tapiserii, relicve şi cărţi rare, adunate de prin numeroasele lor călătorii. Se aflau acolo cămine de foc în stil Tudor, paneluri de lemn din stejar din secolul al XV-lea şi bârne de tavan de la un han britanic demolat. Titlul de proprietate asupra reşedinţei se pierduse în timpul Marii Depresiuni, după care clădirea trecuse prin mâinile a nenumăraţi stăpâni, până ce controlul asupra ei fusese preluat de o fundaţie. Acum vila era centru cultural, muzeu şi spaţiu de închiriat, un reper local care în acest moment găzduia o expoziţie itinerantă a muzeului Smithsonian axată pe subiectul Abraham Lincoln.

Cassiopeia reuşise să descarce în format PDF o broşură despre casă, care includea o hartă a celor două etaje deschise vizitatorilor. Expoziţia se întindea între Sala Mare şi Camera Comună, ambele aflate la parter şi la mică distanţă una de cealaltă. Rezervase online un bilet de acces, după care studiase Google Maps ca să afle detalii despre geografia locului. Salisbury House era situată într-un cartier rezidenţial liniştit, fiind înconjurată de străzi şerpuitoare şi case vechi. Era încercuită de copaci şi grădini pe toate laturile. Planul era să-i lase pe Josepe şi pe asociaţii lui la un hotel, după care să pornească spre expoziţie ca să ajungă acolo după apusul soarelui, fapt care îi oferea ocazia de a face un tur de recunoaştere pentru a decide cum şi-ar fi putut îndeplini eficient misiunea.

– Nu cred că măsurile de securitate sunt prea complexe, îi zise ea lui Josepe. Din câte am citit despre expoziţie, nu conţine nimic care să fie deosebit de preţios sau valoros. Doar câteva artefacte istorice. Bănuiala mea e că vor exista nişte paznici de securitate privaţi, poate vreun poliţist în afara orelor de program şi cam atât.

– Vorbeşti de parcă ai mai făcut astfel de lucruri până acum.

– Ţi-am spus că dispun de ceva talente speciale.

– Pot să te întreb de ce ţi le-ai cultivat?

Nu-i putea spune adevărul, aşa că zise:

– În principal ca să-mi protejez interesele de afaceri. Apoi ca să-mi protejez proiectul de reconstrucţie. Am avut parte de furturi şi vandalism. Am învăţat că e cel mai bine să mă ocup personal de lucruri.

Se ura pentru că era nevoită să mintă şi mai mult. Când avea să înceteze cu minciunile? Imposibil de estimat. Mai ales că era pe punctul de a face un salt imens în necunoscut.

Găsiră hotelul unde Josepe rezervase trei camere şi îşi luară la revedere.

– Fii prudentă, îi spuse Josepe.

– Întotdeauna sunt.

* * *

Luke se holbă în interiorul maşinii. Tocmai îşi petrecuse ultimele patru ore în compania lui Cotton Malone şi constatase că

dispoziţia sufletească a fostului agent nu se schimbase după episodul din Danemarca.

Aşteptase la aerodromul regional de la nord de Des Moines şi urmărise cum un avion F-15E Strike Eagle cobora cu mare viteză de pe cerul zilei oprindu-se la capătul pistei scurte a aerodromului. Nu zburase niciodată cu un avion de vânătoare şi îi invidia pe cei cărora li se acorda un astfel de privilegiu. Ştia de la Stephanie că Malone era un pilot experimentat, care îşi abandonase cariera ca să devină avocat al Marinei. Nu îi explica de ce făcuse un asemenea pas, dar Luke presupunea că existase un motiv întemeiat, de vreme ce se îndoia că Malone ar fi făcut ceva împotriva voinţei sale. Luaseră prânzul, apoi cercetaseră puţin Salisbury House, aflând tot ce puteau despre aşezarea reşedinţei.

– Pleacă, zise el, urmărind-o pe Cassiopeia Vitt virând de lângă un hotel din centru şi intrând în trafic, fără Josepe Salazar şi ceilalţi doi alături.

El şi Malone aşteptaseră la aeroportul Des Moines, în apropiere de terminalul dedicat avioanele private.

– Se îndreaptă în direcţia bună, îi spuse el lui Malone.

– Să n-o laşi să te păcălească! Se pricepe să vadă ce se petrece în jurul ei.

De obicei Luke ar fi avut pregătită o ripostă acidă, însă hotărî să nu-l irite şi mai tare pe bătrân. În schimb, întrebă:

– Ce facem dacă ea se duce acolo unde credem noi că se duce?

– O să te ocupi de ea! Nu te-a văzut niciodată, aşa că te poţi pierde în mulţime.

– Şi tu?

– Eu o să-ţi păzesc spatele şi voi încerca să îi anticipez mişcările. Am ceva experienţă legată de modul în care gândeşte.

– Stephanie spune că trebuie să punem mâna pe ceasul ăla indiferent cum.

– Ştiu. Mi-a spus şi mie acelaşi lucru.

Lui Luke îi plăcea imprevizibilul care apărea odată cu întocmirea unui plan bazat pe improvizaţie. Astfel de situaţii îi dădeau fiori, mai ales atunci când totul se încheia cu bine. Aşa cum se întâmplase la Montpelier. Katie Bishop se afla acum la Casa Albă, cu unchiul

Danny explicându-i că nu avea să se mai întoarcă în Virginia. Angajatorului ei avea să i se spună că era nevoie de ea la Washington pentru câteva zile, aşa că slujba ei era în siguranţă. Katie păruse încântată de perspectivă, iar Stephanie o rugase să cerceteze jurnalul Madison în amănunt.

Se afla cam la 400 de metri în spatele Cassiopeii, lăsând o mulţime de maşini între ei. Bulevardul care se îndrepta din centrul oraşului spre vest era aglomerat, aşa că nimeni nu ar fi sesizat un urmăritor în oglinda retrovizoare.

Cassopeia continua să se îndrepte în direcţia bună.

– O să devină mai greu odată ce pătrundem în cartierul din apropiere de Salisbury House.

Cei doi parcurseseră deja traseul, înainte de aterizarea lui Salazar. Nu existase pericolul să rateze avionul, căci armata americană supraveghease parcursul Learjetului peste Statele Unite. Stephanie apelase la forţele armate deoarece misiunea ei era de maximă prioritate.

În faţa lor, Cassiopeia viră exact acolo unde ar fi trebuit să o facă.

– Lasă-i mai mult spaţiu, zise Malone cu voce lipsită de inflexiuni.

Luke intenţiona oricum să procedeze aşa.

* * *

Salazar intră în camera lui şi închise uşa. Se lăsă imediat în genunchi şi se rugă ca îngerul să-şi facă apariţia. Spre marea lui uşurare, nălucа se ivi deasupra patului, uitându-se la el cu aceeaşi privire blândă pe care el ajunsese să o aştepte.

– E aşa cum ai poruncit. M-am încrezut în ea.

– *Nu te va dezamăgi.*

– Ajut-o să aibă succes! Nu vreau să păţească nimic.

– *Va face parte din trupul tău. Va deveni soţia ta. Împreună veţi începe o familie care va creşte şi va răsări în deplinătatea raiului. Să ştii că ăsta e adevărul.*

Era recunoscător pentru apariţia îngerului. Îl calma. Ar fi vrut să o însoţească pe Cassiopeia, însă ştia că precauţiile ei însemnau înţelepciune. Nu putea să rişte să se expună. Deocamdată, independenţa şi talentele Cassiopeii reprezentau nişte avantaje. Însă odată ce ameninţarea dispărea şi promisiunea Zionului se îndeplinea, aveau

să se petreacă schimbări. Conducerea şi sprijinirea materială a unei familii erau datoria tatălui. Mamele creşteau copii. Aşa stătuseră lucrurile în familia părinţilor lui şi la fel aveau să stea şi în familia lui. Ca ambii părinţi să se dedice unor lucruri în afara căminului însemna suferinţă pentru copii, iar el îşi dorea copii buni. Cel puţin unul de la Cassiopeia, mai mulţi de la alte neveste. Vârsta lui şi a Casiopeii reprezentau un factor negativ, aşa că trebuia să încheie toate celelalte căsătorii cu femei mai tinere. Salazar credea cu fermitate că o mamă care stătea acasă îmbunătăţea performanţele şcolare ale copiilor, le îmbunătăţea atitudinea vizavi de viaţă, stimula ulterior o etică sănătoasă a muncii şi modela un moral puternic.

Iar el aşa ceva îşi dorea pentru copiii lui.

Avusese răbdare în găsirea unei noi soţii.

Aşa că acum intenţiona să procedeze corect.

– *Tatăl Ceresc şi Mama Cerească au fost căsătoriţi. Ca părinţi purtau copiii spirituali, ceea ce înseamnă că toţi oamenii care au trăit vreodată au fost literalmente copiii Domnului, fraţi şi surori unii cu alţii. În curând te vei adăuga lor.*

Îi plăcea ce auzea.

Deocamdată însă, îşi plecă încet capul şi se rugă pentru succesul Cassiopeii.

CINCIZECI ŞI PATRU

☆

Luke intră în Salisbury House pe uşa de la nord, în urma unui grup de vizitatori emoţionaţi. Malone îl lăsase în capătul aleii, iar el străbătuse restul distanţei pe jos. Nu-şi puteau permite să pună maşina în vreo parcare privată, în grija unui slujbaş oarecare. Aşa că Malone se dusese la câteva străzi depărtare, dincolo de grădina din spate a reşedinţei, printre copaci. Aleseseră amândoi un loc potrivit ceva mai devreme.

Luke se uită la ceas: 7.25 p.m.

Se lăsase noaptea şi mulţimea care poate că număra o sută de oameni se vântura la nivelul parterului şi pe o terasă luminată din spate. Uşile din faţă se deschideau în ceea ce părea o sală mare, unde bârne pe jumătate prelucrate susţineau tavanul înalt, iar un cămin imens în stil medieval împodobea peretele opus. Deasupra lui Luke, o pasarelă cu balustradă plină cu vizitatori proteja un balcon interior de la etaj, care dădea înspre încăpere.

Malone i-o descrisese pe Cassiopeia Vitt, iar Stephanie îi trimisese o fotografie a ei prin e-mail. Nu văzu pe nimeni care să se potrivească descrierii admirând cutiile din sticlă cu artefactele lui Lincoln expuse în Sala Mare. Singurele forţe de securitate erau reprezentate de un poliţist de oraş în uniformă, dar fără armă, care stătea în picioare în apropiere de cămin, aflat cu siguranţă aici ca să mai câştige câţiva dolari dintr-o treabă uşoară în afara programului.

Îmi pare rău că-ţi stricăm socotelile, îi zise Luke în gând poliţistului.

Părăsi Sala Mare, coborî câteva trepte şi intră într-o încăpere pe care o placardă o anunţa ca fiind Camera Comună. Aici se găseau alte exponate luminate de becuri cu halogen, dar şi mulţi alţi oameni.

Unul dintre vizitatori îi atrase atenţia.

Păr negru lung, uşor ondulat. Corp mortal. Faţă superbă. Ca un model, iar Luke îşi dădu seama că femeia era în formă. Era îmbrăcată cu un costum din mătase care îi evidenţia rotunjimile.

Îi plăcea ce vedea.

Nu era de mirare că Malone era supărat rău.

Cassiopeia Vitt era o bucăţică pe cinste.

* * *

Cassiopeia admira un pian Steinway magnific. Observase deja pe pereţii încăperii un portret semnat Van Dyck şi datat 1624 şi o emblemă sofisticată a companiei Armand Cosmetics, care fusese înfiinţată la începutul secolului XX de către primul proprietar al casei. Centrul încăperii lungi era presărat cu mai multe cutii de sticlă luminate, fiecare dintre acestea adăpostind un obiect care avea legătură cu Lincoln. Se puteau vedea o pană de fier folosită la despicarea lemnelor, diverse haine, cărţi, scrieri, ba chiar şi jobenul purtat de el în noaptea în care fusese asasinat. Ideea generală părea aceea de a prezenta un portret intim al vieţii şi moştenirii lui Lincoln. Cutia care îi atrăsese atenţia era a treia din capătul şirului şi conţinea un ceas de buzunar din argint. Cartonul informativ din interior confirma că acela era trofeul pe care îl râvnea.

Aruncase deja o privire prin încăperile de la parter.

Iluminatul era ambiental, lăsat intenţionat la nivel scăzut ca să poată fi evidenţiate exponatele strălucitor luminate. Iar asta venea în ajutorul ei. Văzuse doar doi paznici, ambii îmbrăcaţi cu uniforme de poliţişti locali. Niciunul nu părea foarte interesat de ceea ce se petrecea acolo şi nici ameninţător. Erau prezenţi poate o sută de oameni, împrăştiaţi pretutindeni, ceea ce însemna o mulţime de posibilităţi de diversiune.

Se întoarse din Camera Comună în Sala Mare, admirând armura de soldat la scară 1 la ¾ care se găsea în apropiere de scările ce duceau spre un balcon. Avea nevoie de un minut ca să pună mâna pe ceas. Geamul cutiei nu era gros. Putea să-l spargă uşor, fără să provoace stricăciuni ceasului. În plus, conform celor spuse de Josepe, ceea ce căutau ei se găsea în interiorul carcasei.

Admiră stilul şi designul interior al casei. Privirea ei expertă zări stejar englezesc, bufete elisabetane, porţelanuri chinezeşti şi picturi vechi şi unicat. În acelaşi timp, avea senzaţia că se găsea într-o casă care fusese a cuiva. Acolo trăiseră oameni. Din unele puncte de vedere îi amintea de casa ei din copilărie, deşi decoraţiunile în stil Tudor erau acolo înlocuite de unele cu influenţe spaniole şi arabe. Şi părinţii ei îşi decoraseră locuinţa cu lucruri care aveau însemnătate pentru ei. Casa rămăsese neschimbată în timp, deoarece, la fel ca în cazul lui Josepe şi al reşedinţei mamei lui, nici ea nu prea făcuse schimbări.

Se îndreptă către terasa de afară.

În spatele clădirii, o grădină încântătoare se întindea către liziera unei păduri aflate la circa patruzeci de metri depărtare. Privirea Cassiopeia se îndreptă asupra acoperişului clădirii. Văzu pe unde intrau cablurile electrice în casă. Le urmări cu privirea până la o clădire ascunsă printre copaci. Se aşteptase la aşa ceva. După zeci de ani de modificări şi actualizări, totul devenise în cele din urmă centralizat. La fel se întâmplase cu castelul pe care îl avea din Franţa şi cu casa părinţilor ei. Aici era vorba despre o căsuţă cu acoperiş de ţiglă.

Nu mai avea de făcut altceva decât să intre acolo.

Neobservată.

* * *

Luke rămase ascuns printre vizitatori, sporovăind chiar cu câţiva dintre ei ca şi cum ar fi fost de-al casei. Însă îşi ţinu privirea aţintită asupra Cassiopeii Vitt, care în mod cert inspecta locul. Stătu înăuntru în vreme ce ea explora terasa, după care ieşi în grădină.

Ea studia ceva.

Reintră în casă şi apăsă butonul staţiei radio din buzunar.

Îşi adusese cu el de la Washington echipament de comunicaţii dotat cu microfon miniatural şi căşti, iar Malone era dotat cu unul similar.

– Eşti acolo? şopti el.

– Nu, am plecat, se auzi în urechea lui vocea lui Malone.

– Inspectează locurile.

– Dă-mi voie să ghicesc. E afară şi cercetează acoperişul.

– Chiar că îţi cunoşti iubita.

– Fii pregătit căci lucrurile se vor înrăutăţi.

– Cum adică?

– O să vezi!

* * *

Malone stătea la umbra copacilor din spatele reşedinţei. Parcase maşina la o sută de metri distanţă pe o stradă laterală, care mergea paralel cu limita de proprietate a reşedinţei. Lipsa gardurilor înlesnise furişarea lui într-un loc de unde putea spiona în voie terasa luminată şi oamenii care se plimbau pe acolo, bucurându-se de noaptea răcoroasă. O lumină blândă se revărsa de la ferestrele de la parter. O văzuse pe Cassiopeia ieşind şi plimbându-se prin grădină. Era nevoită să improvizeze, iar cea mai bună cale de a face asta era să lipsească tabăra adversă de capacitatea de a vedea ce se petrece.

Doar pentru câteva minute.

De atâta avea nevoie.

Şi el zărise cablurile electrice de pe acoperiş şi observase că traseul lor ducea spre o clădire exterioară. Iar dacă avea dreptate, exact într-acolo se îndrepta ea acum.

Mai trebuia doar să-şi dea seama cât de departe putea permite să ajungă întreaga poveste.

Era nevoie ca ea să fure ceasul, însă nu-i putea îngădui să fugă cu el. O studie pe femeia pe care o iubea. Arăta minunat, ca de obicei, şi mergea cu paşi hotărâţi. Ei doi se acoperiseră unul pe altul în nenumărate ocazii până atunci. Avea încredere în ea. Depindea de ea. Şi mai crezuse că şi ea îi împărtăşea sentimentele.

Acum însă nu mai era atât de sigur.

Interesant cum viaţa se răsucise la 180 de grade în decurs de două zile.

Pentru ce?

Şi de ce?

Nu avea să primească niciun răspuns până ce el şi Cassiopeia nu luau loc la o masă ca să discute. Însă ceea ce urma să se petreacă în următoarele minute cu siguranţă avea să distrugă o asemenea posibilitate.

Cu siguranţă ea nu avea să fie fericită să îl vadă.

Însă asta avea să se întâmple.

CINCIZECI ŞI CINCI

☆

WASHINGTON, D.C.
8.50 P.M.

Rowan se apropie de casa Blair. Guvernul federal deţinea acea proprietate încă de pe vremea lui Franklin Roosevelt şi o folosea exclusiv pentru oaspeţii preşedintelui american. Acum guvernul poseda şi cele trei reşedinţe alăturate, cele şapte mii de metri pătraţi de o eleganţă răvăşitoare fiind gazda a numeroşi demnitari străini. Truman locuise acolo cât timp Casa Albă trecuse printr-o proces îndelungat de renovare şi traversase în fiecare zi strada până la birou. Chiar în faţa uşii principale, la data de 1 noiembruie 1950, un agent al Serviciilor Secret îşi pierduse viaţa în timp ce dejuca o tentativă de asasinare a lui Truman. În onoarea agentului, o placă de bronz era prinsă de gardul de fier, iar Rowan se opri o clipă ca se reculeagă în cinstea eroului.

Primise apelul telefonic la Senat cu două ore în urmă. Preşedintele Statelor Unite dorea să îl vadă. Cât de repede putea ajunge acolo? Îl găsise unul dintre asistenţii lui, care îi transmisese mesajul. Îşi dăduse seama că nu avea cum să evite o asemenea convocare, aşa că fusese de acord cu ora nouă seara.

Era interesant locul ales.

Nu la Casa Albă.

În casa de oaspeţi. Departe de biroul oficial. Ca şi cum Daniels i-ar fi spus că nu e bine-venit. Dar poate că despica el prea mult firul în patru. Danny Daniels nu fusese niciodată socotit un mare strateg. Unii se temeau de el, alţii îl ridiculizau, iar cei mai mulţi îl lăsau pur şi simplu în pace. Însă omul *chiar* se bucura de simpatie în

rândul americanilor. Cota lui de popularitate rămânea surprinzător de ridicată pentru un om la zenitul carierei. Daniels câştigase ambele runde ale alegerilor prezidenţiale cu majorităţi solide. Ca lucrurilor să li se spună pe nume, opoziţia se bucura să-l vadă că pleacă definitiv, mulţumită să-i permită bătrânului să se stingă în linişte. Din nefericire, Rowan nu dispunea de aceeaşi opţiune. Prezenţa lui fusese imperios cerută.

Fu condus înăuntru printr-un labirint de încăperi până într-o cameră cu pereţi vopsiţi în dungi galbene şi în care putea fi admirat un portret al lui Abraham Lincoln agăţat deasupra unei poliţe împodobite cu lămpi de cristal roşu de Boemia. Rowan cunoştea acea încăpere. Aici erau conduse oficialităţile înainte de întâlnirile cu liderii străini care stăteau în reşedinţa Blair. Cu câţiva ani în urmă, stătuse şi el acolo în vreme ce o saluta ceremonios pe regina Angliei.

Fu lăsat singur să aştepte.

Preşedintele părea să îi arate cine deţine controlul asupra situaţiei. Foarte bine. Putea accepta asemenea chestii mărunte, cel puţin pentru încă o vreme. Însă odată ce statul Deseret avea să fie înfiinţat, cu el ca lider al lui, preşedinţii aveau să fie cei care îl vor aştepta pe el. Sfinţii nu aveau să mai fie ignoraţi, repudiaţi sau ridiculizaţi. Noua lui naţiune urma să fie un exemplu strălucitor dat lumii în privinţa modului în care religia, politica şi managementul puteau conlucra.

Se deschise uşa şi Danny Daniels se uită la el cu o privire dură.

– A sosit vremea ca noi doi să discutăm, rosti preşedintele cu voce joasă.

Nu-i întinse mâna lui Rowan.

Nici nu-i oferi un scaun.

Rămaseră în picioare. Daniels era cu treizeci de centimetri mai înalt şi purta o cămaşă cu mânecă lungă, deschisă la gât, şi pantaloni de casă. Nu avea sacou. Rowan era îmbrăcat în costumul lui obişnuit.

Daniels închise uşa.

– Eşti un trădător!

Rowan avea răspunsul pregătit.

– Din contra. Sunt un patriot. Dumneavoastră, domnule, şi toţi preşedinţii de dinainte, până la individul acela – arătă spre portretul lui Lincoln – sunteţi trădătorii!

- De unde ai scos-o?

Venise clipa adevărului.

- În cadrul Bisericii ştim de multă vreme că în privinţa Constituţiei Statelor Unite lucrurile sunt mult mai complicate decât a vrut Lincoln să ştim noi.

- Lincoln a avut încredere în mormoni, aşa cum Brigham Young a avut încredere în Lincoln.

Rowan dădu din cap.

- Şi uitaţi-vă ce ne-a adus asta! Când s-a sfârşit războiul şi a dispărut ameninţarea, Congresul a adoptat legea Edmunds-Tucker, care făcea din poligamie o infracţiune, iar acest guvern a condamnat sute de membri ai Bisericii. Ce s-a întâmplat cu toată acea încredere?

- Poligamia era contrară obiceiurilor societăţii noastre, spuse preşedintele. Chiar şi liderii voştri şi-au dat seama de asta.

- Nu, au fost obligaţi să-şi dea seama, căci ăsta a fost preţul acceptării noastre ca stat. La acea vreme, toţi credeau că existenţa unui stat însemna calea spre siguranţă şi prosperitate. Nu mai e cazul acum.

Gândul la cele petrecute cu atâta vreme în urmă îl dezgusta. Legea Edmunds-Tucker, din 1887, desfiinţase literlamente Biserica Sfinţilor Zilei de pe Urmă. Niciodată înainte sau după aceea Congresul nu mai dăduse dovadă de asemenea duşmănie contra unei singure organizaţii religioase. Legea prevedea nu doar sfârşitul Bisericii, ci şi confiscarea tuturor proprietăţilor ei. Iar Curtea Supremă a Statelor Unite validase, împinsă de la spate de diavol, acele legi ca fiind constituţionale în 1890.

- Ce urmăreşti? întrebă Daniels.

- Vreau doar ce e mai bine pentru poporul din Utah. Personal, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de guvernul federal. A devenit de mult inutil.

- O să-ţi aduc aminte de asta când vă sunt atacate graniţele.

Rowan chicoti.

- Mă îndoiesc că ar vrea cineva, în afara voastră, să invadeze Deseret.

- Ăsta e numele pe care l-aţi ales?

– Înseamnă ceva pentru noi. Aşa ar fi trebuit să se numească teritoriul de la bun început. Dar guvernul ăsta a insistat asupra numelui Utah.

Ca parte a mizerabilelor concesiuni pretinse şi oferite. Acea zi încă îl dezgusta. 25 septembrie 1890. Când fusese emisă o declaraţie din partea profetului de atunci, prin care accepta să se supună tuturor legilor federale şi anunţa sfârşitul căsătoriilor multiple. Şase ani mai târziu, statul era garantat. Proprietăţile fuseseră treptat înapoiate, incluzând templul din Salt Lake. Însă Biserica fusese afectată. Îndatorată masiv şi divizată pe motive teologice şi financiare, urma să aibă nevoie de zeci de ani ca să-şi revină.

Însă o făcuse.

Acum valora miliarde. Nimeni în afara câtorva apostoli şi a administratorilor de rang înalt nu ştia exact cât anume.

Iar el intenţiona să păstreze secretul.

– Vom putea să cumpărăm şi să vindem pe oricare din statele rămase în Uniunea voastră, precum şi multe dintre naţiunile lumii, zise el.

– Încă n-aţi ieşit.

– E doar o chestiune de timp. Evident ştiţi ce au lăsat fondatorii în urma lor, ce au semnat în 1787.

– Da. Dar mai ştiu şi alte lucruri pe care tu nu le ştii.

Nu-şi dădea seama dacă Daniels vorbea serios sau doar se dădea mare. Preşedintele era recunoscut ca fiind un excelent jucător de poker, dar ceva îi spunea lui Rowan că acum nu era vorba de o cacealma, ci chiar de motivul pentru care fusese convocat.

– Bisericii tale, zise Daniels, i s-a încredinţat ceva care în acele vremuri ar fi putut distruge această naţiune. În schimb, Statele Unite au supravieţuit, în parte mulţumită faptului că Brigham Young nu a făcut nimic cu ceea ce avea. Din fericire, după asasinarea lui Lincoln şi după ce nimeni nu l-a contactat în privinţa documentului, Young a continuat să nu facă nimic.

– A crezut ca un prost că guvernul federal va continua să ne lase în pace. Dar nu s-a întâmplat aşa. Douăzeci de ani mai târziu aproape că ne-aţi distrus.

- Cu toate astea, nimeni din cadrul Bisericii nu a pus documentul pe tapet. Ce mai monedă de schimb care să nu fie folosită niciodată!

- Nu ştia nimeni de ea. Young murise şi a luat secretul cu el în mormânt.

- Nu-i adevărat. Oamenii *aveau* habar.

- De unde ştiţi asta?

Daniels se dădu în spate şi deschise uşa.

În cadrul ei se ivi Charles R. Snow, pe picioarele lui fragile, îmbrăcat cu costum şi cravată, arătând cu toată fiinţa lui ca şeful Zionului. Profetul păşi înăuntru, cu paşi mici, dar fermi.

Rowan era surprins şi nesigur de ce avea să spună sau să facă.

- Thaddeus, zise Snow. Nu pot exprima în cuvinte imensa dezamăgire pe care mi-ai produs-o.

- *Tu* mi-ai cerut să caut.

- Aşa e. Dezamăgirea mea e legată de motivele şi judecata ta.

Rowan nu avea chef de critici din partea imbecilului pe care îl avea înaintea ochilor.

- Eşti atât de slab! Nu ne mai putem permite oameni ca tine.

Snow se târî până la o canapea verde-deschis şi se aşeză pe ea.

- Ce ai tu de gând să faci, Thaddeus, va distruge o sută de ani de muncă grea.

CINCIZECI ȘI ȘASE

DES MOINES, IOWA

Cassiopeia studie căsuţa, care îi aducea aminte de peisajul rural englezesc. De fapt, Salisbury House pe de-a-ntregul emana un aer rural. Nimeni nu-i acordă nicio atenţie în vreme ce se furişa din grădină, urmând o potecă pietruită care şerpuia prin iarba de toamnă şi straturile de flori ofilite. Se opri de câteva ori chipurile ca să admire coroanele copacilor, dar în realitate verifica dacă e singură. Căsuţa se afla cam la treizeci de metri de reşedinţa principală, iar cablurile electrice intrau printr-un tub care ieşea dintr-o streaşină. Din fericire, intrarea se găsea la depărtare de terasă și de grădină, iar întunericul acolo era aproape deplin.

Uşa de lemn era asigurată cu o singură broască simplă, montată deasupra clanţei, în mod clar o adăugire ulterioară. Din fericire, Cassiopeia venise pregătită cu şperacluri ascunse în trusa de farduri. Cotton găsise întotdeauna asta extrem de amuzant: să plece la drum cu instrumente de spărgător, însă şi el făcea la fel: în portofelul lui stătea mereu ascuns un mic şperaclu. Îi plăcea asta la el. Era mereu pregătit.

Găsi instrumentele în geantă şi le încercă pe broască. Nu avea nevoie să vadă, ci doar să simtă. Mâinile trebuiau să simtă mecanismul interior de închidere.

Două clicuri îi semnalară succesul operaţiunii.

Apăsă clanţa, intră şi închise uşa, punând zăvorul pe dinăuntru. Aşa cum bănuise, un perete era plin de cutii cu siguranţe electrice. Echipamentele pentru pajişti şi grădină umpleau cam o treime din

spaţiu. Lumina vagă de afară se revărsa înăuntru prin patru ferestre. Pupilele ei erau dilatate ca adaptare la întuneric. Găsi întrerupţorul principal în partea laterală a unei cutii.

Dacă apăsa întrerupţorul, avea la dispoziţie cam cinci minute înainte să vină cineva să verifice circuitele, lucru care cu siguranţă avea să se întâmple, mai ales după ce angajaţii observau printre copaci clădirile din depărtare continuând să fie luminate.

Însă cinci minute îi erau mai mult decât suficiente.

Găsi o cârpă murdară lângă un aparat de tuns iarba şi o folosi ca să şteargă amprentele lăsate pe clanţă, apoi ca să apese întrerupţorul de curent.

* * *

Malone zâmbi când Salisbury House se cufundă în întuneric.

– Ce naiba, tataie? rosti Luke în urechea lui.

– A trecut la acţiune. E rândul tău, şmechere.

– Adu-o încoace! Eu sunt gata.

Mda, desigur.

* * *

Luke se afla în Sala Mare când luminile din casă se stinseră. În primele momente se auzi un murmur scăzut din partea celor de lângă el. Apoi, după ce lumea îşi dădu seama că lumina nu revenea, vocile se înteţiră. Se răsuci imediat pe călcâie şi porni spre Camera Comună, unde se afla ceasul. Întunericul dinăuntru era deplin. Înainta cu greu, obligat să fie atent la ceilalţi şi să se scuze permanent.

– A intrat din nou, rosti Malone în urechea lui. Distracţie plăcută!

Aproape că vedea rânjetul de pe chipul lui Malone. Numai că el nu cunoscuse până atunci vreo femeie cu care să nu se descurce. Katie Bishop era un exemplu perfect în acest sens. Cu siguranţă că se descurcase excelent în privinţa ei.

Găsi şirul scurt de trepte care cobora înspre Camera Comună. Coridorul era larg şi nu atât de populat precum fusese Sala Mare. Pătrunse în încăperea principală şi remarcă umbre îndreptându-se spre perete, o voce masculină cerând tuturor să o ia încet în acea direcţie, până ce avea să fie remediată defecţiunea. Isteaţă mişcare!

Astfel se protejau cutiile de sticlă din mijloc. Mulţimea era ţinută sub control. Se arăta că exista cineva stăpân pe situaţie. Evident că Luke ignoră cererea şi se furişă către cea de-a treia cutie.

Cassiopeia Vitt era deja acolo.

– Nu cred că ai să reuşeşti, şopti el.

– Cine eşti? întrebă ea.

– Tipul care o să te împiedice să furi ceasul.

– Proastă mutare, şmechere, rosti Malone în urechea lui. Nu-i da niciun fel de indicii.

Luke ignoră sfatul şi zise:

– Îndepărtează-te de cutie!

Umbra întunecată rămase nemişcată.

– Nu glumesc, rosti el cu fermitate. Îndepărtează-te de cutie!

– E vreo problemă? rosti o nouă voce masculină, aceeaşi care direcţionase mulţimea cu câteva clipe înainte.

Probabil unul dintre poliţişti.

Cassiopeia se mişcă rapid.

Ridică un picior în aer şi îl izbi pe poliţist în piept, trimiţându-l de-a berbeleacul înapoi până ce omul se izbi de o cutie alăturată, care se prăbuşi pe podeaua de lemn. Vitrina se crăpă, apoi se făcu fărâme.

Oamenii din jur icniră surprinşi.

Înainte ca Luke să poată reacţiona, o a doua lovitură îl izbi direct în vintre. Simţi că rămâne fără aer. Durerea ţâşni brusc de jos în sus şi înspre afară.

Mama...

I se înmuiară genunchii.

Se prăbuşi.

Încercă să-şi vină în fire şi să se ridice, dar durerea era prea intensă. Îşi duse mâinile înspre zona dureroasă, luptându-se cu greaţa. Incapabil de vreo acţiune coerentă, văzu cum Vitt sparge geamul cutiei şi înhaţă ceasul dinăuntru.

– Ce se petrece? întrebă Malone în urechea lui. Vorbeşte-mi!

Încercă să o facă, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze.

Jucase fotbal în liceu şi mai fusese lovit cu putere. Ba chiar păţise aşa ceva de vreo două ori şi în armată.

Însă niciodată nu trecuse printr-o situaţie similară.

Vitt se făcu nevăzută în beznă, pierzându-se în haosul creat.

Luke inspiră adânc şi se ridică în picioare, clătinându-se.

Oamenii încercau să fugă din încăpere.

La naiba, îşi spuse Luke în gând.

– A luat ceasul... şi... pleacă, spuse el în microfon.

Porni după ea.

* * *

Cassiopeia era uluită de faptul că bărbatul acela ştia ce urmărea ea. În mod cert o aşteptase să facă o mutare. Vocea părea mai tânără, cu un pic de accent sudist, pe care ea ajunsese să-l recunoască de la Cotton. Oare Stephanie o urmărise până acolo? Părea singura explicaţie posibilă, ceea ce însemna că individul mai tânăr nu era singur.

Continuă să îşi croiască drum prin mulţimea întunecată de oameni, strecurându-se către uşa principală. Maşina o aştepta la doar câteva sute de metri în spatele reşedinţei. Ca să ajungă la ea, se putea dovedi a fi o problemă.

Ar fi fost mult mai bine dacă înconjura clădirea.

Aşa că găsi broasca unei uşi, pe care o deschise şi se furişă afară în noapte.

* * *

Luke porni înapoi către intrarea principală şi Sala Mare. Cei care rămăseseră în Camera Comună constataseră că podeaua se umpluse de cioburi motiv pentru care se lansaseră avertismente, aşa că Luke folosi diversiunea de moment ca să se furişeze afară, croindu-şi drum prin întuneric.

Îl durea pântecele, dar parcă suferinţa se mai estompase.

Nu conta, căci n-avea să-i permită Cassiopeii Vitt să scape de acolo. N-avea de gând să afle sfârşitul poveştii de la Malone sau de la Stephanie, mai ales după ce bătrânul îl avertizase. Coti şi îşi croi drum pipăind de-a lungul unui zid către şirul de trepte care ducea spre hol. Auzi uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se.

Să fi fost ea?

Avea sens.

Aşa că se duse spre ieşire.

Deschise uşa şi păşi afară.

Nu văzu nimic în faţa lui.

Apoi o zări pe Cassiopeia Vitt, în apropiere de zidul casei, cotind şi îndreptându-se spre spatele reşedinţei. De această dată trecu imediat la acţiune şi rosti în microfon:

– Vine spre tine, tataie!

Apoi se luă după ea.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Richard Nixon intră în sala de conferințe și dădu mâna cu profetul Joseph Fielding Smith, cu cei doi consilieri ai acestuia și cu întreg Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Președintele Statelor Unite venise în Salt Lake ca să-i susțină pe candidații republicani locali în cadrul alegerilor intermediare pentru Congres. Venise cu soția, fiica, pe nume Tricia, și doi membri ai cabinetului - George Romney și David Kennedy - care erau amândoi sfinți. Avuseseră loc aparițiile publice obișnuite, iar acum se aflau departe de ochii publicului în interiorul clădirii administrative principale a bisericii, în spatele ușilor închise, ai pereților lambrisați, sub protecția tavanului din bârne de lemn. Nixon și Smith ședeau la unul dintre capetele unei mese șlefuite, în vreme ce restul apostolilor ocupau scaunele laterale.

- M-am bucurat întotdeauna de o primire călduroasă în vizitele mele la Salt Lake City, spuse Nixon. Biserica dumneavoastră este o instituție măreață, care a jucat un rol important în această administrație.

Era 24 iulie 1970. Ziua Pionierilor. O sărbătoare oficială a statului Utah, dedicată comemorării intrării, în 1847, a primului val de oameni în bazinul Salt Lake. Ziua era marcată de parade, focuri de artificii, spectacole de rodeo și alte festivități. Ca un soi de 4 Iulie al Sfinților Zilei de Apoi. Ceva mai târziu, Nixon însuși urma să asiste la faimosul rodeo Days of 47 de la Salt Palace.

- Nu cunosc vreun alt grup de americani care să fi contribuit mai mult la instaurarea unei etici a guvernării și a înaltelor noastre standarde morale - spiritul care a determinat America să meargă înainte și în vremuri bune, și în vremuri proaste. Niciun grup de oameni nu a făcut mai multe decât acela compus din membri ai acestui cult.

– De ce aţi venit aici? întrebă Smith.

Nixon păru surprins de o asemenea întrebare directă.

– Tocmai ce v-am spus. Am venit să vă ofer aprecierea mea.

– Domnule preşedinte, aţi cerut personal această audienţă cu mine, cu consilierii mei şi cu Cvorumul celor Doisprezece. Niciun preşedinte nu ne-a mai cerut asta până acum. Cu siguranţă că înţelegeţi curiozitatea noastră. Aşadar, suntem aici. Doar noi. Ce doriţi?

Chiar dacă era un gentleman umblat prin lume, Smith nu era prost. Era cel de-al zecelea profet care conducea Biserica, tatăl lui fusese al şaselea profet, iar bunicul lui fusese fratele fondatorului Joseph Smith. Devenise apostol în 1910, la douăzeci şi cinci de ani, şi cu doar şase luni înainte fusese ridicat la rangul de profet la vârsta de nouăzeci şi patru de ani, devenind astfel cel mai vârstnic profet ales. Era singurul om din încăpere care fusese prezent la inaugurarea din 1893 a templului din Salt Lake.

Nu se înclina în faţa nimănui.

Nici măcar în faţa preşedinţilor Statelor Unite.

Nixon se schimbă la faţă, trecând de la o expresie de jovialitate la una de om aflat în misiune.

– Bine. Îmi plac lucrurile directe. Se economiseşte timp. În 1863, Abraham Lincoln v-a dat ceva, ceva ce n-aţi înapoiat niciodată. Vreau chestia aia.

– De ce? întrebă Smith.

– Deoarece aparţine Statelor Unite.

– Dar ne-a fost dată nouă pentru a fi păstrată în siguranţă.

Nixon îi studie cu privirea pe bărbaţii din jurul mesei.

– Văd că ştiţi la ce mă refer. Bine. Atunci povestea va fi mai simplă.

Smith îndreptă un deget zbârcit către preşedinte.

– Habar n-aveţi ce scrie acolo, nu?

– Ştiu că i-a provocat lui Lincoln mari supărări. Ştiu că el a avut un motiv ca să facă asta. Ştiu că, în cadrul înţelegerii, Brigham Young i-a indicat lui Lincoln locul unei mine căutate de oameni de multă vreme. Un loc unde să poată fi ascunsă o mare parte din aurul vostru, aur pierdut în timpul Războiului Mormon când au dispărut 22 de căruţe.

– Nimic din acel aur nu s-a pierdut, rosti unul dintre apostoli. Niciun gram. Tot aurul a fost reintrodus în economia noastră, după ce

amenințarea cu războiul din partea guvernului federal s-a estompat. Profetul Brigham s-a asigurat de asta. Nu e niciun mister aici.

- Interesant că ați pomenit de asta, zise Nixon. Am cercetat și eu istoria. Brigham Young a trimis aurul în California. Însă conform propriilor voastre arhive, acele căruțe au fost atacate, iar oamenii uciși, apoi aurul a fost furat și pierdut. Vreți să spuneți că profetul dumneavoastră a fost implicat în acel jaf?

- Noi nu spunem nimic, interveni un alt apostol, în afara faptului că niciun gram de aur nu s-a pierdut.

- Profeția Calului Alb nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră? Nu trebuia să fiți voi salvatorii Constituției noastre?

Câțiva apostoli chicotiră.

- Asta e doar o legendă, rosti unul dintre ei. Un basm creat de primii părinți ai Bisericii ca modalitate de întărire a noii noastre religii. Doar niște zvonuri și interpretări eronate care s-au răspândit așa cum se răspândesc zvonurile. Fiecare religie are astfel de basme. Dar nu e reală. Noi am dezaprobat povestea cu multă vreme în urmă.

Nixon zâmbi.

- Domnilor, am jucat de multe ori poker și am jucat împotriva celor mai buni. Nu mă păcăliți cu această cacealma. Brigham Young a încheiat o înțelegere cu Abraham Lincoln și, spre lauda lor, ambele părți și-au respectat cuvântul dat. Am citit un bilet care a supraviețuit din vremea lui Lincoln. Un mesaj scris de mână de James Buchanan, trimis lui Lincoln, care îi furniza un document. Am văzut și alte hârtii care indică faptul că documentul a fost trimis în cele din urmă aici, ca partea lui Lincoln din înțelegere. Însă din pricina morții bruște și timpurii a lui Lincoln, voi încă aveți în posesie acel document.

- De dragul discuției, interveni Smith, dacă un astfel de document v-ar fi înapoiat, ce ați face cu el?

- Depinde de ce scrie în el. Bănuiala mea e că îi privește pe Părinții Fondatori și ceea ce ar fi putut face ei în Philadelphia.

- Pentru noi, Constituția este un standard glorios, născut din înțelepciunea Domnului, zise profetul. Este un stindard ceresc. Pentru toți cei privilegiați care au parte de binecuvântarea libertății, ea este precum umbra răcoroasă și apele proaspete oferite de un munte maiestuos într-un ținut arid și însetat.

– Frumoasă analogie, zise Nixon. Însă nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Smith se uită la apostolii din jurul mesei.

– Aveţi în faţa voastră un exemplu legat de ceea ce am avut noi de suferit încă de la începuturi. Aroganţa unui guvern federal care vine aici, în casa noastră, ca să ne pretindă să ne supunem ordinelor lui.

Câţiva dădură aprobator din cap.

– Am acceptat cererea de audienţă privată în speranţa că acest preşedinte se va dovedi altfel. Privirea lui Smith se fixă asupra lui George Romney şi David Kennedy. Doi dintre oamenii noştri servesc în cadrul acestei administraţii, fapt pe care l-am socotit ca pe un semn bun.

Profetul se opri, ca şi cum s-ar fi recules. Smith fusese mulţi ani istoric şi arhivar. Dacă era cineva care să ştie ce conţineau arhivele, el era acela. Într-un târziu, se uită la Nixon.

– Avem, într-adevăr, în custodie ceva ce ni s-a dat cu multă vreme în urmă. Însă Brigham Young a luat decizia de a păstra ce i s-a dat şi fiecare profet de atunci încoace a procedat la fel. Ca atare, acea decizie este şi a mea. Deci vă refuz cererea.

– Refuzaţi o cerere directă a preşedintelui Statelor Unite?

– În cadrul Doctrinei şi Legămintelor noastre, la punctul 109:54, se spune Ai milă, Doamne, faţă de toate naţiunile pământului; ai milă faţă de conducătorii pământurilor noastre; fie ca acele principii, care au fost apărate cu onoare şi nobleţe, anume Constituţia pământului nostru, după părinţii noştri, să fie stabilită pentru totdeauna. *Faţă de aşa ceva mă supun... domnule preşedinte. Nu faţă de dumneavoastră.*

Rowan se uită la Charles Snow şi la Danny Daniels.

Ascultase ceea ce povestise Snow despre cele petrecute cu mai bine de patru decenii în urmă.

– Am fost acolo, zise Snow. Stăteam în jurul acelei mese. Eram un apostol relativ nou, dar am urmărit modul în care Joseph Fielding Smith l-a tratat pe Richard Nixon. A fost prima dată când am conştientizat marele nostru secret.

– Şi ceilalţi ştiau?

Snow încuviinţă.

– Unii dintre seniori ştiau.

– Charles, rosti Rowan. Tu m-ai trimis să aflu. Mi-ai spus să caut.

– Nu, Thaddeus. Ţi-am arătat ce era ascuns la temelia pietrei de fundaţie ca modalitate de a-ţi oferi suficientă frânghie cu care să te spânzuri singur. Preşedintele Daniels şi cu mine discutăm pe tema asta de mai multe luni.

Lui Rowan nu-i venea să-şi creadă urechilor. Însuşi profetul era spion? Trădător? Punea interesele străinilor mai presus de cele ale sfinţilor?

– Joseph Fielding Smith, zise Snow, era un om strălucit. Şi-a servit Biserica timp de trei sferturi din secolul XX. În acea zi, după plecarea lui Nixon, am aflat cu toţii o parte din cele întâmplate în 1863. Restul l-am descoperit abia când am devenit profet. Fiecare profet a transmis informaţia succesorului său. Toţi oamenii care au fost atunci la întâlnirea cu Nixon sunt morţi acum. Doar eu am rămas în viaţă. Dar datoria de a transmite mai departe se sfârşeşte aici şi acum. Ţie nu-ţi voi spune nimic.

– Putem face asta, Charles, zise Rowan. Putem părăsi această ţară uitată de Dumnezeu, cu toate legile, regulile, taxele şi problemele ei. Nu mai avem nevoie de ea. Am făcut sondaje. Oamenii sprijină puternic secesiunea. Locuitorii Utah-ului vor aproba orice rezoluţie care declară aşa ceva.

– Îţi dai seama ce se va întâmpla, interveni Daniels, dacă mergi mai departe cu povestea asta? Statele Unite sunt o putere mondială.

– Şi pierderea Utah-ului va schimba asta? se miră Rowan. Sunteţi ridicol!

– Din nefericire, nu se va opri la Utah. Ăsta e şi planul tău. Vor urma şi alte state. Ai dreptate, problemele noastre sunt grave. Oamenii sunt gata să-şi ia zborul. Cred că aşa e mai bine. Dar eu mă aflu aici ca să-ţi spun că se înşală. În ciuda erorilor, acesta este cel mai bun sistem politic conceput vreodată de om. Chiar funcţionează. Dar numai ca uniune de cincizeci de state. Nu pot permite să distrugi aşa ceva.

– Chiar dacă fondatorii înşişi au spus că e bine?

Snow oftă.

– Thaddeus, fondatorii au spus o grămadă de lucruri. Unele au fost lucruri înţelepte, altele au fost prostii. Este de datoria şi responsabilitatea noastră să ignorăm prostiile şi să păstrăm ce e bun.

Vremurile s-au schimbat. Ceea ce, poate, funcţiona în 1787 nu mai funcţionează acum.

- Asta n-o decidem noi! Rowan ridică vocea. Asta va decide poporul! El are dreptul să ştie tot.

- Dacă aşa stau lucrurile, zise Daniels, atunci de ce secretizăm informaţii? De ce ne întâlnim în taină ca să luăm decizii legate de securitatea naţională? Deoarece depinde de noi, ca reprezentanţi ai poporului, să luăm decizii inteligente. Poporul ne alege şi are încredere în noi. Iar la fiecare câţiva ani are ocazia să ne spună cum ne descurcăm. Domnule senator, îţi cerem oficial să te opreşti. Atât preşedintele, cât şi profetul dumitale îţi cer să te opreşti.

Primul lui gând fu la cele ce se petreceau în Iowa. Oare ceasul lui Lincoln conţinea ultima piesă a puzzle-ului? Se mai întrebă şi ce era cu Stephanie Nelle şi complicitatea dovedită de ea. Îi oferise informaţii vitale. Şi ce povestise Snow despre propria cooperare? *Suficientă frânghie ca să te spânzuri singur.*

- Dumneata ai trimis-o pe Stephanie Nelle la mine, nu? îl întrebă el pe Daniels.

- N-am trimis pe nimeni. Este o hoaţă şi o trădătoare. O s-o concediez după care o să-i bag fundul la puşcărie. Şi tu te vei duce acolo dacă nu te opreşti.

Rowan se întoarse spre Snow.

- Avem dreptul să trăim liberi, aşa cum ne place, conform profeţilor. Ne-am câştigat acest drept. Fondatorii *noştri* au prevăzut asta.

- Noi *suntem* liberi, Thaddeus.

- Cum poţi spune asta? Este datoria noastră să împlinim Profeţia Calului Alb.

- Asta e o fantezie. Întotdeauna a fost aşa.

- Nu, nu e. Ni s-a spus să *sprijinim Constituţia Statelor Unite aşa cum a fost ea dată de inspiraţia lui Dumnezeu.* Asta înseamnă *în întregimea ei.* Iar eu asta fac. Fondatorii înşişi au spus că un stat poate pleca dacă aşa doreşte. Eu sunt gata să văd dacă Utah doreşte asta.

În acea secundă îi trecu ceva prin minte.

- L-ai minţit pe Nixon în privinţa profeţiei, nu?

Snow se uită fix la el.

- Exact asta i-ai spus, continuă Rowan. I-ai spus că e o fantezie.

- Pur şi simplu am reiterat ceea ce Biserica a spus public în privinţa acelei declaraţii, clarifică Snow.

- Ceea ce era o minciună. Tocmai ce ai zis că fiecare profet de după Brigham Young ştia adevărul. Ştia ce deţineam noi pentru Statele Unite.

- Ceea ce nu are nimic de-a face cu profeţia, ripostă Snow. Însă are de-a face cu viitorul naţiunii. Pur şi simplu am ales să nu distrugem această ţară. Dacă ţi s-ar permite să mergi mai departe, Constituţia ar atârna, într-adevăr, de un fir de păr.

- Unde e, Charles? Trupul îi tremura de emoţie. Unde e documentul ăla secret? Spune-mi!

Snow clătină din cap.

- Asta nu va trece de la profetul de acum la următorul. Şi te asigur că sunt singurul care ştie.

- Atunci ţi-ai trădat credinţa şi tot ce reprezintă ea.

- Sunt gata să răspund în faţa Tatălui Ceresc. Tu eşti?

- Categoric. Ştiu că Lincoln a purtat un război care nu ar fi trebuit să existe. Sudul avea dreptul să plece şi el ştia asta. A luat o decizie personală să pornească acel război. Au murit sute de mii de oameni. Ce crezi că va spune poporul american când se va dezvălui asta?

- Că el a ales Uniunea, zise Daniels. A ales această ţară. Aş fi procedat la fel.

- Atunci şi tu eşti un trădător.

- Lincoln a decis că Statele *Unite* sunt mai importante decât statele individuale, ripostă Daniels. În mod cert, vremurile s-au schimbat. Noi nu ne confruntăm cu aceleaşi presiuni cu care s-a confruntat el. Acum sunt griji la scară planetară. E important ca această naţiune să supravieţuiască.

Rowan îl pironi cu privirea pe preşedintele Statelor Unite.

- SE VOR PRĂBUŞI.

- Te eliberez de misiunea ta, zise Snow. Vreau demisia din poziţia de apostol.

- Iar eu te vreau afară din Senat, zise preşedintele.

- Vă puteţi duce dracului amândoi.

Nu mai rostise niciodată astfel de injurii. Înjurăturile erau contrariul a tot ce credea el. Însă era furios. Şi trebuia să spere că Salazar avusese succes în misiunea lui. Acum totul depindea de asta.

Se răsuci pe călcâie şi-o porni spre uşă, dar nu rezistă să nu mai arunce o riposta:

- Mitul legat de Lincoln va înceta. Naţiunea îl va vedea aşa cum a fost. Un individ care a dus un război de pomană, care a ascuns adevărul pentru scopurile lui individuale. Spre deosebire de oricare dintre voi, eu am încredere în judecata poporului. El o să decidă dacă această Uniune este pentru totdeauna.

CINCIZECI ŞI OPT

☆

Malone supraveghea conturul întunecat al reşedinţei. Curentul electric era oprit de circa un sfert de oră, iar el zări în sfârşit fascicule de lanternă plimbându-se prin căsuţa unde Cassiopeia făcuse pozna. Câteva minute mai târziu se reaprinseră luminile din interiorul şi din afara reşedinţei. Cu siguranţă că acum era limpede pentru toată lumea că cineva întrerupsese intenţionat curentul. Nu avea să mai treacă mult timp până ce poliţia începea să mişune pretutindeni.

– Vine înspre tine, tataie, rosti Luke în urechea lui.

Îşi părăsi postul de observaţie şi porni înapoi printre copaci către locul unde parcase maşina închiriată. Aceasta se odihnea la capătul unei străzi străjuite de copaci, casele din jurul ei fiind retrase de la drum la peste treizeci de metri. Era unul dintre acele cartiere mai vechi construite atunci când oamenii tânjeau după intimitate, iar pământul era ieftin.

Habar n-avea ce se întâmplase în Salisbury House. Înfumuratul păstrase amănuntele pentru el însuşi. Faptul că acum Cassiopeia avea ceasul însemna că Luke o subestimase.

Mare prostie!

☆ ☆ ☆

Luke iuţi pasul. Pântecele continua să-l doară. Şi asta din cauza femeii. Ajunse la colţul casei şi coti imediat. În apropiere de zidul lateral se vedeau copaci şi arbuşti. Un foşnet înaintea lui îi confirmă că Vitt era încă în mişcare. În reşedinţa mare reveniseră luminile, iar ferestrele de la parter iluminau acum acea latură de clădire.

Îşi croi drum prin mijlocul vegetaţiei.

Malone ar fi trebuit să se afle undeva, dincolo de grădina din spate, iar Vitt se îndrepta direct spre el.

* * *

Cassiopeia rămase ascunsă printre copaci şi trecu de marginea grădinii din spate. Maşina o aştepta la cincizeci de metri depărtare, pe o stradă numită Greenwood. Avea ceasul. Josepe avea să fie mulţumit. Poate că urma să afle de semnificaţia acelui obiect după ce i-l dădea lui Josepe. Acesta nu menţionase decât că ar putea fi piesa finală dintr-un puzzle mult mai mare. Oare trebuia să-i spună lui Stephanie Nelle?

Probabil că nu.

Sirene de poliţie se auzeau în apropiere.

Odată revenită alimentarea cu curent în Salisbury House, furtul devenea evident.

Venise vremea să plece de acolo, şi încă rapid.

* * *

– Ar trebui să fie chiar lângă tine, spuse Luke în microfon.

Niciun răspuns.

– Malone!

Tăcere.

Ce dracu' făcea bătrânul?

Hotărî să ia problema în propriile mâini. Durerea se estompase în sfârşit, iar acum muşchii lui antrenaţi erau gata de acţiune, iar nervii intraseră în alertă.

Aşa că ţâşni înainte.

* * *

Cassiopeia auzi ceva venind cu viteză spre ea.

Iuţi pasul şi ajunse la capătul grădinii din spate, printre copaci, la maşina ei parcată. Cineva se apropia. Portierele nu erau încuiate, iar cheile se găseau în geantă, alături de ceas.

Copacii se terminau la marginea şoselei.

Îşi zări maşina şi fugi spre ea. Se urcă la volan, vârî cheia în contact şi porni motorul. Băgă maneta în viteză, puse piciorul pe acceleraţie şi era pe punctul de a demara când ceva lovi maşina. Prin

parbriz zări un bărbat întins pe capotă şi un chip. Un tip mai tânăr. Douăzeci şi ceva sau treizeci de ani.

– Pleci undeva? întrebă tipul.

Braţul bărbatului se dezlipi de corp. În mâna lui apăru o armă semiautomată pe care individul o aţinti asupra ei.

Cassiopeia zâmbi şi îşi înfipse privirea în ochii lui.

Apoi apăsă pedala de acceleraţie până la podea.

* * *

Luke se aşteptase la o mutare-surpriză, motiv pentru care apucase strâns cu mâna dreaptă buza capotei, acolo unde se ascundeau ştergătoarele de parbriz.

Maşina ţâşni înainte, cu roţile scrâşnind pe pământ şi pe iarbă înainte de a prinde asfaltul.

Cassiopeia roti de volan la stânga, apoi la dreapta, încercând să scape de individul de pe capotă.

Omul se ţinea bine.

Crescu viteza.

– Bătrâne, strigă Luke, nu ştiu unde eşti, dar am nevoie de tine. Va trebui s-o împuşc pe nebuna asta.

Ordinele lui Stephanie fuseseră clare.

Pune mâna pe ceas!

Cu orice preţ.

* * *

Cassiopeia nu dorea să-l rănească prea tare pe individul de pe capotă, însă avea nevoie ca el să dispară de acolo. Cu certitudine lucra pentru Stephanie Nelle. Oare cine altcineva se mai afla acolo?

Erau pe o stradă laterală întunecată, fără trafic, străjuită de copaci pe ambele laturi, mai puţin acolo unde îşi făcea loc câte o alee care ducea înspre case.

În faţă, ceva ieşi dintre copaci.

O altă maşină.

Blocând ambele sensuri de mers, perpendicular pe drumul ei.

Portiera din dreptul şoferului se deschise şi o siluetă de bărbat se dădu jos.

O siluetă pe care ea o știa prea bine.

Cotton.

Apăsă cu putere frâna și reuși să oprească mașina la timp.

* * *

Malone se postă în fața ei.

Luke se dădu jos de pe capotă și deschise portiera din dreptul ei, cu arma îndreptată spre șoferiță.

Cassiopeia nu se mișcă.

Lumina din interiorul mașinii îi dezvăluia chipul, o nouă mască împietrită, la fel ca în Salzburg, cu privirea ațintită asupra lui Malone. Luke își vârî mâna înăuntru și răsuci cheia în contactul motorului, oprindu-l.

- Ieși naibii afară, strigă el.

Cassiopeia îl ignoră.

Malone veni spre ea cu pași înceți și siguri. Se apropie și zări mica geantă de pe locul pasagerului. Neagră. Chanel. Împodobită cu amulete care de o bună bucată de vreme erau simboluri ale mărcii. Malone o cumpărase cu un an în urmă din Paris, ca dar pentru femeia care literalmente avea totul.

Se duse la portiera pasagerului, o deschise și extrase geanta. Înăuntru se afla ceasul, pe care Malone îl scoase, după care aruncă poșeta la loc pe scaun. Era la fel de supărat pe ea precum era ea pe el și, asemenea Cassiopeii, nu scoase nicio vorbă.

Îi făcu semn lui Luke să plece de acolo.

- Ești sigur? întrebă Luke.

- Las-o în pace!

Luke ridică din umeri, după care azvârli cheile mașinii în poala femeii.

În continuare niciun fel de reacție din partea ei. Cassiopeia se mulțumi să trântească portiera, după care porni motorul și roti mașina cu 180 de grade înainte de a prinde viteză.

- N-a fost de bine, zise Luke.

Malone se uită după mașina care dispărea în noapte.

- Nu, șopti el. N-a fost.

CINCIZECI ŞI NOUĂ

☆

MARYLAND

Rowan şedea în interiorul templului.

Încă din copilărie se simţise în siguranţă între zidurile unui astfel de locaş. Pe atunci era templul din Salt Lake. După ce se dusese la Washington, îşi făcuse templu din casa lui. În biserică, în spatele zidăriei groase şi al uşilor închise, sfinţii puteau predica aşa cum doreau. Nu putea intra nimeni acolo, cu excepţia celor care primiseră recomandare. Uşile unui templu erau deschise străinilor doar în cursul săptămânilor de dinainte de sfinţire. În anul 1974, aproape un milion de oameni trecuseră prin această structură magnifică din zona rurală a Marylandului. Revistele *Time*, *Newsweek* şi *U.S. News & World* publicaseră articole despre el. Clădirile deschise reprezentau norma încă din zilele de început, ca o modalitate de a contracara zvonurile şi concepţiile eronate despre ceea ce se găsea înăuntru. Însă odată ce era sfinţit, un templu devenea tărâmul exclusiv al sfinţilor.

Fugise din Blair House şi luase un taxi direct până acolo. Era a doua vizită în acea zi. Cu ocazia primei vizite, în aerul răcoros al dimineţii, planificase ceea ce urma să se întâmple alături de colegii lui congresmeni.

Acum nu mai era sigur de nimic.

Charles R. Snow însuşi intrase în joc.

O întâmplare extraordinară, pe care el nu o anticipase. De fapt, mizase chiar pe moartea lui Snow. Odată ce era numit profet, ceea

ce era inevitabil, Rowan ar fi avut întreaga Biserică la dispoziția lui. Acum Snow îl eliberase de sarcini, cerându-i demisia. O situație fără precedent. Apostolii își păstrau slujbele până la moarte. El slujise cea mai îndelungată perioadă, urcând treptele ierarhice, iar acum se găsea la un pas de poziția de profet.

Și nu unul oarecare.

Era primul, după Brigham Young, care ar fi condus și Biserica, și guvernul. Și primul care să facă așa ceva având în spate statutul unei națiuni independente și viabile.

Deseret.

Era adevărat că îl așteptau votul electoratului și o bătălie în justiție, însă avea încredere că putea învinge în amândouă.

Acum visul părea pus în pericol de moarte.

Daniels și Snow știau totul. Oare Stephanie Nelle îl vânduse? Era spioană? Apariția ei fusese cu totul neașteptată.

Rowan simțea că începe să fie cuprins de paranoia.

La fel cum se întâmplase după Războiul Civil și înainte de începutul secolului XX, când sfinții erau condamnați și băgați la închisoare pe baza legii antipoligamie Edmunds-Tucker. Atunci când Biserica însăși fusese declarată ilegală. Când oamenii se turnau reciproc. Spionii mișunau pretutindeni. Perioada ajunsese să fie numită Vremea Necazurilor. Care se sfârșise doar atunci când Biserica lăsase steagul jos și se conformase legilor.

Rowan era singur, în interiorul uneia dintre încăperile celeste.

Trebuia să își pună mintea la contribuție.

În buzunar îi vibră telefonul mobil.

De obicei, accesul cu astfel de dispozitive era interzis în templu. Acum situația era departe de a fi obișnuită. Verifică ecranul.

Salazar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el după ce răspunse.

– Ceasul a dispărut. E în mâinile guvernului.

Rowan închise ochii. Seara se transforma în dezastru. Nimic nu mersese ca lumea.

– Du-te în Salt Lake, ordonă el. Ajung acolo dimineață.

– Știau că suntem aici, zise Salazar.

Evident. De ce n-ar fi știut?

– Vorbim în Salt Lake.

Puse capăt convorbirii.

* * *

Cassiopeia şedea în camera de hotel a lui Josepe şi îl privea vorbind la telefon.

Convorbirea se sfârşi.

– Seniorul Rowan părea înfrânt, spuse el abia şoptit. Trebuie să mărturisesc că la fel simt şi eu. Ne luptăm de câţiva ani pentru povestea asta. Însă capătul tunelului s-a ivit doar de câteva luni încoace. A fost o bătălie lungă şi grea ca să ajungem până aici.

– Îmi pare rău că am pierdut ceasul.

– Nu e vina ta. E vina mea. Ar fi trebuit să anticipez problemele şi să fiu gata să reacţionez. Mi-aş fi putut trimite asociaţii cu tine.

– M-ar fi încurcat. Eu sunt cea care n-a văzut lovitura venind.

Josepe expiră cu putere.

– Ce zici de asta? Hai să nu mai vorbim de înfrângeri în seara asta! Hai să luăm cina undeva.

Ea nu avea chef de aşa ceva, indiferent de rolul pe care îl juca.

– Sunt destul de ameţită. Te superi dacă mă duc să mă culc?

* * *

Stephanie amenajase un sediu operaţional în camera ei de la Mandarin Oriental. Avea laptopul conectat la serverul securizat al agenţiei şi telefonul la îndemână. O adusese şi pe Katie Bishop cu ea. Fata se afla în camera învecinată şi răsfoia însemnările secrete ale lui Madison, extrăgând orice informaţie relevantă posibilă. Tânăra avea o minte sclipitoare, limbajul elevat şi părea să fi fost impresionată de Luke Daniels. În taxi, pe drumul înapoi de la Casa Albă, pusese o grămadă de întrebări pe tema asta.

Iar acum aveau şi ceasul.

Acţiunea întreprinsă de Luke şi Cotton avusese succes.

Se uită la ecranul laptopului şi la materialul video transmis de pe laptopul lui Luke din Des Moines. Katie cercetase site-urile web

adecvate şi discutase cu un curator de la Smithsonian, care îi explicase modul cum fusese deschis primul ceas al lui Lincoln.

Foarte simplu.

Carcasa din spate se deşuruba de la dreapta la stânga, în sens invers acelor de ceasornic, lăsând vederii mecanismele dinăuntru. Singura şmecherie consta în scuturarea şuruburilor de rugină, deoarece erau imobile de multă vreme. Câteva bătăi uşoare în locurile potrivite dăduseră rezultate în cazul primului ceas.

Toate informaţiile fuseseră transmise mai departe către Iowa.

* * *

Malone ridică încetişor ceasul de pe calculator El şi Luke obţinuseră o cameră într-un hotel din centru, departe de locul unde stătea Salazar, iar o legătură video fusese stabilită cu Stephanie la Washington.

Admiră ceasul, care părea în stare excelentă.

– Hai să încercăm să nu-l distrugem, zise Stephanie din ecranul computerului.

El rânji în direcţia ei.

– Asta a fost pentru mine?

– Ai tendinţa de a strica lucrurile.

– Cel puţin nu este un site de cultură internaţională.

Din experienţele trecute, astfel de locuri păreau ţintele lui favorite.

Întâlnirea cu Cassiopeia îi stătea pe creier. Ei doi aveau o problemă şi nici măcar o discuţie îndelungată nu avea să ducă la o rezolvare uşoară. El procedase exact aşa cum îl rugase ea să nu o facă, iar asta însemna consecinţe.

Îi dădu ceasul lui Luke.

– Fă tu onorurile.

Luke prinse bine ceasul şi încercă să slăbească puţin carcasa din spate. Instrucţiunile oferite de Stephanie spuseseră că manevra putea fi dificilă şi chiar era.

Alte trei încercări nu duseră la niciun rezultat.

– Nu se răsuceşte, zise Luke.

Încercară câteva bătăi uşoare pe partea laterală, aşa cum li se recomandase, dar tot fără rezultat. Malone îşi aminti că îi plăcuse

cu mulţi ani în urmă un anumit soi de salată de citrice, cu portocale şi grepfrut ambalată în apă şi vândută într-un recipient de plastic cu un capac care se înşuruba. Întotdeauna era greu să dai jos capacul de prima dată. În cele din urmă, descoperise secretul: recipientul nu trebuia strâns prea tare. De frustrare, el avea tendinţa să strângă plasticul atât de tare, încât acesta nu se deşuruba. Aşa că acum prinse cu blândeţe marginile ceasului, strângându-l doar cât să nu-i alunece degetele pe el.

Răsuci, simţind rezistenţa şuruburilor mici.

O nouă încercare şi o nouă mişcare.

O uşoară deplasare.

Suficientă însă.

Prinse din nou ceasul, cu o atingere uşoară, şi eliberă carcasa din spate.

Lăsă ceasul jos, iar Luke îndreptă camera video a laptopului către mecanismele interne expuse. Stephanie le trimisese o imagine a interiorului celuilalt ceas al lui Lincoln când fusese deschis la muzeu, aşa că Malone se aştepta să vadă acum aceeaşi înşirare de semne pe structura interioară.

Însă aici nu se vedea nimic.

El și Luke părură să aibă în acelaşi timp aceeaşi idee.

Aşa că dădu din cap în direcţia tânărului.

Luke întoarse carcasa din spate.

★ ★ ★

Rowan şedea în tăcerea unei încăperi goale. În camera dinainte veniseră diverşi oameni, dar el nu avea chef de companie, aşa că plecase de acolo. Se întrebă câte căsătorii se celebraseră aici. Îşi aminti de propria căsătorie, oficiată într-o încăpere similară a templului din Salt Lake. Mireasa şi mirele îngenuncheaţi, uitându-se unul la celălalt peste altar, cu familiile aşezate în spatele lor pe ambele laturi. Se ţinuseră de mâini şi rostiseră un legământ de credinţă unul faţă de celălalt, de credinţă faţă de Dumnezeu şi de respectare a poruncilor Lui. Un legământ pecetluit în numele lui Isus de către o autoritate preoţească dintr-un templu însemna respectare pentru veşnicie – nu doar până când „moartea vă va despărţi". Aici,

la fel ca în majoritatea încăperilor de felul acesta, oglinzile plasate pe pereți permiteau cuplurilor să se vadă în multe reflexii, împreună pentru veșnicie.

Și eu îți voi da cheile Împărăției Cerurilor: și orice vei lega tu pe pământ va fi legat și în ceruri.

Matei 16:19.

Credința că o căsătorie este pentru veșnicie nu putea decât să întărească legătura pământească dintre soț și soție. Deși permis de Biserică, divorțul nu era deloc privit cu ochi buni. Era predicată și așteptată dedicarea.

Și nimic nu era în neregulă cu asta.

Rowan se ruga de jumătate de ceas, nesigur de ce avea de făcut. Nu putea crede că Tatăl Ceresc îl adusese atât de departe doar ca să-l lipsească de momentul lui de glorie.

Telefonul îi vibră din nou în buzunar.

Se uită la ecran.

Număr necunoscut.

Decise să răspundă.

– Doar nu credeai că o să am încredere în tine, se auzi Stephanie Nelle în urechea lui.

– Mi-ai întins o capcană.

– Zău? Și cum am procedat?

– N-am nici timpul și nici dorința să mă explic față de tine.

– Vreau ca interesul comitetului tău senatorial față de departamentul meu să dispară oficial. Vreau să nu mai stai în cârca mea, domnule senator. Vreau să ieși din viața mea.

– Sincer nu-mi pasă...

– Am ceasul.

Auzise bine?

– Mi-am trimis oamenii să-l ia și l-au luat.

– De unde știai că îl vreau?

– Și eu am citit ce a lăsat Lincoln în cartea aia. Mi-am făcut o copie după pagină înainte ca tu s-o rupi.

O a doua ocazie?

– Ne-am înțeles, domnule senator?

N-avea de ales.

– Da. O să întocmesc o scrisoare mâine. Comitetul meu va declara că n-avem nevoie de nimic de la tine.

– Asta vreau. Doar că vreau scrisoarea întocmită şi semnată în următoarea oră, iar originalul să ajungă la mine.

– S-a făcut. Acum aştept.

– Deschide-ţi e-mailul. Ţi-am trimis câteva poze împreună cu adresa unde să trimiţi scrisoarea. Dacă n-o primesc într-o oră, mica ta schemă se va sfârşi brusc. Înţelegi?

– Înţeleg.

– La revedere, domnule senator.

Apăsă pe ecranul telefonului şi dădu peste mesaj. Se descărcară două imagini. Prima era cu un ceas deschis. Cea de-a doua era o imagine de aproape cu carcasa din spate a ceasului, partea interioară, cu două cuvinte gravate în argint.

Falta Nada.

Nimic nu lipseşte.

Se gândi la harta scrijelită de Lincoln în Cartea Mormonilor şi cum fiecare loc fusese etichetat, cu excepţia unuia.

Iar acum avea şi informaţia omisă.

Zâmbi, îşi ridică privirea spre Tatăl Ceresc şi şopti:

– Mulţumesc.

Rugăciunile lui primiseră răspuns. De unde cu câteva clipe în urmă era blocat, literalmente la capătul drumului, acum intra din nou în acţiune. Era chiar mai bine că nu avea nevoie de Charles Snow, Stephanie Nelle, Danny Daniels, Brigham Young sau de vreo hartă lăsată de Lincoln în urma lui.

Ştia exact unde îl aştepta marele premiu.

ŞAIZECI

☆

10.00 P.M.

Stephanie plecă din hotelul Mandarin Oriental şi luă un taxi către Casa Albă. Procedase exact aşa cum îi ceruse Danny Daniels, transferând către Rowan informaţiile dobândite în urma deschiderii ceasului. Ca să-şi sporească însă credibilitatea, trimisese şi o imagine a interiorului ceasului. Rowan se ţinuse de cuvânt şi semnase scrisoarea de retragere a acuzaţiilor, pe care o trimisese apoi la hotel, aşa cum insistase ea. În acel moment probabil că Salazar şi Cassiopeia ştiau ce ştia şi Rowan. Stephanie recunoştea înţelepciunea dorinţelor preşedintelui, dar nu-i plăceau implicaţiile. Cei aproape douăzeci de ani petrecuţi în domeniul informaţiilor secrete o învăţaseră să îşi dea seama atunci când un joc se apropia de sfârşit.

Taxiul o lăsă în apropiere de Blair House. Parcurse pe jos restul drumului. Fu poftită în casă de un agent al Serviciilor Secrete şi condusă într-o încăpere cu pereţi galbeni şi un portret al lui Abraham Lincoln. O aşteptau acolo Daniels şi Charles R. Snow, al şaptesprezecelea profet al Bisericii Sfinţilor Zilei de Apoi. Preşedintele o informase deja la telefon despre cele petrecute acolo cu Rowan în urmă cu câteva ore. Ambii bărbaţi păreau agitaţi.

– Pe 20 decembrie 1860, la mai puţin de două luni după ce Abraham Lincoln a fost ales preşedinte, Carolina de Sud a ieşit din Uniune, zise Daniels. A fost primul stat care a făcut asta. În următoarele şaizeci de zile, Mississippi, Alabama, Georgia, Louisiana şi Texas au procedat la fel. Apoi, la 12 aprilie 1861, a fost atacat Fort

Sumter. Cinci zile mai târziu, Virginia, Arkansas, Tennessee şi Carolina de Nord au părăsit Uniunea.

Stephanie asculta vocea preşedintelui, revenită la aceeaşi monotonie din ziua precedentă.

– Chiar aici, în această încăpere, zise preşedintele, la câteva zile după ce Sumter a fost atacat, Francis Preston Blair şedea alături de Robert E. Lee. Lincoln dorea ca Lee să conducă forţele armate nordiste şi i-a cerut lui Blair să vadă dacă aşa ceva e posibil. Cum Lee nu se dezminţea niciodată, a refuzat. *Cum să ridic eu sabia împotriva Virginiei, statul meu natal?!*

– Acel război a pus la încercare loialitatea tuturor, zise Snow. Şi sfinţii au fost obligaţi să facă alegeri. Deşi ne găseam la mare distanţă, în valea Salt Lake, războiul ne-a găsit şi pe noi.

– Lincoln a avut destulă încredere în voi ca să vă trimită acel document.

– Nu sunt deloc sigur că a făcut-o pentru că avea încredere. Trebuia să-l reducă la tăcere pe Brigham Young şi să securizeze vestul pentru forţele Nordului. Ştia că Young nu l-ar fi crezut niciodată pe cuvânt, aşa că a trimis ceva cu suficientă valoare ca interlocutorul său să vadă că vorbea serios.

– Dar Young ar fi putut da documentul Sudului, interveni Stephanie. Şi ar fi pus capăt întregii dispute. Din tot ce am citit, mormonii din acele vremuri urau guvernul federal.

– E adevărat. Aveam senzaţia că guvernul ne abandonase. Dar e la fel de adevărat că preţuiam Constituţia. N-am considerat niciodată că este de datoria noastră să distrugem naţiunea.

– Nu crezi în Profeţia Calului Alb, nu? întrebă Daniels.

– Dacă m-ai fi întrebat cu câteva zile în urmă aş fi spus nu. Acum nu mai sunt aşa de sigur. O mare parte din ea devine realitate.

Preşedintele părea obosit.

– Au murit şase sute de mii de oameni în Războiul Civil. Mai mulţi decât în toate celelalte războaie ale noastre la un loc. Înseamnă enorm de mult sânge american vărsat.

Stephanie auzi şi ceea ce nu se rostise.

Probabil inutil.

– Dar nu-l putem învinui pe Lincoln pentru ceea ce a făcut, zise Daniels. Avea de luat o decizie dificilă și a luat-o. Ne aflăm aici grație acelei decizii. Lumea este un loc mai bun în care putem trăi datorită acelei decizii. Darea în vileag a documentului ar fi pus capăt instantaneu națiunii. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, cine știe cum ar fi lumea azi?! Președintele făcu o pauză. Cu toate astea, el a pus căluș dorinței și cuvintelor fondatorilor. A stabilit, din proprie inițiativă, ce era bine pentru această țară.

Acum Stephanie își dădea seama de ce fusese chemată acolo.

– O alegere pe care și dumneavoastră ați putea fi nevoit să o faceți în curând.

Daniels o privi.

– Dacă acel document încă există, voi avea de luat aceeași decizie. Însemnările lui Madison sunt o problemă, dar ele sunt doar niște însemnări. Zvonurile legate de modificări și redactări le fac suspecte. Nu sunt nici pe departe o dovadă pe care să se sprijine dizolvarea țării. Mingea ar putea să o ia în orice direcție. Și opinia publică? Nu va fi tocmai ușor să ne descurcăm cu ea.

Stephanie se întoarse spre Snow și decise să profite de ocazie.

– Care e semnificația expresiei *Falta Nada*?

– E un loc pe care Rowan îl cunoaște bine.

Ea surprinse ceva în privirea lui Snow.

– Vreți ca el să se ducă acolo?

– Este *necesar* ca el să se ducă acolo. Dar e foarte important să facă asta din proprie inițiativă. Nu are voie să-și dea seama că e atras într-o capcană.

– Știi multe lucruri despre omul care a deținut primul această casă? o întrebă Daniels, schimbând cursul discuției.

Stephanie chiar cunoștea. Francis Preston Blair. Membru al echipei de consilieri neoficiali ai lui Andrew Jackson, așa-numitul Cabinet de Bucătărie, editor al unui influent ziar din Washington. În cele din urmă vânduse ziarul și se retrăsese din politică, însă revenise în prim-plan în 1861 și ajunsese unul dintre prietenii de încredere ai lui Lincoln.

– Lincoln l-a trimis pe Blair la Richmond, ca mesager neoficial pentru a aranja negocierile de pace, zise Daniels. Acestea au avut

loc la Hampton Roads, în februarie 1865. A participat însuşi Lincoln, însă, atunci când Sudul a insistat asupra independenţei ca una dintre condiţiile păcii, tratativele au eşuat. Uniunea nu putea fi negociată, din punctul de vedere al lui Lincoln. S-a ţinut tare pe poziţie până în ultima lui clipă de viaţă.

– Nu v-aţi terminat răspunsul, insistă ea.

Privirea lui deveni mai tăioasă.

– Nu vreau să fiu obligat să iau o decizie legată de acel document. Nu vreau nici măcar să îl văd vreodată.

– Atunci de ce i-am spus lui Rowan ce scria în interiorul ceasului?

– El şi Salazar trebuie opriţi, interveni Snow. Dacă eu mor, ceea ce se poate întâmpla oricând, Thaddeus Rowan va fi următorul profet. Astea sunt regulile noastre. El este următorul la conducere. Iar odată ce ajunge profet nu va mai răspunde în faţa nimănui.

– Am încercat să-l determinăm să renunţe, zise Daniels. Dar poţi bănui ce a răspuns.

Da, Stephanie putea.

– În acest moment – Daniels îşi ridică degetele în aer – avem zece oameni care au habar de poveste. Dintre ei, nu-i controlăm pe trei – Rowan, Salazar şi Cassiopeia. Nu suntem siguri cât de multe ştie Cassiopeia Vitt, dar presupun că ştie destule. Oamenii noştri nu mă îngrijorează şi nici nu-mi fac griji în privinţa ta, a mea sau a profetului de faţă. Ştim cu toţii să păstrăm un secret şi oricum niciunul dintre oamenii noştri nu îl cunoaşte în întregime. Însă ceilalţi trei? Sunt nişte necunoscute.

Stephanie înţelegea.

– Chiar dacă reuşim să păstrăm controlul asupra documentului, Rowan, Salazar şi Cassiopeia ar putea vorbi.

Daniels încuviinţă.

– Iar unul dintre ei va deveni următorul şef al unei organizaţii religioase bogate şi influente. Rowan se bucură de o reputaţie solidă şi de credibilitate la nivel naţional. Sunt toate indiciile că Salazar va sta la dreapta lui. Ăsta e un om periculos, despre care ştim că ne-a ucis un om.

Implicaţiile deveneau mai limpezi.

- Aţi auzit vreodată de masacrul de la Mountain Meadow? o întrebă Snow.

Stephanie clătină din cap.

- Un capitol ruşinos al istoriei noastre. În 1857, o caravană de căruţe a trecut prin teritoriul Utah în drum spre California. Se întâmpla când tensiunile dintre sfinţi şi guvernul federal ajunseseră la cote alarmante. Către noi se îndrepta o armată ca să ne subjuge. Ştiam asta. Frica îi cuprinsese pe toţi. Căruţele s-au oprit în Salt Lake, apoi au plecat mai departe spre sud, poposind într-un loc numit Mountain Meadow. Din raţiuni încă necunoscute, miliţiile locale au atacat căruţele şi au ucis 120 de bărbaţi, femei şi copii. Au scăpat doar şaptesprezece tineri cu vârste sub şapte ani.

- Oribil, exclamă Stephanie.

- Aşa e, replică Snow. Dar e simptomatic pentru acele vremuri turbulente. Nu apăr ceea ce s-a petrecut, dar înţeleg cum de a fost posibil aşa ceva. Paranoia se instalase pretutindeni. Noi ne îndreptam spre vest ca să fim în siguranţă, ca să fim lăsaţi în pace, însă continuam să fim atacaţi de un guvern care de fapt ar fi trebuit să ne protejeze.

Snow făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile.

- A fost nevoie de şaptesprezece ani, dar în cele din urmă nouă oameni au fost anchetaţi pentru acele crime în 1874. În final, a fost judecat unul singur: John Lee. A fost nevoie de două procese, însă un juriu format în totalitate din sfinţi l-a condamnat la moarte, iar omul a fost executat. Şi astăzi mulţi cred că Lee a fost doar un ţap ispăşitor. Unii susţin că însuşi Brigham Young a fost implicat. Alţii spun că aşa ceva nu era posibil. Nu vom şti niciodată.

- Deoarece adevărul a fost muşamalizat?

Snow încuviinţă.

- Timpul a permis estomparea tuturor detaliilor. Însă în calitatea lui de profet, Brigham Young s-a asigurat că Biserica va supravieţui. Asta e şi misiunea mea.

- Dar cu ce preţ? Atunci au murit oameni ca asta să se întâmple.

- Şi se pare că am parcurs un cerc complet.

- Cu excepţia faptului că acum o întreagă naţiune trebuie să supravieţuiască acestei crize, interveni Daniels.

Stephanie pricepea.

- Îi vreţi morţi pe Rowan şi pe Salazar?

Snow tresări auzind o asemenea întrebare directă, însă aceasta trebuia pusă.

- Statele Unite ale Americii nu asasinează oameni, replică Daniels. Nici nu încurajăm crimele politice. Dar, dacă se iveşte ocazia din partea unei terţe părţi ca Rowan să nu supravieţuiască, nu putem interveni.

Stephanie prinse din zbor mesajul implicit. *Găseşte o modalitate acceptabilă.*

- Iar în privinţa lui Salazar? continuă preşedintele. Cu el chestiunea este diferită.

Ea era de acord.

Statele Unite ale Americii îşi răzbunau oamenii.

- Señor Salazar, zise Snow, venerează un idol care mă tem că n-a existat niciodată. Joseph Smith, fondatorul nostru, avea multe idei bune, era curajos şi îndrăzneţ. Dar oameni precum Salazar refuză să recunoască faptul că avea și defecte. Văd doar ceea ce vor să vadă. Daniţii ăștia organizaţi de el sunt un grup periculos, așa cum erau și în vremea lui Smith. Nu-şi au locul în Biserica noastră.

- Știaţi de existenţa daniţilor înainte de a vă spune eu? întrebă Daniels.

- Auzisem un zvon. Tocmai de aceea îi supravegheam pe Rowan şi pe Salazar.

Stephanie îşi aduse aminte ce spusese Edwin Davis. *Speram ca timpul să rezolve lucrurile. Dar am primit informaţii care indicau că nu e cazul.* Își dădu seama de ceva.

- Ne aduceaţi informaţiile la cunoştinţă?

Daniels încuviinţă.

- De mai bine de un an. Începuserăm şi noi să-l ţinem pe Rowan sub supraveghere. Aşa că făceam schimb de informaţii. Fiecare dintre noi ştia lucruri de care celălalt nu avea habar.

- Și acum voi doi sunteţi singurii care ştiu totul?

Nu veni niciun răspuns la întrebarea ei.

- Mă întristează faptul că Salazar v-a omorât unul dintre agenţi, spuse Snow în cele din urmă. Dar nu mă surprinde. Pe vremuri, credeam în convertirea prin vărsare de sânge. Uciderile erau gândite,

chiar legitimate. De multă vreme însă respingem astfel de acte de barbarie. Biserica noastră nu sprijină în niciun fel crima, sub niciun motiv. Mă doare sufletul pentru acel om care a murit.

- Povestea asta trebuie să înceteze, rosti Daniels cu o voce ciudată. Am descoperit mişcări secesioniste răspândite în întreaga ţară, iar Rowan le aţâţă. Are oameni pregătiţi să exploateze cele ce se vor petrece în Utah. Aşa cum am aflat în această dimineaţă, dispune de majoritate în legislativul statal, iar guvernatorul îl sprijină. Va fi la fel ca în 1860. Carolina de Sud a deschis drumul, iar alte state i-au urmat rapid. Cu siguranţă, nu putem folosi niciun fel de violenţă şi, luând în considerare ceea ce ştim despre fondatori, s-ar putea să nu fim în stare să împiedicăm secesiunea pe cale legală.

Preţ de o clipă, în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. Fiecare dintre cei prezenţi părea să se gândească la consecinţele celor care trebuiau făcute.

- Vreau să-l însoţeşti pe profet înapoi în Utah şi să găseşti o cale de a-i opri pe Rowan şi pe Salazar la *Falta Nada*. Preşedintele făcu o scurtă pauză. Pentru totdeauna.

Însă mai era ceva.

Ea întrebă:

- Şi Cassiopeia?

Lui Cotton i se oferise ocazia să se ocupe de ea în Iowa şi eşuase. Nici raportul de teren al lui Luke nu era încurajator. Cassiopeia era mult prea implicată ca să mai fie eficientă.

Stephanie ştia ce trebuie făcut.

- O să mă ocup şi de ea.

ŞAIZECI ŞI UNU

SALT LAKE CITY
SÂMBĂTĂ, 11 OCTOMBRIE
10.00 A.M.

Malone admira Piaţa Templului. Nu mai fusese acolo, dar citise despre ceea ce se întâmplase în acel loc cu multă vreme în urmă. Pe o placă de bronz de pe zidul înalt din piatră care marca perimetrul exterior al templului, se putea citi originea lui.

TERMINAT DE ORSON PRATT, ASISTAT DE HENRY G. SHERWOOD, 3 AUGUST 1847, CÂND A ÎNCEPUT CERCETAREA INIŢIALĂ A „MARELUI ORAŞ SALT LAKE", ÎN JURUL TEMPLULUI „MORMON" SOLICITATĂ DE BRIGHAM YOUNG LA 28 IULIE 1847. STRĂZILE ORAŞULUI AU FOST DENUMITE ŞI NUMĂRATE DIN ACEST PUNCT.

În spatele indicatorului se ridica un monument de beton cioplit. Aici se găsea punctul iniţial de la care fusese construit tot ce se afla în jurul lui Malone – un oraş întreg, ajuns cămin pentru două sute de mii de oameni.

Era greu să nu fii impresionat de toate astea.

El şi Luke zburaseră din Des Moines imediat după ivirea zorilor cu un avion al Departamentului de Justiţie trimis de Stephanie. Li se spusese că Salazar şi Cassiopeia se îndreptau şi ei în aceeaşi direcţie. Senatorul Thaddeus Rowan plecase din Washington, D.C., în cursul nopţii, iar acum revenise la reşedinţa lui din Utah.

Stephanie le ceruse amândurora să fie în acel loc la ora zece dimineaţa. Le spusese că urma să li se explice totul. Placa şi monumentul se găseau lângă aglomerata stradă South Temple, chiar vizavi de un

complex de magazine din centru şi de firma Deseret Book Company. Atât Malone, cât şi Luke aveau arme Beretta date de agenţia Magellan Billet, identice cu pistolul pe care Malone îl ţinea sub pat la Copenhaga. Malone sunase la anticariatul lui mai devreme, imediat ce aterizaseră, ca să vadă cum mai mergeau lucrurile acolo. Din fericire, angajase trei doamne care tratau magazinul ca pe propriul anticariat, aşa că totul era sub control. Cotton aprecia ceea ce făceau angajatele lui şi le recompensa plătindu-le salarii mari şi împărţind profiturile cu ele. Luând în considerare toate problemele cu care se confruntase anticariatul în ultimii câţiva ani, era de mirare că Malone încă nu trăsese obloanele.

Din traficul de pe şosea se desprinse o maşină Lincoln Navigator neagră, cu geamuri opace, care se opri la marginea trotuarului. Geamul din spate se lăsă în jos şi în cadrul lui apăru chipul unui bărbat mai în vârstă.

- Domnule Malone! Domnule Daniels! Mă numesc Charles Snow şi am venit să vă iau.

Portiera din faţă se deschise şi din maşină se ivi Stephanie.

- De ce nu mă surprinde să te văd aici? bombăni Malone.

- Pentru că ăsta nu e primul tău rodeo.

Malone îl privi fix pe Luke.

- Presupun că ştiai.

- Sunt pe statul de plată, tataie.

Şoferul, un bărbat mai tânăr, ieşi din maşină şi le oferi celor doi un set de chei.

- M-am gândit că domnul Daniels ar putea conduce, zise Snow. Iar dumneata şi cu mine, domnule Malone, am putea sta în spate.

Malone ştia acel chip şi acel nume, recunoscându-l pe Snow drept liderul actual al Bisericii Sfinţilor Zilei de Apoi.

Se aşeză pe bancheta din spate a maşinii, în vreme ce Luke şi Stephanie ocupară locurile din faţă.

- Este important să vin cu voi, zise Snow. Am picioarele slabe, dar vor trebui să mă asculte. O să mă asigur de asta.

Malone dorea să afle:

- De ce e atât de important?

Snow dădu din cap.

- Este, atât pentru Biserica *mea,* cât şi pentru ţara *noastră.*

- Mergem la *Falta Nada*?

- Exact. Domnule Daniels, dacă vei activa sistemul de navigaţie, itinerariul este deja programat. E de mers cam o oră. Snow făcu o pauză. Însă odinioară, drumul însemna două zile călare în şaua unui cal.

Luke porni maşina. Ecranul de navigaţie avea o hartă luminată cu o săgeată arătând drumul.

- Domnişoara Nelle mi-a spus că aţi fost odinioară unul dintre cei mai buni agenţi guvernamentali, zise Snow.

- E cunoscută pentru exagerările ei.

- Preşedintele Daniels a spus acelaşi lucru.

- Şi el e în stare de câteva gogoşi.

Snow chicoti.

- E un om dur. Mă doare inima pentru el. S-ar putea să aibă de luat câteva decizii dificile în scurtă vreme.

Malone crezu că înţelege.

- Salazar?

Snow încuviinţă.

- E rău. Dar am aflat cât de rău este abia în ultimele două zile. L-a ucis pe unul dintre agenţii voştri. M-am rugat pentru acel suflet plecat dintre noi.

- Nu prea serveşte drept consolare văduvei şi copiilor lui.

Bătrânul îl măsură cu o privire dură.

- Nu. Îmi imaginez că nu.

Înţelegea omorul. Nu era niciodată ceva bun. Însă exista o diferenţă între omorul comis ca autoapărare în toiul unei bătălii şi omorul cu sânge-rece, pe care Salazar părea să nu dea doi bani.

- Trebuie să aflu ce este *Falta Nada.*

Malone observă că Stephanie nu se răsucise pe scaun ca să se alăture conversaţiei. Îşi păstra privirea aţintită pe geam şi gura închisă.

- N-am crezut că voi mai călători vreodată în munţi, zise Snow. Vedeţi, domnule Malone, eu sunt pe moarte. Vă daţi seama de asta doar uitându-vă la mine. Însă în ultima vreme o nouă energie mi-a cuprins trupul. Poate că e ultima fărâmă de viaţă înainte de venirea morţii. Pot doar să sper că voi rezista până ce terminăm povestea asta.

Malone cunoştea destule lucruri ca să spună:

- Porcăria asta a început cu multă vreme în urmă. Dumneavoastră doar aţi moştenit-o.

- Adevărat. Dar Thaddeus Rowan *este* problema mea. Preşedintele şi cu mine am încercat să-l forţăm să demisioneze, însă el a respins propunerea. Nu-l pot acuza public datorită poziţiei lui şi a delicateţii subiectului. În schimb, *noi* trebuie să ne ocupăm de el. Astăzi.

Doar o mână de oameni se ridica la rangul de conducători ai marilor religii din lume. Papii catolici. Patriarhii ortodocşi. Arhiepiscopii protestanţi. Lângă el se găsea profetul sfinţilor. Malone simţea compasiune pentru starea de sănătate şi situaţia dificilă a persoanei de alături, însă acum se îndreptau către un necunoscut periculos. Iar el trebuia să se pregătească.

- *Falta Nada*, rosti el. Povestiţi-mi despre asta.

Utah a fost înfiinţat cu doi ani înainte de Marea Goană după Aur din 1849 din California. Biserica Sfinţilor Zilei de Apoi se opunea prospectărilor aurifere sub orice formă, de vreme ce deviau concentrarea oamenilor de la munca lor de construire a Zionului. În 1847, la sosirea primilor pionieri, cei mai mulţi dintre aceştia nu aveau un ban. Cu toate astea, până în 1859 sfinţii ajunseseră să emită monede de aur şi să-şi îmbrace noul lor templu în foiţă de aur. De unde provenise o asemenea bogăţie? Bazinul Salt Lake era ocupat de multă vreme de indienii Utes. În mod surprinzător, aceşti nativi îi primiseră bine pe imigranţii religioşi. Wakara, şeful lor, construise o relaţie apropiată cu nou-veniţii, în special cu un sfânt pe nume Isaac Morley. În cele din urmă, Wakara recunoscuse în faţa fratelui Isaac că primise cu nişte ani înainte o viziune de la Towats, cuvântul Ute pentru „Dumnezeu". În cadrul acelei viziuni, şefului i se spusese să dea aur „pălăriilor înalte" care aveau să poposească într-o zi pe pământurile lui. Sfinţii se potriveau perfect descrierii, aşa că Wakara îl condusese pe fratele Isaac la Carre-Shinob, un loc sacru presupus a fi fost construit de strămoşi. De acolo Morley adunase 58 de livre de aur rafinat şi le trimisese lui Brigham Young în Salt Lake City. Urmase o înţelegere pentru colectarea de mai mult aur, iar Wakara fusese de acord cu două condiţii. Un singur om avea să cunoască locul exact al minei, iar acel om trebuia considerat de încredere de ambele părţi. Fratele Isaac a fost ales

pentru această misiune, însă într-un târziu a îmbătrânit şi el prea mult ca să mai facă acea călătorie anuală.

În anul 1852, a fost ales un alt om.

Thomas Rhoades.

După prima lui călătorie la mina secretă, Rhoades s-a întors cu 62 de livre de aur. Au urmat alte călătorii. Wakara a murit în 1855, fiind succedat la conducere de fiul lui, Arapeen. Cam în aceeaşi perioadă Rhoades s-a îmbolnăvit şi nu a mai putut efectua drumul anual în munţi.

Aşa că Brigham Young s-a trezit cu o problemă pe cap.

Nici măcar nu era sigur că noua căpetenie indiană avea să onoreze înţelegerea. Iar dacă accepta, atunci Young avea nevoie de permisiunea lui Arapeen ca să-l lase pe Caleb Rhoades, fiul lui Thomas Rhoades, să preia sarcina adunării aurului. În cele din urmă s-a ajuns la un acord, cu condiţia ca un indian să-l escorteze pe Caleb în vizitele lui la mină. Într-un târziu, Caleb i-a câştigat încrederea lui Arapeen astfel încât a fost lăsat să se ducă singur. Succesorul lui Arapeen a pus capăt acordului, însă Caleb Rhoades a continuat să efectueze călătorii în secret. A depus chiar o petiţie la Congresul Statelor Unite pentru închiriere de teren, însă cererea i-a fost respinsă. În cele din urmă, guvernul federal a trimis alte companii ca să prospecteze şi să exploateze zona. Au venit geologi plătiţi de guvern şi au cercetat locurile, dar nimeni nu a reuşit să descopere fabuloasa mină Rhoades.

Brigham Young ştia că, dacă se află de faptul că Utah-ul posedă o asemenea comoară, goana după aur stârnită ar fi fost mai mare decât cea din California. Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, căci sfinţii fugiseră spre vest ca să scape de barbari. Ca atare, a interzis orice discuţie despre mină. Orice sfânt care participa la prospectări urma să fie excomunicat.

– Mina Rhoades este una dintre legendele noastre, zise Snow. Mulţumită ordinului de păstrare a tăcerii emis de Young se cunosc puţine lucruri despre ea. Circulă doar o grămadă de zvonuri. Dar nu totul este o minciună.

– Interesant că recunoaşteţi asta, zise Malone.

– Până acum era doar o legendă nevinovată. Însă vremurile s-au schimbat.

Ca să nu spunem mai mult.

- Brigham Young a avut o misiune dificilă, continuă Snow. Construia o națiune *și* o credință. Sfinții lui trăiau într-unul dintre cele mai dure locuri imaginabile. Banii nu existau. Așa că a făcut ce trebuia să facă.

Malone urmărea itinerariul. Luke intră pe autostrada interstatală 15 North, părăsind Salt Lake și îndreptându-se către Ogden. Cotton observă privirea tânărului urmărindu-i pe ei el și pe Snow în oglinda retrovizoare.

Stephanie continua să tacă.

- În mina sacră pe care Wakara i-a arătat-o lui Isaac Morley exista aur rafinat, zise Snow. Cel mai probabil adus spre nord de spaniolii din Mexic cu sute de ani înainte și pus la secret. Lingouri, monede, pepite, praf. Indienii Ute au descoperit locul, însă aurul nu însemna nimic pentru ei. Ca atare, Wakara a încheiat târgul gândindu-se că așa îi va mulțumi nu doar pe nou-veniți, ci și pe propriul dumnezeu. Contrar legendei, Young, și nu indienii Ute, a fost cel care a insistat ca o singură persoană să aibă acces. Timp de zece ani a exploatat acea comoară, permițând aurului să intre treptat în economia noastră. Au fost bătute monede cu care s-au plătit salarii, iar acele salarii au cumpărat bunuri. Nimeni nu a pus întrebări în privința sursei. Toată lumea aprecia prezența aurului. Țineți minte că eram o societate închisă. Aurul acela s-a mișcat în cercuri închise, fără să le părăsească, și aducând mereu beneficii persoanelor care îl dețineau. Apoi, în 1857, odată cu venirea războiului cu Statele Unite, a apărut amenințarea de a pierde acea avuție. Ca atare, Young a ordonat tuturor să restituie aurul deținut. Tot aurul a fost topit, încărcat în căruțe și trimis, se presupune, în California pentru păstrare în siguranță până la dispariția amenințării.

Snow vârî mâna în buzunar și scoase un obiect pe care îl dădu mai departe.

O monedă de aur.

Pe o parte a ei se vedeau mâini care aplaudau, înconjurate de literele A P M S L C și valoarea nominală de cinci dolari. Pe cealaltă se vedea un ochi atotvăzător, înconjurat de aura sfântă a Domnului.

- Literele alea înseamnă Aur Pur din Marele Salt Lake City. Un pic cam deplasat, căci monedele erau confecționate din metal brut

care conţinea argint şi cupru. Aurul este cam 80%. Asta e una dintre monedele fabricate de Brigham Young, incluse într-o capsulă a timpului pe care a creat-o în interiorul pietrei de temelie a templului din Salt Lake. Am deschis-o în 1993. Monedele erau toate la fel, diferind doar ca valoare, de la 2,5 la 20 de dolari. Aşa-numiţii bani mormoni.

– Este unul dintre motivele pentru care a dat de belele cu guvernul federal, zise Malone. Constituţia spune că doar Congresul poate emite monede.

– Brigham Young avea tendinţa de a ignora legile cu care nu era de acord. Însă, ca să-l apăr, ne găseam tare departe de Statele Unite şi trebuia să supravieţuim. Pentru asta aveam nevoie de o economie pe care să o putem controla. Aşa că am creat una.

– Doar că acele căruţe nu au ajuns niciodată în California, interveni Luke în discuţie. De fapt, tocmai ce au fost descoperite cu câteva zile în urmă, în Parcul Naţional Zion, ascunse într-o peşteră alături de patru schelete.

– Corect, replică Snow. În 1857, secretul minei ascunse a indienilor Ute fusese aflat. Aşa că Young a luat decizia de a-şi împrospăta rezervele cu aurul din căruţe. Aceeaşi bogăţie, ajunsă înapoi în locul de unde pornise. Numai că de această dată nu era ascunsă în mina sacră. În schimb, Young a aranjat să obţină o concesiune de teren de la legislativul teritorial şi şi-a creat un loc propriu, unde el conducea. *Falta Nada.*

– Nimic nu lipseşte. Nu e un pic ironic?

– Aşa mi-am zis şi eu mereu. Treptat, în cursul următoarelor două decenii, acel aur şi-a găsit loc înapoi în comunitatea noastră.

– Dar nu la deţinătorii lui de drept.

Snow făcu o pauză, apoi clătină din cap.

– Mă tem că nu. Încă una dintre deciziile grele luate de Young. Dar s-a dovedit una strălucită. Economia noastră a înflorit. Am prosperat mult după încheierea Războiului Civil şi mai ales pe măsură ce secolul al XIX-lea a cedat locul secolului XX.

– Au murit patru oameni în peştera aia cu căruţe, zise Luke de pe scaunul din faţă.

– Ştiu, replică Snow. Fjeldsted. Hyde. Woodruff. Egan. Numele lor sunt cunoscute de noi de mulţi ani.

– Ce însemna mesajul din peşteră? întrebă Luke. *Blestemat să fie profetul! Nu ne uitaţi!*

Nimeni nu-i spusese lui Malone ceva despre vreo peşteră, însă lăsă să treacă de la el.

– Mă tem că implicaţiile sunt greu de ignorat. Young era profetul din acea vreme, iar ei l-au învinuit pentru moartea lor.

– Se pare că aveau un motiv întemeiat, ripostă Luke.

– Ce v-am povestit până acum a fost transmis în mod secret de la profet la profet. Însă după descoperirea acelor căruţe, am aflat un nou aspect al poveştii. Niciodată nu s-au transmis informaţii despre cei patru oameni asasinaţi.

– Rowan are habar de toate astea?

Snow clătină din cap.

– Ştie de căruţe, dar nu i-am dezvăluit celelalte detalii şi nici n-o voi face.

Maşina continua să gonească pe autostradă, iar peisajul devenea din ce în ce mai rural şi mai abrupt.

– În cele din urmă, *Falta Nada* a devenit un loc pentru profeţi, zise Snow. Aurul a fost epuizat, iar furnalul de topire distrus. Aşa că locul s-a transformat într-un loc de refugiu în sălbăticie.

Lui Malone nu-i plăcea deloc tăcerea din faţa lui, aşa că întrebă:

– Stephanie, unde sunt Salazar şi Cassiopeia?

– În faţa noastră, răspunse ea, continuând să se uite prin geamul parbrizului. Ar trebui să fi ajuns deja, cu Rowan.

Malone surprinse tonul. Probleme mari – pe mai multe planuri. Ştia destule despre situaţie, ca să-şi dea seama că nimic din informaţiile primite nu putea ajunge la urechile opiniei publice. Erau prea explozive, iar implicaţiile prea profunde. Nu numai pentru Biserica Mormonă, ci şi pentru Statele Unite ale Americii.

Salazar?

Rowan?

Însemnau o latură a problemei.

Dar Cassiopeia?

Ea era cu totul altceva.

Iar de această dată era amestecată până peste cap în problemă.

ŞAIZECI ŞI DOI

Cassiopeia stătea lângă maşină. Ea şi Josepe străbătuseră drumul spre nord-est din Salt Lake City în ceva mai mult de o oră şi aşteptau în aerul răcoros de munte de douăzeci de minute. Culmile care o înconjurau nu erau cine ştie ce de înalte, dar gheţarii îşi lăsaseră urmele în întreg peisajul prin canioanele întunecate şi grohotişuri. Şoseaua cu două benzi care se îndrepta din autostradă spre est şerpuise printr-un peisaj spectaculos de sălbatic plin cu plopi, mesteceni şi molizi îmbrăcaţi în culori aurii de toamnă. Alţi trei kilometri străbătuţi pe un drum pietruit îi conduseseră către un luminiş printre copaci, unde parcaseră. Un indicator de acolo spunea:

PROPRIETATE PRIVATĂ
Nu treceţi!
Terenul este păzit!

Josepe rămăsese tăcut atât în timpul zborului dinspre Iowa, cât şi pe parcursul călătoriei cu maşina de la aeroport. Cassiopeia preferase tăcerea, căci simţea că îi vine tot mai greu să-şi controleze furia. Cineva îi strecura informaţii lui Thaddeus Rowan. Cineva care primise acele informaţii de la Cotton. Cum altfel să fi ştiut cineva ce se găsea în interiorul acelui ceas? Cu siguranţă Cotton îl deschisese şi îi relatase lui Stephanie ce descoperise acolo. Apoi acea informaţie fusese dată mai departe lui Rowan. În cele din urmă, ea îl presase pe Josepe ca să afle, iar acesta îl sunase pe Rowan. Senatorul dezvăluise că are o sursă în interiorul guvernului care lucrează ca aliat al lui.

Dar de ce să se aibă încredere într-o astfel de sursă?

Răspunsul era lesne de ghicit.

Rowan *dorea* să creadă. La fel ca şi Josepe. Cei doi îşi pierduseră obiectivitatea şi erau dispuşi să-şi asume riscuri pe care nicio persoană prudentă nu şi le-ar fi asumat.

Erau nişte neghiobi. Dar atunci ce era ea? O mincinoasă? O trişoare?

Sau mai rău de atât?

Era furioasă pe Cotton. Îl rugase să nu se amestece în povestea asta, însă el o ignorase. Fusese pregătit şi o aşteptase în Des Moines, părând să îi ştie fiecare mişcare. Şi de ce să nu fi ştiut? Se cunoşteau bine unul pe celălalt. Se iubeau.

Sau aşa credea ea.

În acelaşi timp, se vedea obligată să-şi spună că întreaga poveste implica ţara *lui*, nu ţara ei. Ameninţarea era mult mai reală şi mai iminentă pentru el. Iar asta în mod cert însemna o diferenţă, cel puţin în mintea lui.

– Ce loc frumos e aici, zise Josepe.

Cassiopeia era de acord. Urcaseră destul de sus, aerul cristalin era înviorător şi îi amintea de Salzburg. Pe crestele îndepărtate se vedea zăpadă, platoul împădurit se întindea în faţa lor pe o distanţă de kilometri întregi, cu urme încă vizibile ale incendiilor de pădure din trecut. Soarele dimineţii se reflecta pe suprafaţa apei unui lac din apropiere. Cei doi daniţi veniseră cu ei şi îşi păzeau îndeaproape patronul. Cassiopeia presupunea că amândoi erau înarmaţi. La fel cum era şi Josepe. Ea zărise o teacă de umăr pe sub haina lui.

Interesant era faptul că ei nu i se oferise o armă.

* * *

Salazar nu se aventurase niciodată dincolo de Salt Lake în sălbăticia pe care o traversaseră pionierii. Însă acum ajunsese acolo, printre copacii şi culmile muntoase ale Deseretului, unde primii sfinţi îşi croiseră drum către „Pământul Făgăduinţei". Acei primi colonişti erau diferiţi de emigranţii către vest. Nu angajaseră ghizi profesionişti şi preferaseră să-şi croiască singuri drumul. De asemenea, îmbunătăţiseră traseul pe măsură ce înaintau, făcându-l mai lesnicios pentru grupul următor.

Era un grup de oameni în care exista coeziune, care se deplasa unitar, care avea o cultură, o credinţă, care însemna un popor – pelerini

moderni, alungaţi din casele lor de intoleranţă şi persecuţii - hotărât să-şi găsească salvarea pe faţa pământului.

Primul grup avusese nevoie de doi ani ca să străbată cele 2 000 de kilometri din Illinois până în Marele Bazin. În cele din urmă, 1 650 de oameni reuşiseră să ajungă în vale, în 1847. Acel prim an fusese dur, însă următorul fusese şi mai dur. Însămânţările de primăvară arătaseră promiţător, însă fuseseră în scurt timp invadate de hoarde de greieri - *câte trei sau patru pe fiecare frunză*, cum descria un sfânt - care începuseră să devoreze recoltele. Oamenii ripostaseră cu mături, beţe, foc şi apă. Cu tot ce putuseră. Şi cu rugăciuni. Cărora li se dăduse într-un târziu răspuns din ceruri printr-un semn. Pescăruşi. Care se năpustiseră cu miile şi devoraseră insectele.

Miracolul Pescăruşilor.

Unii spuneau că totul fusese exagerat. Alţii că nu se întâmplase niciodată aşa ceva. Însă Salazar credea totul. De ce n-ar fi crezut? Dumnezeu şi profeţii întotdeauna dăruiau - aşa că de ce ar fi fost imposibil ca ajutorul să apară exact la momentul oportun? Pescăruşul rămăsese pasărea reprezentativă a statului Utah, iar el era convins că avea să rămână la fel pentru Deseret, naţiunea care în curând avea să fie independentă.

Se simţea înviorat.

În curând, din nou, tot ce îl înconjura avea să fie al lor.

- Ăsta e un loc special, îi spuse el Cassiopeii.

- Nu-i nimic aici, replică ea.

- Trebuie să urcăm. *Falta Nada* e în apropiere.

Salazar auzi huruitul unui motor şi se întoarse ca să vadă o maşină coupé roşie apropiindu-se. Aceasta se opri şi din ea coborî seniorul Rowan, îmbrăcat în blugi şi cu bocanci în picioare, pregătit pentru sălbăticie.

Se salutară reciproc printr-o strângere de mână.

- Mă bucur să te revăd, frate, zise Rowan. Este o zi minunată, egală ca importanţă cu clipa când au ajuns aici primii pionieri. Dacă vom avea succes, totul se va schimba.

Şi Salazar se simţea înviorat de această posibilitate.

Rowan o observă pe Cassiopeia.

- Şi ea cine e?

Salazar făcu prezentările.

– A fost de un real ajutor în ultimele câteva zile. Ea este cea care a luat ceasul, petru ca apoi acesta să îi fie furat.

– Nu mi-ai spus nimic despre ea, zise Rowan.

– Știu. Implicarea ei s-a produs într-un timp extrem de scurt.

Îi explică lui Rowan că ei doi se cunoșteau din copilărie, că fuseseră pe vremuri apropiați, se îndepărtaseră, iar acum se reuniseră. Rowan părea mulțumit de redeșteptarea ei întru credință și de faptul că familia ei se număra printre primii convertiți din Europa.

– De fapt, îmi aduc aminte de tatăl tău, zise Rowan. În anii 1970, lucram alături de Biserica din Europa. El conducea congregația din Barcelona, dacă îmi amintesc bine. Un om cu adevărat spiritual și dedicat.

– Mulțumesc. Și eu am crezut mereu asta.

Dacă la început Cassiopeia zărise îngrijorare în ochii seniorului în legătură cu prezența ei, acum zărea doar calm. Poate datorită faptului că aflase că era sfântă prin naștere?

– Cassiopeia este la curent cu ceea ce facem noi. Ne-a ajutat și să ne apărăm de americani în Salzburg. Noi doi discutăm acum despre un viitor împreună.

Salazar spera că nu era prea îndrăzneț cu dezvăluirea făcută.

– Mi-ar plăcea ca și ea să facă parte din poveste, zise el.

– Atunci așa să fie, răspunse Rowan. Am străbătut un drum lung, frate. Au existat momente când m-am îndoit că vom ajunge atât de departe. Dar am ajuns aici. Așa că haideți să mergem și să ne cerem trofeul.

Salazar se întoarse spre cei doi oameni ai lui.

– Stați aici de pază! Putem lua legătura prin telefon dacă va fi nevoie.

Cei doi daniți încuviințară.

Nimic din ce urma să se petreacă nu era pentru ochii lor.

Se întoarse către seniorul Rowan.

– Te rog, ia-o înainte!

* * *

Rowan mai fusese acolo odată, cu mulți ani înainte. Profetul de dinaintea lui Charles Snow pusese la punct în acel loc o reședință

pentru seniori. Petreceau trei zile rugându-se şi luând decizii de guvernare a Bisericii pentru anii care urmau. De atunci şi până acum, Rowan auzise prea puţine lucruri despre acest loc, deşi ştia că era în continuare întreţinut. Casa fusese construită cam cu cincizeci de ani înainte şi fusese renovată de câteva ori după aceea. Era înconjurată de două sute patruzeci de acri de pădure, fiind deţinută în întregime de Biserică. Din câte îşi aducea el aminte, o firmă privată de securitate supraveghea întregul domeniu, aşa că era posibil ca la un moment dat să dea nas în nas cu agenţii de pază. Cu toate astea, era puţin probabil ca aceştia să-i provoace necazuri celui de-al doilea om din ierarhia Bisericii.

O luă înainte printre copaci, urmând o potecă trasată care şerpuia prin pădure şi urca. Sfinţii se aşezaseră în principal pe frontul de vest al domeniului Wasatch Range, unde se scurgeau râurile, şi fondaseră 25 de aşezări de-a lungul a o sută şaizeci de kilometri de zonă montană. Optzeci şi cinci la sută din populaţia statului Utah continua să trăiască pe o rază de douăzeci şi patru de kilometri distanţă de Wasatch Range. Erau două milioane de oameni care locuiau într-o zonă denumită simplu Frontul. Pantele dinspre est erau mai blânde şi adăposteau staţiuni de schi. Zona dinspre vest era mult mai accidentată şi se înălţa la mai bine de o mie cinci sute de metri deasupra bazinului Salt Lake. Ideea *Falta Nada* fusese aceea de a construi ceva care să semene cu zilele din vremea colonizării. Printre copaci, Rowan zări o casă cu trei etaje. Buştenii masivi fuseseră îmbinaţi şi împreunaţi, locurile rămase libere fiind umplute cu mortar, care încadra lemnul îmbătrânit în linii groase, cenuşii. La parter se găseau ferestre mari. Alte ferestre la etaj, iar clădirea reprezenta un amestec plăcut de lemn, piatră şi sticlă. Se afla la o sută de metri de un munte, iar o potecă şerpuia în zigzag printre copaci în spatele ei.

– Casa nu este *Falta Nada*, le spuse el. A fost construită după descoperirea refugiului.

– Şi atunci noi încotro mergem? întrebă Salazar în timp ce înaintau.

Rowan le arătă muntele.

– Înăuntrul ăluia.

ŞAIZECI ŞI TREI

Luke luă o curbă pe drumul de pământ şi zări două maşini parcate în faţa lui. Părăsiseră şoseaua interstatală cu treizeci de minute înainte şi ieşiseră şi de pe drumul asfaltat cu câţiva kilometri în urmă, potrivit indicaţiilor GPS ale navigatorului maşinii. Stephanie stătuse lângă el pe toată durata călătoriei, fără să spună prea multe lucruri. La fel, Malone şi Snow, care se aflau pe bancheta din spate, tăceau de ceva vreme. Toată lumea părea neliniştită. Luke era însă pregătit să se ocupe de probleme. Zări doi bărbaţi stând în apropiere de vehiculele lor.

– Sunt aceiaşi doi tipi din Salzburg, zise Malone. Mă îndoiesc că vor fi fericiţi să mă vadă.

– Mă descurc cu ei, rosti Snow. Apropiaţi-vă de ei pe partea mea.

Luke opri maşina, iar profetul lăsă jos geamul portierei. Ambii daniţi erau pregătiţi, cu mâinile ascunse sub haine, cel mai probabil pe arme. Luke găsi cu mâna dreaptă propriul revolver automat.

– Ştiţi cine sunt? întrebă Snow.

Cei doi încuviinţară.

– Atunci veţi face exact cum spun. S-a înţeles?

Cei doi rămaseră tăcuţi.

– Sunt profetul vostru, continuă Snow. Aţi jurat să mă protejaţi, nu-i aşa?

Indivizii dădură din nou din cap.

– *Dan va fi un şarpe la drum, o viperă pe cărare, muşcând copita calului ca să cadă călăreţul.* Cunoaşteţi semnificaţia acestor cuvinte?

– Sunt din Geneză, rosti unul din daniţi. Am jurat să trăim conform lor.

– Atunci scoateţi-vă armele şi aruncaţi-le!

Cei doi se conformară ordinului.

– Daţi-vă înapoi şi aşteptaţi!

Geamul portierei se ridică la loc.

– Mă voi ruga cu aceşti bieţi păcătoşi pentru iertare, zise Snow. Voi trei aveţi o treabă de făcut.

Luke surprinse privirea mânioasă a lui Stephanie. Era pentru prima dată că ea se uita înspre el. Discutaseră mai devreme la telefon, imediat după ce el şi Malone ajunseseră în Utah. Ea îi spusese ce trebuia făcut, o treabă pe care el nu o îndrăgea defel. Privirea ei fixă îl întreba acum dacă înţelegea că, la fel ca daniţii de afară, avea o datorie de îndeplinit.

Dădu scurt din cap.

– Mă voi ruga pentru succesul vostru, zise Snow.

Luke se întoarse către profet.

– Nu prosteşti pe nimeni, bătrâne. I-ai ghidat pe Rowan şi pe Salazar aici deoarece locul ăsta se află în mijlocul pustietăţii. Acum vrei ca noi să mergem şi să rezolvăm treburile tale murdare. Aşa că să nu îmbrăcăm povestea asta într-o aură de moralitate. Nu există nimic moral sau sacru aici.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru lipsa de maniere a agentului meu, zise Stephanie.

– Are dreptate, zise Snow. Nu există nimic moral în chestia asta. Este o treabă sinistră. M-am întrebat toată noaptea: aşa s-a simţit Brigham Young atunci când a poruncit asaltul asupra căruţelor ălora şi înapoierea aurului? Trebuia să fi ştiut că vor muri oameni. Dar n-avea de ales. După cum nici eu nu am.

Luke deschise portiera din dreptul lui şi se dădu jos.

Malone şi Stephanie îl urmară.

Cei doi daniţi reacţionară la apariţia lui Malone, apucând armele.

– Este duşmanul nostru, zise unul din ei.

– Nu, nu e, replică profetul. Duşmanul vostru este mult mai complex.

Niciunul din cei doi nu cedă.

– Nu voi mai repeta, zise Snow. Aruncaţi armele şi faceţi ce vă spun! Sau veţi plăti preţul în ceruri.

Cei doi aruncară din nou armele.

Snow le făcu semn să plece.

– Luați-o înainte! Vă prind din urmă.

Stephanie o luă înainte către potecă.

– N-ai să-i faci niciun rău ei, zise Malone.

Stephanie se opri și se întoarse cu fața către fostul ei angajat.

– Tu crezi că i-aș face?

– Depinde de ce se întâmplă.

– Mi s-a ordonat să mă asigur că din acest loc nu pleacă nimic care să pună în pericol viitorul Statelor Unite ale Americii.

– Bine. Fă-ți treaba! Dar ție și înfumuratului de față să vă fie clar că nimeni nu-i va face rău. Punct.

– Și eu am o treabă de făcut, zise Luke.

– Fă-o! Dar dacă o ataci în vreun fel pe Cassiopeia, te ucid.

Lui Luke nu-i plăceau amenințările. Nu-i plăcuseră niciodată. Însă Stephanie îi ordonase să nu-l provoace pe Malone. Aveau să o trateze pe Cassiopeia în funcție de evoluția situației. Stephanie îl avertizase că Malone știa să regleze conturile, așa că era mai bine să fie redus la inactivitate decât să fie provocat.

Nu se aflau acolo ca să câștige bătălii, ci doar un război.

* * *

Malone vorbise extrem de serios. Avea să-l ucidă pe înfumurat dacă avea să i se întâmple ceva rău Cassiopeii. Simțise cât de gravă era situația din tăcerea lui Stephanie. Știa că după operațiune nu aveau să existe urme. Stephanie, Luke, el însuși? Ei erau profesioniști. Juraseră să păstreze secrete. Nu exista vreun pericol ca ei să dezvăluie ceva. Însă Rowan, Salazar și Cassiopeia? Cu ei situația era diferită. Mai ales cu Cassiopeia, care nu mai părea să fie aceeași persoană. Malone o respecta enorm pe Stephanie, ba chiar o înțelegea foarte bine – ordinele erau ordine –, iar miza era la cel mai înalt nivel din câte ținea el minte. Însă asta nu schimba cu nimic situația. Iar în cazul în care Cassiopeia era prea implicată ca să aibă grijă de ea însăși, atunci avea să o facă el.

De multe ori lucrurile stătuseră invers.

Acum venise vremea să-şi plătească datoria.

Indiferent că ea dorea asta sau nu.

* * *

Stephanie era înarmată. Ceea ce era neobişnuit pentru ea. Sub haină se cuibărea un revolver Beretta într-o teacă de umăr. Cu siguranţă că Malone văzuse arma. Înainte de a părăsi Blair House, Danny Daniels o luase deoparte, departe de Charles Snow.

- Nu avem de ales, îi spusese el. Absolut deloc.

- Există întotdeauna opţiuni.

- Nu şi acum. Îţi dai seama că există mulţi oameni în ţara asta care ar lua secesiunea în serios. Şi Dumnezeu ştie că e vina noastră. Timp de opt ani am încercat să guvernez ţara, şi nu e deloc uşor, Stephanie. De fapt, se poate chiar să fie imposibil. Să apară posibilitatea ca un stat să iasă? Aş putea înţelege de ce ar vrea asta. Şi nu contează dacă efortul e încununat de succes. Singură existenţa acelui document este suficientă ca să pună în pericol viitorul acestei naţiuni. Lucrurile n-ar mai fi niciodată la fel, iar eu nu pot îngădui ca aşa ceva să se petreacă. Am reuşit să adunăm toate problemele noastre într-un singur loc. Ca atare, tu şi Luke gestionaţi situaţia.

- Mai e şi Cotton.

- Ştiu. Dar şi el e profesionist.

- Niciunul dintre noi nu este asasin.

- Nimeni n-a spus aşa ceva.

O prinsese cu blândeţe de braţ. Stephanie simţise un fior rece.

- Exact cu problema asta s-a confruntat Lincoln, şoptise el. A fost obligat să aleagă. Singura diferenţă e că, pentru el, statele erau deja în secesiune, aşa că a fost obligat să poarte un război ca să le aducă înapoi. Nu-i de mirare că toate victimele alea de război şi-au pus amprenta asupra lui. El şi doar el a luat acea decizie. A fost obligat să se întrebe: Oare să fac ce au spus fondatorii? Sau să-i ignor? A fost alegerea lui, corect? Corect. Însă America a supravieţuit şi a devenit ce suntem azi.

- Ruptă?

Se uitase la ea cu durere în privire.

- Cel mai bun sistem de pe planetă. Iar eu n-am de gând să las acest sistem să se dizolve.

- Fondatorii acestei țări gândeau altfel.

- De fapt, și Lincoln gândea altfel.

Stephanie așteptase detalii suplimentare.

- A ținut un discurs în 1848. L-a găsit Edwin. A spus că oricare popor de oriunde are dreptul să se revolte, să dea jos guvernul și să alcătuiască altul care să i se potrivească mai bine. A numit asta un drept sacru și neprețuit. Mai rău, a spus că acel drept nu era restrâns la întregul popor păstorit de un guvern. Orice grup din acest popor, cum ar fi un stat sau un teritoriu, își putea croi un drum propriu. Nemernicul a spus cu glas tare că secesiunea însemna un drept natural.

Însă treisprezece ani mai târziu, ca președinte, când a sosit vremea să permită acelor state să plece, a ales țara împotriva drepturilor statelor. Eu sunt acum în aceeași situație. Fiecare președinte, la apusul mandatului său, se gândește la istorie. Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit și eu. Moștenirea mea, Stephanie, este următoarea. În afară de noi, nimeni nu va cunoaște situația, dar e în regulă. La fel ca Lincoln, aleg să salvez Statele Unite ale Americii.

Stephanie ascultase ce îi spusese Malone lui Luke și știa că amenințarea lui era îndreptată și asupra ei. Malone avea nervii încordați la maximum și ajunsese la capătul răbdării.

Însă nu el conducea ostilitățile.

- Cotton, spuse ea, o să facem ce trebuie să facem!

Malone se opri din mers și se apropie de ea. Erau cunoștințe vechi și trecuseră prin multe împreună. O ajutase mereu atunci când ea avusese cu adevărat nevoie de ajutor, iar ea se revanșase pentru fiecare favoare, așa cum procedează prietenii.

- Stephanie, am înțeles. Bătălia asta este diferită. Însă tu ai ademenit-o pe Cassiopeia în povestea asta și ai mințit ca să te asiguri că rămâne implicată. După aceea m-ai atras și pe mine. Așa că îți mai spun o dată. Las-o în pace! Mă ocup eu de Cassiopeia. Nu va face niciun fel de probleme.

- Și dacă te înșeli?

Chipul lui Malone deveni dur.

- Nu mă înșel.

Apoi se îndepărtă.

ŞAIZECI ŞI PATRU

Cassiopeia admira peisajul montan. Totul părea atât de liniştit şi de plăcut, nicidecum înspăimântător şi alarmant, ceea ce ar fi fost mai aproape de adevăr. Dăduseră ocol casei imense şi descoperiseră o potecă stâncoasă care şerpuia în sus. Tufişuri cu fructe de pădure violacee erau împrăştiate pe un covor gros de licheni. Brazii, stejarii şi fagii învăluiau totul cu coroanele lor, din care frunzele cădeau în valuri. Dintre copaci ieşiră două căprioare, care îşi văzură mai departe de drumul lor, părând netemătoare.

– Nu permitem vânătoarea aici, zise Rowan. Am lăsat totul în seama naturii.

Cassiopeia încercă să-l evalueze pe senator. Era un bărbat în vârstă chipeş şi plin de vigoare. Se descurca bine pe poteca abruptă, abia asudând şi respirând fără probleme. Se comporta ca un om aflat la conducere – situaţie care, conform lui Josepe, i se potrivea, căci era al doilea om ca importanţă din conducerea Bisericii. Era următorul profet. Când se cunoscuseră, surprinsese îngrijorarea din privirea lui. Îşi amintea că în copilărie văzuse mulţi bărbaţi în costume închise la culoare, cu cămăşi albe şi cravate subţiri venind acasă la ei. Ştiuse întotdeauna că tatăl ei era un lider al Bisericii, iar maică-sa îi explicase că oaspeţii erau alţi lideri veniţi de departe. Însă acei oameni o făceau să se simtă neplăcut.

Iar acum îşi dădea seama de ce.

Erau cei care urmau liderul.

Înaintau orbeşte pe un drum croit de alţii, sperând să capete niscaiva favoruri. Nu decideau niciodată ceva pentru ei înşişi.

Rowan şi Josepe erau altfel.

Ei mergeau pe drumul propriu.

Şi se apropiau de sfârşitul călătoriei.

Un urcuş de zece minute pe potecă îi duse la o crăpătură întunecată în peretele muntelui. O placă montată îi avertiza pe trecători să nu intre în cavernă, căci era proprietate privată. Intrarea era blocată cu un grilaj de fier şi era securizată cu o broască.

Rowan testă grilajul trăgând de el de câteva ori.

Era închis.

Apoi senatorul îi făcu semn lui Josepe, care îşi scoase arma şi trase trei focuri în broască.

* * *

Stephanie auzi trei pocnituri printre copaci.

Focuri de armă.

Malone şi Luke iuţiră pasul, iar ea îi urmă. Stephanie nu se simţise niciodată atât de îndepărtată de Cotton. Însă n-avea de ales. Nu ştia ce urma să facă odată ce avea să se confrunte cu problema. Totul trebuia gestionat pe parcurs.

Însă un lucru era cert.

Era de acord cu Danny Daniels.

Statele Unite trebuiau să supravieţuiască.

* * *

Salazar dădu la o parte resturile broaştei şi deschise grilajul de fier. După câţiva paşi în interiorul tunelului, zări o cutie electrică cu un cablu masiv ieşind din partea de jos, coborând spre sol, apoi dispărând înainte în întuneric. Rowan trecu pe lângă el şi trase de un mâner lateral în sus.

Se aprinseră luminile, împrăştiind întunericul.

– Asta e *Falta Nada*, zise Rowan.

Salazar şi Cassiopeia îl urmară pe senior într-un tunel larg care dădea într-o încăpere mică. Înaintea lor se înşirau şi se răsuceau stalactite, stalagmite şi calcare, sfidând gravitaţia, fiecare dintre ele

delicate şi fragile precum sticla suflată. Culorile se revărsau din prisme le create de lumină prin cristale. O scenă uluitoare, strălucitoare pentru sporirea efectului.

– Îţi taie respiraţia, nu-i aşa? zise Rowan.

Cassiopeia studie nişte desene de pe zidul de stâncă. Şi Salazar le examină şi văzu animale ciudate de povară, ca nişte lame, conduse de un bărbat îmbrăcat cu ceva ce semăna a armură.

– Spaniolii, zise Rowan, observând interesul celorlalţi. Ei au descoperit peştera asta când au venit spre nord din Mexic, în secolul al XVI-lea, şi au prospectat dealurile de aici în căutare de aur.

Rowan se duse la un morman de cuarţ alb şi ridică unul dintre cristale. În acesta se vedeau dungi galbene.

– Au fost descoperite astfel de cristale, împreună cu semne lăsate de lopeţi şi târnăcoape pe ziduri. Spaniolii au fost aici cu mult înainte de venirea sfinţilor.

Rowan le făcu semn către un pasaj de trecere.

– Ce am văzut până acum nu e totul.

* * *

Rowan le permise lui Salazar şi Cassiopeii să o ia înainte, după care lăsă jos cristalul de cuarţ şi îi urmă. Se arătase ezitant atunci când Josepe i-o prezentase pe însoţitoarea lui, mimând ignoranţa, după care îşi arătase acceptarea.

Însă ştia totul despre Cassiopeia Witt.

– *Lucrează pentru preşedinte, spusese Stephanie Nelle.*

Apelul telefonic venise chiar înainte ca el să iasă din casă pentru a pleca spre nord.

– *Este încurcată cu Salazar de ceva vreme. Au fost iubiţi odinioară, în tinereţe, aşa că s-a considerat că ea poate descoperi ceva acolo unde alţii n-au putut. Şi a reuşit. El habar n-are.*

Senatorul ascultase cu un amestec de nelinişte şi furie. De câte ori se amestecase guvernul federal în treburile Bisericii? Oare câţi spioni fuseseră de-a lungul timpului? Prea mulţi ca să li se mai ţină socoteala. Toată lumea spunea că un asemenea soi de amestec în treburile altora ţinea de trecut. Cât de mult se înşelau!

- A fost trimisă de Daniels. Preşedintele vă supraveghează pe tine şi pe Salazar de mai bine de un an. Şi profetul vostru, Charles Snow, lucrează pentru el.

Asta ştia.

- Am aflat despre Vitt şi Snow cu puţină vreme în urmă.

- Şi de ce îmi spui mie?

- Pentru că am nevoie să reuşeşti în ceea ce vrei să faci. Asta m-ar ajuta în ceea ce fac eu. Aşa că mi-am zis că e bine să îţi transmit informaţia.

- Mă bucur că ai făcut-o. Dar ce te aştepţi să fac cu ea?

- Nu-mi pasă. Doar termină ce ai de făcut şi ţine-l pe preşedinte ocupat. Asta e tot ce am nevoie.

De fapt el încă nu ştia ce să facă. Propriul profet era un duşman? Preşedintele era împotriva lui? Iar acum aliatul lui principal avea un spion în preajma lui? Nu era deloc sigur care era soluţia, dar era convins că, odată adevărul dezvăluit, Josepe avea să ştie ce să facă. Daniţii se pricepeau la asta. Lui personal nu i se spusese niciodată nimic care să implice ceva nepotrivit sau ilegal. Ca atare, sufletul lui era pur. Detaliile fuseseră lăsate în seama lui Salazar care, spre meritul lui, se descurcase întotdeauna cu ele.

Exact aşa ceva avea să se întâmple şi acum.

Aici, la *Falta Nada*.

Un nume potrivit.

Nu lipseşte nimic.

ŞAIZECI ŞI CINCI

Malone grăbi pasul pe potecă în direcţia celor trei focuri de armă, cu Luke pe urmele lui. După o cotitură, în faţa ochilor le apăru o casă imensă. Un amestec de lemn şi piatră, cu trei etaje, ferestre mari şi un acoperiş ascuţit cu jgheaburi. Două coşuri de piatră se înălţau din acoperiş. Copacii străjuiau clădirea pe toate laturile. În spatele ei se vedea un munte, iar o potecă năpădită de iarbă conducea spre intrare.

Stephanie venea în urma lor.

– Asta e, zise ea. Sunt înăuntru.

– Eu intru prin faţă, îi zise Malone lui Luke. Tu o iei prin spate! Se uită fix la Stephanie. Tu aştepţi aici!

Ea dădu din cap.

Luke se furişă în dreapta, cu arma în mână, şi îşi croi drum printre copaci.

Malone înaintă ghemuit către baza unei scări de lemn care urca trei metri până la uşa principală. Se uită înapoi şi o văzu pe Stephanie adăpostindu-se în spatele unui trunchi de copac. Începu să urce treptele. Lemnul trosni din pricina vechimii. Casa în sine părea în bună formă. Cineva o întreţinea în mod regulat. Ajunse pe verandă, care părea să se întindă de-a lungul întregii case.

Uşa era masivă, încadrată în lemn.

Încercă broasca.

Încuiată.

Se vedeau mai multe ferestre şi se uită pe rând prin fiecare dintre ele, ascultând cu atenţie, fără să audă ceva însă.

★ ★ ★

Luke stătea în faţa uşii din spate, sub acoperişul unei terase. Un munte se înălţa la o sută de metri depărtare, cu o pădure deasă urcând pe coama lui. Forţă clanţa uşii şi descoperi că e încuiată. Lângă intrare erau ferestre, aşa că se uită prin ele şi văzu o încăpere mare, cu lemn nevopsit care se împletea cu bârnele şi coloanele care susţineau un tavan înalt. Mobilierul era simplu şi funcţional, iar tapiţeria canapelelor şi fotoliilor era plină de culoare. O altă fereastră dădea într-o bucătărie echipată cu blaturi de granit, dulapuri de lemn şi aparatură de oţel. De dincolo de verandă auzea gâlgâitul unui curs de apă şi zări o moară care se învârtea.

Ceva nu era în regulă.

Nu auzea voci dinăuntru.

Ar fi trebuit să smulgă uşa din ţâţâni ca să intre, ceea ce nu constituia o problemă, în afara faptului că aşa şi-ar fi făcut cunoscută prezenţa cu mare tam-tam.

Auzi mişcare pe verandă.

Şi simţi o vibraţie prin podeaua de lemn.

* * *

Malone se uită prin ferestre în timp ce străbătea veranda. Tot ce se găsea înăuntru dădea senzaţia unei reşedinţe tipice de munte, iar dimensiunile şi mobilierul semnalau bogăţie.

Însă nu se auzea nimic dinăuntrul casei. Oare cei de acolo îi zăriseră venind şi se retrăseseră în siguranţă?

Nu credea asta.

Bănuiala lui era confirmată de podeaua de lemn dinăuntru, acoperită de un strat gros de praf. Neatins. Nicio urmă că ar fi intrat cineva ca să se plimbe pe acolo.

Erau într-o fundătură.

– Luke, zise el.

Tânărul agent apăru de după colţ.

– Speram să fii tu. Nu-i nimeni aici.

Malone dădu din cap a încuviinţare. Numai că Stephanie precizase clar că ăsta era locul unde veniseră Rowan, Salazar şi Cassiopeia.

– Ne-a minţit.

Porniră amândoi către veranda din faţă. Stephanie nu se zărea pe nicăieri. Malone străbătu treptele scării dintr-un salt şi o luă la fugă spre copacul unde o văzuse ultima dată.

Stephanie dispăruse.

Un zgomot pe poteca din spatele lui îi atrase atenţia. Se răsuci şi scoase arma. Luke procedă la fel. Pe potecă se ivi Charles Snow, ajutat la mers de cei doi tineri daniţi.

Îşi coborâră armele.

– Ce se petrece? întrebă Snow, desprinzându-se de umerii celor doi care îl ajutau.

– Stephanie a dispărut, zise Malone.

– Casa e pustie şi încuiată, rosti Luke.

– Nu v-a spus? Casa nu este *Falta Nada*.

Informaţia îi atrase atenţia lui Malone.

– A fost construită mai târziu. Snow arătă spre munte. *Falta Nada* e acolo sus, o peşteră, nu aveţi cum s-o rataţi.

* * *

Stephanie urca în grabă cărarea stâncoasă către creasta împădurită. Aerul era în mod clar mai rece. Îi îndrumase greşit pe Cotton şi pe Luke ca să aibă ocazia de a se furişa de acolo. Snow îi povestise detaliile în timpul zborului spre vest din noaptea trecută.

– *Trebuie să ştii ceva despre locul ăsta, spusese Snow. Există o clădire acolo, dar nu e* Falta Nada. *Locul se află deasupra casei, în munte. Cărarea e uşor de zărit. Unul dintre primii colonişti l-a descoperit. Povestea spune că tăia lemne când a zărit urmele lăsate de o puma. Le-a urmat până la o lespede înaltă şi a găsit o crăpătură în stâncă. În spatele crăpăturii se deschidea o peşteră, pe care el a explorat-o. Acum cincizeci de ani am introdus lumină şi surse de energie în peşteră. Este un loc pe care doar câţiva l-au văzut. Pe vremuri era special, acum e uitat. Nu-i deloc surprinzător că Brigham Young a ales acest loc ca seif pentru aur şi pentru ceea ce i-a trimis Lincoln.*

Malone avea dreptate. De la ea pornise toată porcăria asta şi de ea depindea să facă ordine. Cum se putea ajunge la aşa ceva rămânea un mister, însă avea ea să găsească o cale. Puţin probabil că Luke sau Cotton ar fi putut să-i dea de urmă, de vreme ce habar n-aveau care

era locul exact. Ce-i drept, le putea spune Charles Snow. Însă până când se înapoiau ei la mașini, aflau adevărul și reveneau, treaba s-ar fi terminat.

Zări în fața ei intrarea în peșteră, înconjurată de un cadru din stâlpi de pin îmbrăcați în mușchi verde. Poarta de fier din mijloc era pe jumătate deschisă, iar pe sol se vedea o broască distrusă. Stephanie o culese de jos și văzu ce pățise. Acum știa de ce fuseseră trase trei focuri de armă.

Aruncă broasca și își pescui arma.

În fața ei se vedea un tunel luminat.

Venise vremea să pună în practică ceea ce predicase.

Doi pași și se afla înăuntru.

☆ ☆ ☆

Malone era furios.

O dăduse la o parte pe Stephanie și acum ea se băga în ceva pentru care nu era echipată cum trebuia.

– Tataie, nimic din toate astea nu miroase a bine, zise Luke în timp ce urcau în fugă cărarea.

– O să fie omorâtă.

– Hai să nu dăm voie să se întâmple asta.

– În mod sigur ăsta e planul. Din nefericire, habar n-avem ce se află acolo sus. În afară de cazul că știi tu ceva ce eu nu știu.

– Nu și acum. Nu mi-a spus nimic.

Malone se uită în sus pe cărare. Toată lumea le-o luase înainte.

– Suntem doar noi doi, îi spuse el lui Luke.

– Am priceput. Și sunt alături de tine până la capăt.

ŞAIZECI ŞI ŞASE

Cassiopeia era impresionată. Încăperea în care se aflau avea douăzeci de metri lungime, o lăţime asemănătoare, dacă nu chiar mai mare, şi cam aceeaşi înălţime. Stalactitele atârnau de tavan ca nişte turnuri de gheaţă. Cristale subţiri ca nişte ace şi alte formaţiuni netede şi spiralate coborau ca nişte tirbuşoane către podea. Adevărate perdele de calcit portocaliu se întindeau pe jos, subţiri ca hârtia, fapt care permitea luminii răspândite de becurile cu incandescenţă să genereze efecte spectaculoase. Pereţii erau împestriţaţi cu ciorchini groşi de pietre albe. Către mijlocul acelui spaţiu se vedea un iaz cu apă verde nemişcată, a cărei suprafaţă era la fel de netedă şi de clară ca o oglindă. Pe o margine a iazului se ridica un podeţ pe care se odihnea o statuie enormă a îngerului Moroni. Înaltă de patru metri, sculptată în piatră, în familiara postură a îngerului care suflă din trompetă, totul fiind îmbrăcat în foiţă de aur.

Cassiopeia se apropie de statuie.

– *Punând evanghelia nemuritoare să le predice tuturor fiinţelor care locuiesc pământul, fiecărei naţii, fiecărui neam, fiecărei limbi şi fiecărui om*, zise Rowan. Din Revelaţii 14:6. Moroni este mesagerul nostru din ceruri. Aceasta este statuia originală de mortar după care a fost făurită statuia de cupru de deasupra templului din Salt Lake. Brigham Young însuşi a adus această statuie aici.

Josepe era în mod clar uluit.

– Este îngerul luminii, cel care poartă o robă de albul cel mai pur. Un alb mai presus de orice alb văzut vreodată. Întreaga lui fiinţă respiră gloria dincolo de orice putinţă de descriere.

Rowan încuviinţă.

– L-ai citat bine pe profet. Exact aşa l-a descris Joseph Smith pe Moroni şi aşa încercăm să îl înfăţişăm.

– Dar e auriu, nu alb, zise ea.

– Felul nostru de a accentua strălucirea.

Însă Cassiopeia nu era aşa de sigură.

Citise odată că Smith ar fi putut da peste numele Moroni după ce citise poveştile de vânătoare ale lui William Kidd. Legenda spunea că acesta din urmă îşi îngropase comoara pe insulele Comoros. Moroni era capitala Uniunii Comoros. De asemenea, Smith denumise dealul unde descoperise plăcuţele de aur cu numele Cumorah. Coincidenţă? Dacă da, Cassiopeia se întreba care erau şansele ca aşa ceva să existe.

– Aici este un templu subteran, zise Rowan. Creat cu multă vreme în urmă de profeţi ca loc de rugăciune în interiorul pământului. Astăzi puţini mai vin aici. Însă acesta este locul unde profetul Brigham a ascuns ceea ce i-a dat Abraham Lincoln.

Cassiopeia inspectase deja încăperea. Cu excepţia statuii şi a iluminatului artificial, nu se vedea nimic altceva realizat de mâna omului.

– Atunci când am mai venit aici, zise Rowan, existau artefacte lăsate în urmă de spanioli. Bucăţi de os, nasturi, bucăţi de fier şi protecţii de umăr. Protecţiile erau confecţionate din lemn de cedru, aveau cam un metru lăţime cu o curbă la mijloc pentru a se potrivi la ceafa purtătorului. În fiecare capăt al protecţiei se găseau găuri pentru asigurarea sacilor grei şi colţuroşi de minereu. Am fost uimit de faptul că au supravieţuit secolelor care s-au scurs.

Însă acum nu mai exista niciun artefact.

– Unde căutăm? întrebă Josepe.

– Într-o clipă, zise Rowan. Mai întâi trebuie să ne ocupăm de o problemă.

Senatorul îndreptă un deget către Cassiopeia.

– Femeia asta e spion.

☆ ☆ ☆

Salazar era şocat de declaraţia apostolului.

– Spion? Te înşeli.

- Zău? Întreabă-te singur, Josepe, cum a intrat ea din nou în viaţa ta? După atâţia ani şi chiar în clipa asta.

- Dar a fost de mare ajutor.

- Aşa cum sunt spionii. Cum altfel s-ar fi putut infiltra? M-ai întrebat ieri cum de am aflat de locul ăsta. În cele din urmă am dezvăluit că dispun de o sursă în interiorul guvernului, una apropiată de duşmanii noştri. Acea sursă mi-a povestit nu doar despre locul ăsta, ci şi despre faptul că femeia lucrează pentru preşedintele Statelor Unite.

- Şi ai crezut-o? întrebă Cassiopeia. Bineînţeles că duşmanii noştri vor să creeze confuzie între noi. Ce cale mai bună decât furnizarea de informaţii false?

- Cum de sursa ţi-a ştiut numele exact? întrebă Rowan. Cum de sursa a ştiut de existenţa ta?

Salazar aştepta un răspuns.

- Pot doar să presupun, răspunse ea, că sursa ta lucrează în domeniul Serviciilor Secrete şi e conştientă de ceea ce face omul acela pe nume Malone.

- Interesant că ai menţionat numele lui. Sursa mea mi-a mai spus nu numai că îl cunoşti pe Cotton Malone, dar şi că ai o relaţie sentimentală cu el.

- E adevărat? se repezi Salazar, ridicând tonul.

* * *

Cassiopeia se simţea prinsă în capcană.

Stephanie o compromisese intenţionat, mai mult ca sigur ca răspuns la faptul că ea oprise contactele şi furase ceasul.

Auzi mânia din întrebarea lui Josepe.

Avea două opţiuni.

Să mintă sau să spună adevărul.

* * *

Salazar aştepta un răspuns, nesigur pe ceea ce putea ieşi din gura Cassiopeii. Faptul că ea nu negase imediat acuzaţia îl făcu să se gândească. Inima îi bătea cu putere, iar respiraţia i se accelerase. I se învârtea capul.

În fața ochilor lui apăru îngerul.

Plutind în apropiere de statuia lui Moroni, cu chipul lipsit de obișnuitul zâmbet liniștitor.

– *Poate că ne-am înșelat în privința ei.*

Nu putea răspunde, așa că se mulțumi să clatine ușor din cap, refuzând să accepte faptul.

– *Să nu te rușinezi, Josepe! Gata cu prefăcătoria! Dezvăluie-mă lor! Dă-le de știre că profeții sunt cu tine.*

Nu vorbise despre înger cu nimeni până atunci.

– La ce te uiți? îl întrebă Rowan.

Îl ignoră pe senior și se concentră asupra nălucirii.

– *Protejează-mă!*

Zări pe chipul îngerului ceva ce nu mai zărise până atunci.

Îngrijorare.

Își vârî mâna dreaptă sub haină și dădu peste armă.

* * *

Stephanie își croise drum prin peșteră, urmând luminile, către vocile care se auzeau. Traversase o încăpere mică, apoi descoperise una mai mare și se strecurase neobservată înăuntru, pe lângă alte formațiuni stâncoase iluminate. Ascultase cum discută între ei Rowan, Salazar și Cassiopeia, cu Salazar furios pe dezvăluirile lui Rowan.

– Josepe, zise Rowan. Spun adevărul. Această femeie e spioană. Nu e cu nimic diferită de cei care ne-au trădat în Vremea Necazurilor. Câți dintre frații noștri s-au dus la închisoare din cauza spionilor? Eu sunt seniorul tău. Nu te-am mințit niciodată și nu te mint nici acum.

Numai că privirea lui Salazar era concentrată nu asupra senatorului, ci asupra statuii. Părea că se uită undeva, departe, cu capul îndreptat spre tavanul peșterii.

Ciudat.

În mâna dreaptă Salazar ținea o armă.

Stephanie își găsi propria armă.

Nu.

Așa nu ar fi făcut decât să inflameze situația.

Exista o singură cale. Nu prea ştiuse ce să facă atunci când intrase, dar acum totul era limpede. Lăsă arma jos, ieşi din ascunzătoare şi rosti cu voce tare:

- Spune adevărul!

Ceilalţi trei se întoarseră spre ea.

- Eu sunt sursa lui.

* * *

Rowan era şocat de apariţia lui Stephanie Nelle.

N-avea ce căuta acolo.

Se uită cum ea se apropie încet. Arma lui Salazar era acum aţintită asupra ei, iar lui Rowan nu-i plăcea deloc privirea sălbatică din ochii spaniolului.

- Cine eşti? întrebă poruncitor Salazar.

- Stephanie Nelle. Departamentul de Justiţie al Statelor Unite. Spune-i, Cassiopeia. Spune-i adevărul.

- Care adevăr? rosti Salazar.

Nelle îşi păstră privirea aţintită asupra lui Vitt.

- Spune-i ce dorea să ştie.

- Rowan are dreptate. Sunt spioană.

Pe chipul lui Salazar apăru o expresie de neîncredere.

- Nu se poate. Refuz să cred asta.

- E adevărat, repetă Vitt. Această femeie m-a rugat să te contactez în numele guvernului american, ceea ce am şi făcut. Dar am urmat o cale proprie. Făcu o pauză. Te ţin minte ca pe un om bun, amabil şi blând. Amintirile alea însemnau enorm pentru mine. Ce s-a întâmplat, Josepe? Ce ţi-a schimbat sufletul?

Salazar nu răspunse. În schimb, păru să-şi mute din nou atenţia asupra statuii. Îşi mişca buzele fără să scoată un sunet.

- Ce vezi acolo? întrebă Vitt.

- Frate Salazar, zise Rowan.

- Profetul Joseph este aici. Mă însoţeşte de ceva vreme. Salazar îndreptă arma spre Vitt. Şi el a fost trădat de tine.

- Nu e singura care te-a păcălit, interveni Nelle, arătând spre el. Şi senatorul e spion.

ŞAIZECI ŞI ŞAPTE

Luke vorbise serios. Îi asigura spatele lui Malone. Stephanie îi direcţionase greşit pe amândoi şi acum dăduse de belea. Cei doi bărbaţi erau obligaţi să iasă din povestea asta împreună. Fără ironii, fără discuţii. Malone o citise perfect pe Cassiopeia Vitt în Iowa şi rămăsese cu un pas înaintea ei. De asemenea, o cunoştea pe Stephanie. Din nefericire pentru amândoi, acum se găseau cu cel puţin doi paşi în urma restului.

Urcaseră în fugă panta abruptă şi împădurită. În interiorul peşterii zăriseră imediat o mică încăpere luminată, apoi străbătuseră alt tunel care ducea către o a doua încăpere. Totul din jurul lor era suprarealist, de la formaţiunile stâncoase ca nişte opere de artă la luminile care făceau ca totul să pară o pictură pe pânză.

Malone ridică o mână, făcând semn să se oprească.

Dincolo de ieşirea tunelului se puteau auzi voci.

Se furişară mai aproape de capăt. Luke îi văzu pe Vitt, Rowan şi Salazar, apoi arma lui Salazar îndreptată direct către Stephanie, care se afla la şase metri de spaniol, cu mâinile ridicate.

Primul lui gând fu acela să se repeadă asupra lor.

Aveau două arme contra armei lui Salazar.

Însă Malone părea să-i citească gândurile şi clătină din cap.

* * *

Lui Malone nu-i plăcea deloc ce vedea.

Stephanie fie fusese compromisă, fie se compromisese singură. Alese să creadă a doua variantă, mai ales după ce zări arma ei zăcând pe jos, aproape de un bolovan mare, ascunsă vederilor celorlalţi. Îi

direcţionase intenţionat greşit pe el şi pe Luke, ca să obţină suficient timp cât să ajungă acolo. Probabil presupusese că ei aveau să se întoarcă la Charles Snow, de la care ar fi aflat de peşteră, şi astfel contase pe cele cincisprezece sau douăzeci de minute ca să se ocupe singură de situaţie.

Din fericire, timpul respectiv se redusese la jumătate şi ei erau deja acolo.

Gândeşte!

Nu greşi!

* * *

Stephanie stătea cu mâinile sus şi cu faţa spre Salazar. Nu se temea deloc, deşi ar fi trebuit. Danny Daniels îi spusese că, dacă din întâmplare intervenea o terţă parte care genera haos, cine erau ei să se amestece? Însă înţelesese şi ceea ce preşedintele Statelor Unite nu rostise. *Dacă tu poţi genera acel haos, cu atât mai bine.*

– Cum adică seniorul Rowan este spion? întrebă Salazar.

– Este membru al Senatului Statelor Unite de multă vreme. A depus un jurământ să respecte legile şi Constituţia acestei ţări. Este unul dintre cei mai puternici oameni din Washington.

– Mai sunt şi Sfânt al Zilei de Apoi, replică Rowan. O datorie pe care o iau mai în serios decât jurământul faţă de această ţară.

Stephanie trebuia să meargă mai departe cu mare prudenţă.

Temporizarea însemna totul.

– Ce a spus senatorul despre Cassiopeia este adevărat. Când am aflat de fotografia cu tine şi cu ea pe care o păstrai, mi-am dat seama că era posibil ca încă să-ţi pese de ea. Am rugat-o pe Cassiopeia să te abordeze şi ea a fost de acord.

– E adevărat? întrebă Salazar.

Cassiopeia încuviinţă.

– Mi s-a spus că erai implicat în nişte activităţi ilegale. Chiar în crime. Am vrut să-ţi curăţ numele de suspiciuni.

– Crime? rosti Rowan.

Stephanie zise:

– A omorât un bărbat în Michigan pentru un jurnal mormon. Apoi mi-a ucis un agent.

Senatorul părea realmente şocat la aflarea informaţiilor.

– Josepe, zise el. Spune-mi, te rog, că femeia asta minte.

* * *

Salazar se uită spre înger pentru îndrumare.

– *Ei nu ştiu cu ce avem de-a face. Noi păzim sfinţii şi tot ceea ce este preţios pentru ei. Seniorul Rowan a dorit comiterea acelor fapte. Nu se poate plânge din pricina metodelor.*

– Agentul lor a fost trimis ca să ne distrugă, zise el. Misiunea mea este să nu permit ca aşa ceva să se întâmple. Agentul nu a fost ucis. A fost absolvit cum se cuvine de păcate, iar acum e cu Tatăl Ceresc şi se bucură de recompensă.

– L-ai bătut, rosti femeia necunoscută. Apoi l-ai împuşcat. Avea soţie şi copii.

– *Din vina femeii ăsteia. Nu a ta.*

– Josepe, zise Rowan. Ce spune ea e adevărat?

– *Nu te teme!*

– Este.

– Atunci ai comis mari păcate.

– A fost întotdeauna calea noastră să oferim absolvire de păcate duşmanilor noştri. Aşa a fost de la începuturi şi aşa a rămas.

– Nu, spuse Rowan. Am renunţat la violenţă cu multă vreme în urmă. Violenţa nu este niciodată un mijloc de a atinge un scop. Mi-am petrecut întreaga viaţă în căutarea unei căi astfel încât sfinţii să fie independenţi, să fie eliberaţi de influenţele externe, dar *fără* violenţă.

Oare auzea bine? Era admonestat pentru că executase ceea ce se aştepta de la el. Şi Cassiopeia?

– De ce m-ai minţit? o întrebă el. De ce să faci aşa ceva?

– A fost necesar. Ce ai făcut tu e greşit.

– *Cum îndrăzneşte? Trebuia să stea în banca ei.*

– Am jurat să mă supun profeţilor şi asta e tot ce am făcut.

– Când ai propus înfiinţarea grupului de daniţi, zise Rowan, nu mi-am imaginat niciodată că vei ajunge atât de departe.

– *E slab, Josepe. Un neghiob, ca toţi ceilalţi. Nu tolera asta. Nu putem tolera. Nu mai putem.*

Îngerul avea dreptate.

- Profetul Joseph îmi spune că greşeşti, zise el.

- Joseph Smith e mort de peste 150 de ani, spuse femeia necunoscută.

- Taci din gură! strigă el, ducând arma în direcţia ei şi ţinând ţeava la nivelul pieptului. Să nu mai spui niciodată aşa ceva! Trăieşte!

- *Află mai multe despre senior! Trebuie să ştim care e poziţia lui!*

- El este trădător? o întrebă Salazar pe Stephanie, arătând spre Rowan cu arma.

✯ ✯ ✯

Rowan îi lăsase mână liberă lui Salazar şi pusese câteva întrebări esenţiale, dar nu se gândise niciodată la introducerea crimei în ecuaţie.

- Tu l-ai ucis pe acel om în Michigan, aşa cum susţine domnişoara Nelle? întrebă el.

- Aveam nevoie de jurnalul lui şi nu dorea să-l vândă. Ca atare a fost iertat de păcat.

- Care păcat?

- Lăcomia. Care altul? Iar noi suntem azi aici în parte datorită gestului meu de amabilitate faţă de el.

- Aşa descrii tu crima? Ca o amabilitate?

- E aşa cum a spus profetul. Atenţia lui Salazar reveni la Nelle. În ce mod este acest apostol un trădător?

- Te afli aici ca să găseşti un document pe care Abraham Lincoln l-a încredinţat mormonilor. Aşa că întreabă-l unde e.

O întrebare pe care şi Rowan şi-o pusese. Presupusese că lucrurile aveau să devină evidente odată ajunşi acolo. Numai că în *Falta Nada* nu se găsea nimic, cu excepţia rocilor, a iazului şi a statuii. Cu toate astea, către acel loc îi îndrumase Lincoln. Văzuse interiorul ceasului. Asta dacă socotea ceasul şi imaginea ca fiind autentice.

Arătă înspre Nelle.

- Ea mi-a spus că acesta e locul.

- Şi chiar e, răspunse Nelle. Ăsta e locul pe care Brigham Young i l-a indicat lui Lincoln. Unde a fost depozitat aurul mormon. Lincoln a gravat locul în interiorul ceasului. Ca atare, unde e documentul?

Îi pusese întrebarea direct senatorului.

Rowan văzu că Salazar aştepta un răspuns.

Însă nu avea niciunul.

Nelle îşi lăsă mâinile în jos.

– Nu are răspuns deoarece aici nu se află nimic. Nu e aliatul tău. De fapt este chiar duşmanul tău. Îţi spune că e în regulă să alcătuieşti trupa de daniţi, după care se supără aflând cum operează ei. Vrea rezultate, dar se plânge în privinţa modului cum sunt obţinute. Este un membru respectat al Senatului Statelor Unite. Care face parte din conducerea Statelor Unite. Crezi vreo secundă că îşi va asuma vreo responsabilitate pentru acţiunile ilegale pe care e posibil să le fi comis tu?

Îl testa pe Salazar.

– Nu o mai asculta, rosti Rowan cu ton poruncitor.

Salazar se întoarse spre el.

– De ce? Pentru că spune adevărul?

– Chestia asta trebuie să ia sfârşit, Josepe.

– Chestia asta tocmai e pe cale să se înrăutăţească, zise Nelle. Mai mulţi agenţi sunt pe drum încoace. Întreaga tărăşenie se va sfârşi în curând. Senatorul Rowan ştie asta. Am plănuit totul împreună.

Rowan se apropie de Salazar.

Arma se îndreptă spre el, oprindu-i înaintarea.

– Josepe, zise Rowan cu voce calmă. Trebuie să mă asculţi!

★ ★ ★

Cassiopeia rămăsese tăcută, ascultând şi încercând să evalueze cât de nebun era Josepe. Susţinea că-l vede pe Joseph Smith, chiar acolo şi chiar atunci. Însă ea surprinsese şi durerea din privirea lui atunci când, pentru a doua oară în viaţă, îl rănise.

– Nimeni nu face nicio mişcare, zise Salazar în direcţia lui Rowan.

– Profetul e încă aici? întrebă Cassiopeia.

– Vă supraveghează pe toţi, aşa cum mă supraveghează pe mine.

– De câtă vreme îl vezi?

– De mulţi ani. Însă şi-a dezvăluit adevărata identitate doar recent. Întotdeauna am crezut că e Moroni.

– Profetul ţi-a cerut să-mi omori agentul? întrebă Stephanie.

Josepe se uită urât la ea.

– Mi-a spus să-i ofer iertarea de păcate, ca să se poată bucura de fericirea veşnică. Şi exact asta am făcut.

– Ai fost luat de fraier, zise Stephanie. De Rowan şi de Cassiopeia.

– Şi totuşi sunt aici, cu o armă îndreptată asupra voastră.

Cassiopeia îşi dădea seama că Stephanie încerca să provoace o reacţie. Dacă mai continua aşa, chiar avea să obţină una.

– Josepe, te rog să laşi arma jos şi să pui capăt poveştii. S-a terminat.

– Terminat? Abia a început. Spune-i, *senior* Rowan. Spune-i despre viziunea măreaţă care va deveni realitate.

– Da, domnule senator, zise Stephanie. Spuneţi-ne despre gloria care stă să vină. Evident, veţi avea nevoie de documentul semnat de fondatori ca asta să se întâmple. V-aţi amintit cumva unde este?

– M-ai atras în cursă, izbucni Rowan. M-ai condus pe calea asta şi m-ai atras în cursă.

– Ţi-am spus adevărul – în fiecare moment. În interiorul ceasului lui Lincoln era scris *Falta Nada*. Scrisoarea lui Mary Todd era reală, ca şi însemnările lui Madison. Ţi le-am oferit pe toate. Şi, apropo, ai împărtăşit vreuna dintre informaţii cu gaşca ta de aici?

– Încetează! strigă Cassiopeia.

– Zău? rosti Stephanie. Acum vrei să te opreşti? Cu siguranţă n-ai vrut să te opreşti când erai în Austria. Sau când ai zburat către Iowa. Bineînţeles că fostul tău iubit nu cunoştea adevărul. L-ai minţit. L-ai folosit. Mi-ai făcut *mie* jocul.

– Taci din gură!

Stephanie se uită la Josepe.

– Întreabă-ţi profetul care este pedeapsa pentru minciună.

* * *

Salazar nu dorea să asculte, dar nu putea împiedica şuvoiul de cuvinte. Însăşi Cassiopeia recunoscuse că minţise. Iar Rowan habar n-avea de ce se aflau cu adevărat acolo. Toate astea îl făceau să se întrebe. Oare era atras într-o capcană? Nelle afirmase că alţi agenţi

se aflau pe drum către ei. Poate că ar fi trebuit să plece şi să-şi cheme oamenii. Însă asta nu se putea face din interiorul peşterii. Apoi mai era problema cu Cassiopeia, Nelle şi Rowan.

– *Are dreptate, Josepe. Pedeapsa pentru minciună este severă. O ispăşire de păcate este în regulă. Toate aceste trei suflete pierdute au nevoie de îngăduinţa ta. Uciderea pentru salvarea sufletului nu este un păcat.*

ŞAIZECI ŞI OPT

★

Malone auzise destule. Salazar era ţicnit, asta era limpede. Însă individul era şi înarmat. Şi-ar fi putut croi drum cu armele ca să isprăvească povestea, dar asta însemna un risc de daune colaterale.

Sau puteau lucra cu fineţe.

Ascultase cum Stephanie încerca să-l provoace pe Salazar, inducându-i o stare de confuzie în privinţa trădării lui Rowan şi a Cassiopeii. Îşi dădea seama ce făcea ea, dar n-avea de gând să stea pe loc şi să-i permită să se pună pe ea însăşi şi pe Cassiopeia în bătaia focului.

Îi şopti lui Luke:

- Trebuie să mergem acolo.

Tânărul dădu din cap.

Arătă înspre armă şi clătină din cap.

- Nu cu astea.

Luke părea să înţeleagă.

Însă nu era prost.

- Presupun că ai două arme? şopti el.

Luke îşi ridică încet cracul drept al pantalonului şi-i arătă un mic revolver prins de gambă. Pe vremuri şi Malone proceda la fel. Luke scoase arma şi i-o dădu. El o înghesui cu pricepere la baza coloanei lui Luke, în spatele curelei.

Stai în faţa mea, rosti el din ochi.

★ ★ ★

Stephanie ştia că în acel loc nu se găsea nimic. Înainte de a părăsi Blair House, Danny Daniels îi spusese că documentul fusese

într-adevăr adăpostit acolo odinioară, în vremea lui Lincoln, însă fusese mutat. Charles Snow îi povestise preşedintelui totul, iar acesta îi transmisese informaţia şi ei. Stephanie omisese să îl pună la curent pe Rowan deoarece dorea ca el să se afle în acea peşteră, împreună cu Salazar şi Cassiopeia. Dacă ea avea dreptate – şi douăzeci de ani de ghicit oamenii o transformaseră în expertă – atunci Cotton şi Luke erau deja prin preajmă.

– Pedeapsa pentru minciună *este* severă, zise Salazar. Întotdeauna a fost.

– Eu *nu* mint, zise Stephanie. De fapt, sunt singura care spune adevărul. Senatorul Rowan încă nu ţi-a spus unde se află documentul. Nu poate deoarece nu ştie. Eu sunt singura care ştie. Ideea a fost de a vă aduce aici ca să mă pot ocupa de voi. El a făcut parte din chestia asta.

– Să te ocupi de mine? întrebă Salazar.

Ea îl privi fix.

– Şi pedeapsa pentru uciderea agentului meu e severă.

– Brigham Young a greşit încrezându-se în guvernul federal, zise Rowan. Lincoln a fost cu totul altfel, însă preşedinţii care au venit după el nu. Au fost cu toţii nişte şerpi. Iar această femeie este exact ca ei, Josepe. N-am avut niciodată încredere în guvern. Ştii asta.

– Scoate documentul, rosti Salazar.

Stephanie auzi hotărârea din vocea lui.

Un test?

* * *

– Agenţi federali, anunţă Malone cu glas tare, continuând să rămână, alături de Luke, ascuns în întuneric. S-a terminat, Salazar! Gata!

Aruncă o privire peste capătul tunelului şi îl văzu pe spaniol reacţionând. Acesta se repezi la Stephanie, îi înfăşură un braţ în jurul gâtului şi înfipse ţeava armei în vena ei jugulară.

– Ieşiţi la vedere, strigă Salazar.

Malone făcu un semn şi Luke o luă înainte.

Ţineau amândoi armele Beretta în sus, ca să le vadă toată lumea. Malone spera că Salazar nu gândeşte limpede şi că se va mulţumi cu ceea ce era evident.

– Aruncaţi armele în apă, le ceru Salazar.

Ezitară o clipă, apoi se conformară.

- Voi sunteţi toţi?

- Doar noi, doi prieteni, zise Luke. Dar ar trebui să fie de ajuns.

Aproape că zâmbi. Înfumuratul avea punctele lui forte.

Îl ţinu pe Luke în faţa lui, cu arma la vedere, la distanţă de un pas. Surprinse privirea lui Stephanie şi încercă să-şi închipuie ce gândea ea. Se uită spre Cassiopeia, care îi răspunse cu o privire goală. Din punctul ei de vedere, nimic nu mersese ca lumea.

- Ar fi trebuit să te împuşc în Salzburg, îi zise Salazar. Când am avut ocazia.

- Cine te-a oprit? întrebă Stephanie.

Salazar nu răspunse.

Stephanie arătă spre Cassiopeia.

- Ea a făcut-o.

* * *

Cassiopeia ştia destule despre Cotton ca să-şi dea seama că nu apăruse acolo fără o măsură de siguranţă. Atât el, cât şi tânărul, acelaşi tip din Iowa, renunţaseră prea repede la arme. Ar fi putut să rămână în ascunzătoare ca să atace când le convenea. În schimb, acum stăteau cu mâinile ridicate şi erau vulnerabili.

Sau nu?

- Josepe, te rog, te implor, zise ea. Lasă arma jos! Nu face asta!

- Îl cunoşti pe Malone?

Ea încuviinţă.

- Eşti... implicată alături de el?

Ezită, dar n-avea scăpare.

O altă încuviinţare.

- M-ai minţit în legătură cu tot, strigă el. Nu ai trecut prin nicio redeşteptare. Cuvintele profetului nu te-au mişcat deloc. Îţi baţi joc de tot ce e sfânt.

- Nu mai eşti omul pe care l-am cunoscut odinioară.

- Sunt exact acelaşi om. Am fost atunci şi sunt şi acum un urmaş devotat al profetului Joseph Smith. Tatăl Ceresc a trimis profetul la mine. Este aici şi acum, urmărindu-vă pe toţi. El este ghidul meu. *El* nu minte niciodată.

– Nu este real, îi spuse ea.

Arma lui Salazar se plimba de la unul la altul, rămânând aţintită asupra lor, cu un deget tremurând pe trăgaci. Cassiopeia ştia că Josepe era un ţintaş expert, însă mintea lui o luase razna.

– Frate Salazar, zise Rowan. Eu plec. Nu vreau să mai fac parte din povestea asta.

– Vezi? Te lasă pe tine să faci treburile murdare, zise Stephanie. Aşa poate nega orice implicare. Întreabă năluca dacă asta vrea *ea* să se întâmple.

Privirea lui Josepe se furişă către statuie şi se opri acolo câteva clipe.

– Chiar îl vezi? întrebă Cassiopeia.

Salazar dădu din cap.

– O privelişte minunată.

– Josepe, rosti Rowan cu voce încărcată de milă.

– Vezi ce crede despre tine, zise Cotton. Ţi-a dat voie să omori acel agent în Danemarca. Lui îi convine de minune, câtă vreme tu eşti cel care apasă pe trăgaci. Nu-i pasă ce ne faci nouă, câtă vreme nu este şi el amestecat.

Rowan se întoarse şi începu să se îndepărteze.

– Opreşte-te! urlă Josepe.

Senatorul ezită, întoarse capul şi zise:

– Şi ce-o să faci? O să mă împuşti? Sunt membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Ai măcar datoria de a te supune. Presupun că asta înseamnă ceva pentru tine.

– Te abandonează, rosti Stephanie. Te lasă în mâinile noastre. Însă nu ne poţi omorî pe toţi – nu înainte de a te prinde. Chiar crezi că am adus doar doi agenţi cu mine?

Cassiopeia credea că da.

Ceea ce făcuse Josepe era rău.

Nu-i putea îngădui să continue în acelaşi fel.

★ ★ ★

Mintea lui Salazar lucra cu febrilitate.

Se uită din nou la înger.

- Am fost profetul, clarvăzătorul, dezvăluitorul. Am fost dictatorul în treburile Domnului şi era de datoria credincioşilor să mă asculte şi să facă ce le ceream.

Ştia că asta era adevărat.

- A fost planul meu să formez un regat care să nu se supună niciunui guvern. Ne vom face propriile legi şi vom avea propriii funcţionari civili care să le execute. Când edictele lor vor fi emise, oamenii li se vor supune fără crâcnire.

Asta era şi visul lui.

- Frate Salazar, zise Rowan. Uită-te la mine!

Îşi luă privirea de la nălucă.

- Nu-i nimic aici. Joseph Smith e mort. Nu-ţi oferă niciun fel de îndrumare.

- Rosteşte blasfemii. Mă insultă. Sunt profetul lui. Fă-l să se supună!

* * *

Luke îşi simţea toţi muşchii încordaţi, gata să reacţioneze, şi nervii încărcaţi de electricitate. Salazar putea face orice îi dădea prin minte, iar el trebuia să fie gata de un răspuns. Îşi simţea arma lipită de şira spinării. Malone stătea chiar în spatele lui, în stânga, de unde mâna lui dreaptă putea scoate cu uşurinţă pistolul. Însă nu şi dacă Salazar se uita la ei. Aveau nevoie de o diversiune, preferabil una care să nu presupună riscul ca vreo persoană să fie împuşcată.

- Frate Salazar, zise Rowan. Mă voi ruga Tatălui Ceresc pentru sufletul tău, căci ţi-ai pierdut calea.

- Dacă şi-a pierdut-o, a fost din cauza ta, punctă Stephanie. Spune-mi, señor Salazar, cine te-a încurajat să formezi grupul de daniţi? Cine te-a direcţionat la fiecare pas? Cine a dat toate ordinele? Şi cine s-a supus? Şi acum întreabă-te dacă acest om, acest senator al Statelor *Unite*, este alături de tine sau împotriva ta.

Salazar era în mod clar zguduit.

- Ce alegi? îl întrebă Salazar pe Rowan. Eşti cu mine? Sau împotriva mea?

* * *

Salazar aştepta un răspuns la întrebarea lui. La fel aştepta şi îngerul, care se uita la Rowan cu o privire lipsită de expresie.

– Nu am încurajat şi nici nu am trecut cu vederea crima, zise Rowan. Niciodată.

– *Nu am omorât pe nimeni*, zise îngerul. *I-am salvat pe acei păcătoşi de frig şi de întuneric. Aşa e bine, drept şi corect. Este împotriva noastră, Josepe. Femeia spune adevărul.*

– Nu am comis nicio crimă. I-am iertat pe păcătoşi de păcate. Aşa procedăm noi.

– Nu, replică Rowan. Nu procedăm aşa. Nimeni şi nimic din cultul nostru nu recurge la asemenea atrocităţi. Ce ai făcut tu este o greşeală din toate punctele de vedere.

Salazar se simţea rănit de această admonestare.

– Aveam o viziune măreaţă, continuă Rowan. Un nou Zion. Aşa cum dorea profetul Smith. Încă o mai putem transforma în realitate. Dar tu şi neghiobia ta aţi pus în pericol întreaga viziune.

– Unde e documentul? ceru Salazar să afle.

– Credeam că e aici. M-am înşelat.

– *Iar acum vrea să te lase în mâinile acestor duşmani.*

Rowan se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Ceilalţi se uitară după el.

Salazar continua să ţină degetul pe trăgaciul armei. Privirea Cassiopeii îl implora.

– *Fă-o!*

– Nu pot.

– *Atunci nu eşti cu nimic mai bun decât el. M-ai dezamăgit.*

Nu putea suporta o asemenea admonestare. Îngerul era alături de el de multă vreme, niciodată ezitând, ghidându-l către acest moment precis când trebuia să decidă ce era mai important.

Momentul acesta sau eternitatea?

Crezuse mereu că alegerea va fi limpede.

Mai mult decât orice altceva, era loial profeţilor.

Aşa că îndreptă arma şi trase.

* * *

Rowan auzi focul de armă, apoi simţi glonţul sfâşiindu-i umărul drept de la spate. La început avu impresia că-l împinge cineva cu

violenţă, după care fu copleşit de o durere oribilă în sus şi în afară, o durere agonizantă cum nu mai simţise niciodată.

Se clătină câţiva paşi, apoi se întoarse.

Durerea îl slăbea şi îl alarma.

Salazar continua să ţină arma îndreptată spre el.

Deschise gura să protesteze, să întrebe de ce, să pună la îndoială neghiobia unei asemenea acţiuni iraţionale, însă un alt foc de armă îl asurzi.

După care lumea încetă să mai existe pentru el.

ŞAIZECI ŞI NOUĂ

☆

Stephanie privi cum moare senatorul Thaddeus Rowan.

Nici ea, nici Luke, Cotton sau Cassiopeia nu se mişcară.

Toată lumea rămase locului în vreme ce Salazar punea capăt unei probleme.

Unul fusese doborât.

Mai rămâneau doi.

☆ ☆ ☆

Cassiopeia se strâmbă văzând că Josepe comite o crimă. Prima ei reacţie fu revolta, a doua mânia.

– Tu ai făcut asta, strigă ea la Stephanie. Tu l-ai împins!

– Acest om este un asasin. Mai rău, este un asasin nebun. Chiar crede că face o faptă bună.

– Sunt un războinic al Domnului. Slujitorul profeţilor, rosti Salazar, aţintind arma acum spre Stephanie. În genunchi!

– Asta vrea îngerul?

– Râzi de el?

Cassiopeia decise să încerce:

– Josepe, te rog! Lasă-i pe oamenii aceştia în pace şi hai să plecăm de aici. Noi doi.

– *Tu* m-ai minţit. M-ai folosit. Eşti la fel de rea ca ei.

– Nu sunt deloc ca ei.

Josepe făcu un gest cu arma către Stephanie.

– Ţi-am spus să îngenunchezi!

* * *

Malone îşi dădu seama că lucrurile puteau să o ia razna.

Salazar era bolnav mintal. Însă asta nu însemna că nu putea fi condus din umbră. De fapt, poate că aşa sarcina devenea mai uşoară. Prinse privirea lui Stephanie şi dădu uşor din cap în direcţia ei, suficient ca femeia să-şi dea seama că el îi stă aproape.

Aşa că Stephanie îngenunche pe solul uscat.

Luke stătea în faţa lui Malone. Îşi ţineau amândoi braţele în lateral. Revolverul de rezervă se găsea la câteva zeci de centimetri depărtare, ascuns privirilor tuturor cu excepţia lui Malone. Acesta făcu apel la memoria eidetică în căutarea celor citite în carte la anticariatul lui. Salazar trăia în mod cert în trecut, aşa că trecutul trebuia să fie arma lui.

Rosti cu glas tare:

- *Ca atare, acesta este ţinutul promis şi locul pentru oraşul Zion. Și aşa a grăit Domnul Dumnezeul vostru, dacă veţi primi înţelepciune, aici este înţelepciunea.*

- Cunoşti Doctrina şi Legămintele?

- Le-am citit. *Cu adevărat acesta este cuvântul Domnului că oraşul Noul Ierusalim va fi construit de adunarea sfinţilor.*

- Și l-am construit. În Ohio. În Missouri. În Illinois. Și în cele din urmă în Salt Lake. Dacă ne cunoşti învăţăturile, atunci ştii că profetul Joseph a declarat că mântuirea Zionului va veni doar prin forţă.

- Cu toate astea, tu nu dispui de forţă.

- Am arma asta. Îl am pe duşmanul meu în genunchi. Vă am pe voi la mila mea.

- *Voi, înţelepţii Israelului, nu aţi încheiat legământ cu Dumnezeu ca să nu vă trădaţi niciodată unii pe alţii? Un legământ să nu vorbiţi împotriva celor unşi.*

Malone cita alte pasaje pe care le citise, dintr-o declaraţie a unuia dintre primii seniori ai Bisericii.

- Toţi sfinţii susţin asta, zise Salazar. Trebuie să fim împreună. Ne tragem forţa din faptul că stăm împreună.

- Cu toate astea, te-ai înconjurat de mincinoşi, zise Stephanie.

* * *

Salazar încerca să se concentreze asupra realităţii, însă era asaltat de prea multe lucruri. Din fericire, îngerul îi rămăsese alături, privind tăcut în jur şi dându-i timp să gândească. Era furios pe toată lumea, inclusiv pe Cassiopeia. Seniorul Rowan zăcea pe jos, cu trupul nemişcat, aproape sigur mort.

– *Vărsarea de sânge uman e necesară pentru diminuarea păcatului,* îi zise îngerul. *Apostolul a păcătuit. Acum e cu Tatăl Ceresc, e fericit şi îţi va mulţumi într-o bună zi. Sufletul lui chinuit putea fi salvat doar prin vărsare de sânge.*

Se simţea liniştit ştiind asta.

Cu toate astea, Rowan fusese unul dintre aleşi.

Oare greşise izbăvindu-l de păcate?

– *Nu te alarma dacă există curiozităţi în Zion. Dacă aş vrea să îi găsesc pe cei mai buni oameni din lume, ar trebui să mă duc în Zion ca să-i găsesc. Dacă aş dori să îl găsesc pe cel mai mare diavol, ar trebui să caut tot în Zion. Căci printre oamenii Domnului de acolo pot găsi cele mai mari scursuri.*

Asta explica trădarea lui Rowan.

Acum ce mai e? întrebă el în gând, uitându-se fix la nălucă.

Duşmanul lui continua să stea îngenuncheat în faţa lui.

– *Trebuie ca ea să fie izbăvită de păcate.*

Salazar era de acord.

– *Cu toţii trebuie izbăviţi de păcate.*

Inclusiv Cassiopeia?

– *Ea mai presus de toţi. Te-a vândut duşmanilor noştri.*

– Salazar.

Vocea lui Malone întrerupse dialogul cu năluca.

– S-a terminat.

– Nu. Nu încă.

– Ba da, s-a terminat, zise Cassiopeia.

Salazar îndreptă arma spre ea.

– Nu spune asta. Să nu spui niciodată asta. Nu ţi-ai câştigat dreptul să mă judeci pe mine sau pe oricine altcineva.

– O să mă împuşti? întrebă ea.

– *Izbăveşte-o de păcate!*

– Nu pot, rosti el cu voce tare. Nu pot!

* * *

Stephanie era îngrijorată pentru Cassiopeia. Salazar nu numai că vedea diverse fantasme, dar le şi vorbea. Nu putea ghici care era următorul lui pas. Presupunea că Luke şi Cotton aveau situaţia sub control. Îşi lăsaseră de bunăvoie armele, ceea ce însemna că măcar unul din ei era încă înarmat. Observase cum Cotton stătea foarte aproape de Luke, ţinându-l în dreapta şi în faţa lui şi nedepărtându-se niciо secundă de el.

O asemenea atitudine era clar intenţionată.

Din fericire, în starea în care se afla, Salazar nu putea observa nimic.

* * *

Cassiopeia făcu un pas înspre Josepe.

El reacţionă aţintind din nou arma asupra ei, cu ochii scăpărând de mânie.

- Ţii minte când eram tineri, zise ea, cu voce joasă. Când eram împreună. Când m-ai iubit prima dată.

- Mă gândesc zilnic la asta.

- Alea erau vremuri ale inocenţei. Nu ne mai putem întoarce la ele, dar putem avea ceva nou şi diferit. Lasă jos arma şi renunţă la povestea asta!

- Profetul îmi porunceşte să lupt.

- Nu e niciun profet aici.

- Mi-aş dori să îl poţi vedea. Este atât de frumos, scăldat în lumină, plin de bunătate! Nu m-a condus niciodată pe căi greşite.

- Josepe, nu-ţi va face nimeni rău dacă nu eşti înarmat.

- Nu pot să-mi facă rău.

Ea se uită fix la Cotton şi la tânăr.

- Mă tem că pot. Abia aşteaptă ocazia să te omoare.

În ochii care se uitau la ea nu se citea nici urmă de teamă. În schimb, se vedea calcul rece în privirile reci ale celor trei profesionişti. Josepe nu era pe măsura lor. Ei o ştiau. El nu.

- Te rog, insistă ea. Te implor! Niciunul nu va împuşca un om neînarmat.

Josepe părea nedumerit.

– Nu-ţi dai seama, zise ea. Au venit aici ca să te ucidă. Nici tu, nici Rowan nu o să plecaţi vii de aici.

– De unde ştii asta?

– Deoarece a fost misiunea ei să te atragă în locul ăsta, răspunse Stephanie.

* * *

Luke se strâmbă în sinea lui auzind cuvintele lui Stephanie. În genunchi, fără armă, dar continuând să atace. Trebuia să o aplaude pentru asta. Începea să nutrească un nou respect pentru şefa lui.

– Încearcă doar să te provoace, zise Cassiopeia. Nu va reuşi dacă laşi arma jos şi te predai.

– Nu mai ai nicio putere asupra mea.

– Josepe, trebuie să asculţi! Oamenii ăştia ştiu ce fac. Nu tu eşti cel care controlează situaţia.

– Nu mi se pare că sunt o problemă pentru mine, replică Salazar. Uciderea lor ar fi uşoară.

– Atunci fă-o, îl îndemnă Luke.

– Aş putea să trag în genunchi şi să te las invalid pentru tot restul vieţii. Asta meriţi. Poate că moartea e prea bună pentru oricare dintre voi.

– Asta mă include şi pe mine? rosti Cassiopeia.

– Gândurile tale nu sunt pure. Motivaţia ta e pătată. Te-ai jucat cu mine cu mulţi ani în urmă şi te-ai jucat din nou în ultimele zile. Aşa că da, te include şi pe tine.

* * *

Malone măsură cu privirea distanţa de la mâna lui dreaptă la revolverul lipit de şira spinării lui Luke. Patruzeci şi cinci de inchi. Maximum. Arma stătea cu ţeava în jos, ceea ce făcea apucarea ei o treabă facilă. Însă acţiunea trebuia să decurgă rapid şi cu mare grijă, fără să-l alerteze cumva pe Salazar. Cassiopeia le ghicise intenţiile. Din fericire, Salazar era suficient de confuz ca să nu mai ştie exact ce să creadă.

– Josepe, zise Cassiopeia. Vreau să laşi arma jos şi să vii cu mine. Tu şi cu mine putem rezolva situaţia.

– Cum?

- Nu ştiu. O să găsim noi o cale. Nu o înrăutăţi. Nu există cale de scăpare de aici.

Salazar chicoti.

- Mă subestimezi. Am doi oameni care mă aşteaptă afară. Cred că ce e aici sunt toate forţele guvernamentale pe care le vom vedea. Îmi imaginez că, dacă erau mai mari, le-am fi văzut deja.

Salazar aţinti arma asupra lui Stephanie.

Cassiopeia păşi între ei, provocându-l pe Salazar să tragă.

Mâna lui Malone se furişă spre armă.

- Nu-ţi voi da voie să faci asta, zise Cassiopeia. Va trebui să o împuşti prin mine.

- Nu simt nimic pentru tine, lămuri situaţia Salazar. Nu mai simt nimic.

* * *

Salazar se lupta să-şi ţină firea.

- N-ar trebui să se aştepte la o protecţie mai mare din partea ta decât ar trebui să simtă un lup sau un câine descoperit de cioban că a atacat o oaie. Este de datoria noastră să eliminăm toate murdăriile din sânul nostru. Lasă-l pe Tatăl Ceresc să se ocupe de ei!

Îngerul se uită urât la el.

- Când un om se roagă pentru ceva, trebuie să fie dispus să facă el însuşi treaba.

Aşa era.

- Omoară-i pe toţi! Începe cu mincinoasa!

* * *

Malone prinse patul revolverului. Îl simţi pe Luke încordându-se când degetul găsi trăgaciul. Cassiopeia îi distrăsese atenţia lui Salazar suficient de mult ca mişcarea lui să treacă neobservată.

- Dacă te răsuceşti şi calci în picioare poruncile sfinte ale Domnului, îi zise Salazar Cassiopeii, şi încalci legămintele sacre şi solemne, devenind trădător al neamului lui Dumnezeu, nu meriţi moartea?

- Nu poţi...

- Ai comis un păcat care nu poate fi iertat pe lumea asta.

Salazar ridică vocea:

- Fie ca fumul să se înalţe ca o tămâie înaintea lui Dumnezeu drept a izbăvire a păcatelor tale.

Malone auzi cuvântul magic.

Izbăvire.

Prinse mai bine arma, pe care încă nu o scosese de la cureaua lui Luke.

- Încetează, zise Cassiopeia. Încetează acum!

- Nu eşti diferită de Iuda, care L-a înşelat şi trădat pe Isus Hristos.

Salazar deja urla.

Îşi aduna curajul.

- Nu eşti deloc diferită. Profeţii spun că ar trebui să îndurăm chinul scoaterii măruntaielor noastre înainte de a încălca legămintele pe care le-am făcut cu Dumnezeu. Iuda era ca sarea care şi-a pierdut calităţile. Nu mai era bun de nimic, doar să fie aruncat şi călcat în picioare de oameni.

Malone eliberă arma.

- Unu, şopti el spre Luke, fără să-şi mişte buzele.

- Te iubesc, Josepe!

Vorbele Cassiopeii îi sfâşiau inima.

Să fi fost adevărat sau doar nişte cuvinte menite să-l dezarmeze?

- Nu meriţi iubirea, ripostă Salazar. Nu pot să te cred.

- Te rog!

Pe chipul ei curgeau lacrimi.

- Te rog, Josepe!

Atenţia spaniolului era îndreptată asupra ei. Stephanie rămăsese în genunchi, cu spatele drept şi capul sus, privind scena. Arma era la nivelul pieptului Cassiopeii. Malone ura din tot sufletul postura în care se găsea. Stephanie venise să pună capăt problemei.

Însă această sarcină căzuse pe umerii lui.

- Doi, şopti el.

* * *

Salazar se îmbărbătă singur.

- *Dacă barbarii vor să vadă câteva trucuri,* zise îngerul, *atunci le putem arăta. Spun că eşti un diavol. Asta nu e o insultă. Noi, sfinţii, îi*

avem în mijlocul nostru pe cei mai mari diavoli de pe pământ. Nu ne putem atinge scopurile fără prezenţa acestor diavoli. Nu putem face progrese şi nici nu putem prospera în împărăţia Domnului fără ei. Am avut întotdeauna nevoie între noi de cei care fură stâlpii de la gard sau fânul din căpiţa vecinului, sau porumbul de pe câmp. Oamenii ăştia au slujit mereu unei nevoi. Ca tine.

Salazar ura să fie numit diavol, însă înţelegea ce spunea năluca. Treburile dure aveau mereu nevoie de oameni duri. Văzu cum şuvoiul lacrimilor se înteţeşte pe chipul Cassiopeii. Nu o mai văzuse până atunci plângând, iar priveliştea era dezarmantă.

Şi cuvintele alea.

Te iubesc.

Îl făceau să ezite.

- *Tatăl Ceresc va avea milă de sufletele lor.*

Îi plăcea asta.

- *Vom stăpâni pământul deoarece el aparţine lui Isus Hristos, iar el ne aparţine nouă şi noi aparţinem lui. Suntem cu toţii unul singur şi vom lua împărăţia şi o vom stăpâni sub ceruri şi vom domni peste ea pe vecie. Iar voi, regi, împăraţi şi preşedinţi, ajutaţi-vă singuri dacă puteţi!*

- Adevărat, îi zise el nălucirii.

- *Naţiunile se vor înclina în faţa împărăţiei noastre şi niciun iad nu poate opri asta. Fă-ţi datoria! Fă-o acum!*

* * *

- Trei.

Malone scoase arma, în vreme ce Luke se aruncă la pământ.

Pregăti revolverul.

Salazar reacţionă, deplasându-se la stânga.

- Nu, strigă Cassiopeia.

- Lasă arma jos, ordonă Malone. Nu mă obliga să trag!

Braţul lui Salazar nu încetă să se mişte. Ţeava armei era îndreptată asupra lui.

N-avea de ales.

Malone trase.

Glonţul se înfipse în pieptul lui Salazar, dându-l pe acesta pe spate. Salazar îşi regăsi echilibrul şi, fără să ezite, aţinti din nou arma.

Malone trase a doua oară.

Către cap.

Glonţul făcu o gaură rotundă şi stacojie, apoi explodă în partea din spate. Sângele şi bucăţile de creier se împrăştiară pe pietre.

* * *

Salazar se uită după înger. Însă năluca dispăruse.

Continua să ţină arma, însă niciun muşchi al trupului nu părea să-i mai funcţioneze. Rămase aşa o clipă, simţindu-se paralizat, însă conştient de ceea ce îl înconjura.

Îl învălui întunericul.

Lumea începu să se îndepărteze de el.

Chipul Cassiopeii fu ultimul lucru pe care îl văzu.

Iar ultimul gând care îi trecu prin minte fu dorinţa ca lucrurile să fi stat altfel între ei.

* * *

Cassiopeia se grăbi spre Josepe în vreme ce el cădea pe solul tare. Fără îndoială murise. Cotton trăsese de două ori, o dată în piept, a doua oară în cap. Exact aşa cum bănuia ea că avea să se întâmple.

Stephanie se ridică în picioare.

Ochii Cassiopeii se umplură de dispreţ. Se uită urât la Cotton.

– Eşti mulţumit acum?

– I-am dat ocazia să se oprească.

– Ce mai ocazie!

– Te-ar fi împuşcat.

– Nu, n-ar fi făcut-o. Voi doi ar fi trebuit să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de asta.

– Era imposibil, zise Stephanie.

– Sunteţi nişte asasini!

– Nu, nu suntem, ripostă Stephanie, cu vocea ridicată.

– Spune-ţi ţie însăţi asta. Ca să te simţi mai bine. Dar nu eşti cu nimic diferită de cum a fost el.

ŞAPTEZECI

☆

WASHINGTON, D.C.
LUNI, 13 OCTOMBRIE
4.50 A.M.

Stephanie îl urmă pe Danny Daniels pe trepte în interiorul Monumentului Washington. Preşedintele plecase de la Casa Albă înainte de ivirea zorilor. Ea îl aşteptase în faţa intrării inferioare. El o sunase cu o zi înainte, în timpul zborului de întoarcere din Utah, şi îi ceruse să vină acolo.

Ea şi Luke se întorseseră singuri. Cotton luase un zbor internaţional către Copenhaga. Cassiopeia rămăsese, intenţionând să ducă trupul lui Salazar înapoi în Spania. După ce evenimentele se sfârşiseră, atmosfera de la *Falta Nada* devenise extrem de tensionată, Cassiopeia refuzând să discute cu vreunul dintre ei. Malone încercase să o abordeze, dar ea îl respinsese. Înţelept, el alesese atunci să o lase în pace. Cassiopeia avea parţial dreptate. Ei chiar *erau* asasini. Numai că dispuneau de un permis pentru a nu fi băgaţi în puşcărie. Stephanie se întrebase mereu de ce omorul era corect în meseria ei. Presupunea că de vină era toată porcăria aia despre *binele mai mare*. Însă omorul era omor, indiferent unde, cum sau de ce.

– Băiatul meu s-a descurcat bine, nu? o întrebă Daniels în vreme ce urcau treptele.

Ştia cine era *băiatul meu*.

– Luke s-a comportat ca un profesionist.

– O să fie bine. O să te bucuri că îl ai. Cred chiar că noi doi am putea face pace.

Era bucuroasă că Danny îşi mai rezolvase o problemă.

Încă un pas făcut spre retragere.

Nu mai fusese înăuntrul Monumentului Washington. Era ciudat, dat fiind faptul că îl văzuse de mii de ori. Era una din vizitele acelea mereu amânate. Construit în întregime din marmură, granit şi gresie albastră, obeliscul înalt de 185 de metri era considerat cea mai înaltă structură de piatră din lume. Se ridica maiestuos încă din 1884, când fusese aşezată ultima piatră. Cu câţiva ani înainte, un cutremur, fenomen care se petrecea extrem de rar pe Coasta de Est, generase stricăciuni la exterior şi fusese nevoie de trei ani pentru reparaţii.

– Vreun motiv pentru care nu putem folosi liftul? întrebă ea.

– O să vezi.

– Unde mergem?

Agenţii Serviciilor Secrete aşteptau la baza scării, care urca în unghiuri drepte de jos până sus – o ascensiune lungă, de 897 de trepte, aşa cum explicase superintendentul monumentului.

– Cam până la jumătatea distanţei până sus, răspunse el. Ce e? Ţi-ai ieşit din formă?

Ea zâmbi. Danny părea să fi revenit la vechea lui atitudine.

– Pot ţine pasul cu tine oricând şi oriunde.

El se opri şi se întoarse.

– O să ţin minte asta.

– Chiar sper.

Erau singuri şi se simţeau bine unul în compania celuilalt. În curând el n-avea să mai fie preşedintele Statelor Unite, iar ea n-avea să mai fie angajata lui.

Stephanie arătă înspre ceea ce ţinea el în mână.

Un laptop.

– Nu ştiam că eşti în stare să utilizezi aşa ceva.

– Atunci îţi spun, spre ştiinţa ta, că mă pricep chiar foarte bine.

Nu-i mai zise nimic despre motivul prezenţei ei acolo, însă nici ea nu se aşteptase la prea mult.

Urcară alte trepte.

Pe drum văzură pietre comemorative încastrate în zidurile exterioare şi sculptate cu mesaje patriotice din partea donatorilor. Stephanie observase referinţe la anumite aşezări, oraşe, diferite ţări,

loji masonice, versete din Biblie, hărţi, regimente militare, colegii, câte puţin din toate.

– Toate astea au fost donate? întrebă ea.

– Toate. Şi toate în onoarea lui George Washington. Sunt 193 la număr.

Nu discutaseră despre Rowan sau Salazar, în afara raportului ei succint privind moartea amândurora, niciuna legată oficial de guvernul Statelor Unite. Charles Snow îi aşteptase în faţa peşterii, cu o expresie de tristeţe întipărită pe chip. Fusese trimis personal de armata americană ca să preia cadavrele. Dovezile legate de rănile de glonţ fuseseră eliminate de pe rămăşiţele umane ale lui Rowan în urma unei autopsii extinse efectuate de anatomo-patologi ai armatei. Familiei senatorului i se comunicase că el murise în urma unui infarct în timp ce rezolva probleme ale Bisericii împreună cu profetul. În cursul săptămânii urma să se organizeze o ceremonie funerară extinsă în Salt Lake. Trupul lui Salazar fusese încredinţat Cassiopeii, care îşi luase zborul spre Spania la bordul avionului lui Salazar.

Daniels se opri în faţa ei pe următoarea platformă de odihnă.

– Ăsta e nivelul de şaptezeci de metri. Mă dor coapsele. Nu sunt obişnuit cu un asemenea exerciţiu.

Şi pe Stephanie o dureau picioarele.

– Am venit aici pentru aia, zise el, arătând spre o altă piatră comemorativă.

Stephanie studie piatra, pe care apărea ceva ce semăna cu un stup odihnindu-se pe o masă. Deasupra stupului se găsea un ochi atoatevăzător care radia în jos, dezvăluind sfinţenia cuvântului Domnului, care încununa stupul. Sub masă era sculptat Deseret. Un amalgam de trompete, flori, viţă-de-vie şi frunze tridimensionale răsăreau din piatră.

– A fost donată în septembrie 1868 de Brigham Young însuşi. Piatra a fost extrasă în Utah şi sculptată de un pionier mormon pe nume William Ward. Stupul era simbolul statului Deseret, aşa cum dorea Young să-şi numească noul lui ţinut. Bineînţeles că noi aveam alte idei. Aveau să mai treacă aproape treizeci de ani până la apariţia statului pentru ei, însă piatra asta ilustrează clar intenţiile iniţiale ale lui Young.

Daniels deschise laptopul şi îl lăsă pe treptele care duceau mai sus de locul unde se găseau ei. Ecranul prinse viaţă cu o imagine a lui Charles Snow.

– E tare devreme acolo unde eşti, îi zise preşedintele profetului.

– Aşa e. Dar n-am prea dormit în ultimele zile.

– Cunosc senzaţia. Nici eu.

– M-am rugat pentru seniorul Rowan şi fratele Salazar. Sper doar ca Tatăl Ceresc să fie blând cu ei.

– Am făcut ce trebuia făcut. Ştii că ăsta e adevărul.

– Mă întreb câţi dintre predecesorii mei au făcut acelaşi lucru. Şi ei au comis fapte pe care le-au crezut necesare. Însă asta le dă şi dreptate?

– Nu ne-au dat de ales, replică preşedintele. Absolut deloc.

– Văd piatra în spatele tău. A trecut multă vreme de când am studiat-o. Am vizitat monumentul odată, cu multă vreme în urmă, când încă puteai urca scara ca să le vezi.

Stephanie era nelămurită. De ce acea legătură online cu Utah, pe care o presupunea codificată?

– Biserica noastră a preţuit mereu piatra, zise Snow. Este materialul nostru de construcţie preferat. Poate deoarece este mai greu de distrus. Templele noastre de lemn n-au rezistat niciodată multă vreme, cele mai multe fiind arse de mulţime. Într-un târziu, când am început să le construim din rocă solidă, au rezistat. Aproape toate acele structuri iniţiale au rămas în picioare până în zilele noastre.

Stephanie se uită din nou la donaţia din Utah.

– Piatra a mai avut şi un alt scop special, zise Snow. Joseph Smith a zărit pentru prima dată plăcuţele de aur în interiorul unui paralelipiped de piatră. Pe 2 octombrie 1841, Smith a depus manuscrisul original al Cărţii Mormonilor înăuntrul pietrei de temelie a Nauvoo Hotel. Brigham Young a sigilat documente şi monede în interiorul pietrei de temelie a templului din Salt Lake, o practică repetată şi la alte temple. Pentru noi, sigilarea de lucruri înăuntrul pietrelor este un semn de respect.

Atunci ea îşi dădu seama.

– Documentul de la fondatori e aici?

– Brigham Young a crezut că e cel mai potrivit ca el să fie înapoiat Washingtonului, răspunse Snow. Aşa că l-a sigilat în interiorul

darului său pentru monument. I-a spus asta lui John Taylor, omul care i-a succedat, iar secretul a fost transmis din profet în profet. Noi respectăm această naţiune şi suntem onoraţi să facem parte din ea. Doar câţiva indivizi, precum Rowan, au crezut altfel. Însă astfel de oameni reprezintă anomalii şi nu sunt diferiţi de radicalii din oricare altă religie. Oamenii care până la urmă s-au ridicat la rangul de a conduce această Biserică şi-au dat seama de gravitatea lucrurilor pe care le cunoşteau, aşa că au păstrat secretul. Aşa cum trebuia.

– De aceea a fost respins Nixon în 1970? întrebă Daniels.

– Exact. Informaţia nu putea fi nicicum dezvăluită. Spre meritul lui, Rowan a fost primul care a aflat atât de multe lucruri. Însă faptul că urma la conducere i-a oferit posibilitatea de a avea acces în locuri interzise pentru alţii. Iar faptul că era senator i-a deschis porţile şi altor resurse.

Stephanie se apropie de piatra comemorativă şi mângâie uşor suprafaţa ei de un cenuşiu-deschis. Dincolo de acea suprafaţă se ascundea un document care putea destrăma Statele Unite ale Americii.

– De ce mă aflu aici? întrebă ea. De ce mi se permite să aflu toate astea?

– Morţile acelor oameni apasă greu pe umerii noştri, ai tuturor, zise Daniels. Ai dreptul să ştii că motivul pentru care au murit chiar există.

Stephanie aprecia gestul. Însă fusese în astfel de situaţii de prea multe ori ca să le ţină socoteala. Mulţi oameni muriseră când era de serviciu. Niciuna dintre acele morţi nu era uşoară şi niciuna nu era uitată.

– Reputaţia lui Abraham Lincoln rămâne intactă, zise Snow din ecranul laptopului. Aşa cum ar trebui. Fiecare naţiune are eroii săi.

– *Cel mai mare duşman al adevărului adesea nu este minciuna – deliberată, lipsită de onestitate şi ticluită –, ci mitul – persistent, convingător şi nerealist.*

Era impresionată de vorbele lui Daniels şi îl întrebă pe acesta din cine citase.

– John Kennedy. Şi avea dreptate. Un mit este mult mai greu de contracarat decât o minciună. Vom permite ca mitul lui Lincoln să continue să existe. Se pare că a slujit bine această ţară.

– În Profeţia Calului Alb, zise Snow, oamenii din Munţii Stâncoşi, sfinţii, erau descrişi ca fiind Calul Alb. Se spunea că ei vor înfiinţa Zionul şi vor păzi Constituţia. Oamenii Statelor Unite erau Calul Alb. Calul Negru era forţa întunericului care ameninţa Constituţia. Mai există Calul Roşu, care nu era identificat, dar era considerat o forţă importantă, care urma să joace un rol-cheie.

Snow făcu o pauză.

– Domnişoară Nelle, dumneata, domnul Malone şi tânărul domn Daniels sunteţi acel Cal Roşu. Joseph Smith spunea că *iubea Constituţia. Era întocmită după inspiraţia Domnului şi trebuia salvată şi conservată prin eforturile Calului Alb şi ale Calului Roşu care se vor uni în apărarea ei.* Noi am considerat mereu acea profeţie ca suspectă, creată la multă vreme după Războiul Civil, mai mult o ficţiune decât un adevăr, însă totul s-a întâmplat exact aşa cum a fost prezis. Aşa că oricine a creat profeţia a avut dreptate.

– Ce facem cu ceea ce se ascunde în piatră? întrebă ea.

– Nimic, răspunse Daniels. Va rămâne acolo.

– Şi însemnările lui Madison pe această temă?

– Le-am ars.

Era şocată să audă asta, dar înţelegea necesitatea. Katie Bishop jurase deja să păstreze secretul, sub ameninţarea trimiterii în judecată. Însă fără dovezi palpabile, orice ar fi spus ea nu putea fi crezut.

– Totul e cum era înainte, zise Daniels.

Însă Stephanie se îndoia de asta.

★ ★ ★

Cassiopeia intră în cimitirul mic aflat lângă proprietatea Salazar. În acel spaţiu cu iarbă se găseau cam cincizeci de morminte. Era teren sacru, unde membrii familiei Salazar erau depuşi spre odihnă veşnică de peste un secol. Ea ajunsese cu o zi înainte şi aranjase incinerarea trupului lui Josepe. Adevărat, nu asta era calea mormonilor, însă Josepe făcuse prea puţine ca să se încadreze într-o asemenea categorie. Chiar dacă exista un Rai şi un Dumnezeu, se îndoia că Josepe avea să ajungă acolo.

Păcatele comise fuseseră prea mari.

Deşi Josepe avea câteva rude, ea nu contactase pe nimeni. În schimb, aranjase ca oameni de pe proprietatea ei să o aştepte la aeroport şi să transporte trupul la un crematoriu local, care îi acceptase cererea de incinerare rapidă. Hotărâse că era mult prea complicat să le explice fraţilor şi surorilor cum unul de-ai lor îşi pierduse minţile. Şi cu siguranţă nu le putea spune că guvernul Statelor Unite era responsabil de moartea fratelui lor.

Continua să fie furioasă. Uciderea lui Josepe nu fusese necesară. L-ar fi putut ţine sub control. Aparent, ameninţarea pe care o reprezenta el fusese atât de mare, încât crima devenise singura opţiune acceptabilă.

Putea înţelege asta doar parţial.

Însă nu era suficient ca să se împace cu ideea.

Cotton nu ar fi trebuit să apese pe trăgaci.

Şi nu o singură dată.

De două ori.

De neiertat, indiferent ce făcuse Josepe.

De aceea existau tribunale. Însă Stephanie nu ar fi permis niciodată ca el să vorbească în public. În schimb, trebuia redus la tăcere.

Unul dintre angajaţii ei săpase deja o groapă suficient de mare pentru urna argintie. Avea să-l depună pe Josepe acolo după care, eventual, să explice familiei lui ce se petrecuse, ascunzând detaliile oribile şi dezvăluind simplu că fratele lor trecuse de o limită de la care nu mai exista întoarcere.

Însă asta urma mai încolo.

În acea zi avea doar să-şi ia rămas-bun.

* * *

Malone ieşi din spatele tejghelei magazinului său. Afacerile mergeau slab, tipic pentru o dimineaţă de luni. Ajunsese acasă cu douăzeci şi patru de ore înainte, după ce zburase toată noaptea din Salt Lake, prin Paris. Nu mai ţinea minte când mai fusese atât de zdruncinat. Cassiopeia aproape că nu-i vorbise, plecând ca o furtună din *Falta Nada*.

Era frustrat, obosit şi ameţit de pe urma zborului.

Nimic nou în toate astea, cu excepţia frustrării.

Angajatele lui făcuseră, din nou, o treabă excelentă cu anticariatul. Erau cele mai bune. Le dăduse liber întreaga zi, hotărând să se ocupe singur de treburi. Îl ajuta să îşi schimbe dispoziţia, căci nu prea avea chef de socializare.

Se duse la una dintre ferestre şi se uită afară la Højbro Plads. Era o zi umedă şi furtunoasă, însă oamenii continuau să meargă încolo şi încoace. Totul începuse chiar acolo, în anticariat, cu cinci zile în urmă, cu un telefon de la Stephanie. Malone se întrebă ce urma să facă Luke Daniels. Îi urase cele bune în Salt Lake, sperând că, poate, drumurile li se vor încrucişa din nou într-o bună zi.

Gândurile îi fură întrerupte de deschiderea uşii din faţă.

Un curier FedEx intră cu un colet care avea nevoie de semnătură de primire. Malone semnă şi desfăcu pachetul în vreme ce curierul pleca. Înăuntru se găsea o carte ambalată în plastic cu bule de protecţie. Lăsă pachetul pe tejghea şi îl desfăcu cu atenţie.

Cartea Mormonilor.

Ediţie originală, 1830.

Era cartea pe care o cumpărase în Salzburg şi care fusese furată de Cassiopeia şi Salazar.

O foaie de hârtie ieşea de sub copertă. Malone o scoase şi citi o însemnare scrisă cu cerneală neagră.

„Asta a fost găsită în avionul lui Salazar după cercetarea aparatului de zbor. Am decis că ar trebui să o ai tu ca o compensaţie pentru tot ce ai făcut. Nu e normal să lucrezi gratuit. Ştiu că a fost o treabă grea şi mi s-a spus că ar putea exista consecinţe. Dumnezeu ştie că nu sunt omul care să dea cuiva sfaturi despre femei, dar ia-o uşor şi ai răbdare! O să-şi vină!

Danny Daniels“

Malone clătină din cap şi zâmbi. Plătise peste un milion de dolari pentru carte. Aceasta merita cam un sfert din sumă, însă nici aşa nu era o plată proastă.

Realitatea era că facturile trebuiau plătite, iar plimbările prin lume nu prea reuşeau să acopere aşa ceva.

Ca atare, era recunoscător pentru gest.

Avea să-i fie dor de Danny Daniels.

Se apropie de fereastra din faţă şi se uită la furtună.

Întrebându-se ce făcea Cassiopeia.

* * *

Cassiopeia puse ultima lopată de pământ peste gaură şi o mângâie cu blândeţe.

Josepe fusese îngropat. Tatăl ei, mama ei şi prima ei iubire dispăruseră. Se simţea singură. Nu ar fi trebuit să fie atât de tristă, considerând lucrurile îngrozitoare comise de Josepe. Însă melancolia prinsese rădăcini în sufletul ei şi se îndoia că avea să dispară prea curând.

Îşi simţea inima golită de iubire.

În ciuda a ceea ce-i spusese lui Josepe în peşteră.

În schimb, era furioasă pe Stephanie şi pe Cotton şi nu dorea decât să fie lăsată în pace de amândoi.

Venise vremea unei despărţiri definitive.

A unei vieţi noi.

A unor provocări noi.

Înfipse lopata în pământul moale şi se retrase către poartă.

Peisajul rural spaniol era paşnic, iar ziua răcoroasă şi însorită. Proprietatea familiei ei nu se găsea prea departe. Vizitase de multe ori acel loc. Acum era pentru ultima dată. O altă legătură cu trecutul tăiată.

Îşi găsi telefonul şi căută contactele, pe care le parcurse până la Cotton Malone.

Era totul acolo.

Număr de telefon mobil, telefon de la magazin, adresă de e-mail.

Tot ceea ce odinioară însemnase ceva special pentru ea.

Şi care acum nu mai însemna nimic.

Apăsă tasta de ştergere.

Telefonul o întrebă: sunteţi sigur?

Era.

* * *

Malone continua să ţină în mână Cartea Mormonilor.

Avea s-o plaseze la licitaţie ca s-o convertească în bani gheaţă. Cuvintele din acea carte nu aveau nicio semnificaţie specială pentru

el, însă aveau pentru milioane de alţi oameni. Cu cinci zile în urmă crezuse că viaţa lui este în ordine. Acum situaţia se schimbase cu 180 de grade. Nu mai fusese îndrăgostit de multă vreme şi de-abia începuse să se obişnuiască cu senzaţia. Îl ucisese pe Salazar deoarece, unu, ticălosul o meritase, şi doi, nu avusese de ales. Îi oferise individului şansa de a se preda. Nu era vina lui că nu fusese acceptată. Nu-i plăcea *niciodată* să ucidă. Însă uneori trebuia să facă şi aşa ceva.

Statele Unite ale Americii erau în siguranţă.

Ameninţarea fusese evitată.

Se făcuse dreptate.

Totul era în regulă, cu o excepţie.

Malone se uită la ploaia de afară.

Şi se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată pe Cassiopeia Vitt.

MULŢUMIRI

Vă mulţumesc vouă, Gina Centrello, Libby McQuire, Kim Hovey, Cindy Murray, Jennifer Hershey, Debbie Aroff, Carole Lowenstein, Matt Schwartz, Scott Shannon şi tuturor celorlalţi de la departamentele Artă, Promovare şi Vânzări. Mulţumesc echipei Random House.

Lui Mark Tavani şi lui Simon Lipskar, mulţumiri pentru încă o treabă excelent realizată.

Câteva menţiuni speciale: Grant Blackwood, un romancier supertalentat, care m-a ajutat cu câteva dintre intrigile de început; Meryl Moss şi extraodinara ei echipă de publicitate (în special Deb Zipf şi JeriAnn Geller); Jessica Johns şi Esther Garver, care continuă să menţină un parcurs lin pentru Steve Berry Enterprises; John Cole, de la Biblioteca Congresului, pentru că mi-a aranjat o vizită revelatoare; şi lui John Busbee, din Des Moines, care mi-a prezentat Salisbury House. Mulţumiri speciale pentru Shauna Summers, editor de mare calitate de la Random House, care m-a ajutat cu toate chestiunile legate de mormoni (deşi orice greşeală care ar fi putut apărea îmi aparţine în totalitate).

Ca întotdeauna, soţiei mele, Elizabeth, cea mai specială fiinţă dintre toate.

Am dedicat romane părinţilor, copiilor, nepoţilor, unei mătuşi, vechiului meu cenaclu de scriitori, editorului meu, agenţilor şi asociaţilor de afaceri. Când m-am căsătorit cu Elizabeth, în pachetul de nuntă a fost inclus şi Augustus Eli Reinhardt IV. La acea vreme avea patru ani. Acum este adolescent. Eli îşi adoră mama şi tatăl.

Aş vrea să cred că în inima lui există un loc minuscul şi pentru mine. Asemenea lui Cotton Malone, nu sunt cea mai drăgălaşă fiinţă de pe faţa pământului.

Asta însă nu înseamnă că nu ne pasă.

Ca atare, acest roman este pentru Eli.

Nota autorului

Acest roman a implicat mai multe drumuri. Elizabeth şi cu mine am fost în Washington, D.C., şi Des Moines, Iowa. În Salt Lake City, Utah şi în Salzburg, Austria.

Acum a venit vremea separării realităţii de imaginar.

Întâlnirea descrisă în prolog dintre Abraham Lincoln şi doamna John Fremont s-a petrecut cu adevărat. Locul (Camera Roşie de la Casa Albă) este corect, iar cea mai mare parte a dialogului este preluată din relatări istorice. Generalul Fremont şi-a depășit cu adevărat atribuţiile, iar Lincoln l-a concediat în cele din urmă. Ce îi spune Lincoln lui Jesse Fremont despre eliberarea sclavilor sau salvarea Uniunii este luat cuvânt cu cuvânt dintr-o replică pe care Lincoln a trimis-o în urma unei scrisori de la Horace Greeley, editorul *New-York Tribune* și publicată în 1862. Nota de la James Buchanan şi documentul pe care Lincoln îl citeşte de la George Washington sunt invenţiile mele, deşi Buchanan a spus că are impresia că ar putea fi ultimul preşedinte al Statelor Unite.

Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor Zilei de Apoi apare proeminent în acest roman. Este o credinţă americană fundamentală – născută, crescută şi cultivată aici. Este singura religie care include Constituţia Statelor Unite ca parte a filozofiei sale (capitolele 37, 57). Fără îndoială că mormonii au jucat un rol în istoria americană, ridicându-se de la un început modest la o Biserică având peste 14 milioane de membri în întreaga lume. Mormonii au creat şi construit literalmente statul Utah.

Pe parcursul romanului, cuvintele *mormoni* şi *sfinţi* sunt folosite în mod interschimbabil. A existat o vreme când cuvântul *mormon* ar fi fost considerat ofensator, căci era o etichetă aplicată în secolul al XIX-lea de cei care îi persecutau. Însă situaţia s-a schimbat radical şi termenul *mormon* reprezintă acum o descriere acceptată. Chiar şi aşa, am permis unor credincioşi devotaţi, precum Rowan şi Salazar, să folosească cuvântul *sfinţi* atunci când se refereau la fraţii lor. A devenit comun un alt termen modern, *LDS (Last Day Saints,* Sfinţii Zilei de Apoi), dar am decis să nu-l folosesc aici. De asemenea, şeful Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor Zilei de Apoi este denumit fie preşedinte, fie profet. Am păstrat ultimul termen ca să nu generez vreo confuzie cu preşedinţii Statelor Unite.

Credincioşii se aşteaptă ca apostolii acestei Biserici să se dedice complet îndatoririlor lor religioase. Cu toate astea, Thaddeus Rowan rămâne senator american. Chiar dacă o asemenea situaţie este extraordinară, există precedente. Reed Smoot (capitolul 11) a slujit atât ca apostol, cât şi ca senator în prima parte a secolului XX.

Ispăşirea păcatelor prin vărsarea de sânge, pentru prima dată descrisă în capitolul 2, a fost pe vremuri parte integrantă din comunitatea mormonă sau cel puţin ideea ei. S-a dezvoltat ca răspuns la violenţele la care erau supuşi primii credincioşi. Este discutabil dacă practica a fost cu adevărat folosită. Un lucru e sigur: orice idee sau aplicare a acestei practici a dispărut cu multă vreme în urmă şi nu mai face parte din doctrina mormonă. Acelaşi lucru este adevărat pentru daniţi (capitolul 8), un grup care nu mai există. Ceea ce Sidney Rigdon este citat ca spunând în capitolul 8 a fost adevărat în acele vremuri, dar nu mai e. Căsătoria multiplă a fost oficial abandonată de către biserică la data de 25 septembrie 1890 (capitolele 18 şi 55).

Pe parcursul romanului, Josepe Salazar este vizitat de un înger, o închipuire a minţii lui tulburate. Aproape tot ce spune îngerul este luat din doctrina mormonă din secolul XIX-lea, din discursuri şi predici, şi, la fel ca în cazul ispăşirii de păcate prin vărsare de sânge şi al daniţilor, reflectă universul plin de ostilitate în care acei oameni s-au trezit. Nimic din toate acestea nu se mai aplică azi. Îngerul Moroni rămâne însă o figură centrală a teologiei mormone (capitolul 39).

Parcul Naţional Zion (capitolul 3) este descris cu acurateţe. Legenda celor 22 de căruţe pierdute face parte din folclorul mormon (capitolul 11), însă nu a fost niciodată descoperită vreo urmă a lor. Războiul mormon din 1857 a avut loc, iar Lincoln a încheiat o înţelegere (aşa cum se relatează în capitolul 9) cu Brigham Young. Cuvintele lui de acolo sunt citate cu exactitate. Ambele părţi şi-au onorat obligaţiile. Legea Morrill antipoligamie din 1862 nu a intrat niciodată în vigoare, iar mormonii nu au participat la Războiul Civil. Garanţiile colaterale presupuse pentru acea înţelegere (furnizate de ambele părţi) sunt invenţia mea.

Locurile menţionate din Copenhaga, Kalundborg, Salzburg, Iowa, Washington D.C. şi Utah există toate. Cititorii aventurilor anterioare ale lui Cotton Malone au putut recunoaşte Café Norden (capitolul 10), care se află lângă Højbro Plads din Copenhaga. Reşedinţa vicepreşedintelui de pe terenurile Observatorului Naval este aşa cum e descrisă (capitolul 25). Hotelul Monaco din Salt Lake City (capitolul 26) şi Mandarin Oriental din capitala naţiunii (capitolul 38) sunt nişte locuri minunate.

Templul din Washington D.C. este un reper proeminent din Maryland (capitolele 50 şi 59). Templul din Salt Lake (descris în capitolul 14) este un monument celebru, la fel ca şi Piaţa Templului, în mijlocul căreia se află (capitolul 61). Cântecul din capitolul 11 este real, iar locul unde trăieşte profetul în Salt Lake City este descris cu acurateţe.

Piatra cu înregistrări (menţionată în capitolul 14) a fost excavată din templul din Salt Lake în 1993. Înăuntru se găseau diverse obiecte, puse acolo de Brigham Young în 1867. Inventarul oferit în capitolul 14 este corect, cu excepţia adăugării mesajului lui Young. Istoria notează că Joseph Smith a zărit pentru prima dată plăcuţele de aur înăuntrul unui obiect din piatră. La data de 2 octombrie 1841, Smith a depus manuscrisul original al Cărţii Mormonilor în interiorul pietrei de temelie a Hotelului Nauvoo. Ceea ce a făcut Brigham Young – sigilarea de obiecte, documente şi monede de aur în interiorul pietrei – a devenit un semn de reverenţă (capitolul 70), repetat la temple din întreaga lume. De aceea avea sens sigilarea garanţiei trimise de Lincoln spre vest în interiorul pietrei donate de Young Monumentului

Washington (capitolul 70). Acel dar continuă să se afle acolo, în zidul exterior, la nivelul de şaptezeci de metri înălţime.

Uciderea lui Joseph Smith şi a fratelui său la data de 27 iunie 1844 este un fapt real (capitolul 16). Edwin Rushton a existat, la fel ca şi jurnalul său. Profeţia Calului Alb, citată în roman (capitolele 17 şi 18), a făcut parte pe vremuri din folclorul mormon. Nimeni nu ştie când a fost popularizată, dar cei mai mulţi sunt de acord că s-a întâmplat la multă vreme după ce a fost pentru prima dată rostită de Joseph Smith în 1843. Textul din capitolul 17 este citat din jurnalul Rushton şi e datat din anii 1890. Profeţia în sine este atât de detaliată şi de precisă, încât ridică întrebarea dacă nu cumva a fost emisă după consumarea faptelor. Oricum, a fost repudiată de Biserică în prima parte a secolului XX (capitolul 52), deşi referiri la ea continuă să existe în diverse texte mormone.

Ce a spus Brigham Young în capitolul 51 – *Va fi Constituţia distrusă? Nu. Va fi păstrată neatinsă de acest popor şi, aşa cum a spus Joseph Smith: „Va veni vremea când destinul acestei naţiuni va atârna de un singur fir. În acea conjunctură critică, acest popor va acţiona şi o va salva de la ameninţarea cu distrugerea"* – este adevărat. La fel cum este şi profeţia lui John Taylor, anunţată pentru prima dată în 1879 (capitolul 51), care se referă şi ea direct la acelaşi lucru.

Cartea originală a mormonilor din 1830, descrisă în capitolele 20 şi 30, este rară şi valoroasă. Ediţia din 1840, descoperită în Biblioteca Congresului (capitolul 41), se află în continuare acolo. Lincoln rămâne primul (şi singurul) preşedinte care a citit-o, iar datele legate de faptul că el a avut cartea în posesie (notate în capitolul 41) au fost luate din arhivele Bibliotecii Congresului. Toate însemnările scrise de mână adăugate la acea carte sunt ficţionale, însă pasajele citate în capitolul 43 sunt exacte. Vizita efectuată de Joseph Smith preşedintelui Martin Van Buren s-a petrecut aşa cum e descrisă aici (capitolul 21).

Salzburg este un oraş minunat. Hotelul Goldener Hirsch le urează bun venit oaspeţilor de multe secole (capitolul 27), iar fortăreaţa Hohensalzburg continuă să stea de veghe deasupra oraşului (capitolul 30). Cimitirul St. Peter, catacombele şi Capela Gertraude sunt descrise cu acurateţe (capitolele 34 şi 37), aşa cum e descris şi

Mönchsberg (capitolul 48). Dorotheum (capitolele 20 şi 30) este o casă europeană de licitaţii cu activitate îndelungată.

Mary Todd Lincoln s-a confruntat cu multe lovituri dure în viaţă. Şi-a pierdut prematur aproape toţi copiii şi soţul. Scrisoarea ei din capitolul 28 este falsă, însă frazarea este extrasă din corespondenţa reală purtată de ea. Ceasul lui Lincoln (aşa cum este descris în capitolul 47) poate fi văzut la Muzeul Naţional de Istorie Americană Smithsonian. Inscripţia dinăuntrul ceasului a fost găsită în 2009, când a fost deschis ceasul. Adăugarea unui al doilea ceas este creaţia mea. Reşedinţa Salisbury House din Des Moines, Iowa, este descrisă conform realităţii - terenul, geografia şi mobilierul (capitolele 53 şi 58). Doar adăugarea grădinii este ficţională. La fel, Blair House din Washington D.C. există, la fel ca şi salonul cu portretul lui Lincoln (capitolele 55 şi 60).

Richard Nixon s-a întâlnit în privat cu liderii Bisericii mormone în iulie 1970 (capitolul 31). A fost o întâlnire de treizeci de minute, fără precedent, în spatele uşilor închise. Nici până astăzi nu se cunoaşte subiectul discuţiei şi toţi participanţii la întâlnire sunt decedaţi.

Montpelier, templul din grădină şi groapa cu gheaţă sunt reale (capitolele 33, 35, 40, 42). Groapa în sine este sigilată şi nu am găsit niciun fel de poze ale interiorului ei. Ca atare, adăugarea de numerale romane acolo a fost uşor de imaginat.

Mina de aur Rhoades face şi astăzi parte din istoria mormonă. Povestea acestei mine, cum a fost ea descoperită şi exploatată, este descrisă cu fidelitate în capitolul 61. Acestei mine îi este ataşată o astfel de legendă, încât este greu să-ţi dai seama ce este adevărat şi ce nu. Harta din capitolul 18 reprezintă una dintre nenumăratele versiuni ale „lucrului adevărat“. Povestea cu Brigham Young care topeşte tot aurul mormonilor şi îl transportă spre vest, către California (capitolul 61) pentru păstrare este un fapt real. Acele 22 de căruţe au dispărut cu adevărat. Pentru romanul de faţă am unit povestea minei Rhoades cu povestea aurului mormon pierdut şi am emis ipoteza că Brigham Young a confiscat pur şi simplu acea avuţie şi a reintrodus-o în comunitate (capitolul 61), folosind mina ca acoperire. Mi s-a părut logic, însă n-am de unde să ştiu dacă e şi adevărat. Monede

de aur, precum cea descrisă în capitolul 61, au fost create și continuă să existe și astăzi. Locul cunoscut sub numele de *Falta Nada* reprezintă în întregime creația mea.

Acest roman se ocupă de secesiune, un subiect asupra căruia Constituția Statelor Unite păstrează tăcerea. Nu se face nicăieri nicio mențiune despre modul în care un stat poate părăsi Uniunea. Singura înregistrare a convenției constituționale este reprezentată de *Notițele despre dezbateri din cadrul Convenției Federale din 1787*, ale lui James Madison. Discursurile citate în capitolul 46 sunt luate din aceste însemnări. Frazarea este 90 la sută corectă, singurele adăugiri fiind comentariile legate de modalitățile de ieșire din Uniune.

Însă însemnările lui Madison sunt cu adevărat suspecte.

Au fost publicate la 53 de ani după convenție, după ce toți participanții la adunare au murit, iar Madison a recunoscut deschis că le-a alterat conținutul (capitolul 25). Nu vom ști niciodată exact ce s-a întâmplat la acea Convenție Constituțională. Ca atare, ar fi greșit să spunem că secesiunea este neconstituțională sau că fondatorii nu au luat în considerare o astfel de posibilitate. Cu toate astea, asta a pronunțat Curtea Supremă a Statelor Unite în cazul *Texas vs White* (1869). Extrasele din acea pronunțare citate în capitolul 19 reprezintă exemple excelente ale acestei opinii prost fundamentate. Însă ce altceva putea face Curtea Supremă? Să declare întregul Război Civil drept un efort irosit? Să spună că 600 000 de oameni au murit de pomană?

Imposibil.

Literalmente, justiția nu avea de ales.

Noi însă dispunem de o libertate mai mare.

Revoluția Americană a fost în mod clar un război de secesiune (capitolul 9). Obiectivul coloniștilor nu a fost acela de răsturnare a Imperiului Britanic și de înlocuire a acelui guvern cu ceva nou. Pur și simplu ei doreau să iasă de sub umbrela imperiului. Declarația de Independență a fost o afirmare a secesiunii lor (capitolul 26). De ce ar fi purtat Părinții Fondatori un război lung și sângeros ca să se scuture de domnia unui rege autocrat doar ca să înființeze o altă autocrație sub un nou guvernământ?

Răspunsul este limpede.

Nu ar fi făcut-o.

Articolele Confederaţiei şi Uniunii Perpetue, care au existat între 1781 şi 1789, au precedat Constituţia. În 1789, ele au fost abrogate sumar şi înlocuite de Constituţia Statelor Unite.

Ce s-a întâmplat cu *uniunea perpetuă*?

Mai interesant, noua Constituţie nu menţionează nicăieri termenul *perpetuu*. În schimb, în preambulul ei stă scris: *Noi, poporul Statelor Unite, ca să stabilim o Uniune mai perfectă.*

Oare o *Uniune mai perfectă* era menită să nu fie perpetuă?

Interesantă întrebare!

Aşa cum se notează în capitolul 26, în cadrul voturilor de ratificare a noii Constituţii, Virginia, Rhode Island şi New York şi-au rezervat în mod specific dreptul la secesiune, drept căruia alte state nu i s-au opus.

Secesiunea rămâne un subiect fierbinte şi toate argumentele aduse de Thaddeus Rowan în capitolul 26 au sens. Limbajul citat acolo dintr-o petiţie emisă în Texas şi semnată de 125 000 de oameni este exact. Până la urmă, 125 000 de texani au semnat acel document în 2012. Toate sondajele citate pot fi regăsite în relatările de ştiri. Calea legală efectivă către secesiune - cum poate fi ea realizată, precum şi implicaţiile politice şi economice (aşa cum sunt descrise în capitolul 50) - au fost extrase din texte autorizate care au luat subiectul în considerare. Dacă un stat intră în secesiune ar urma o altă bătălie în instanţă, ca un test al cazului *Texas vs White*, însă de această dată o decizie ar fi mult diferită, mai ales în lipsa unei personalităţi puternice şi hotărâte precum Abraham Lincoln care să manipuleze rezultatul.

Lincoln este într-adevăr mai degrabă un om al miturilor decât al faptelor.

Citatul din acest roman este un bun exemplu. Acolo el a rostit limpede că *oricare popor, de oriunde, care are dorinţa şi puterea, are dreptul să se revolte şi să dea jos guvernul existent, ca să formeze unul nou care i se potriveşte mai bine. Este un drept extrem de preţios şi de sacru, care, sperăm şi credem noi, are ca scop eliberarea lumii. Acest drept nu este limitat la cazuri în care întregul popor al unui guvern existent poate alege să şi-l exercite. Orice parte a unui asemenea*

popor poate declanşa revoluţia şi îşi poate crea un teritoriu propriu din teritoriul locuit.

Lincoln credea categoric că secesiunea este legală.

Cel puţin în 1848.

Însă miturile despre el spun altceva.

Tuturor şcolarilor li se povesteşte că Lincoln a eliberat sclavii prin Proclamaţia lui de Emancipare. Însă nimic nu este mai departe de adevăr. Ce se spune în capitolul 7 despre acel efort este un fapt istoric. La acel moment, proclamaţia legată de sclavie a fost recunoscută şi susţinută de Constituţie (capitolul 7). Niciun preşedinte nu dispunea de autoritatea de a schimba aşa ceva. Schimbarea putea exista doar printr-un amendament la Constituţie. Amendament care a apărut în cele din urmă, sub numele de Amendamentul Treisprezece, şi care a fost ratificat la multă vreme după moartea lui Lincoln.

Apoi există motivul pentru care Lincoln a purtat Războiul Civil. Mitul spune că a făcut-o ca să pună capăt sclaviei. Însă Lincoln şi-a exprimat clar poziţia în 1862, când a spus: *Misiunea mea este de salvare a Uniunii. Aş salva-o pe cea mai scurtă cale conform Constituţiei. Dacă aş putea salva Uniunea fără să eliberez niciun sclav, aş face-o. Dacă aş putea-o salva eliberând toţi sclavii, aş face-o. Dacă aş putea-o salva eliberând unii sclavi şi lăsându-i pe alţii în soarta lor, aş face-o. Ce fac eu în legătură cu sclavia şi cu rasa de culoare o fac deoarece cred că ajută la salvarea Uniunii. Ce interzic, interzic deoarece nu cred că ar ajuta la salvarea Uniunii.*

Din nou, intenţiile lui sunt mai presus de orice îndoială.

Şi sunt direct contrare mitului.

Ca preşedinte, Lincoln a ignorat total ce a spus în 1848 şi a luptat ca să stabilească, mai presus de orice îndoială, că Sudul nu are dreptul să părăsească Uniunea. Negocierile de pace la care se face referire în capitolul 60 au avut loc la Hampton Roads în februarie 1865. Lincoln însuşi a fost acolo, iar când Sudul a insistat asupra independenţei ca şi condiţie de încheiere a păcii, el a pus capăt negocierilor.

Pentru Lincoln, Uniunea nu era subiect de negociere.

John Kennedy a exprimat asta cel mai bine: *Cel mai mare duşman al adevărului adesea nu este minciuna – intenţionată, fabricată şi lipsită de onestitate –, ci mitul – persistent, persuasiv şi nerealist.*

Ideea unei uniuni perpetue şi indivizibile de state nu exista înainte de 1861. Nimeni nu credea într-o asemenea prostie. În acele zile, drepturile statelor erau suverane. Guvernul federal era socotit mic, slab şi inconsecvent. Dacă un stat alegea să se alăture Uniunii, atunci acelaşi stat putea alege să iasă din ea.

Aşa cum se notează în prolog, James Buchanan, predecesorul lui Lincoln, chiar a pavat drumul secesiunii Carolinei de Sud, blamând *interferenţa intempestivă a nordiştilor în chestiunea sclaviei.* De asemenea, Buchanan a dat glas gândurilor nutrite de mulţi conaţionali ai lui: anume că statele cu sclavi trebuiau lăsate în pace ca să-şi gestioneze instituţiile proprii în felul lor. De asemenea, statele nordiste ar fi trebuit să sancţioneze toate legile care încurajau sclavii să devină fugari. Dacă nu, aşa cum spunea Buchanan, *statele vătămate, după ce au folosit mai întâi toate mijloacele paşnice şi constituţionale în scopul atenuării efectelor, sunt îndreptăţite să opună rezistenţă revoluţionară guvernului Uniunii.*

Puternice cuvinte din partea celui de-al 15-lea preşedinte al Statelor Unite!

Însă lucrurile s-au schimbat rapid.

Al 16-lea preşedinte credea într-o *uniune perpetuă.* Una din care niciun stat nu avea dreptul să plece.

Iată un fapt, dincolo de mit.

Lincoln nu a purtat Războiul Civil ca să *conserve* Uniunea.

L-a purtat ca s-o *creeze.*